

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG

NGOẠI
TRUYỀN

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÂM

CHU HẠO HUY

SỰ TRÙNG PHÁT

Người dịch: Hương Ly

nhà xuất bản
văn học

vh

Mục lục

<u>Chương 1: Lời Dẫn</u>	
<u>Chương 1.1</u>	
<u>Chương 1.2</u>	
<u>Chương 1.3</u>	
<u>Chương 2.1</u>	
<u>Chương 2.2</u>	
<u>Chương 2.3</u>	
<u>Chương 2.4</u>	
<u>Chương 3.1</u>	
<u>Chương 3.2</u>	
<u>Chương 3.3</u>	
<u>Chương 4.1</u>	
<u>Chương 4.2</u>	
<u>Chương 4.3</u>	
<u>Chương 4.4</u>	
<u>Chương 5.1</u>	
<u>Chương 5.2</u>	
<u>Chương 5.3</u>	
<u>Chương 5.4</u>	
<u>Chương 5.5</u>	
<u>Chương 6.1</u>	
<u>Chương 6.2</u>	
<u>Chương 6.3</u>	
<u>Chương 6.4</u>	
<u>Chương 7.1</u>	
<u>Chương 7.2</u>	
<u>Chương 7.3</u>	
<u>Chương 28: Vĩ Thanh</u>	

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lời Dẫn

Ngày 30 tháng 10

"Sao không kéo rèm cửa sổ ra? tối om om thế." Vừa bước vào phòng, Dư Tĩnh đã kêu toáng lên. Cô chạy thẳng đến bên cửa sổ, kéo toang rèm ra, ánh nắng chiều rực rỡ tràn vào khiến vẻ âm u nặng nề của bầu không khí trong căn phòng hoàn toàn thay đổi.

Mấy anh chàng đang ngồi trong phòng đều không nói gì, xem ra họ đã quen với lối hành động theo ý mình của Dư Tĩnh. Cô gái vùng phương nam trông nhẹ nhàng đảm thắm này lại có tính cách thẳng thắn bộc trực như người phương Bắc.

Đợi cô gái ngồi vào bàn họp, một cậu thanh niên đeo kính bên cạnh mới nhắc: Lát nữa phải bật máy chiếu đấy, sáng quá sẽ không nhìn rõ được."

"Đợi đến lúc bật máy lên rồi tính". Dư Tĩnh đáp lời rồi nhìn cậu thanh niên hỏi "Sư huynh, anh nghĩ xem trên người em có mùi không?"

Cậu thanh niên đeo kính trên ghế sát lại người, sau đó nói to xuyết xoa, vẻ mặt ngây ngất: "thơm quá" Tất cả mọi người trong phòng đều cười theo.

"Đáng ghét!" Dư Tĩnh giơ nắm tay thon lên dấm một nhát vào đối phương, lại hỏi lần nữa: " Nói thật đấy trên người em có mùi của người chết không?"

"Mùi người chết gì? Đây là mùi formalin." Cậu thanh niên đeo kính sửa lời và vặn lại, "Cái mùi này thì trên người bọn mình ai mà không có hả?"

Dư Tĩnh chau mày nhấn mạnh: "Em khác các anh."

Cậu thanh niên đeo kính hiểu ra điều gì đó, cậu nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm: "Mấy hôm nay em mệt lắm hả?"

"Chứ còn gì nữa? Vui trong đống người chết." Dư Tĩnh nhe răng cười ngao ngán, "Con gái mà bị phân vào khoa Bệnh lý, anh bảo có phải là bi thảm nhất thế giới không cơ chứ?"

"Đừng kêu ca nữa, chẳng phải là tự em chuốc lấy còn gì?" Một anh chàng khác ngồi phía đối diện khuyên bảo, "Cô chịu đi. Thường cũng chỉ hai ba tháng thôi, qua được là ổn cả thôi."

Cậu thanh niên vừa nói dứt lời thì ngoài hành lang vang lên tiếng gót giày nện xuống mặt sàn. Mọi người trong phòng như thể bất được tín hiệu gì đó, lập tức trở nên im lặng, không dám nói thêm lời nào. Giây lát sau một bóng người bước vào phòng, tất cả sinh viên nam nữ đều đứng lên, kính cẩn chào: "chúng em chào cô Trang"

Giáo viên là một người phụ nữ có khí chất đặc biệt, dáng người cao ráo, gương mặt đoan trang. Sau khi vào phòng, bà liền ngồi vào vị trí đầu bàn họp, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh nắng chiếu thẳng vào khiến bà hơi nhíu mày.

Dư Tĩnh ở gần đó hiểu ý, vội ra cửa sổ kéo rèm lại rồi ngồi vào cùng các sinh viên khác. Cô Trang đặt một tập tài liệu và điện thoại di động lên bàn họp, sau đó nói ngắn gọn: "Bắt đầu đi"

Thứ tự báo cáo đã được xếp lịch sẵn từ trước. Cậu thanh niên đeo kính khi này báo cáo đầu tiên, cậu điều khiển máy chiếu mở file ppt đã chuẩn bị, slide

đầu tiên hiện ra tên của cậu: Dương Triết.

Trong quá trình Dương Triết báo cáo không khí trong phòng họp vô cùng yên lặng, chỉ có chiếc điện thoại của di động của cô Trang vang lên một tiếng giữa chừng. Có điều bà không hề xem ngay.

Khoảng mười phút sau, phần báo cáo của Dương Triết kết thúc. Cô giáo Trang lập tức đưa ra lời nhận xét, đám sinh viên của bà vừa nghe vừa chăm chỉ ghi chép. Cuối cùng cô nói "Được rồi". Dương Triết liền thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Cô giáo Trang nhớ ra hình như điện thoại có tin nhắn liền mở ra xem, sau đó phân công Dương Triết : " Tôi có một gói bưu phẩm ở trạm chuyển nhận, cậu đi lấy giúp tôi."

Dương Triết cầm chứng minh thư của cô giáo Trang rời phòng họp đi lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh. Khi quay lại phòng họp cậu thấy sinh viên báo cáo thứ hai đang cúi đầu nghe cô giáo Trang phê bình. Dương Triết có chút đắc ý, nhưng không thể hiện ra mặt, chỉ lặng lẽ đặt hộp bưu phẩm chuyển phát nhanh vừa lấy về và chứng minh thư trước mặt cô giáo rồi ngồi vào chỗ của mình.

Cô giáo Trang cầm chiếc hộp giấy lên xem. Trên chiếc hộp đó dán đầy băng dính, không thể mở ngay ra được. Bà cầm chiếc hộp rời khỏi phòng họp, một lúc sau đã thấy quay lại ngay, trên tay cầm theo một con dao dọc giấy. Vì thời gian có hạn, bà không trao đổi tiếp với sinh viên trước đó nữa.

" Chúng ta đừng làm mất thời gian của mọi người vấn đề của bạn hết buổi tôi sẽ tiếp tục trao đổi riêng với bạn." Cô giáo Trang nghiêm khắc nói với cậu sinh viên sau đó bà quay về phía cô gái duy nhất trong phòng họp " Dư Tĩnh, em bắt đầu đi."

Dư Tĩnh căng thẳng nuốt nước bọt, mở file ppt. Cô giáo Trang vừa nghe Dư Tĩnh trình bày, vừa bắt đầu dùng chiếc dao nhỏ cắt băng dính trên chiếc hộp giấy.

Dư Tĩnh vừa nói vừa liếc nhìn cô giáo Trang, có vẻ không tự tin về bài báo cáo của mình. Và tình hình có vẻ đúng như cô lo lắng, vẻ mặt của cô giáo Trang mỗi lúc một nặng nề hơn. Dư Tĩnh lại càng phấp phỏng bất an, giọng nói cũng bắt đầu run. Cuối cùng cô giáo Trang giơ tay chặn lại: "Em đừng nói nữa"

Dư Tĩnh nín thở, luống cuống không biết làm gì. Cô cúi đầu chờ đợi trận phong ba bão táp sắp sửa giáng xuống. Nhưng cô giáo Trang không nói gì thêm nữa. Giây lát sau, Dư Tĩnh ngẩng đầu quan sát phản ứng của cô giáo Trang, cô thấy sắc mặt cô tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu.

Trong ấn tượng của Dư Tĩnh cô chưa bao giờ thấy sắc thái như vậy trên gương mặt người phụ nữ này, cô biết chắc chắn mình không phải nguyên nhân khiến sắc mặt bà trở nên như vậy. Lúc này, đối tượng mà bà đang chăm chú lại là chiếc hộp chuyển phát nhanh vừa được mở ra

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 1.1

Con dao không vừa tay lắm, đành cố dùng tạm. Thế là ấn mạnh tay phải của người đàn ông đó xuống nền nhà, cửa theo khớp ngón tay cái.

Sau đó bèn đưa ngón tay bị cắt lên ngắm nghía, vết dao cũng tương đối phẳng, xem chừng có vẻ rất dễ nối lại.

1.

Người báo án là Trang Tiểu Khê, nữ giới, 46 tuổi, giáo sư, bác sĩ chuyên khoa, kiêm nhiệm hai chức vụ: Viện phó viện Y học tỉnh và chủ nhiệm khoa Xương bệnh viện Nhân Dân tỉnh thành.

Trang Tiểu Khê hướng dẫn năm sinh viên khoa Sau đại học của viện Y học, hôm nay là ngày sinh viên báo cáo giữa kỳ, cho nên buổi chiều bà không đến bệnh viện, mà đến phòng họp của viện Y học.

Buổi báo cáo chính thức bắt đầu vào lúc 14 giờ. Khi sinh viên đầu tiên báo cáo, điện thoại di động của Trang Tiểu Khê nhận được một tin nhắn. Nội dung tin nhắn là: “Bưu phẩm chuyển phát nhanh của bạn để ở trạm chuyển nhận của viện Y học. Chuyển phát nhanh Phương Thông.” Thời gian tin nhắn được gửi đi là 14 giờ 7 phút, có điều Trang Tiểu Khê đợi đến khi cậu sinh viên tên là Dương Triết báo cáo xong mới đọc tin nhắn. Sau đó bà liền nhờ Dương Triết đi lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh.

Khoảng 14 giờ 30 phút, Trang Tiểu Khê mở hộp bưu phẩm chuyển phát nhanh, bà phát hiện thấy một ngón tay cái được đựng trong túi đá lạnh. Ngoài ra, trong hộp còn có một văn bản in ra trên giấy A4, một tấm vé xem thi đấu bóng đá và một chiếc túi vải màu đỏ cỡ bằng tấm chứng minh thư.

Nội dung văn bản như sau:

“Lý Tuấn Tùng đã bị tôi khống chế. Ông ta vẫn còn sống. Gửi kèm ngón tay cái làm bằng chứng.

Ngón tay này bị cắt vào 10 giờ 20 phút hôm nay, sau đó được cho ngay vào túi đá lạnh. Là chuyên gia phẫu thuật nối ghép của khoa Xương, bà chắc hẳn rất rõ: ngón tay bị cắt buộc phải tiến hành phẫu thuật ghép ngay trong vòng hai tư giờ đồng hồ, nếu không, Lý Tuấn Tùng sẽ vĩnh viễn mất ngón tay cái ở bàn tay phải của ông ta.

Bà có thể chuộc lại Lý Tuấn Tùng bằng kim cương. Tôi cần loại kim cương có giấy kiểm định đi kèm, tổng giá trị không được ít hơn một triệu nhân dân tệ. Cho số kim cương đó vào chiếc túi vải màu đỏ để trong cái hộp này, vào sân vận động Kim Sơn bằng vé xem thi đấu bóng đá và trao đổi ở đó.

Đừng có báo công an, nếu không, bà sẽ không bao giờ còn được gặp lại chồng mình.”

Sau khi xem xong văn bản, Trang Tiểu Khê suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng bà vẫn bấm máy gọi cho 110 (1). Thời gian báo công an theo như danh sách cuộc gọi hiển thị là 14 giờ 36 phút, bên công an lập tức lập hồ sơ điều tra vụ bắt cóc. Năm phút sau, Đồng Nghênh Tân, cảnh sát hình sự được cử đến từ đồn công an khu vực đã có mặt ở hiện trường tiến hành điều tra sơ bộ tình hình vụ án. Sau đó Trang Tiểu Khê đi ra ngoài chuẩn bị tiền. 15 giờ 9 phút, La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành có mặt, đồng thời tiếp

nhận điều tra vụ án. Đây là một vụ bắt cóc mang tính chất nghiêm trọng, bên công an đã thành lập ban chuyên án, phòng họp hiện trường được cải tạo thành trung tâm chỉ huy, cuộc họp bàn luận phân tích tình hình vụ án đầu tiên đã diễn ra tại đây.

(1) 110 là số điện thoại dùng để báo công an ở Trung Quốc.

Đầu tiên, Đồng Nghênh Tân tiến hành báo cáo: “Nạn nhân Lý Tuấn Tùng và người báo án Trang Tiểu Khê có mối quan hệ vợ chồng. Lý Tuấn Tùng năm nay cũng 46 tuổi, từng là bác sĩ chuyên khoa của khoa Thận bệnh viện Nhân Dân tỉnh thành, cũng là chuyên gia hàng đầu của trung tâm cấy ghép thận. Người này đi khỏi nhà từ một tuần trước, sau đó không rõ tung tích, điện thoại di động cũng trong trạng thái không thể liên lạc được.

La Phi hỏi: “Một tuần trước đã mất tích hả? Trước đó có báo án không?”

“Không.”

“Không ư?” La Phi tỏ vẻ ngạc nhiên.

Đồng Nghênh Tân giải thích: “Quan hệ giữa hai vợ chồng nhà này không hề tốt đẹp gì, đợt trước còn định ly dị. Thế nên sau khi Lý Tuấn Tùng đi khỏi nhà, Trang Tiểu Khê cũng không đi tìm.”

“Thế bên bệnh viện Nhân Dân thì sao?” La Phi tiếp tục hỏi: “Một bác sĩ chuyên khoa, một tuần liền không đi làm, cơ quan cũng không có ai quản lý à?”

Đồng Nghênh Tân nói: “Lý Tuấn Tùng đã bị cho thôi việc, mấy tháng gần đây đang trong tình trạng thất nghiệp.” Anh dừng lại một lát rồi chủ động bổ sung: “Nguyên nhân bị thôi việc là do một tai nạn trong điều trị mà còn dẫn đến chết người.”

Tai nạn điều trị - thôi việc - ly dị - bắt cóc, xem chừng cái ông Lý Tuấn Tùng này đúng là số mệnh lắm tai ương. Một loạt những sự kiện này liệu có liên quan đến nhau không? La Phi chau mày, rất khó có thể tìm ra manh mối gì ngay được, nên anh tập trung tư duy vào vụ án bắt cóc.

Chiếc hộp tên bắt cóc gửi tới đang để trước mặt La Phi. Chiếc hộp có chiều cao khoảng năm cen-ti-mét, cỡ bằng một cuốn sách. La Phi đeo găng tay vào, lấy túi đá trong hộp ra.

Trong túi đá chứa đầy đá và hỗn hợp nước. Một chiếc túi nilon nhỏ ngâm giữa chỗ đá và nước đó, ngón tay được bọc kín trong chiếc túi nilon đó.

Rất rõ ràng, đó là ngón tay cái của một người đàn ông trưởng thành. Ngón tay bị cắt rời ở đốt thứ hai, mặt cắt bằng phẳng trơn nhẵn, vết cắt có phản ứng co da của cơ thể sống, đồng thời cơ thể thấy vết máu mới đông không lâu.

Những đặc trưng này cho thấy ngón tay cái này bị cắt từ một người sống chứ không phải là từ một xác chết, cũng cho thấy ít nhất cho đến lúc đó, nạn nhân vẫn còn sống. Đối với một vụ bắt cóc, đây cũng có thể tạm coi là một tin tốt.

La Phi nhìn chăm chăm vào ngón tay bị cắt một lúc rồi hỏi: “Bây giờ có thể xác định ngón tay này là của Lý Tuấn Tùng không?”

Đồng Nghênh Tân đáp: “Trang Tiểu Khê nói có thể khẳng định được.”

La Phi “ừ” một tiếng. Mặc dù ngón tay cái này không hề có đặc điểm gì rõ rệt, nhưng Trang Tiểu Khê và Lý Tuấn Tùng là vợ chồng đã mười mấy năm, có thể nhận ra được cũng không có gì lạ. Thực ra La Phi rất muốn hỏi xem Trang Tiểu Khê làm thế nào mà nhận ra được, đáng tiếc là bà không có mặt ở hiện trường.

“Người phụ nữ này... vội đi chuẩn bị tiền thế chứ, bây giờ việc quan trọng

nhất phải là phối hợp với công an điều tra vụ án chứ.” La Phi vừa lăm bắm vừa bỏ chiếc túi đá vào lại trong chiếc hộp.

Là người nhà của người bị hại, đi chuẩn bị tiền cũng không có gì đáng nói. Nhưng cứ chuẩn bị tiền mà mặc kệ không để ý gì đến bên công an, điều này ít nhiều cũng khiến La Phi cảm thấy không thoải mái vì sự thiếu tin tưởng.

“Tôi cũng nói rồi, bảo bà ấy chờ đã. Nhưng...” Đồng Nghênh Tân nhún vai nói về bất lực, “bà này ngang lắm, tôi không thể ngăn được.”

La Phi khẽ xua tay về phía Đồng Nghênh Tân, muốn nói mình không hề có ý trách đối phương. Cho dù Trang Tiểu Khê có mặt ở hiện trường hay không, công an vẫn phải nhanh chóng đưa ra một phương án tác chiến, đây là nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt.

Cho đến lúc này, manh mối tên bắt cóc để lại chỉ có chiếc hộp trước mặt này.

Đã là vật do tên bắt cóc chủ động gửi tới, thì thực sự không có hy vọng tìm được dấu vân tay. Hành động thực sự có ý nghĩa có lẽ là tìm ra thông tin về người gửi bằng cách điều tra chiếc hộp.

Hóa đơn chuyển phát nhanh được dán ngay ở mặt trên của chiếc hộp, trên hóa đơn có thông tin chuyển nhận do người viết ghi. Chữ nào cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, như chữ trẻ con. La Phi đoán chắc là kẻ khả nghi viết bằng tay trái, mục đích nhằm che giấu nét chữ thật.

Đọc kĩ tờ hóa đơn đó, không chỉ có đầy đủ họ tên, địa chỉ, số điện thoại của người nhận là Trang Tiểu Khê, mà còn có cả thông tin của người gửi, nội dung cụ thể như sau:

Địa chỉ: Phòng 803, tòa nhà số 5, thôn Thạch Tháp mới

Số điện thoại liên hệ: 158*****.

Có điều, La Phi lập tức ý thức được những thông tin này không chắc đã có nhiều giá trị. Vì anh biết thôn Thạch Tháp mới là một khu dân cư nhỏ kiểu cũ đã hơn mười năm, trong khu toàn là những tòa nhà thấp chỉ có sáu tầng, không hề có phòng 803 như vậy. Cho nên, có thể thấy ngay đây là địa chỉ giả.

“Trương Vĩ” chắc chắn cũng là tên giả rồi. Tỷ lệ trùng của cái tên này vô cùng cao, trong hệ thống hộ khẩu toàn quốc, ít nhất cũng phải tìm thấy một trăm nghìn người mang cái tên này, kẻ khả nghi ghi cái tên này, hẳn là muốn bên công an lãng phí công sức đây.

La Phi cũng không có hy vọng gì về tính chân thực của số điện thoại liên lạc đó, nhưng anh vẫn cứ thử gọi xem. Đầu bên kia điện thoại nhanh chóng vọng ra chuỗi âm thanh: “Xin lỗi, số máy bạn gọi đã tắt máy.” La Phi khẽ nhú mày, rồi nói với một cậu thanh niên bên cạnh: “Cậu kiểm tra số điện thoại này xem có thể tìm được chủ máy không.”

“Vâng.” Cậu thanh niên chép số điện thoại rồi lập tức bắt đầu trao đổi về kênh tìm thông tin. Anh chàng trẻ tuổi này tên Doãn Kiếm, là trợ lý của La Phi. Năm ngoái họ quen nhau trong quá trình truy bắt tên sát thủ liên hoàn Eumenides, trở thành một cặp bài trùng. Mấy tháng trước, tên sát thủ đó cuối cùng cũng bị tổng vào tù, còn vụ bắt cóc này xảy ra có thể coi một thử thách cam go nữa đối với hai người.

Lúc này La Phi lấy điện thoại di động của mình ra, bắt đầu gọi cho số máy dịch vụ khách hàng ghi trên hóa đơn chuyển phát nhanh. Mặc dù thông tin trên hóa đơn không hề đáng tin cậy, nhưng biết đâu có thể tìm ra được nhân viên chuyển phát nhanh đã nhận chiếc hộp này, hoặc là có thể lấy được một vài thông tin về người gửi từ đối phương.

Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu.

“Xin chào, đây là hãng chuyển phát nhanh Phương Thông.”

“Tôi là cảnh sát, tôi muốn gặp nhân viên chuyển phát nhanh của các bạn để tìm hiểu một sơ thông tin.”

“Ồ, vâng... Xin hỏi, anh muốn gặp nhân viên nào?”

“Tôi đang có mã số của một hóa đơn chuyển phát nhanh, tôi muốn gặp nhân viên đã nhận đơn hàng này.”

“Vâng, cho hỏi mã hóa đơn là?”

La Phi đọc một dãy số, đầu điện thoại lên kia lập tức vọng ra tiếng gõ bàn phím, xem chừng nhân viên dịch vụ khách hàng đang tra tìm trong hệ thống. Một lát sau, đối phương trả lời: “Xin lỗi, không tìm thấy mã hóa đơn này trong hệ thống.”

“Cái gì?” La Phi ngớ ra, “Anh có chắc không?”

“Chắc chắn. Toàn bộ đơn hàng của công ty chúng tôi đều phải nhập vào hệ thống mạng, tôi có thể khẳng định là: Chúng tôi chưa bao giờ nhận gói chuyển phát nhanh nào có mã số hóa đơn như vậy.”

“Vâng... vâng... Tôi hiểu rồi.” La Phi cúp điện thoại vẻ mặt trầm ngâm, sau đó anh nhìn về phía Đồng Nghênh Tân, “Vừa nãy anh nói gói bưu phẩm chuyển phát nhanh này là do một sinh viên đi lấy về à?”

“Đúng thế, Dương Triết.”

La Phi đưa ra chỉ thị: “Tôi muốn gặp cậu ta.”

Là một trong những nhân chứng khi xảy ra vụ án, Dương Triết vẫn đang chờ ở gần đó. Đồng Nghênh Tân nhanh chóng dẫn cậu ta đến chỗ La Phi.

La Phi hất hàm về phía cái hộp, hỏi: “Cậu là người đi lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh về hả?”

“À... Vâng.” Bị công an hỏi, Dương Triết ít nhiều cũng cảm thấy hơi căng thẳng.

“Người đưa bưu phẩm là ai?”

“Em không gặp được.”

“Không gặp được?”

“Em lấy ở phòng chuyển nhận, lúc em đến đó, nhân viên đưa bưu phẩm đã đi mất rồi.”

La Phi đã hiểu, anh lập tức gật đầu bảo: “Bây giờ dẫn tôi đến phòng chuyển nhận.” Anh vừa nói vừa lấy vật liên quan đến vụ án trong chiếc hộp ra, đưa cho nhân viên phụ trách cất giữ, còn mình thì cầm chiếc hộp không đi ra ngoài cửa cùng Dương Triết.

Trên đường đến phòng chuyển nhận, La Phi đã tìm hiểu được sơ bộ về tình hình chuyển nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh ở viện Y học.

Kí túc xá và văn phòng trong học viện không được tùy tiện đi vào, nhân viên chuyển phát nhanh không thể thực sự hoàn thành được nhiệm vụ “đưa hàng đến tận nơi”, vì vậy đã hình thành mô hình phòng chuyển nhận là “trạm trung chuyển”. Nói một cách cụ thể, có nghĩa là nhân viên chuyển phát nhanh gửi toàn bộ bưu phẩm chuyển phát nhanh ở phòng chuyển nhận cố định, sau đó gửi tin nhắn thông báo cho người nhận. Sau khi đọc được tin nhắn, người nhận sẽ đến phòng chuyển nhận để lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh của mình.

Phòng chuyển nhận nằm ở tầng 1 của trung tâm phục vụ tổng hợp trong

học viện. Chủ thể của trung tâm phục vụ là nhà ăn, đồng thời ở phía đông của tòa nhà còn có vài cửa hàng nhỏ. Một người tên là Trương Đăng đã thuê một gian trong số những cửa hàng đó để bán sách. Mấy năm nay, việc kinh doanh của các cửa hàng sách giấy càng ngày càng khó khăn, thời gian trước, cửa hàng này cũng rất vắng khách. Sau đó, ông chủ họ Trương liền nảy ra ý tưởng hợp tác với những công ty chuyển phát nhanh, cải tạo cửa hàng thành phòng chuyển nhận chuyển phát nhanh trong trường. Công ty chuyển phát nhanh có thể để bưu phẩm chuyển phát nhanh cần chuyển đi ở đây, giáo viên và sinh viên cần gửi chuyển phát nhanh cũng có thể điền hóa đơn gửi bưu phẩm ở đây, lợi nhuận mà ông chủ Trương kiếm được từ việc này lớn hơn rất nhiều so với thu nhập từ việc kinh doanh cửa hàng sách.

Sau khi đến phòng chuyển nhận, đầu tiên La Phi giới thiệu về mình trước. Sau đó anh lấy ra một chiếc hộp hỏi ông Trương: “Anh có ấn tượng về cái hộp này không?”

Ông Trương lắc đầu rồi hỏi: “Cái hộp này là bưu phẩm lấy từ chỗ tôi à?”

“Đúng thế, là cậu ấy đến lấy.” La Phi chỉ vào Dương Triết ở bên cạnh, “Anh có ấn tượng về cậu ấy không?”

Ông Trương nhìn Dương Triết, dường như nhớ ra điều gì đó: “Ờ, tôi nhớ cậu ta, lúc chiều đã đến lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh, ờ...” Ông ta lại liếc nhìn về phía tay La Phi, nói: “Đúng rồi, chính là cái hộp này.”

La Phi tiếp tục hỏi: “Cái hộp này đến chỗ anh như thế nào, anh còn nhớ không?”

Ông Trương nhìn hóa đơn chuyển phát nhanh trên chiếc hộp: “Đây chẳng phải là của hãng chuyển phát nhanh Phương Thông chuyển đến đó sao?”

“Anh có chắc chắn không?” La Phi nhấn giọng hỏi tiếp, “Anh có tận mắt

nhìn thấy nhân viên Phương Thông mang đến không?”

“Cái này thì tôi không nhìn thấy.” Ông Trương vội xua tay, rồi lại giải thích: “Mấy hôm nay chỗ tôi nhận được cả nghìn gói bưu phẩm chuyển phát nhanh, Phương Thông là hãng lớn nhất, ngày nào cũng mấy trăm gói. Tôi làm sao mà nhìn rõ như thế được? Hơn nữa cái hộp này cũng rất bình thường. Các bưu phẩm kiểu tương tự như thế nhiều lắm.”

La Phi đảo mắt khắp một lượt. Đây là một gian phòng khoảng hai mươi mét vuông, rất nhiều bưu phẩm chuyển phát nhanh chất đống trên sàn nhà, nhìn sơ qua, quả nhiên có nhiều hộp đều rất giống nhau.

“Hàng ngày cứ có bưu phẩm chuyển đến là đổ xuống sàn thế này, tôi hầu như cũng không nhìn kĩ.” Ông Trương đưa tay chỉ và nói, “Đây, cái đống to này là của Phương Thông, đống này là của Nguyên Thông, đống này là của Thiên Thiên, đống này là Thuận Đạt... Cái hộp anh cầm có dán hóa đơn của Phương Thông, chắc chắn là nhân viên của Phương Thông chuyển đến chứ còn gì nữa.”

Đúng lúc đó có một sinh viên ra cửa phòng chuyển nhận sau khi tìm thấy bưu phẩm chuyển phát nhanh. Ông Trương kiểm tra thông tin cá nhân của đối phương, sinh viên đó liền mang bưu phẩm của mình về.

“Cứ thế là mang đi á?” La Phi thấy hơi kì quặc, “Không cần kí nhận à?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh đã mang toàn bộ hóa đơn kí nhận về rồi.” Ông Trương dừng lại một chút, rồi lại giải thích chi tiết: “Thực ra, theo đúng quy trình chuẩn thì tôi phải kí nhận số bưu phẩm này, đồng thời ghi lại toàn bộ danh sách nhận bưu phẩm vào sổ, khi người nhận đến nhận bưu phẩm cũng phải kí vào cuốn sổ ghi chép của tôi, như vậy trách nhiệm của mỗi một bước đều rất rõ ràng. Nhưng mỗi ngày tôi đều phải nhận quá nhiều bưu phẩm chuyển phát nhanh, không thể nào có đủ thời gian để ghi chép lại toàn bộ

được. Cho nên đơn giản hóa thôi, có nghĩa là nhân viên chuyển phát nhanh chuyển bưu phẩm đến chỗ tôi, hóa đơn kí nhận thì họ trực tiếp mang đi, khi người nhận đến lấy bưu phẩm thì tôi đối chiếu thông tin cá nhân là được.”

“Như thế thì có khác nào không kí nhận đâu? Nếu bị mất bưu phẩm thì ai bồi thường?”

“Công ty chuyển phát nhanh bồi thường chứ ai nữa, chẳng nào thì cũng có gì nghiêm trọng đâu. Mức bồi thường khi làm mất bưu phẩm chuyển phát nhanh thông thường là ba lần cước phí vận chuyển, cũng chỉ hai ba mươi tệ, thi thoảng mất một gói bưu phẩm, họ cũng không mấy quan tâm.” Ông Trương giải thích thêm, sau đó lại tổng kết: “Nói trắng ra là làm qua chỗ tôi đúng là bên công ty chuyển phát nhanh có rủi ro, nhưng so với số tiền tiết kiệm được về nhân lực thì sự rủi ro đó không đáng bàn.”

La Phi chăm chú nhìn dáng vẻ mấy sinh viên đó, không biết đang suy nghĩ điều gì, một lát sau, anh lại hỏi ông Trương: “Ba lô cũng được mang vào phòng chuyển nhận thoải mái à?”

“Tất nhiên là được, chỗ tôi có phải là siêu thị đâu.” Ông Trương nhìn La Phi ánh mắt có vẻ suy nghĩ, “Anh lo là có người lấy trộm bưu phẩm phải không? Không đến mức ấy đâu, họ có biết bưu phẩm của người khác là thứ gì đâu, lấy có tác dụng gì? Hơn nữa, gian phòng này rộng có ngăn này, lại trống huếch không có đồ đạc gì, muốn lấy trộm cũng rất khó.”

“À, tôi không nói là có người lấy trộm đồ.” La Phi giải thích, “Tôi muốn nói là: Liệu có người nào lén lút mang đồ gì vào không?”

“Mang đồ vào?” Ông Trương mở to mắt ngơ ngác, có vẻ không hiểu.

La Phi cũng không giải thích thêm, anh chỉ hỏi đối phương theo mạch suy nghĩ của mình: “Hôm nay hàng chuyển phát nhanh Phương Thông đưa bưu

phẩm đến lúc nào?”

Ông Trương nhớ lại một lát rồi đáp: “Ngay trước bữa trưa, khoảng 11 giờ.”

Mười một giờ, La Phi tính toán thời gian ở trung tâm, càng thêm khẳng định một phán đoán. Để cho chắc chắn, anh lại hỏi tiếp: “Có nghĩa là trước 11 giờ, đồng bưu phẩm chuyển phát nhanh này của Phương Thông còn chưa có, đúng không?”

Ông Trương gật đầu đáp: “Đúng.”

“Có điều, bưu phẩm chuyển phát nhanh không nhất định được lấy hết trong ngày đúng không? Liệu có bưu phẩm từ hôm qua xếp trong đó không?”

“Tối nào lúc hết giờ làm việc, chúng tôi cũng đều cất hết số bưu phẩm còn lại đi. Đến ngày hôm sau, khi bưu phẩm mới chuyển đến xong mới lấy ra xếp vào cùng.”

La Phi “ồ” một tiếng, chủ đề này coi như kết thúc. Sau đó anh bắt đầu nhìn lên trần nhà tìm kiếm: “Chỗ anh có lắp camera không?”

“Trong phòng này của tôi không lắp camera.” Ông Trương đưa tay chỉ ra chỗ lối vào trung tâm phục vụ, “Chỗ cửa lớn đằng kia có lắp đấy.”

La Phi quay đầu nói với một cảnh sát đi cùng ở phía sau: “Cậu liên hệ với phòng bảo vệ, tôi muốn lấy đoạn ghi hình giám sát ở đầu camera kia trong khoảng từ giờ trưa ngày hôm nay đến 2 giờ chiều.”

Họ rời khỏi trung tâm phục vụ đúng lúc Doãn Kiếm từ phía trước mặt đi tới, cậu báo cáo với La Phi: “Đội trưởng La, đã kiểm tra ra số điện thoại đó rồi, chủ máy chính là Lý Tuấn Tùng.”

La Phi “ồ” một tiếng, kết quả này cũng không bất ngờ. Trong các vụ bắt cóc, bọn bắt cóc thường sử dụng điện thoại di động của người bị hại làm phương tiện liên lạc. Tên đó lưu số điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng trên hóa đơn chuyển phát nhanh là có ý ngầm báo có thể liên hệ với hắn qua số điện thoại di động này chăng?

Doãn Kiếm tất nhiên cũng hiểu những chi tiết quan trọng trong đó, nên có những việc không cần La Phi phân công cũng đã triển khai: “Tôi đã nói với phòng kỹ thuật rồi, hệ số này bật máy thì thông báo cho chúng ta ngay, chắc sẽ nhanh chóng xác định được vị trí của chiếc điện thoại di động thôi.”

La Phi khen: “Rất tốt.” Sau đó anh giao chiếc hộp chuyển phát nhanh cho Doãn Kiếm rồi nói: “Giúp tôi làm một phép thử.”

“Phép thử gì?”

“Trong tòa nhà này có một phòng chuyển nhận, cậu đi thử xem có thể để cái hộp này vào trong đồng bưu phẩm chuyển phát nhanh không - lúc đặt vào đừng để người khác phát hiện thấy.”

Doãn Kiếm gật đầu, quay người đi vào trong tòa nhà. Khoảng năm sáu phút sau, cậu lại cầm chiếc hộp đi ra.

La Phi bước tới hỏi: “Thế nào?”

“Rất đơn giản.” Doãn Kiếm thuật lại quá trình thử, “Tôi cứ kẹp chiếc hộp dưới nách thế này, trực tiếp đi vào trong phòng. Sau đó cúi xuống giả vờ tìm chọn bưu phẩm chuyển phát nhanh, rồi nhân thể vút luôn cái hộp vào. Có điều lúc ra khỏi cửa, bị ông chủ chặn lại, ông ta tưởng là tôi đến lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

La Phi mỉm cười nói: “Giống như tôi nghĩ, ông chủ này quả nhiên là chỉ quản lý đầu ra, không quản lý đầu vào.”

“Đội trưởng La này.” Doãn Kiếm đại khái cũng đoán ra dụng ý của La Phi, “Có phải anh nghi ngờ có người lén lút bỏ chiếc hộp này vào trong phòng chuyển nhận không?”

“Đúng thế.” La Phi vẫy tay, dẫn Doãn Kiếm đi về phía phòng bảo vệ, vừa đi vừa nói, “Bên chuyển phát nhanh Phương Thông không tìm thấy mã số hóa đơn này trong hệ thống phục vụ khách hàng, điều này cho thấy, người mang chiếc hộp đến không phải là nhân viên chuyển phát nhanh, mà là một kẻ khác.”

“Nhưng...” Doãn Kiếm khẽ gãi đầu, “Hệ thống nội bộ của Phương Thông có chắc chắn là đáng tin cậy không?”

“Thường là đáng tin cậy. Tất nhiên rồi, tôi đưa ra phán đoán cũng không phải chỉ dựa vào lời của mỗi bên dịch vụ khách hàng, thực ra xét từ góc độ thời gian cũng có thể thấy là cái hộp này không thể đi theo con đường vận chuyển hàng thông thường.”

“Góc độ thời gian?” Doãn Kiếm cố gắng suy nghĩ để theo được tư duy của La Phi.

La Phi gợi ý: “Tên bắt cóc nói là đã cắt ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng vào 10 giờ 20 phút, mà nhân viên chuyển phát nhanh của Phương Thông chuyển bưu phẩm của ngày hôm nay đến phòng chuyển nhận vào khoảng 11 giờ.”

Doãn Kiếm lập tức hiểu ra: “Đúng rồi! Nếu đi theo con đường vận chuyển hàng thông thường thì từ lúc nhận hàng đến lúc chuyển hàng, không thể kịp trong một khoảng thời gian ngắn như vậy!”

“Đúng thế. Mặc dù lời của tên bắt cóc không chắc đã đáng tin, nhưng cái ngón tay bị cắt thì không biết nói dối. Căn cứ vào độ tươi của ngón tay, chắc

chấn là mới bị cắt trong hôm nay. Bưu phẩm được giao hôm nay, cho dù là gửi đến một điểm trong thành phố, cũng không thể xử lý xong vào 11 giờ được.”

Doãn Kiếm gật đầu tổng kết: “Cho nên chiếc hộp này chắc chắn không phải là do nhân viên chuyển phát nhanh mang đến, mà là chính người gửi đã để vào phòng chuyển nhận. Người gửi này rất có khả năng chính là tội phạm. Hẳn sử dụng thủ đoạn này, vừa đạt được mục đích là chuyển cái hộp, đồng thời lại giấu được tung tích của mình.”

Trong khi nói chuyện, hai người đã đến cửa phòng bảo vệ. Trưởng phòng bảo vệ Cao Tiểu Bảo đích thân đưa La Phi đến phòng giám sát, toàn bộ dữ liệu ghi hình có liên quan đã được chuẩn bị sẵn sàng để tiến hành điều tra.

“Nhân viên chuyển phát nhanh của Phương Thông đến phòng chuyển nhận vào 11 giờ, còn Trang Tiểu Khê nhận được tin nhắn thông báo nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh vào 2 giờ 7 phút chiều. Tên đó chắc đã vào phòng chuyển nhận trong khoảng giữa hai mốc thời gian này.” La Phi nói với Doãn Kiếm, “Chúng ta chia dữ liệu ghi hình ra làm hai đoạn, tôi xem đoạn phía trước, cậu xem đoạn phía sau, nhanh chóng lướt qua một lượt, xem có phát hiện được đối tượng khả nghi không?”

Cao Tiểu Bảo mạnh dạn chủ động đề nghị: “Chúng tôi cũng giúp một tay cùng xem, mọi người phân công tỉ mỉ một chút, hiệu suất sẽ cao hơn!”

Đối phương có ý tốt, song La Phi không thể tin tưởng vào năng lực nghiệp vụ của những nhân viên bảo vệ này. Vì kẻ khả nghi chưa để lộ bất cứ đặc điểm ngoại hình nào, phân tích hình ảnh camera ghi lại chỉ có thể dựa vào trực giác. Loại trực giác này được tôi luyện qua nhiều năm làm việc điều tra hình sự, nhân viên bảo vệ hiển nhiên không có khả năng này. La Phi cũng không tiện từ chối thẳng thừng, liền cười nhẹ nhàng bảo: “Cũng không cần chia nhỏ quá. Các anh cứ ngồi cạnh hai chúng tôi, mọi người cùng xem.”

May là đoạn băng ghi hình cũng không dài, chia thành hai đoạn, rồi xem băng cách tua nhanh, chưa đến một tiếng đồng hồ đã xem xong.

Có điều việc phân biệt để tìm ra mục tiêu trong đoạn băng ghi hình khó hơn rất nhiều so với suy nghĩ của La Phi, vì số người ra vào trung tâm phục vụ thực sự quá lớn. Nhất là khoảng thời gian từ 11 giờ đến 12 giờ, giáo viên và sinh viên nườm nượp đến nhà ăn ăn cơm. Hơn nữa, hầu hết sinh viên đều đeo ba lô, nếu chỉ nói về tính khả năng, tất cả bọn họ đều có khả năng là “người gửi bưu phẩm”.

Xem một lượt hoa cả mắt mà không phát hiện ra điều gì. Đúng lúc La Phi đang cảm thấy thất vọng, bỗng chuông điện thoại di động reo lên. Bắt máy thì là Đồng Nghênh Tân gọi đến: “Đội trưởng La, tôi vừa liên hệ với Trang Tiểu Khê, chị ấy đã chuẩn bị đủ tiền chuộc, đang trên đường trở về viện Y học.”

“Được.” La Phi cúp máy. Anh xoa xoa đôi mắt đã mỏi nhức, gọi Doãn Kiếm: “Đi thôi, về trung tâm chỉ huy!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

2.

Ngoài hành lang vang lên tiếng gót giày gỗ xuống mặt sàn, tiếp đó liền nghe thấy những sinh viên đang chờ ngoài cửa lễ phép chào: “Cô Trang.” Xen lẫn trong đó còn tiếng chào của một cô gái: “Thầy Kha.”

“Ngón tay ở đâu?” Một phụ nữ lên tiếng hỏi. Lúc bà nói, mặc dù không lớn tiếng, nhưng giọng nói của những người khác lập tức đều bị át đi.

“Cất trong tủ lạnh rồi ạ.” La Phi nghe giọng nhận ra người trả lời là Dương Triết.

Người phụ nữ vừa hỏi không nói thêm gì nữa. Tiếng gót giày “cộp cộp cộp” lại vang lên, di chuyển về phía cửa phòng họp.

La Phi biết người vừa hỏi chính là Trang Tiểu Khê, anh ngồi trong phòng neho mắt lại, chờ người phụ nữ được nói là “rất ngang” này.

Không xinh, nhưng có khí chất cao quý đặc biệt của tầng lớp trí thức cao - đây là ấn tượng đầu tiên của La Phi về Trang Tiểu Khê. Người phụ nữ này mặc một chiếc áo khoác dạ màu lục thẫm, vai đeo một chiếc túi dáng nữ, kiểu túi rất đơn giản, nhưng nhìn một cái biết ngay là hàng hiệu có mức giá không rẻ.

Gót đôi giày da của bà cũng không cao, nhưng lại phát ra âm thanh “cộp cộp” như vậy, cho thấy bà bước chân rất mạnh. Sau khi bước vào phòng, bà dừng lại ở cửa một lát, nhanh chóng đưa mắt nhìn một lượt quanh phòng. Cuối cùng, ánh mắt bà dừng lại trên người La Phi, nhưng bà không chủ động nói gì, chỉ tìm một chiếc ghế ngồi xuống. Lúc ngồi vào ghế, bà buông một tiếng thở dài, sau đó để cái túi ở trước mặt mình, hai tay ôm lấy người kiểu tư thế bảo vệ.

Mặc dù vẻ mặt đầy lo âu, nhưng trạng thái tinh thần không hề ủ rũ. Giống như một cây lớn, cho dù gió thu buốt lạnh, rừng lá gãy cành, nhưng thân cây kiên cường vẫn thẳng đứng không gục ngã.

Trang Tiểu Khê không quay lại một mình, theo sau bà là một người đàn ông chừng 50 tuổi. Người đàn ông đó dáng người cao to, tướng mạo bình thường, ăn mặc rất giản dị. Ông ta mặc một chiếc áo jacket để mở không cài, chiếc áo sơ mi bên trong cũng để mở mấy khuy. Cho dù như vậy, ông ta vẫn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cứ như vừa từ sân vận động về.

“Ái dà, khát quá, có nước không?” Người đàn ông đi thẳng đến chỗ bàn họp, cầm luôn một cốc trà lên uống, cũng chẳng để ý xem chiếc cốc đó đã có người uống chưa. Uống một hơi hết cốc nước xong, ông ta liền tặc lưỡi hài lòng, nhưng miệng lại nói: “Loại trà này chẳng ra làm sao cả, chỉ giải khát được thôi.”

Mọi người trong phòng vốn đang tập trung sự chú ý vào Trang Tiểu Khê, nhưng ánh mắt mọi người nhanh chóng bị hút về phía người đàn ông. Lúc này ông ta mới để ý đến xung quanh, ông ta “ồ” một tiếng và hỏi: “Đồng người thế này? Các anh là ai vậy hả?”

Vụ bắt cóc phải được điều tra bí mật, nên La Phi và mọi người đều không mặc cảnh phục. Người đàn ông không nhận ra họ là cảnh sát cũng là điều dễ hiểu, nhưng hỏi như vậy có phần hơi mất lịch sự. Trang Tiểu Khê cảm nhận

được không khí khó xử, liền giải thích: “Họ là cảnh sát.”

“Ồ, ra là cảnh sát.” Ông ta kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống cạnh Trang Tiểu Khê, đồng thời lẩm bẩm nói: “Cảnh sát sao không đi phá án, lại ngồi không cả ở đây...”

Ngay cả người điềm đạm như La Phi cũng không khỏi chau mày, Doãn Kiếm ở bên cạnh liền hỏi thẳng: “Ông là ai?”

Vẫn là Trang Tiểu Khê cướp lời: “Đây là chủ nhiệm khoa Bệnh lý ở bệnh viện Nhân Dân chỗ chúng tôi, Kha Thủ Cần.”

Chủ nhiệm khoa Bệnh lý, như vậy cũng là nhân vật có tí máu mặt đấy chứ, sao bộ dạng ăn nói lại buồn cười như thế được? Doãn Kiếm thầm nghĩ, giọng nói có phần nhẹ nhàng hơn: “Bên cảnh sát chúng tôi đang phá án, đối với những người không liên quan, phiền ông ra chỗ khác.”

“Người không liên quan?” Kha Thủ Cần rất lấy làm bực mình về câu nói đó, ông ta gân cổ lên, “Tôi làm sao lại là người không liên quan được hả?!”

Trang Tiểu Khê lại tiếp lời: “Chủ nhiệm Kha là bạn thân đã nhiều năm của tôi, đến đây để giúp đỡ, tôi mong là ông ấy có thể ở lại cùng tôi.” Lúc nói câu này, bà chăm chú nhìn La Phi, rất rõ ràng người phụ nữ này đã phán đoán được vị trí của La Phi trong nhóm cảnh sát này.

La Phi cân nhắc một lúc, cuối cùng quay về phía Kha Thủ Cần gật đầu: “Thôi được, ông có thể ở lại, nhưng ông phải tuân thủ kỉ luật.”

Trang Tiểu Khê cũng quay đầu lại dặn dò: “Đừng nói linh tinh.”

Kha Thủ Cần tay ôm hai vai, ngả người dựa vào thành ghế, quả nhiên không nói nữa.

“Tôi là đội trưởng đội Cảnh sát hình sự của Sở Công an thành phố, đây là Doãn Kiếm, trợ lý của tôi. Hiện giờ vụ án do tôi phụ trách.” La Phi giới thiệu ngắn gọn về mình, sau đó bắt đầu hỏi: “Chị vừa đi chuẩn bị tiền?”

Trang Tiểu Khê “ừ” một tiếng rồi lấy trong chiếc túi nữ ra một chiếc túi vải màu đỏ để lên bàn: “Theo yêu cầu của đối phương, đã mua mười lăm viên kim cương lớn, tổng giá trị là một triệu tệ.” Nét mặt La Phi và những người khác có vẻ kinh ngạc, tiếp đó bà giải thích luôn: “Bản thân tôi không thể có nhiều tiền mặt như thế, may mà có chủ nhiệm Kha giúp đỡ - ông ấy đã đem gần như toàn bộ số tiền tiết kiệm ra cho tôi vay.”

Kha Thủ Cần có vẻ đắc ý, khẽ xoay người, miệng nói: “Dào, một thằng đàn ông độc thân như tôi, tiền trong tay tạm thời cũng có cần dùng đến đâu.”

La Phi chăm chú nhìn chiếc túi kim cương một lúc - anh biết chiếc túi đó cũng là do tên tội phạm gửi tới, anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, một lần nữa chạm phải ánh mắt Trang Tiểu Khê.

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của chị, có điều chị không nên tự hành động theo ý mình.” La Phi nói, “Xảy ra sự việc như thế này, đầu tiên chị phải nghe theo kế hoạch của cảnh sát.”

Trang Tiểu Khê im lặng giây lát, rồi hỏi lại: “Anh cảm thấy tôi không nên đi chuẩn bị tiền?”

“Đúng thế. Việc đầu tiên chị nên làm là ngay lập tức phối hợp với cảnh sát triển khai điều tra, đây mới là việc quan trọng nhất.”

Trang Tiểu Khê đưa tay trái lên, hướng chiếc đồng hồ đeo tay về phía La Phi: “Đã 4 rưỡi rồi, 5 giờ là ngân hàng đóng cửa. Nếu tôi không đi chuẩn bị tiền trước, liệu có kịp không?”

La Phi xòe hai tay nói: “Không kịp mới tốt.”

Trang Tiểu Khê chau mày: “Có nghĩa là sao?”

“Không cần đến gặp đúng giờ hẹn.” La Phi giải thích, “Chị phải tìm mọi cách thương lượng với tên bắt cóc kéo dài thời gian trao đổi. Không kịp chuẩn bị tiền chính là một lý do rất hợp lý. Trong lúc chị thương lượng trì hoãn, cảnh sát sẽ sử dụng mọi cách phân tích tìm ra thông tin cá nhân và vị trí hiện tại của tên bắt cóc. Chị càng kéo dài được thời gian, thì khả năng phá án của cảnh sát càng lớn.”

Không ngờ Trang Tiểu Khê từ chối: “Không được. Các anh không thể chỉ quan tâm đến việc phá án, còn phải xem xét cả sự an toàn của Lý Tuấn Tùng nữa.”

“Đúng thế.” La Phi nghiêm nghị nói, “Chỉ có kéo dài thời gian mới có thể đảm bảo được sự an toàn của Lý Tuấn Tùng.”

Trang Tiểu Khê lắc đầu liên tục, không thể nào đồng ý được với cách nói của đối phương: “Không thể nào! Tôi cố tình kéo dài thời gian, nếu tên bắt cóc nổi giận, chắc chắn sẽ giết con tin!”

Quả nhiên là một phụ nữ rất “ngang”, La Phi biết muốn thuyết phục đối phương không hề dễ. Anh buộc phải giảng giải tỉ mỉ một chút, để có thể đưa ra đầy đủ lý do.

La Phi khẽ đưa người về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào người phụ nữ ngồi trước mặt giây lát sau anh lên tiếng: “Tôi đã làm cảnh sát gần hai mươi năm rồi, trong thời gian đó đã từng gặp mười bảy vụ bắt cóc. Cả mười bảy vụ bắt cóc này cuối cùng đều được phá án, toàn bộ tội phạm bắt cóc đều bị bắt giữ. Nhưng tôi chỉ giải cứu được tám người, chị có hiểu điều này có nghĩa là gì không?”

Nét mặt Trang Tiểu Khê tối lại: “Những người bị hại khác đều đã chết,

đúng không?”

“Đúng thế. Hơn một nửa số người bị hại đều bị chết, trong đó có sáu đứa trẻ. Người bị hại chết rồi, có bắt được tội phạm bắt cóc còn có tác dụng gì cơ chứ?” Sau khi buông một tiếng thở dài nặng nề, La Phi lại hỏi: “Chị có biết chín người đó đã chết thế nào không?”

Trang Tiểu Khê lắc đầu.

La Phi nói: “Có bốn người đã bị giết từ ngay khi vụ án xảy ra. Bởi vì tội phạm bắt cóc thấy người bị hại còn sống là một sự uy hiếp, chúng sợ người bị hại trốn thoát, hoặc là không tìm được nơi khống chế người bị hại phù hợp. Cho nên chúng trực tiếp giết hại luôn con tin, sau đó lừa người nhà để lấy tiền chuộc.”

Nghe đến đó, Trang Tiểu Khê không kìm được, nói xen vào: “Nhưng Lý Tuấn Tùng chắc chắn vẫn còn sống.”

“Đúng thế, ngón tay đó có thể làm chứng.” Nói đến đây, La Phi hơi lái sang chủ đề khác, “Đúng rồi, chị có khẳng định được đó là ngón tay của Lý Tuấn Tùng không?”

Trang Tiểu Khê nói ngay không hề do dự: “Tôi chắc chắn.”

“Trên ngón tay đó có đặc điểm gì không?”

“Không có đặc điểm gì, nhưng tôi nhìn một cái là nhận ra ngay đó chính là ngón tay của Lý Tuấn Tùng, chúng tôi ở bên nhau một thời gian dài như vậy, đã quá quen thuộc rồi.” Dừng lại một lát, Trang Tiểu Khê lại nói, “Đó là ngón tay cái bàn tay phải, khi làm hộ chiếu, Lý Tuấn Tùng có lấy vân tay, nếu không tin thì các anh có thể đối chiếu.”

La Phi “ừm” một tiếng, phân công Đồng Nghênh Tân: “Cậu sắp xếp việc

này.” Sau đó anh lại quay về phía Trang Tiểu Khê giải thích: “Tôi tin tưởng vào trực giác của chị. Có điều, đối với cảnh sát, tất cả đều phải có chứng cứ.”

Trang Tiểu Khê gật đầu tỏ ý mình hiểu được điều này.

Thì thấy La Phi tiếp tục nói: “Được rồi, thế thì chúng ta cứ khẳng định ngón tay đó là của Lý Tuấn Tùng trước đã. Ngón tay đó còn tươi, mặt cắt có phản ứng rõ ràng của cơ thể sống - điều này cho thấy ít nhất sáng nay Lý Tuấn Tùng vẫn còn sống. Cũng có nghĩa là, có thể loại trừ khả năng tên bắt cóc đã trực tiếp giết con tin.”

Trang Tiểu Khê cắn môi, lại hỏi: “Thế trong các vụ án của anh, năm người bị hại còn lại làm sao mà chết?”

“Họ bị bọn bắt cóc giết hại sau khi đã lấy được tiền chuộc.” Giọng La Phi trở nên âm trầm, dường như mang sắc thái cảnh báo, “Trong năm vụ án đó, người nhà của người bị hại không lựa chọn phương án lập tức báo cảnh sát, họ thỏa hiệp với bọn bắt cóc đồng thời nộp tiền chuộc theo yêu cầu của bọn chúng. Bọn bắt cóc lấy được tiền chuộc xong liền giết luôn con tin.”

“Vì sao?” Trang Tiểu Khê lắc đầu không hiểu, “Lấy được tiền rồi, tại sao còn phải giết người?”

“Giết người diệt khẩu. Trong quá trình bắt cóc, giữa tên bắt cóc và con tin đã có một thời gian tiếp xúc khá dài, sau khi đạt được mục đích, bọn bắt cóc sẽ giết người diệt khẩu để con tin không cung cấp cho công an thông tin phá án.”

“Ý của anh là: Chỉ cần tôi đưa cho tên bắt cóc số kim cương này thì Lý Tuấn Tùng cũng sẽ bị giết phải không?” Trang Tiểu Khê nắm chặt chiếc túi màu đỏ, như thể nắm giữ sinh mệnh của chồng mình.

“Cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm là như vậy, nhưng khả

năng đó đúng là rất lớn. Đặc biệt là trong vụ án này, tình cảnh của người bị hại lại càng nguy hiểm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tên bắt cóc rất có khả năng chính là người ở ngay bên cạnh anh chị. Đối với một vụ bắt cóc, nếu tên bắt cóc là người quen biết của con tin thì hẳn chắc chắn sẽ không để cho người bị hại sống sót trở về.”

Chân lý này rất rõ ràng, điều khiến Trang Tiểu Khê kinh ngạc là câu nói phía trước: “Tên bắt cóc là người gần gũi với chúng tôi?”

“Bởi vì tên bắt cóc nắm rất rõ cách thức chuyển nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh của viện Y học.” La Phi chỉ vào chiếc hộp trên bàn, giải thích tỉ mỉ, “Cái hộp này không phải là do nhân viên chuyển phát nhanh chuyển đến, mà là một kẻ tình nghi tự mang đến để vào phòng chuyển nhận. Hẳn đã lợi dụng sơ hở trong quá trình trung chuyển. Cho nên tên này rất quen thuộc với tình hình xung quanh chỗ chị, hẳn không thể là một người hoàn toàn xa lạ đối với chị.”

Trang Tiểu Khê sửng sốt, vẻ mặt bà dường như đang cố suy nghĩ điều gì đó.

La Phi để cho bà suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi: “Chị có nghĩ ra đối tượng khả nghi nào không?”

Trang Tiểu Khê cười nhảu nhó lắc đầu nói: “Không, tôi không nghĩ ra.”

La Phi hơi thất vọng, tiếp đó anh lại tự giải thích: “Tất nhiên rồi, nói là một người ở bên cạnh cũng chỉ là một suy đoán. Biết đâu tên bắt cóc vốn không rõ lắm về chị, chỉ là hẳn đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng khi gây án? Nhưng cho dù thế nào, bây giờ mà đưa kim cương cho tên bắt cóc ngay, vẫn vô cùng nguy hiểm. Muốn đảm bảo an toàn tính mạng cho Lý Tuấn Tùng, biện pháp

hiệu quả nhất vẫn là - trì hoãn. Trong đời làm cảnh sát hình sự của tôi, chưa từng có tên bắt cóc nào giết con tin trong quá trình kéo dài thời gian trao đổi. Bởi vì con tin là quân bài trao đổi trong tay tội phạm bắt cóc, khi vụ trao đổi chưa hoàn thành, hãn sao có thể giết quân bài này được?”

Nói đến đây, Trang Tiểu Khê coi như đã hoàn toàn hiểu được cách tư duy của La Phi. Bà hỏi: “Nhưng kéo dài thời gian bằng cách nào? Tôi hoàn toàn không thể liên lạc được với tên tội phạm.”

“Chị đã thử liên hệ chưa?”

Trang Tiểu Khê đáp: “Tôi đã gọi cho số điện thoại trên hóa đơn chuyển phát nhanh, nhưng tắt máy.”

“Còn một số nữa, chị đã gọi chưa? Chính là số điện thoại nhắn tin cho chị đi nhận bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

“Đúng rồi, số đó chắc cũng là của tên bắt cóc.” Trang Tiểu Khê lấy điện thoại di động mở tin nhắn đó ra, sau đó hỏi ý kiến La Phi: “Gọi luôn bây à?”

La Phi xua tay: “Đừng vội, chị cho tôi số điện thoại, tôi cho nhân viên kỹ thuật kiểm tra trước đã.”

Trang Tiểu Khê báo một dãy số mười một con số, La Phi nghe xong nhíu mày: “Đây không phải là số lưu trên hóa đơn chuyển phát nhanh sao?”

Trang Tiểu Khê “ồ” một tiếng: “Cái này tôi cũng không để ý.”

“Không phải là vấn đề không để ý...” Ánh mắt La Phi lộ vẻ ngạc nhiên, “Đây không phải là số điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng sao?”

Trang Tiểu Khê ngớ ra: “Số của Lý Tuấn Tùng? Sao anh biết?”

La Phi nheo mắt lại, như thể nhận ra điều gì đó. Doãn Kiếm ở bên cạnh

không tìm được, truy hỏi: “Sao chị lại không lưu số điện thoại của anh ấy nhỉ?”

Trang Tiểu Khê lạnh lùng nhìn Doãn Kiếm đáp: “Tôi hoàn toàn không biết anh ấy còn có số điện thoại này.”

La Phi khẽ ho một tiếng, ngầm ý bảo Doãn Kiếm đừng nói nhiều. Sau đó anh lại nói với Trang Tiểu Khê: “Có những việc có thể liên quan đến chuyện riêng tư của chị, nhưng vì yêu cầu của vụ án, chúng tôi vẫn phải tìm hiểu.”

Trang Tiểu Khê xòe tay, ra ý cho La Phi tiếp tục.

“Có phải là chồng chị có người phụ nữ khác ở bên ngoài không?”

“Tôi không biết.” Trang Tiểu Khê đáp, giọng không được tự nhiên, một lát sau, bà lại lấy ngón tay gõ lên điện thoại di động của mình, cười nhạt nói: “Các anh kiểm tra lịch sử cuộc gọi của số này chẳng phải sẽ rõ cả sao?”

Nghe thế, Doãn Kiếm cuối cùng cũng hiểu ra: Một người đàn ông giấu vợ mình mở thêm một số điện thoại di động bí mật nữa, số này rất có khả năng được dùng để liên hệ với một người phụ nữ khác chẳng? Thảo nào sắc mặt Trang Tiểu Khê bỗng trở nên khó coi như vậy.

La Phi phân công Doãn Kiếm: “Kiểm tra luôn bây giờ đi.” Sau đó anh tiếp tục hỏi Trang Tiểu Khê: “Một tuần trước Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà là đi tìm người phụ nữ khác đúng không? Chị biết rất rõ việc này, đúng không? Cho nên chị không đi tìm anh ấy, càng không báo án.”

Trang Tiểu Khê không nói gì, coi như mặc nhận.

“Anh chị đang định ly dị, có phải là Lý Tuấn Tùng đưa ra yêu cầu ly dị không?”

“Không, là tôi đưa ra.” Nói đến ly dị, Trang Tiểu Khê lại trở nên bình tĩnh, “Tôi muốn ly dị anh ấy, chuyện này không liên quan đến tình cảm. Thực ra anh ấy quá nhu nhược, tôi nghĩ ly dị có thể khiến anh ấy trở nên mạnh mẽ.”

Kha Thủ Cần ngồi bên cạnh khẽ vắn người, dường như muốn nói gì đó, nhưng ông ta lại nghĩ đến lời dặn của Trang Tiểu Khê, nên kìm lại không nói.

La Phi đưa mắt nhìn về phía Kha Thủ Cần, rồi lại nhìn về phía Trang Tiểu Khê. Ly dị? Mạnh mẽ? Logic này cũng rất khó hiểu. Có điều La Phi không có thời gian nghĩ sâu về điều này, chỉ tiếp tục hỏi: “Thế thì quan hệ tình cảm của anh chị rốt cuộc là thế nào.”

Không ngờ, Trang Tiểu Khê lại hỏi ngược lại: “Cảnh sát La Phi, anh lập gia đình chưa?”

La Phi ngớ ra, rồi thành thật trả lời: “Chưa.”

“Cho nên anh mới hỏi như thế phải không?” Trang Tiểu Khê nói không hề khách khí, “Tình cảm của một cặp vợ chồng, làm sao có thể nói rõ với người khác qua vài ba câu nói được?”

La Phi cười gượng, biết là mình đã lỡ lời. Anh chỉ là thấy hơi lạ: Lý Tuấn Tùng có người phụ nữ khác ở bên ngoài, hai vợ chồng nhà này lại đang chuẩn bị ly dị, nhưng sao Trang Tiểu Khê vẫn tích cực gom cho đủ một triệu tệ, một khoản tiền khổng lồ, để cứu chồng mình? Hoặc là đúng như lời của đối phương, tình cảm giữa hai vợ chồng họ, người ngoài rất khó đoán biết.

Đối phương đã không muốn nhắc đến, thì không hỏi nữa. La Phi lại quay lại chủ đề vụ án: “Tên bắt cóc cố ý để lại số điện thoại này trên hóa đơn chuyển phát nhanh, cho thấy hắn đang khống chế điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng. Nếu hắn muốn liên lạc với chị, chắc cũng sẽ tiếp tục sử dụng số

này.”

Trang Tiểu Khê nhún vai: “Nhưng số này tắt máy suốt, liên hệ thế nào được?”

La Phi đáp một cách chắc chắn: “Quá thời gian trao đổi đã hẹn trước, hẳn nhất định sẽ bật máy liên lạc với chị.”

“Ý anh bảo tôi không cần đến sân bóng để trao đổi, đợi tên bắt cóc liên lạc lại với tôi?”

“Đúng thế. Đợi đến lúc hẳn gọi điện thoại, chị cứ nói là thời gian quá gấp, vẫn đang tiếp tục chuẩn bị tiền. Sau đó chị kiên quyết yêu cầu cho nói chuyện với Lý Tuấn Tùng. Như vậy vừa khiến tên bắt cóc nuôi hy vọng, đồng thời cũng để cho hẳn biết, Lý Tuấn Tùng còn sống là điều kiện để chị và hẳn tiến hành trao đổi.”

“Sau đó các anh có thể tìm cơ hội để điều tra ra thông tin và vị trí của tên bắt cóc, đúng không?”

“Đúng.” La Phi cảm thấy cuộc nói chuyện đang dần đi theo quỹ đạo mà anh dự anh, “Ví dụ như sử dụng biện pháp kỹ thuật định vị điện thoại của tên bắt cóc.”

Trang Tiểu Khê lại hỏi: “Thế các anh có thể phá được vụ án trong bao lâu?”

“Cái này rất khó nói. Nhưng chỉ cần chị cứ kéo dài thời gian trao đổi, chúng tôi sẽ có thể chủ động. Thời gian trì hoãn càng dài, khả năng phá án càng lớn.”

Trang Tiểu Khê im lặng, đắm chìm trong suy nghĩ. Cuối cùng khi bà đưa ra quyết định, quyết định của bà lại nằm ngoài dự đoán của La Phi.

“Không được.” Bà lắc đầu nói, “Tôi không thể đợi được.”

“Tại sao?” La Phi không thể hiểu được, anh thấy mình đã giải thích mọi chuyện rất rõ ràng rồi.

Trang Tiểu Khê trả lời: “Bởi vì ngón tay đó. Tôi buộc phải hoàn thành cuộc phẫu thuật ghép ngón tay trước sáng mai, nếu bỏ lỡ thời gian, Lý Tuấn Tùng sẽ mất ngón cái ở bàn tay phải của anh ấy.”

La Phi khẽ thở dài. Đây đúng là một mâu thuẫn: Chiến thuật của cảnh sát là trì hoãn thời gian, nhưng ngón tay của Lý Tuấn Tùng thì không thể trì hoãn được. Cho dù kế hoạch của cảnh sát có thuận lợi đến đâu, cũng không thể đảm bảo sẽ giải cứu được Lý Tuấn Tùng trước sáng mai. Tên bắt cóc cũng đang lợi dụng mâu thuẫn này để ép Trang Tiểu Khê tiến hành vụ trao đổi trong thời gian hạn định. Với cương vị là chỉ huy vụ án, La Phi buộc phải nói rõ với đương sự về mối quan hệ lợi hại trong đó.

“Trì hoãn thời gian trao đổi, rất có thể sẽ khiến Lý Tuấn Tùng mất đi ngón tay cái của anh ấy; nhưng nếu tiến hành trao đổi theo đúng yêu cầu của tên bắt cóc, Lý Tuấn Tùng có thể sẽ mất cả tính mạng. Ngón tay hay tính mạng? Tôi nghĩ chắc chị sẽ đưa ra được sự lựa chọn hợp lý.”

Một lần nữa trái với dự đoán của La Phi, Trang Tiểu Khê nói: “Tôi chọn ngón tay cái.” Trước những ánh mắt kinh ngạc, bà giải thích: “Lý Tuấn Tùng là một bác sĩ ngoại khoa, nếu mất ngón tay cái ở bàn tay phải, sự nghiệp của anh ấy sẽ kết thúc.”

La Phi “hừm” một tiếng: “Không lẽ sự nghiệp còn quan trọng hơn tính mạng sao?”

“Đối với Lý Tuấn Tùng, đúng là như vậy.” Trang Tiểu Khê trả lời, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, “Bởi vì anh ấy đã không còn gì nữa. Giá trị còn lại của

anh ấy, chính là khả năng nghề nghiệp thiên phú của anh ấy. Nếu mất đi ngón tay cái đó, anh ấy chẳng thà chết còn hơn.”

La Phi nhìn Trang Tiểu Khê, anh thấy đó không phải là lời nhận xét của một người vợ về chồng mình, mà giống như một bà mẹ nghiêm khắc đang trách móc đứa con trai bất tài của mình.

Đối phương đã nhất định giữ cách nghĩ khác người như vậy, La Phi cũng không biết còn có thể nói gì được nữa trong lúc này. Không khí yên lặng đầy khó xử bao trùm lên hội trường.

Giây lát sau, lại là Trang Tiểu Khê chủ động phá vỡ sự im lặng, bà hỏi: “Quá trình trao đổi, đối với cảnh sát không phải cũng là một cơ hội tốt để bắt tên bắt cóc sao?”

La Phi nhún vai: “Đúng là có cơ hội, có điều kiểu mua bán một lần như vậy rủi ro quá lớn. Nếu việc bắt tội phạm thất bại, sẽ không còn đường lui. Cho nên kế hoạch của cảnh sát vẫn là phải kéo dài...”

“Đừng nói kế hoạch của các anh nữa.” - Trang Tiểu Khê ngắt lời La Phi, “Tôi đã có phương án của mình.”

“Phương án của chị?”

“Tôi sẽ đến sân bóng tiến hành trao đổi theo đúng hẹn, các anh mai phục ở đó. Nếu có cơ hội bắt được tên bắt cóc thì tốt nhất rồi, nếu không có cơ hội thì cứ tiến hành trao đổi. Dù sao thì tên bắt cóc vẫn có khả năng để Lý Tuấn Tùng sống sót đúng không?”

“Đúng là có khả năng đó, thỉnh thoảng cũng có những tên bắt cóc tuân thủ hẹn ước, hoặc là không có gan giết người.” La Phi nhếch miệng cười vẻ bất lực, “Có điều, khả năng đó thật sự là vô cùng thấp. Cho nên tốt nhất...”

“Đừng nói nữa!” Trang Tiểu Khê lại ngắt lời La Phi một lần nữa, “Tôi đã quyết định rồi, tôi buộc phải đến trao đổi. Tôi nghĩ cảnh sát các anh cũng không có quyền ngăn tôi đúng không?”

La Phi xòe tay, vẻ bất lực không còn cách nào khác. Anh đã thực sự cảm nhận được tính khí ngang bướng của người phụ nữ này.

“Thế thì các anh nhanh chóng thiết lập một phương án bắt giữ tội phạm ở hiện trường đi, thời gian không còn nhiều nữa đâu.” Trang Tiểu Khê nói bằng giọng quyết đoán, dường như bà mới là người chỉ huy của cuộc đấu giữa cảnh sát và tội phạm bắt cóc.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

3.

Vòng đấu bóng đá chuyên nghiệp toàn quốc mùa giải này đã sắp đi đến hồi kết, đội bóng đến từ thành phố xếp thứ hai trên bảng xếp hạng với khoảng cách ba điểm so với đội dẫn đầu. Tối nay sẽ diễn ra trận đại chiến đầu bảng giữa họ và đội bóng dẫn đầu giải đấu trên sân nhà, kết quả của trận giao tranh này rất có thể sẽ quyết định chủ sở hữu ngôi vị quán quân của mùa giải.

Một trận đấu như vậy tất nhiên sẽ rất sôi động, ba ngày trước khi diễn ra trận đấu, toàn bộ lượng vé đã được bán hết sạch.

Thời gian bắt đầu trận đấu là 20 giờ đúng, một giờ trước khi trận đấu diễn ra, người ta bắt đầu soát vé vào sân.

Trang Tiểu Khê đứng xếp hàng trong dãy hàng dài, đi về phía trước theo dòng người. Bà cầm chặt trong tay tấm vé do tên bắt cóc gửi đến, số chỗ ngồi trong tấm vé là số 14 hàng 20 khu D, cửa vào nằm ở phía đông nam của sân vận động Kim Sơn.

Những người bên cạnh Trang Tiểu Khê đều khoác áo cầu thủ đội nhà màu xanh da trời, còn bà mặc một bộ quần áo công sở trang trọng, không hề ăn nhập với không khí xung quanh, thế nên rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ đổ dồn vào bà.

Khoảng 19 giờ 20 phút, Trang Tiểu Khê đến cửa soát vé. Người phụ trách việc soát vé là một chàng thanh niên trẻ tuổi, anh ta xem rất kỹ từng tấm vé, không những xem khu vực, mà còn xem kỹ số của chỗ ngồi trên tấm vé, có lúc còn ngẩng đầu lên quan sát người cầm vé.

Sau khi qua cửa soát vé, Trang Tiểu Khê theo dòng người đi về khu vực khán đài tương ứng. Một người trung niên mặc trang phục bảo vệ ở lối lên khán đài đang chỉ dẫn cho khán giả vào chỗ ngồi. Khi Trang Tiểu Khê đi qua, ánh mắt hai người thoáng chạm nhau.

Trang Tiểu Khê tìm đúng chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, lúc đó khán giả vào sân còn chưa quá nhiều, xung quanh có rất nhiều chỗ ngồi còn trống. Người bảo vệ độ tuổi trung niên đứng ở chỗ cách đó không xa tiếp tục chỉ dẫn dòng người, anh ta liên tục đưa mắt nhìn về phía Trang Tiểu Khê.

Cùng lúc đó, ở cửa soát vé của khu D, khán giả vẫn không ngừng đổ vào. Có một đôi tình nhân đến cạnh nhân viên soát vé, họ không những mặc áo cầu thủ màu xanh da trời, mà trên cổ còn quàng khăn màu xanh da trời, xem ra chắc chắn là fan ruột của đội nhà.

Nhân viên soát vé cầm vé kiểm tra, thấy số chỗ ngồi của hai tấm vé là số 13 hàng 28 và số 14 hàng 28. Nhân viên soát vé ngẩng đầu lên nhìn hai người cầm vé, trước mắt anh ta là hai gương mặt trẻ trung tràn đầy sức xuân.

Nhân viên soát vé mỉm cười, xuýt xoa: “Rất tốt.”

“Hả?” Chàng trai hỏi vẻ ngạc nhiên, “Có gì rất tốt cơ?”

“Hai bạn là khán giả may mắn của ngày hôm nay, được miễn phí phát thẻ hội viên của câu lạc bộ fan hâm mộ.” Nhân viên soát vé vừa nói vừa lấy từ trong túi áo ra hai tấm thẻ, rồi đưa cho chàng trai đó cùng với tấm vé, “Không chỉ sau này được mua vé giảm giá, hôm nay còn có phần thưởng để lĩnh đây.”

“Thế ạ?” Chàng trai vui mừng hỏi, “Lĩnh ở đâu được ạ?”

“Phòng phục vụ fan hâm mộ bóng đá.” Nhân viên soát vé giơ tay lên chỉ đường, “Sau khi vào đến chỗ rẽ đầu tiên thì rẽ phải, phòng thứ ba ở bên tay phải hành lang.”

“Hay quá.” Chàng trai ôm cô gái bên cạnh mình, tươi tỉnh đi vào trong nhà thi đấu. Đến chỗ rẽ, những người khác đều tiếp tục đi về phía sân bóng lộ thiên, còn hai người rẽ phải đi vào lối hành lang.

Phía ngoài căn phòng thứ ba có treo một tấm biển rất bắt mắt: Phòng phục vụ fan hâm mộ bóng đá. Cửa phòng mở to, dường như đã đợi những người may mắn từ đâu.

Đôi tình nhân đi luôn vào phòng. Họ nhìn thấy hai nhân viên, một người khoảng 40 tuổi, người kia khoảng hơn 20 tuổi, dáng vẻ hai người này đều rất tinh anh thạo việc.

Người trung niên bước ra đón họ và hỏi: “Đến nhận phần thưởng phải không?”

Chàng trai gật đầu, cậu ta giơ tấm thẻ hội viên trong tay ra, hỏi: “Có phần thưởng gì?”

“Phần thưởng của ngày hôm nay là được nâng cấp vé vào, các bạn có thể xem trận đấu ở phòng VIP.”

“Thật ạ?” Cô gái nghe thấy thế liền tươi cười hơn hở, cô cùng người yêu xem các trận đấu suốt hai mùa bóng rồi, nhưng chưa từng vào phòng VIP bao giờ.

Người trung niên chủ động đưa ra hai tấm vé, hai tấm vé này được làm như một tấm thiệp mời, thiết kế, in ấn đều rất tinh tế đẹp mắt. Mặt kính của

tấm vé có in dòng chữ lớn “Vị trí VIP, không phải vé bán.” Tâm lý hư vinh của cô gái được thỏa mãn hết mức, cô thốt lên một cách khoa trương: “Ui, không phải là vé bán đâu đấy!”

Chàng trai điềm đạm hơn, cậu không quên hỏi: “Vị trí VIP thì đi thế nào?”

“Ở ngay phía trên khán đài chủ tịch.” Người trung niên hướng dẫn, “Sau khi đi ra cậu lên tầng 2, đi về phía nam dọc theo hành lang của nhà thi đấu, đến gần khu A là có thể nhìn thấy.”

“Khu A? Không cần ra ngoài soát vé lại một lần nữa đâu nhỉ?”

“Không cần ra ngoài, đến vị trí VIP thì đưa vé để vào phòng riêng là được. Các khu trong nhà thi đấu đều thông nhau.”

Sau khi hỏi rõ đường đi, đôi tình nhân đang định quay người rời đi. Người trung niên liền kéo chàng trai lại, chỉ vào tay đối phương, nhắc: “Các bạn phải đổi hai tấm vé ban đầu cho tôi.”

Chàng trai “ồ” một tiếng, nhét hai tấm vé khu D vào tay người trung niên. Anh mỉm cười, vẫy tay tiễn khách.

Sau khi đôi tình nhân rời đi, người trẻ tuổi trong phòng ghé đến chỗ người trung niên, cậu nhìn tấm vé rồi nhận xét: “Hàng 28, vừa chuẩn đấy.”

Người trung niên gật đầu nói: “Mau thay quần áo đi.” Hai người nhanh chóng cởi bỏ đồng phục, cùng khoác lên người chiếc áo thi đấu màu xanh da trời, hai nhân viên bỗng chốc biến thành fan hâm mộ bóng đá nhiệt tình. Tiếp đó họ liền rời khỏi phòng phục vụ fan hâm mộ bóng đá, ra khỏi cửa rẽ trái, đến chỗ rẽ ở hành lang, hòa vào dòng người ở cửa vào khu D.

Đi qua lối dẫn vào trong sân băng, hai chỗ ngồi ở hàng 28 nằm ở vị trí bên

trái phía trên đầu lối đi. Hai người đi theo bậc thang bước lên phía trên, tìm đúng chỗ ngồi và ngồi vào. Người trung niên đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại nhìn xuống thẳng phía dưới vị trí của mình. Vì sân bóng ngay phía dưới, hành động của anh có vẻ rất tự nhiên, những người khác không thể biết được rằng, tiêu điểm chú ý của anh lại là người phụ nữ ngồi ở hàng 20 - Trang Tiểu Khê.

Người trung niên đó chính là La Phi - đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành, người đi cùng ngồi bên cạnh là Doãn Kiếm - trợ lý của anh.

Nhân viên soát vé ở cửa vào khu D và nhân viên bảo vệ ở lối đi trong sân bóng tất nhiên cũng là thành viên của đội Cảnh sát hình sự tham gia vào cuộc điều tra, ngoài ra, còn một cảnh sát đóng giả là phóng viên nhiếp ảnh đứng ở bên lề sân bóng, cảnh sát này điều khiển một máy quay ống kính tiêu cự dài, ống kính cũng nhắm đúng vào vị trí của Trang Tiểu Khê ở hàng 20 khu D. Do Trang Tiểu Khê cố ý đến gặp theo yêu cầu của tên bắt cóc, cảnh sát đành bố trí gài bẫy tức thời. Mặc dù thời gian chuẩn bị vô cùng gấp gáp, nhưng La Phi vẫn cố gắng thiết kế lưới bẫy nghiêm mật và khéo léo, vừa không tạo sơ hở cho tên bắt cóc, đồng phải giảm nguy cơ bị lộ của cảnh sát xuống mức thấp nhất.

Vì trận đấu vô cùng sôi động, toàn bộ vé vào sân đã bán hết sạch, muốn cài cắm người của cảnh sát vào vị trí gần Trang Tiểu Khê, đầu tiên phải thiết lập một kế hoạch vé. Thế nên một cảnh sát thông minh nhanh nhẹn được phân công đóng giả thành nhân viên soát vé, tìm đối tượng đổi vé thích hợp ở cửa vào của khu D: Đầu tiên vé được đổi phải phù hợp với yêu cầu giám sát của cảnh sát, tiếp đó người được đổi vé phải tuyệt đối đáng tin, không được có quan hệ với tên bắt cóc.

Cuối cùng cặp tình nhân trẻ đã trở thành đối tượng được cảnh sát lựa chọn, khi họ cầm tấm vé mời hơn hờ đi đến vị trí VIP, thì La Phi và Doãn Kiếm cũng có được hai chỗ ngồi rất hợp lý có thể theo dõi giám sát hiện

trường.

Cân nhắc đến vấn đề khán giả trong sân bóng quá đông, chỉ dựa vào mấy người quan sát bằng mắt thường thì không thể theo dõi được nhiều thông tin, La Phi lại đặt trong sân bóng thêm một máy quay phim công suất lớn chiếu vào khu D. Chiếc máy quay này sẽ dõi theo Trang Tiểu Khê trong suốt quá trình, ghi lại toàn bộ mọi chi tiết xảy ra với người phụ nữ này.

Đến khoảng 19 giờ 45 phút toàn bộ khán giả đã vào sân gần hết. Khán đài nào cũng chật kín người, không còn bất cứ chỗ trống nào.

La Phi nhìn “nhân viên bảo vệ” ở cách đó không xa ra hiệu, anh ta liền lui về chỗ đầu lối đi ở phía dưới. Công việc “chỉ dẫn” của anh ta đã kết thúc, nên không thể tiếp tục loanh quanh ở gần đó nữa, tránh không để tên bắt cóc cảnh giác.

Toàn bộ khán đài của sân vận động Kim Sơn chia thành hai mươi khu, đặt tên lần lượt theo thứ tự chữ Latin từ A đến T, khu D nằm ở góc phía đông nam của sân bóng, so sánh với các khu khác thì đây là vị trí tương đối xa khuất. Có một bức tường rào cao khoảng hơn một mét ngăn cách giữa các khu, khán giả trên khán đài nếu muốn di chuyển sang khu khác (ví dụ như từ khu D sang khu A), đầu tiên phải đi từ cửa vào của khu D vào trong nhà thi đấu, sau đó đi theo hành lang trong nhà thi đấu đến cửa vào của khu A, rồi đi theo lối dẫn này vào khu vực khán đài A.

Mỗi một khu vực đều chia thành hai tầng, bên trên và bên dưới, hai đầu mỗi tầng đều có lối ra vào nhà thi đấu, cũng có nghĩa là mỗi khu vực có tất cả bốn vị trí đầu lối đi. Tất cả các vị trí này đều có nhân viên bảo vệ túc trực.

Cả bốn nhân viên bảo vệ trực ở khu D đều được thay bằng người của cảnh sát, họ có thể sẵn sàng nhận lệnh chỉ huy của La Phi qua tai nghe không dây. Hễ có đối tượng khả nghi tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, sẽ lập tức trở thành

con mồi trong cạm bẫy của cảnh sát.

Nhưng tâm trạng của La Phi vẫn không thể lạc quan anh lo rằng tên tội phạm thật sự ở phía sau sẽ không đích thân xuất hiện. Hẳn rất có thể sẽ cử một tên tiểu tốt hoặc một người thứ ba không hiểu rõ tình hình đến tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, còn hẳn giấu mình trong bóng tối để quan sát. Nếu như vậy, cứ bắt người mà không tính toán kĩ sẽ bắt dây động rừng, một khi tên bắt cóc biết được là cảnh sát đã vào cuộc, việc trao đổi thất bại, khả năng giết con tin sẽ tăng lên rất nhiều.

Biện pháp tốt hơn có lẽ không phải là động thủ ngay tại sân bóng, mà là lặng lẽ theo dõi chặt kẻ trao đổi tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, sau đó thả dây dài câu cá lớn, cố gắng đồng thời bắt được cả tên giấu mình điều khiển phía sau. Có điều, trong sân vận động quá đông khán giả, đến lúc đó theo dõi sát được cũng đã là vấn đề. Chẳng may để tuột mất đối phương, tình thế cũng nguy hiểm không kém.

Nói tóm lại, vội vàng đi gặp theo yêu cầu của tên bắt cóc không phải là một nước cờ hay, nhưng người nhà của người bị hại nhất định làm như vậy, cảnh sát cũng đành phải hợp tác. Vì cho dù là kế hoạch nào cũng không thể đảm bảo được sự an toàn tuyệt đối của con tin, nếu cảnh sát bỏ qua ý nguyện của người nhà người bị hại, mà cuối cùng con tin lại bị giết hại, sẽ không ai gánh được trách nhiệm đó.

Tiếp sau đây, rốt cuộc nên hành động như thế nào? Bắt người luôn tại hiện trường hay là nhử hẳn rời khỏi hàng? Giờ phút này, La Phi vẫn chưa có quyết định. Tất cả vẫn phải phụ thuộc vào tình thế cụ thể, tùy cơ ứng biến.

Sau khi toàn bộ khán giả trong sân đều ngồi vào chỗ, La Phi bắt đầu quan sát những người bên cạnh Trang Tiểu Khê - kẻ trao đổi của bọn bắt cóc rất có thể sẽ ẩn trong số những người này.

Ngồi bên trái Trang Tiểu Khê là một người đàn ông béo tốt, La Phi cảm giác anh ta không có khả năng là kẻ trao đổi lắm, vì người đó mang theo một chiếc ba lô căng chật đầy đồ. Chưa đầy vài phút sau, La Phi đã thấy anh ta lấy từ trong ba lô ra một chiếc bánh hamburger và một túi khoai tây. Ngoài ra còn có hoa quả, quần áo gì đó bị lục ra rồi lại nhét vào. Đây có lẽ là một fan hâm mộ bóng đá đến từ thành phố lân cận, là một tín đồ ăn uống tính tình vô tư phôi bò - La Phi thầm phán đoán - Anh không phù hợp với đặc điểm cần có của một kẻ trao đổi.

Trên hàng ghế phía sau Trang Tiểu Khê là mấy người trẻ tuổi có dáng vẻ sinh viên, họ là một tập thể nhỏ, có nam có nữ, nhanh chóng bị La Phi loại trừ ra khỏi phạm vi khả nghi.

Cầu thủ hai đội đã vào sân, xếp hàng ở gần vạch giữa sân chào khán giả. Rất nhiều fan hâm mộ nhiệt tình đều đứng dậy, hướng về phía cầu thủ đội nhà vỗ tay hoan hô. Người đàn ông ngồi phía trước Trang Tiểu Khê cầm một chiếc máy ảnh định chụp một bức ảnh chung cho cả đội chủ nhà, nhưng ống kính máy ảnh của anh ta lại bị vướng fan hâm mộ đã đứng lên ở phía trước. Anh ta khó chịu đẩy người phía trước, hai bên cãi nhau một hồi vì chuyện đó.

Qua chi tiết này, La Phi cũng loại trừ luôn người đàn ông chụp ảnh ra khỏi phạm vi khả nghi - không chỉ bởi vì người đó biểu hiện giống như một fan hâm mộ bóng đá thực thụ, quan trọng hơn là kẻ trao đổi không thể nào vì một chuyện nhỏ như vậy mà sinh chuyện với một người không liên quan.

So sánh đi so sánh lại, đối tượng khả nghi nhất chỉ mỗi anh chàng ngồi ở bên tay phải Trang Tiểu Khê.

Đó là một người đàn ông ngoài 30 tuổi, cứ nhìn trước ngó sau suốt, bộ dạng thậm thà thậm thụt không biết muốn tìm cái gì. Có mấy giây anh ta lén lút quan sát Trang Tiểu Khê, khi Trang Tiểu Khê quay mặt lại, thì anh ta lại

vội vàng nhìn đi chỗ khác. La Phi chăm chú nhìn người đó một lúc, cuối cùng cũng phát hiện ra quy luật, khi anh này quay đầu lung tung, điểm dừng cuối cùng của ánh nhìn luôn là một người phụ nữ.

Hóa ra đó là một người đàn ông đơn thân cô đơn, quan sát phụ nữ để giải khuây cho hết thời gian buồn tẻ trước khi trận đấu bắt đầu.

Những người ngồi xung quanh Trang Tiểu Khê đều bị loại trừ khỏi đối tượng khả nghi. Không lẽ người trao đổi không ở bên cạnh bà? Nếu như vậy, khu vực khán đài này có thể không phải là điểm trao đổi thực sự.

Thời điểm tiến hành trao đổi trong một vụ bắt cóc, chuyện tên bắt cóc bất ngờ thay đổi địa điểm trao đổi cũng gặp không ít, có lúc thậm chí còn liên tục thay đổi mấy lần. Đối với cảnh sát, việc có thể làm là theo dõi chặt chẽ người trao đổi và vật trao đổi, cho dù tên bắt cóc có thay đổi địa điểm trao đổi thế nào đi nữa thì cuối cùng hẳn vẫn phải xuất hiện để lấy tiền chuộc.

La Phi cũng đã đưa ra phương án dự phòng để đối phó với tình huống thay đổi này. Đầu tiên, nếu tên bắt cóc thay đổi địa điểm trao đổi, hẳn nhất định sẽ phải thông báo cho Trang Tiểu Khê bằng một cách thức nào đó. Xét từ góc độ tình hình hiện trường, chỉ có thể liên lạc bằng điện thoại di động. Mà liên lạc bằng điện thoại di động thì có hai khả năng, gọi điện hoặc nhắn tin. Cảnh sát chỉ cần kịp thời nắm bắt được nội dung liên lạc, là có thể bố trí mai phục sẵn ở địa điểm tiếp theo.

Lúc này Trang Tiểu Khê đang đeo một đôi khuyên tai, chiếc khuyên tai bên phải thực ra là một thiết bị nghe lén, tín hiệu kết nối với tai nghe và mic mà La Phi đang đeo. Nếu có điện thoại gọi đến, Trang Tiểu Khê sẽ đưa điện thoại di động sang bên tai phải để nghe, thiết bị nghe lén sẽ dính sát vào loa nghe của điện thoại di động. Cho dù trong sân bóng có ồn ào đến mức nào đi nữa, La Phi cũng có thể nghe được nội dung lời nói của người gọi đến.

Nếu là tin nhắn thì càng dễ xử lý. Trang Tiểu Khê đã cài đặt trong danh bạ điện thoại, mặc định số điện thoại di động của La Phi là số đầu tiên, nếu nhận được tin nhắn của tên bắt cóc, bà chỉ cần nhấn mấy phím tắt, nội dung tin nhắn sẽ lập tức được gửi chuyển tiếp đến điện thoại di động của La Phi.

Cho nên La Phi không hề lo lắng về chuyện thay đổi địa điểm trao đổi. Tất cả vẫn là một câu: bình tĩnh quan sát, tùy cơ ứng biến.

Đúng 20 giờ tối, tiếng còi vang lên, trận bóng chính thức bắt đầu. Không khí trong sân càng lúc càng sôi động. Không khí sôi động lên đến cao trào khi đội chủ nhà ghi trước được một bàn. Fan hâm mộ bóng đá reo hò như sấm dậy, từng bừng không dứt. La Phi và Doãn Kiếm cũng nhảy lên reo hò theo - họ đã nguyện trang thành fan hâm mộ bóng đá phục ở khán đài thì cũng phải có tí dáng vẻ của fan hâm mộ bóng đá mới được.

Chỉ có Trang Tiểu Khê vẫn im lặng ngồi yên, bà không hề quan tâm đến trận đấu bóng, cũng không cần phải nguyện trang gì.

Khi hiệp một sắp kết thúc, đội khách ghi được một bàn gỡ hòa nhờ màn biểu diễn cá nhân của một cầu thủ nước ngoài. Không khí náo nhiệt trên sân nhà bị dội một gáo nước lạnh, tâm trạng của khán giả cũng lắng xuống.

Giờ nghỉ giữa hai hiệp đấu, một số khán giả rời chỗ ngồi vào trong nhà thi đấu - hoặc là đi vệ sinh, hoặc là đi mua đồ uống hay đồ ăn vặt gì đó. Sau khi mọi người bắt đầu di chuyển, La Phi liền vô cùng căng thẳng, bởi vì tên bắt cóc rất có khả năng sẽ nhân cơ hội này tiếp cận Trang Tiểu Khê. Anh chỉ còn cách tập trung tinh thần hết mức, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ngồi cách đó không xa.

Bỗng anh nghe thấy Doãn Kiếm ghé vào tai mình nói: “Gã đó bật máy rồi.”

“Gã đó” tất nhiên là chỉ tên bắt cóc, bật máy là chỉ số điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng lưu trên hóa đơn chuyển phát nhanh. Nhân viên kỹ thuật vẫn tiến hành theo dõi số máy đó, bây giờ cuối cùng cũng có thông tin xác thực thông báo cho họ.

La Phi phẫn chấn, vội hỏi: “Có thể xác định được vị trí cụ thể không?”

Doãn Kiếm hơi nghiêng đầu, xem ra đang nhận tín hiệu truyền đến từ tai nghe. Giây lát sau, cậu tiếp tục báo cáo: Vị trí ở ngay trong sân bóng, không thể phán đoán được cụ thể hơn, bởi vì theo dõi tín hiệu chỉ có thể khoanh vùng được phạm vi đường kính một trăm mét.”

Đường kính một trăm mét, như vậy gần như đã bao phủ toàn bộ sân bóng, cho nên muốn trực tiếp tóm được tên bắt cóc bằng cách theo dõi tín hiệu là không thực tế. Có điều tên bắt cóc đã bật máy, có nghĩa là hẳn sẽ nhanh chóng liên lạc với Trang Tiểu Khê. Điều này đã sớm nằm trong dự đoán của La Phi, anh liền đá nhẹ vào chân Doãn Kiếm, nhắc: “Để ý đấy, lập tức sẽ có thay đổi!”

Quả nhiên, cũng chỉ mấy giây sau, Trang Tiểu Khê lấy điện thoại di động từ chiếc túi nữ ra, nhưng bà không hề nghe điện thoại, mà giơ lên bằng hai tay để xem. La Phi lập tức cũng lấy điện thoại di động của mình ra, nhanh chóng nhận được một tin nhắn.

Chính là tin nhắn được chuyển tiếp từ Trang Tiểu Khê, nội dung là: “Vào trong nhà thi đấu mua một cốc Coca, uống hết trước 9 rưỡi, giữ lấy vỏ cốc.”

La Phi lập tức mệnh lệnh cho cảnh sát ở vòng ngoài bằng thiết bị liên lạc không dây: “Trang Tiểu Khê sẽ lập tức vào nhà thi đấu để mua Coca, phục sẵn ở gần máy bán đồ uống.” Anh vừa nói xong, Trang Tiểu Khê đã đứng dậy đi về phía đầu lối ra. La Phi liền gõ vào Doãn Kiếm đang ngồi bên cạnh, lớn tiếng hỏi: “Có đi vệ sinh không?”

Doãn Kiếm hiểu ý, trả lời: “Đi.” Hai người đứng dậy đi theo sau Trang Tiểu Khê. Lúc này rất đông người đi lại trong sân bóng, hành động bám theo của họ không hề gây chú ý.

Trang Tiểu Khê đi vào nhà thi đấu tìm lối vào phía bên tay phải ở tầng dưới, chỗ không xa là khu dịch vụ, bà đi tới mua một cốc Coca, sau đó liền quay lại.

La Phi và Doãn Kiếm không bám sát quá, họ dừng lại ở gần chỗ nhà vệ sinh quan sát. Khi Trang Tiểu Khê đi ra khỏi chỗ vào của lối đi, hai người mới tiếp tục bám theo, đồng thời La Phi lại mệnh lệnh qua thiết bị liên lạc không dây: “Mọi người ở vòng ngoài về vị trí.”

Khi Trang Tiểu Khê và La Phi, Doãn Kiếm đều đã ngồi vào chỗ, hiệp hai cũng bắt đầu. Theo yêu cầu trong tin nhắn, Trang Tiểu Khê bắt đầu uống cốc Coca đó. La Phi thì suy nghĩ về dụng ý của tên bắt cóc: Không lẽ gã đó định bảo Trang Tiểu Khê cho kim cương vào trong vỏ cốc Coca đã uống hết?

Khoảng mười phút sau, Trang Tiểu Khê đã uống hết cốc Coca, bà cầm chiếc vỏ cốc trong tay, im lặng chờ đợi điều gì đó.

Trên sân bóng đội chủ nhà và đội khách đang thi đấu kịch liệt, hai bên đều tạo ra được những cơ hội tốt, nhưng chưa bên nào tận dụng được cơ hội. Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi trong vô thức. Trận đấu đã sắp đến hồi kết thúc, tỉ số vẫn dừng lại ở thế trận bế tắc là 1-1.

Tâm trạng của La Phi còn căng thẳng hơn cầu thủ trên sân, bởi vì cuộc đọ sức giữa cảnh sát và tên bắt cóc lúc này cũng đang lâm vào tình thế bế tắc. Mà cho dù tỉ số trên sân bóng có thay đổi hay không, tình thế bế tắc ngoài sân bóng cũng đã sắp bị phá vỡ!

21 giờ 40 phút, còn cách thời gian kết thúc trận đấu năm phút. Trang Tiểu

Khê bỗng lại cầm điện thoại di động lên, vẫn giơ hai tay lên để xem. Giây lát La Phi cũng nhận được tin nhắn thứ hai được chuyển tiếp đến: “Dưới ghế ngồi của bà bây giờ có một tấm vé xem đấu bóng. Tìm lấy tấm vé này, cầm theo cốc Coca, cầm theo kim cương, lập tức di chuyển đến chỗ ngồi mới của bà.”

Trang Tiểu Khê cúi người sờ lần một lúc, quả nhiên sờ thấy một tấm vé ở dưới ghế ngồi, bà nhìn số ghế ngồi trên tấm vé, sau đó liền đứng dậy đi ra chỗ lối đi. Lần này La Phi không bám theo luôn mà phân công cảnh sát đang đóng giả là nhân viên bảo vệ ở vòng ngoài trước: “Trang Tiểu Khê đang di chuyển sang khán đài khác. Tiểu Tôn, cậu bám theo luôn. Liên tục báo cáo vị trí của mục tiêu.” Bởi vì lúc đó đang là thời khắc căng thẳng nhất của trận đấu, rất ít khán giả rời khỏi khán đài. Nếu La Phi bám sát theo Trang Tiểu Khê, rất có khả năng sẽ bị tên bắt cóc đang giấu mình phát hiện ra, còn nhân viên bảo vệ đi lại tuần tra thì rất bình thường.

Khoảng một phút sau, đoán chừng Trang Tiểu Khê đã đi được một đoạn, La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, hai người rời khỏi chỗ ngồi, chọn lối đi ở phía khác để vào trong nhà thi đấu. Nhân viên bảo vệ trực ở đầu lối đi thấy hai người đi ra liền hất hàm về phía hành lang phía tây. La Phi hiểu ý, dẫn Doãn Kiếm đi về phía tây.

Một lát sau, có tiếng của cảnh sát ở phía trước báo cáo qua tai nghe: “Trang Tiểu Khê vào khu khán đài K.”

La Phi trả lời: “Cậu theo vào luôn đi, đừng bám quá sát cứ theo dõi ở lối đi là được.” Tiếp đó anh lại phân công các thành viên khác: “Các thành viên trong nhà thi đấu tập kết về khu vực khán đài K, canh chặt cửa vào khán đài. Thành, cậu điều chỉnh hướng máy quay, ống kính phải dõi theo Trang Tiểu Khê.”

Người phụ trách máy quay trong sân bóng tên là Thành đáp lời: “Rõ.”

Khoảng nửa phút sau, lại chủ động báo cáo: “Đã xác định lại được mục tiêu.”

Lúc này La Phi và Doãn Kiếm đã đến cửa vào khu vực khán đài K, Doãn Kiếm hỏi: “Đội trưởng La, vào hay không vào?”

La Phi đã quyết từ trước, đáp: “Vào.” Mặc dù họ không có vé vào khu vực K, nhưng lúc này trận đấu đã sắp đến hồi kết, hai người cứ đứng lẫn vào trong đám đông khán giả cũng không sao.

Nhưng nhân viên bảo vệ trực ở lối vào ngăn La Phi và Doãn Kiếm lại: “Này, các anh không phải là ở khu này đúng không, không được vào.” Người bảo vệ này là nhân viên của nhà thi đấu, không hề nắm được thông tin về hành động của cảnh sát.

“Chúng tôi là cảnh sát.” La Phi đưa thẻ của mình ra.

“Cảnh sát?” Người bảo vệ nhìn hai người trước mặt, nói vẻ do dự, “Cảnh sát tốt nhất cũng đừng vào.”

“Tại sao?” La Phi lấy làm lạ. Nhân viên bảo vệ có lý do gì để ngăn không cho cảnh sát vào chứ?

Người bảo vệ đáp: “Đây là khán đài của fan hâm mộ đội khách, hai anh mặc quần áo thể này đi vào, không phải là định kiếm chuyện sao?”

“Khán đài đội khách?” La Phi bước mấy bước ra phía ngoài lối đi, nhanh chóng thò đầu nhìn, không ngờ đập vào mắt là cả vạt màu đỏ rực. Quả nhiên toàn bộ fan hâm mộ trên khán đài này đều mặc áo cầu thủ của đội khách màu đỏ. La Phi phiền não trong lòng, thầm kêu: “Không ổn!”

Doãn Kiếm cũng hiểu ra tình hình, cậu vội hỏi người bảo vệ: “Chỗ các anh ở đây có áo của đội khách không? Mau cho chúng tôi thay cái.”

Người bảo vệ xòe tay bất lực: “Chúng tôi làm sao mà có áo cầu thủ của đội khách được?”

“Làm thế nào?” Doãn Kiếm quay lại hỏi ý kiến La Phi, “Hay là cởi chiếc áo cầu thủ này ra, mặc thường phục đi vào?”

Kể cả là mặc thường phục thì vào giữa vạt màu đỏ rực đó vẫn rất gai mắt! La Phi nhanh chóng đưa ra quyết định anh chỉ về phía người bảo vệ và nói với Doãn Kiếm: “Cậu đổi quần áo cho cậu ấy, đóng giả làm nhân viên bảo vệ đi vào.” Trận đấu đã sắp kết thúc, trên khán đài có thêm vài nhân viên bảo vệ hướng dẫn đám đông tản ra cũng không có gì là lạ.

Người bảo vệ cũng hiểu ngay, vừa nghe La Phi nói thế liền lập tức bắt đầu cởi đồng phục ra. Doãn Kiếm vội bước chân lao nhanh về phía lối vào trung tâm của nhà thi đấu.

Một lúc sau, từ tai nghe vọng tới giọng nói của Doãn Kiếm: “Đội trưởng La, tôi đã vào khán đài. Trang Tiểu Khê ngồi ở vị trí giữa hàng thứ nhất, tiếp theo phải hành động thế nào, xin anh chỉ thị.”

La Phi vừa chạy vừa trả lời: “Theo dõi chặt Trang Tiểu Khê, nhưng cho dù thế nào cũng không được để lộ mình là cảnh sát. Nếu phát hiện có người tiếp xúc với Trang Tiểu Khê, lập tức báo cho tôi.”

“Rõ.” Doãn Kiếm dừng lại giây lát, lại hỏi, “Anh đi đâu?”

“Tôi đi tìm áo cầu thủ của đội khách!” La Phi buông một câu, không kịp nói gì thêm, vội tăng tốc chạy nhanh.

Đối với cảnh sát hành động lần này đối mặt với nhiều loại kết cục.

Cục diện tốt nhất là để cho vụ trao đổi hoàn thành, sau đó tìm ra sào huyệt của tên bắt cóc bằng cách bám theo kẻ trao đổi, bắt gọn toàn bộ đối tượng

khả nghi, đồng thời giải cứu con tin.

Cục diện tương đối tốt là bắt giữ được kẻ trao đổi ngay tại hiện trường, việc này có thể khiến tên bắt cóc ở phía sau trốn thoát, sau đó có giải cứu được con tin một cách thuận lợi hay không thì rất khó nói.

Cục diện không tốt cũng không xấu là vụ trao đổi không hoàn thành, cảnh sát không bắt được kẻ trao đổi, nhưng hành động của cảnh sát cũng không bị lộ, như vậy có nghĩa là hai bên đều không chiếm được lợi thế.

Cục diện tương đối xấu là vụ trao đổi hoàn thành, cảnh sát không bắt được kẻ trao đổi, hành động của cảnh sát cũng không bị lộ, bị mất tiền chuộc, đồng thời cũng mất cả quân bài đàm phán, sự an nguy của con tin phụ thuộc vào tâm trạng tên bắt cóc.

Cục diện xấu nhất là cho dù vụ trao đổi có hoàn thành hay không, cảnh sát không bắt được kẻ trao đổi, nhưng lại để lộ hành tung ở hiện trường. Tên bắt cóc biết được cảnh sát đã vào cuộc, xuất phát từ tâm lý tự bảo vệ, rất có khả năng lập tức giết hại con tin để diệt khẩu.

Tình thế diễn biến đến giờ phút này, La Phi gần như có thể chắc chắn rằng kẻ trao đổi đang mặc áo cầu thủ đội khách màu đỏ, giấu mình trong khu vực khán đài K. Còn việc thay đổi khán đài giữa chừng chính là một thủ đoạn thăm dò vô cùng gian manh của hãn.

Tên bắt cóc đã dự tính trước trong thời gian gấp như vậy cảnh sát khó mà tìm được áo cầu thủ của đội khách, cho nên người đi theo Trang Tiểu Khê vào khán đài, đồng thời lại không mặc áo cầu thủ màu đỏ rất có khả năng là cảnh sát ngầm. Bằng cách phân biệt như vậy, tên bắt cóc sẽ đánh giá được mức độ rủi ro mà hãn phải đối mặt, nếu thấy an toàn, hãn mới tiến đến trao đổi với Trang Tiểu Khê. Việc trao đổi nhất định sẽ được tiến hành vào lúc trận đấu kết thúc, như vậy sau khi lấy được kim cương, tên bắt cóc lập tức có

thể trà trộn vào đám đông rời khỏi sân bóng để trốn thoát.

Lúc này Doãn Kiếm và Tiểu Tôn đang đóng giả làm nhân viên bảo vệ theo dõi chặt Trang Tiểu Khê. Tên bắt cóc có khả năng sẽ nghi ngờ họ, nhưng không thể khẳng định được. Rốt cuộc hẳn có tiến hành trao đổi với Trang Tiểu Khê như đã hẹn hay không, có lẽ chỉ trong một ý nghĩ mà thôi. Nhưng đối với cảnh sát cho dù là tên bắt cóc tiếp tục tiến hành trao đổi, cũng rất khó đạt được cục diện tốt nhất.

Vì Doãn Kiếm và Tiểu Tôn không thể mặc đồng phục của nhân viên bảo vệ bám theo tên bắt cóc. Trong dòng người đông đúc khi rời khỏi sân bóng, muốn không để mất dấu đối phương thì phải bám sát theo sau tên bắt cóc, nhưng hành động như vậy ắt sẽ khiến Doãn Kiếm và Tiểu Tôn lộ rõ mình là cảnh sát.

Cho nên nhiều nhất cũng chỉ đạt được cục diện tương đối tốt - bắt được kẻ trao đổi tại hiện trường.

Nhưng La Phi không cam tâm với kết quả như vậy, anh vẫn muốn lập được kỳ tích, cho nên anh vô cùng cần có một chiếc áo của đội khách. Nếu có thể mặc chiếc áo cầu thủ màu đỏ đó lên người, anh có thể trà trộn vào khu vực khán đài K, đồng thời không làm cho tên bắt cóc nghi ngờ. Lúc tên bắt cóc chạy trốn sau khi hoàn thành vụ trao đổi, anh cũng có thể bám sát đối phương ra khỏi sân bóng Kim Sơn. Chỉ cần ra khỏi sân bóng, đám đông tản đi, cục diện sẽ hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của cảnh sát.

Các quầy hàng trong sân vận động Kim Sơn tất nhiên sẽ không bán áo cầu thủ của đội khách, toàn bộ fan hâm mộ bóng đá trên khu vực khán đài K đều tự mang áo đến.

La Phi có nghĩ đến việc tìm một fan hâm mộ đội khách để đổi áo, nhưng những fan hâm mộ này hiện giờ đều đang tập trung ở trên khán đài, tâm trạng

theo dõi trận đấu của họ đang vào thời điểm cao trào nhất, hoàn toàn không có chuyện đi ra khỏi phạm vi giám sát của tên bắt cóc. Cho nên phương án này cũng không khả thi.

Muốn mặc áo cầu thủ của đội khách đi vào khu vực khán đài K, có lẽ chỉ còn cách đi đến chỗ đó!

La Phi lao nhanh đến cửa vào trung tâm ở tầng cuối cùng của nhà thi đấu, bên trong là lối dẫn vào sân của các cầu thủ. Ở cửa vào có hai nhân viên bảo vệ ngăn lại, nhưng anh mặc kệ, cứ thế xông vào.

“Này, làm cái gì thế?” Nhân viên bảo vệ đuổi theo phía sau anh hét to, “Chặn anh ta lại!” Người bảo vệ canh lối vào sân ở phía trước nghe thấy tiếng hét, liền sẵn sàng trong tư thế chặn La Phi lại.

La Phi dừng lại ở cửa vào sân bóng, anh giơ cao tấm thẻ trong tay, hét to: “Cảnh sát, tôi là cảnh sát!”

Nhân viên bảo vệ kiểm tra tấm thẻ, chức danh đội trưởng đội Cảnh sát hình sự khiến họ không dám khinh suất.

“Tôi cần một chiếc áo cầu thủ của cầu thủ đội khách, nhanh, mau giúp tôi kiếm một cái!” La Phi không muốn tên bắt cóc phát hiện ra anh là cảnh sát, anh chỉ vào chỗ thay người của đội khách ra lệnh cho nhân viên bảo vệ.

Mấy nhân viên bảo vệ ngớ ra, một người trong số họ hỏi: “Anh cần áo của ai?” Họ chưa từng gặp fan hâm mộ của đội nhà mang chức danh đội trưởng đội Cảnh sát hình sự đến đòi áo cầu thủ của đội khách.

“Áo của ai cũng được!” La Phi dờ khóc dờ cười giải thích. Tôi đang thi hành nhiệm vụ!”

Mấy nhân viên bảo vệ giờ mới hiểu ra, người dẫn đầu vội bước nhanh về

chỗ thay người của đội khách. Lúc này điện thoại di động của La Phi rung lên, lại có tin nhắn mới. La Phi vội lôi ra xem, nội dung của tin nhắn là: “Bây giờ cho túi kim cương vào trong cốc Coca. Khi nhận được tin nhắn tiếp theo của tôi, thì bà để cốc Coca lên ghế ngồi, sau đó lập tức rời đi.”

Xem ra tên bắt cóc đã chuẩn bị hành động rồi! La Phi vội ra lệnh cho cảnh sát ở phía trước qua thiết bị không dây: “Theo dõi chặt chiếc cốc trong tay Trang Tiểu Khê, kim cương ở trong cốc!” Lúc này nhân viên bảo vệ đã đến chỗ thay người của đội khách, đang trao đổi với một người có vẻ như là dẫn đội. Đúng lúc này, sân bóng bỗng vang lên hai tiếng còi dài, trận đấu đã kết thúc rồi.

Cầu thủ đội khách trên sân rộn rã giơ tay lên ăn mừng, cầu thủ đội nhà thì buồn bã thất vọng đứng yên tại chỗ. Còn hàng nghìn fan hâm mộ ở khán đài đội khách thì đồng thanh reo hò.

La Phi cảm giác như có hàng trăm móng vuốt đang bóp nghẹt tim mình, thầm kêu lên trong lòng: “Nhanh lên, nhanh lên!” Lời cầu nguyện của anh dường như có tác dụng thật: Nhân viên bảo vệ cuối cùng cũng lấy được một chiếc áo cầu thủ đội khách màu đỏ và bắt đầu quay về cửa vào sân bóng. La Phi không kìm được tâm trạng sốt ruột anh lao lên mấy bước đón đối phương, đồng thời ngẩng đầu ngóng nhìn về phía khu vực khán đài K ở phía xa.

Fan hâm mộ của đội khách đang chìm đắm trong niềm hân hoan vì đã đá hòa đối thủ mạnh, chưa muốn rời đi ngay, còn Doãn Kiếm và những cảnh sát khác cũng chưa báo tin đã phát hiện ra tên bắt cóc. La Phi mừng thầm trong lòng: vẫn còn cơ hội!

Nhưng chỉ trong giây lát, trên khu vực khán đài K bỗng có sự bất thường xảy ra: Fan hâm mộ vốn ngồi ở khu vực giữa và phía trên khán đài ào ào đổ xuống phía dưới khán đài. Họ chen về khu vực giữa hàng thứ nhất và rào chắn ở phía trước, rất nhiều người thậm chí còn không kịp di chuyển xuống

từ lối đi ở hai bên, mà trèo luôn qua ghế ngồi ở phía trước.

Từ tai nghe vọng ra giọng của Doãn Kiếm: “Tình hình mất kiểm soát. Đội trưởng La, xin anh ra lệnh chỉ thị!” La Phi biết là không kịp rồi, anh bực mình vung nắm đấm, không còn cách nào khác đành phải ra lệnh: “Nếu xác định được tung tích của tên bắt cóc thì có thể bắt luôn!” Trong lúc nói, anh đưa mắt quan sát và nhanh chóng tìm ra nguyên nhân khiến fan hâm mộ xao động.

Cầu thủ ngôi sao của đội khách, một anh chàng người Nam Mỹ tràn đầy nhiệt tình đã chạy về khu vực phía dưới khán đài K, anh ta vừa chạy vừa cởi chiếc áo cầu thủ trên người ra, giơ cao lên trên đỉnh đầu. Fan hâm mộ của đội khách chen về phía dưới khán đài như thể vụn sắt bị hút về phía nam châm, ai nấy đều hươ tay, nghển cổ chờ đợi.

Anh chàng cầu thủ ngôi sao giơ tay ném chiếc áo cầu thủ của mình lên trên khán đài, lập tức gây ra một trận tranh cướp điên cuồng. Còn La Phi ở bên lề sân bóng thì đang cầm chiếc áo lấy được từ chỗ thay người, quay vào đi tắt qua nhà thi đấu, sau đó chạy về phía cửa vào khán đài K với tốc độ nhanh nhất, anh dừng lại thở một hơi, rồi vội vàng mặc chiếc áo cầu thủ màu đỏ lên người, đồng thời hỏi qua thiết bị không dây: Doãn Kiếm, bây giờ tình hình hiện trường thế nào?”

“Hoàn toàn mất kiểm soát! Hoàn toàn mất kiểm soát!” Doãn Kiếm nói liên tục hai lần, giọng ảo não cực độ.

La Phi bước lên khán đài, tâm trạng nặng nề. Anh nhìn thấy biển người màu đỏ đang dồn lại ở phía dưới khán đài đầu người nhấp nhô kín đặc. Cách đó không xa, bên lề sân bóng, các cầu thủ đội khách đang tay nắm tay đứng thành hàng, cúi người chào fan hâm mộ.

Doãn Kiếm và Tiểu Tôn đứng ở chỗ khá cao hai bên lối đi ngo ngác nhìn

đám đông phía dưới chân.

La Phi không đến thẳng chỗ Doãn Kiếm, anh chen vào đám đông màu đỏ, từ từ nhích về khu vực giữa hàng thứ nhất. Trong lúc cố gắng hết sức để mở đường, anh hạ thấp giọng hỏi: “Vừa nãy đã xảy ra việc gì? Mau báo cáo tình hình cụ thể!”

Doãn Kiếm cũng đã nhìn thấy bóng dáng La Phi, tâm trạng cậu bình tĩnh hơn một chút, liền đưa miệng sát vào chiếc mic ẩn hình nói: “Trận đấu vừa kết thúc được một tí, Trang Tiểu Khê đặt cốc Coca ở giữa chiếc ghế, sau đó rời khỏi khán đài. Lúc đó khán giả trên khán đài đột nhiên đều đổ xuống phía trước, chúng tôi hoàn toàn không kịp phản ứng, tình hình đã mất kiểm soát! Bây giờ kim cương trong cái cốc cũng chẳng biết có còn không!”

La Phi không nói gì nữa, chỉ tiếp tục rẽ đám đông, cố gắng di chuyển về vị trí mục tiêu. Cuối cùng anh cũng chen được đến vị trí chính giữa khu vực khán đài K, La Phi đã nhìn thấy cái cốc Coca đó.

Vì mấy hàng ghế phía trước cũng đều đông chật những fan hâm mộ nhiệt tình, chiếc cốc không biết đã bị bao nhiêu bàn chân giẫm đạp lên. Bây giờ nó đang nằm ở khe lõm giữa hai chiếc ghế, thân mình đau khổ bẹp rúm, biến dạng thành một miếng dẹt mỏng. Rất hiển nhiên, đã không còn gì trong chiếc cốc.

La Phi ngó ra mấy giây, sau đó nói vào mic hai chữ: “Mất rồi.”

“Thế thì phải làm thế nào?” Doãn Kiếm im lặng giây lát rồi đưa ra một đề xuất: “Hay là phong tỏa lối ra của khán đài, tiến hành khám xét?” Từ sau khi cục diện bị mất kiểm soát, cậu theo dõi chặt bốn lối ra, cho đến giờ vẫn chưa có ai rời khỏi khán đài, cho nên tên bắt cóc lấy mất số kim cương nhất định vẫn đang trà trộn trong đám đông.

La Phi hỏi lại: “Bạn có thể xác định được mấy mục tiêu khả nghi?” Ý của anh là có những người nào có khả năng động vào cái cốc giấy trong lúc hỗn loạn? Có thể xác định phạm vi những người này không?

“Không thể xác định được.” Doãn Kiếm bất lực nói, “Bởi vì tất cả mọi người đều mặc áo giống nhau, nhìn từ phía sau hoàn toàn không thể phân biệt được. Biện pháp duy nhất là khám xét toàn bộ một lượt.”

La Phi lập tức phủ nhận đề xuất này: “Thế thì đừng khám xét. Làm như vậy không bắt được tên bắt cóc, mà lại khiến cảnh sát bị lộ.”

Doãn Kiếm im lặng thở dài, nghĩ bụng La Phi nói không sai. Nếu cảnh sát phong tỏa cửa ra tiến hành khám xét tên bắt cóc chắc chắn sẽ vượt kim cương chạy trốn. Như vậy mặc dù có thể giữ được tiền chuộc, nhưng sự can thiệp của cảnh sát cũng bị lộ, con tin sẽ sống chết khôn lường.

Trong tình hình không bắt được tên bắt cóc, thì phải bằng mọi cách giữ bí mật hành tung của cảnh sát.

Mấy phút sau, cầu thủ đội khách quay vào phòng thay đồ bên trong nhà thi đấu. Fan hâm mộ trên khu vực khán đài K cũng liên tục đi. La Phi đi lẫn trong đám đông màu đỏ, thử cố những nỗ lực cuối cùng.

Anh biết, trong đám người này nhất định có tên bắt cóc hắn đang giấu trong người số kim cương trị giá một triệu tệ. Anh hy vọng có thể nhận ra hắn qua những dấu vết bất thường nào đó. Đáng tiếc là anh ắt sẽ không thể thành công. Khi hàng nghìn người cùng mặc một màu áo ào ào đi qua trước mắt đừng nói là một người lạ không biết bất cứ đặc điểm nào, ngay muốn tìm ra người bạn thân nhất của bạn cũng khó như lên trời.

Cho dù là La Phi - một người tìm kiếm có khả năng quan sát rất tốt, cũng không có cách nào thay đổi được sự thực khách quan đó.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 2.1

Bắt đầu rất thuận lợi, cũng đã nhận được vai diễn quan trọng nhất, hơn nữa còn diễn rất tốt.

Đây là một tấm lưới lớn, một khi đã vào thì đừng có mong thoát ra được.

1.

“Kim cương mất, người cũng không tìm được. Đám cảnh sát của các anh đều là lũ ăn bám cả hả?” Kha Thủ Cần bành mồm lớn tiếng.

Đây là phòng họp trong nhà thi đấu của sân vận động Kim Sơn, tạm thời được trưng dụng làm cứ điểm của cảnh sát. Trong lúc La Phi và các thành viên trong đội đấu trí với tên bắt cóc thì Kha Thủ Cần và mấy nhân viên hậu cần khác đợi trong phòng họp. Bây giờ trận đấu đã tan, Trang Tiểu Khê và La Phi cũng đã có mặt trong cứ điểm. Khi biết cảnh sát thất bại trở về, Kha Thủ Cần lập tức đập bàn đứng dậy, bộ dạng vô tích sự không dám nói năng gì lúc chiều hoàn toàn biến mất.

Thế này chẳng khác nào bị chỉ thẳng vào mặt giáo huấn! Nhưng La Phi và những cảnh sát khác đều không thể phản bác, bởi vì đúng là họ đã thua trắng.

Đối thủ đã bài trí một thế trận rất khôn ngoan, mà thế trận này hiển nhiên đã được vạch định rất công phu. Còn kế hoạch ứng phó của cảnh sát lại vội vàng như vậy, thất bại cũng là điều khó tránh. Có điều, những lời bào chữa

như vậy có nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. La Phi liền vờ như không nghe thấy những lời nhạo báng của Kha Thủ Cần, chỉ chăm chú xem đoạn băng ghi hình giám sát mà cậu cảnh sát tên Thành quay được ở hiện trường.

Người có phản ứng lại là Trang Tiểu Khê, bà nhìn Kha Thủ Cần, bảo: “Ông đừng sốt ruột, số tiền tôi vay của ông, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho ông.”

“Không phải là tôi nói chuyện tiền! Tôi muốn nói...” - Kha Thủ Cần vội quay đầu lại hướng về phía Trang Tiểu Khê, tâm lý nôn nóng muốn giải thích ngay khiến ông ta đâm ra luống cuống không biết nói thế nào, “Là tôi định nói... Đà, đà! Ý của tôi, bà hiểu đấy, tóm lại không phải là chuyện tiền nong!”

Trang Tiểu Khê đưa tay nhấn xuống: “Thế thì đừng nói nữa, ngồi xuống đi.”

Kha Thủ Cần ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh Trang Tiểu Khê.

La Phi điều chỉnh tiến độ của đoạn băng ghi hình, vào thời điểm 21 giờ 43 phút 7 giây, Trang Tiểu Khê ra khỏi nhà thi đấu, xuất hiện trên khu vực khán đài K nơi tập trung fan hâm mộ của đội khách, La Phi bắt đầu xem từ chỗ này.

Ổng kính lấy Trang Tiểu Khê làm trung tâm, bao phủ khu vực đường kính năm mươi mét xung quanh. Nhìn trong băng ghi hình có thể thấy: Sau khi Trang Tiểu Khê vào khu vực khán đài K, đầu tiên bà tìm hàng ghế, tiếp đó liền đi thẳng đến vị trí gần giữa ở phía dưới cùng của khán đài. Bà nói mấy câu với một thanh niên mặc áo cầu thủ màu đỏ, cậu thanh niên đó liền đứng dậy đi ra chỗ khác, Trang Tiểu Khê thì ngồi xuống chỗ ngồi vừa trống ra đó.

La Phi chỉ vào màn hình hỏi một câu: “Người này là ai?”

Trang Tiểu Khê giải thích: “Cậu ta chiếm mất ngồi của tôi, tôi nói mấy

câu, cậu ta liền ra chỗ khác.”

Chỗ ngồi ở phía dưới cùng của khán đài là vị trí tốt nhất trong khu vực khán đài đó, vị trí như vậy nếu trống chắc chắn sẽ có người tranh ngồi ngay. Cho nên sự xuất hiện của cậu thanh niên đó cũng không có gì là lạ. La Phi không suy nghĩ thêm về điều này, anh tiếp tục xem đoạn băng phía sau.

Sau khi ngồi xuống, Trang Tiểu Khê để chiếc túi kiểu nữ vào lòng, tay phải cầm điện thoại di động, tay trái thì cầm chiếc cốc Coca đã uống hết. Vẻ nghiêm trang của bà đối lập hoàn toàn với không khí nhiệt tình của đám đông fan hâm mộ.

21 giờ 45 phút 13 giây, Trang Tiểu Khê bỗng đưa điện thoại di động lên trước mặt để xem. La Phi biết đó bà đã nhận được tin nhắn tên bắt cóc gửi tới, và tin nhắn này đã lập tức được chuyển tiếp cho La Phi, nội dung là: “Bây giờ cho túi kim cương vào trong cốc Coca. Khi nhận được tin nhắn tiếp theo của tôi, thì bà để cốc Coca lên ghế, rồi lập tức rời đi.”

Thế là Trang Tiểu Khê cho điện thoại di động vào trong túi, tay phải lấy ra chiếc túi vải màu đỏ bên trong đựng kim cương. Bà để chiếc túi vào trong cốc Coca ở tay trái, sau đó lại lấy điện thoại di động trong túi xách ra, tiếp tục chờ đợi.

Hơn hai phút sau, fan hâm mộ của đội khách trên khán đài K bắt đầu có sự hỗn loạn bất thường, rất nhiều người hâm mộ rời khỏi chỗ ngồi đổ xuống phía dưới khán đài. Đúng lúc đó, Trang Tiểu Khê lại giơ chiếc di động lên trước mặt để xem.

La Phi ấn vào nút tạm dừng, quay đầu hỏi: “Tên bắt cóc lại gửi tin nhắn cho chị phải không?”

Trang Tiểu Khê khẽ gật đầu.

La Phi nói: “Chị không chuyển tiếp tin nhắn này cho tôi.” Theo kế hoạch đã định, sau khi nhận được tin nhắn của tên bắt cóc, Trang Tiểu Khê phải lập tức chuyển tiếp cho La Phi mới đúng.

Trang Tiểu Khê nhún vai giải thích: “Tin nhắn này không cần thiết phải chuyển tiếp nữa, các anh chắc chắn đều đoán được nội dung.” Bà vừa nói vừa đưa điện di động ra trước mặt La Phi, màn hình hiển thị tin nhắn đó nhận được vào lúc 21 giờ 47 phút 12 giây, nội dung: “Để lon Coca xuống, lập tức rời đi.”

Nguồn gốc tin nhắn giống như mấy tin nhắn trước đó, đều được gửi đi từ số điện thoại lưu trên hóa đơn chuyển phát nhanh - nhưng sau khi tan trận đấu, số điện thoại di động lại tắt máy, cho nên cảnh sát không thể tiếp tục xác định được vị trí của người sử dụng điện thoại.

Tin nhắn cuối cùng đúng là không cần phải chuyển tiếp, bởi vì trong tin nhắn trước đó, tên bắt cóc đã nói rõ: “Khi nhận được tin nhắn tiếp theo của tôi, thì bà để cốc Coca xuống ghế, rồi lập tức rời đi.” Còn nội dung tin nhắn tiếp theo chỉ là lặp lại câu nói này, không có thông tin gì đáng để cảnh sát chú ý.

La Phi không hỏi thêm nữa, ấn nút play tiếp tục xem băng ghi hình. Thì thấy sau khi xem xong tin nhắn cuối cùng, Trang Tiểu Khê liền đứng dậy, đồng thời để Coca xuống ghế. Trong quá trình đó, có rất nhiều fan hâm mộ mặc áo đỏ đã tràn xuống khu vực trống ở trước rào chắn của khán đài, người chuyển động quá đông che mất tầm ngắm của máy quay. Vì vậy trong những cảnh quay tiếp đó, La Phi chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy Trang Tiểu Khê chen qua đám đông đi về phía cửa vào nhà thi đấu, còn chiếc cốc để trên ghế đã hoàn toàn bị che khuất phía sau đám đông.

La Phi thầm lắc đầu, trong lòng biết rõ hy vọng có thể tìm ra tung tích của tên bắt cóc qua băng ghi hình ở hiện trường cũng đã không còn. Cùng với

cảm giác thất vọng, trong lòng anh còn thấy kinh ngạc: Trong cả quá trình trao đổi, tên tội phạm khả nghi đã cho thấy khả năng khống chế theo đúng ý muốn của hắn, phương án đã thiết lập cũng tương xứng với bốn chữ “không một kẽ hở”. Ngoài người thanh niên đã bị giam trong tù đó, La Phi chưa từng gặp đối thủ nào cao minh đến như vậy.

“Anh cứ xem đoạn băng ghi hình đó mãi thì có tác dụng gì?” Nghe cái giọng phàn nàn đã biết ngay người nói lại là Kha Thủ Cần, lão này vừa im lặng được mấy phút đã không chịu được, ông ta thô lỗ giục: “Mau đưa ra ý kiến gì đi chứ, tiếp theo phải làm thế nào?”

“Tiền chuộc đã bị lấy mất, chúng ta đã mất đi quân bài để đổi co với tên bắt cóc...” La Phi trầm giọng nói, “Bây giờ chỉ có thể tìm tên bắt cóc bằng cách điều tra vòng ngoài.”

“Còn Lý Tuấn Tùng thì sao? Còn có thể sống sót trở về không?” Kha Thủ Cần không dè dặt hỏi thẳng, không hề để ý đến cảm xúc của người khác.

“Về điều này...” La Phi thành thật trả lời, “Tôi không dám đảm bảo. Cơ may duy nhất là: Trong lần hành động này, hành tung của cảnh sát không hề bị lộ.” Lúc nói câu sau, La Phi đưa mắt nhìn về phía Trang Tiểu Khê, rất rõ ràng, anh muốn an ủi người phụ nữ này qua câu nói.

Trang Tiểu Khê lập tức nắm lấy lời đối phương định nói: “Cũng có nghĩa là tên bắt cóc vẫn có khả năng tuân thủ lời hứa, có phải vậy không?”

La Phi gật đầu: “Mong là như vậy.” Thực ra, là một cảnh sát hình sự có vốn kinh nghiệm phong phú, lúc này La Phi đã không thể lạc quan được nữa. Anh thậm chí có phần ân hận, tại sao mình lại nghe theo ý kiến của Trang Tiểu Khê, lên kế hoạch hành động trong thời gian gấp gáp như vậy? Nếu cố gắng một chút nữa, có thể thuyết phục Trang Tiểu Khê đồng ý với chiến thuật kéo dài thời gian của cảnh sát thì tốt biết bao!

Có điều, thái độ của Trang Tiểu Khê lúc đó kiên quyết như vậy. Trong mắt bà ta, tầm quan trọng của một ngón tay dường như còn hơn cả tính mạng của Lý Tuấn Tùng. La Phi cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Đặt hy vọng vào tên bắt cóc? Sao tôi thấy việc này vô lý thế chứ?” Không ngờ Kha Thủ Cần ở bên cạnh cười nhạt nói, “Theo tôi, các anh cứ nhanh chóng đi tìm người đi, đừng có ngồi không ở đây nữa!”

La Phi nói với ông ta: “Thực ra, việc điều tra ở vòng ngoài vẫn đang được tiến hành.”

Kha Thủ Cần liền hỏi: “Có manh mối gì không?”

La Phi lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có manh mối gì.”

Kha Thủ Cần “hừ” một tiếng: “Các anh đúng là vô tích sự!” Sau đó lại lên giọng hỏi vặn: “Việc này khó đến thế sao?”

Trang Tiểu Khê nghe ra được điều gì đó qua giọng điệu của ông ta, liền cau mày hỏi: “Không lẽ ông có cách gì à?”

“Tất nhiên rồi.” Kha Thủ Cần mở miệng, để lộ hàm răng xấu xa, “Thực ra lúc chiều tôi đã muốn nói rồi nhưng các người đều không cho tôi nói đấy chứ.”

Mặc dù ông ta khiến mọi người không có thiện cảm nhưng rõ ràng quan hệ giữa ông ta và vợ chồng Trang Tiểu Khê khá tốt, biết đâu đúng là ông ta có thể đưa ra những cách hiệu quả thì sao? La Phi liền nói với giọng khích lệ: “Thế thì bây giờ ông thử nói xem thế nào?”

Kha Thủ Cần nói: “Tôi thấy mục tiêu của tên bắt cóc vô cùng hẹp, chỉ trong giới hạn có mấy người đó thôi.”

La Phi “ừm” một tiếng, tỏ ý bảo đối phương tiếp tục nói. Trang Tiểu Khê ngồi bên cạnh cũng đưa mắt chăm chú nhìn Kha Thủ Cần.

Kha Thủ Cần quay đầu lại nhìn Trang Tiểu Khê: “Tôi hỏi bà, bình thường bà làm việc ở viện Y học nhiều hay ở bệnh viện nhiều?”

Trang Tiểu Khê trả lời: “Tất nhiên là ở bệnh viện nhiều.” Bà kiêm nhiệm hai chức vụ là viện phó viện Y học và chủ nhiệm khoa Xương của bệnh viện Nhân Dân, bình thường trọng tâm công việc vẫn chủ yếu ở bệnh viện Nhân Dân, bên viện Y học vẫn ít việc hơn.

“Đúng rồi. Thực ra một tuần gần đây hầu như bà đều đến làm ở bệnh viện, chỉ có chiều nay mới đến viện Y học nghe máy sinh viên báo cáo.” Nói đến đây, Kha Thủ Cần cố ý dừng lại một lát, sau đó lại hỏi: “Bà thử nghĩ xem, tên bắt cóc làm sao lại gửi gói bưu phẩm đến viện Y học đúng lúc thế được?”

Trang Tiểu Khê đã hiểu ra: “Ý ông là tên đó đã biết trước kế hoạch công việc của tôi ngày hôm nay?”

“Chắc chắn rồi.” Kha Thủ Cần vẻ rất tự tin, “Bà thử nghĩ xem, nếu bà không có mặt ở viện Y học thì không thể nhận bưu phẩm kịp thời, thế có phải hẳn đã phí công vô ích không?”

La Phi thầm gật đầu: Đây đúng là một chi tiết đáng chú ý! Trước đây anh đã nhận định rằng tên bắt cóc là người biết rất rõ môi trường của viện Y học, nếu có thêm manh mối mà Kha Thủ Cần vừa cung cấp, có thể thu hẹp phạm vi mục tiêu của tên bắt cóc rất nhiều. Anh liền hỏi Trang Tiểu Khê: “Có bao nhiêu người biết trước được là chiều nay chị sẽ đến viện Y học?”

“Sinh viên của tôi, một số giáo viên trong học viện, và mấy đồng nghiệp ở khoa Xương của bệnh viện... nói chung là không quá nhiều.”

“Liệt kê toàn bộ họ tên và công việc của họ ra thành một danh sách.” La

Phi vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu Doãn Kiếm, cậu hiểu ý, liền nhanh chóng lấy giấy bút đưa cho Trang Tiểu Khê.

Trang Tiểu Khê cầm cúi viết ra thông tin của hơn hai mươi người, viết xong bèn nói: “Đây là toàn bộ những người mà tôi có thể nhớ được ra. Có thể người quen ở cạnh những người này cũng sẽ gián tiếp biết được tình hình - điều này thì tôi không thể nắm được.”

La Phi cầm lấy danh sách nhìn qua rồi đưa cho Doãn Kiếm: “Cậu cho người đi tìm hiểu thông tin những người này.”

Doãn Kiếm đáp “vâng” rồi cầm lấy tờ danh sách đang định đi buôn, thì bỗng thấy Kha Thủ Cần lại lên tiếng: “Thêm một tiêu chuẩn phán đoán quan trọng nữa: có phải là người hâm mộ bóng đá hay không?”

Tên bắt cóc triển khai quá trình trao đổi để nhận tiền chuộc dựa trên một trận đấu bóng đá, cho thấy hẳn hẳn phải là một gã nắm rõ tình hình sân bóng, rất hiểu không khí thi đấu trên sân, do đó đúng là có thể đưa ra suy luận “hẳn là một người hâm mộ bóng đá.” La Phi gật đầu với Doãn Kiếm tỏ ý tán đồng, đồng thời anh đưa mắt nhìn Kha Thủ Cần, bắt đầu đánh giá lại người đàn ông không hề để ý đến cử chỉ lời nói trước mặt này.

Trước đây có lẽ là mình đã đánh giá thấp đối phương, dù sao ông ta cũng là nhân vật đã làm đến chức chủ nhiệm khoa Bệnh lý của bệnh viện Nhân Dân, đầu óc ông ta quả đúng là không thô tục như biểu hiện bên ngoài.

Đúng lúc Doãn Kiếm rời khỏi phòng họp, một cảnh sát trẻ tuổi khác đi vào. Người cảnh sát này tên là Tào Thâm, chính là một trong số cảnh sát phụ trách điều tra ở bên ngoài. Cậu đưa cho La Phi một tờ giấy in khổ A4, đồng thời cúi xuống nói nhỏ vài câu.

La Phi vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng khen: “Rất tốt.” Nhận được lời

khen, Tào Thâm nở nụ cười tươi rồi tiếp tục đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ.

La Phi đưa tờ giấy cho Trang Tiểu Khê, hỏi: “Chị có quen người phụ nữ này không?”

Trên tờ giấy hiện ra hồ sơ hộ khẩu của một người phụ nữ. Trong đó, một tấm ảnh bán thân chiếm gần một phần tư trang giấy. Người phụ nữ trong tấm ảnh đang ở độ tuổi đẹp nhất gương mặt thanh tú yêu kiều.

Phía dưới tấm ảnh là thông tin cá nhân: Diêu Phàm, 26 tuổi, hộ khẩu ở một thành phố trực thuộc của tỉnh lân cận.

Trang Tiểu Khê chăm chú nhìn vào tờ giấy hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Tôi không biết cô ta.” Nhưng khóe miệng bà thấp thoáng một nụ cười cay đắng.

Kha Thủ Cần để ý thấy thay đổi rất nhỏ trên sắc mặt của Trang Tiểu Khê, liền ghé lại gần xem. Nhưng ông ta cũng không biết người phụ nữ trong tấm ảnh, liền hỏi luôn La Phi: “Đây là ai?”

“Chúng tôi đã điều tra lịch sử cuộc gọi của Lý Tuấn Tùng.” La Phi giải thích, “Lý Tuấn Tùng có tất cả hai số điện thoại di động. Một trong hai số đó bắt đầu bằng 137, số này đã được mở và sử dụng hơn mười năm, tần suất sử dụng rất cao, chắc là số mà anh ấy thường dùng; một số điện thoại di động bắt đầu bằng 158 - chính là số được lưu trên tờ hóa đơn chuyển phát nhanh, số này mới sử dụng được bốn tháng, trước khi vụ án xảy ra rất ít khi dùng, về cơ bản chỉ liên lạc với một số điện thoại di động bắt đầu là 138. Có thể phán đoán, Lý Tuấn Tùng sử dụng số này chỉ để giữ liên lạc bí mật với một người nào đó.”

“Ồ, chính là người phụ nữ này?” Kha Thủ Cần lại đưa mắt nhìn tấm ảnh trong tờ tư liệu, lớn tiếng tuyên bố. “Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Tuấn

Tùng và người phụ nữ này có quan hệ mờ ám.” Nói xong, ông ta lại quay đầu nhìn mặt Trang Tiểu Khê. Lúc này, gương mặt Trang Tiểu Khê đầy suy nghĩ, không để lộ sắc thái gì.

“Mặc dù bà không biết người phụ nữ này, nhưng chắc chắn đã cảm nhận được sự tồn tại của cô ta từ rất lâu rồi đúng không? Cho nên vừa nhìn tấm ảnh, bà liền nở nụ cười cay đắng gượng gạo, đến tôi cũng nhận ra!” Kha Thủ Cần vẫn nói liên tục không ngắt, cho đến khi Trang Tiểu Khê chau mày trướng mắt nhìn ông ta, ông ta mới hiểu ý ngậm miệng lại.

La Phi tiếp tục giải thích với Trang Tiểu Khê về tiến triển của vụ điều tra: “Chúng tôi đã điều tra số điện thoại di động bắt đầu bằng 138 đó, chủ máy là một người phụ nữ tên Diêu Phàm. Nên muốn hỏi xem chị có quen cô ta không?”

“Tôi làm sao mà quen cô ta được?” Trang Tiểu Khê hơi nhếch mép, lộ vẻ khó chịu. Cũng không biết là khó chịu về người phụ nữ đó, hay là khó chịu về câu hỏi của La Phi.

Đúng là như vậy, Lý Tuấn Tùng đã đăng ký riêng một số điện thoại di động để liên lạc với Diêu Phàm, mục đích chính là không muốn cho Trang Tiểu Khê biết được chẳng? Chính bản thân La Phi cũng cảm thấy đúng là một câu hỏi thừa, nhưng vì vụ án đã điều tra đến đây, không hỏi cũng không được.

Trang Tiểu Khê không muốn nói về người phụ nữ này, nhưng Kha Thủ Cần ở bên cạnh lại không kìm được hỏi xen vào: “Các anh nghĩ là người phụ nữ này có liên quan đến vụ bắt cóc à?”

“Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà từ một tuần trước, vào buổi tối ngày 23 tháng 10.” La Phi nói một cách chắc chắn, “Chúng tôi kiểm tra thấy hai cuộc điện thoại sau cùng của anh ấy đều là gọi cho Diêu Phàm. Lần thứ nhất gọi vào 4

giờ 27 phút chiều ngày 23, thời gian nói chuyện là 9 phút; Lần thứ hai, cũng là cuộc gọi cuối cùng trong danh sách cuộc gọi của cả hai chiếc điện thoại di động, gọi vào 11 giờ 2 phút tối ngày 23, lần này thời gian nói chuyện rất ngắn, chỉ có mười ba giây.”

Kha Thủ Cần giải thích thêm cho lời của La Phi: “Cũng có nghĩa là Diêu Phàm rất có khả năng là người cuối cùng đã gặp Lý Tuấn Tùng.”

“Đúng thế, biết đâu có thể tìm được một vài mối có giá trị hơn từ Diêu Phàm.”

Trang Tiểu Khê hỏi, giọng có phần gượng gạo: “Thế thì các anh cứ gọi điện thoại trực tiếp cho cô ta có phải là xong chuyện không? Còn phải hỏi tôi làm gì?”

“Gọi điện thoại trực tiếp có thể sẽ có rủi ro.”

“Rủi ro?” Trang Tiểu Khê không hiểu. Kha Thủ Cần ở bên cạnh cũng lộ vẻ không hiểu, ông ta đưa tay lên gãi mái đầu bù xù của mình.

“Chẳng may Diêu Phàm có liên quan đến vụ bắt cóc, trực tiếp gọi cho cô ta sẽ đứt dây động rừng.”

Kha Thủ Cần “ồ” lên một tiếng: “Chính xác, gọi điện thoại cho cô ta hỏi về việc của Lý Tuấn Tùng, chẳng khác nào nói cho tên bắt cóc là: Cảnh sát đã điều tra đến chỗ bọn chúng! Tên bắt cóc mà lo lắng, có thể sẽ giết luôn con tin.”

Nghe thấy ba chữ “giết con tin”, mắt Trang Tiểu Khê khẽ giật, như thể bị chạm phải một sợi dây thần kinh mẫn cảm nào đó. Bà chủ động hỏi La Phi, khác hẳn với tâm trạng phản đối khó chịu khi nãy: “Thế thì phải làm thế nào mới tránh được rủi ro?”

“Tốt nhất là tìm được Diêu Phàm, tiếp xúc trực tiếp với cô ta.” La Phi giải thích kế hoạch của mình, “Nếu cô ta đang giấu giếm điều gì đó, gặp trực tiếp mặt đối mặt sẽ rất dễ nhận ra. Nếu cần thiết, chúng tôi cũng có theo khống chế cô ta luôn, để cô ta không có cơ hội làm hại con tin.”

Trang Tiểu Khê nói: “Thế thì các anh nên đến chỗ cô ta để tìm chứ.”

“Bây giờ còn chưa biết cô ta ở đâu.” La Phi xòe bàn tay, “Hộ khẩu của Diêu Phàm ở vùng khác, chưa điều tra ra địa chỉ nhà ở cố định của cô ta trong thành phố.”

“Có thể kiểm tra danh sách cuộc gọi trong điện thoại di động của cô ta chứ?” Kha Thủ Cần đưa ra đề xuất, “Tìm một người quen của cô ta mà hỏi là biết ngay, đúng không?”

La Phi lắc đầu: “Như vậy vẫn có nguy cơ lộ thông tin. “Bây giờ còn chưa rõ Lý Tuấn Tùng sống chết thế nào, chúng ta phải hành động hết sức cẩn thận. Tất cả các hoạt động điều tra vòng ngoài đều được tiến hành theo cách bí mật. Nếu không chắc chắn, thì nên đợi thêm, chứ không nên mạo hiểm.”

“Đợi thêm?” Kha Thủ Cần ngoạc miệng ra, vẻ không hài lòng lắm, “Thế thì phải đến bao giờ?”

La Phi đáp: “Đợi đến 10 giờ 20 phút sáng mai. Tới lúc đó, nếu vẫn chưa có thông tin của Lý Tuấn Tùng, cảnh sát sẽ tiến hành điều tra trên diện rộng đối với mọi khả năng.”

Trang Tiểu Khê ngớ ra, hỏi một cách vô thức: “Tại sao phải đợi đến 10 giờ 20 phút sáng mai?”

“Vì trong thư, tên bắt cóc có nói, hắn đã cắt ngón tay của Lý Tuấn Tùng vào 10 giờ 20 phút sáng nay, mà giới hạn thời gian nối lại ngón tay bị cắt của Lý Tuấn Tùng là hai mươi tư giờ. Hắn cũng đã lợi dụng giới hạn thời gian

này để ép chị nộp tiền chuộc. Bây giờ hắn đã bẫy được tiền chuộc, con tin đối với hắn đã không còn giá trị nữa. Hắn đang đối mặt với hai lựa chọn, hoặc là thả người - điều này có nghĩa là hắn tuân thủ lời hứa, Lý Tuấn Tùng chắc sẽ được thả ra trước 10 giờ 20 phút sáng mai.” La Phi im lặng giây lát rồi nói tiếp, “Tất nhiên rồi, còn một khả năng nữa là tên bắt cóc không tuân thủ lời hứa, giết con tin - nếu tên bắt cóc quyết định theo hướng này, sợ là hắn đã ra tay ngay sau khi lấy được tiền chuộc.”

Trang Tiểu Khê khó nhọc bật ra hai chữ: “Thật sao?”

“Đúng thế. Nếu tên bắt cóc đã có ý định giết người diệt khẩu, thì tất nhiên là ra tay càng sớm càng an toàn.”

Sắc mặt Trang Tiểu Khê có vẻ khó coi. Bà giơ tay lên xem đồng hồ, đã gần một tiếng đồng hồ từ sau khi tan trận đấu bóng. Bà thì thầm như thể nói một mình: “Bây giờ vẫn chưa có tin tức của Lý Tuấn Tùng...”

“Chị cũng không phải lo lắng quá.” La Phi lại bắt đầu khuyên nhủ đối phương, “Nếu tên bắt cóc thả người, có thể cũng không nhanh như vậy. Vì chúng còn cần thời gian xử lý nốt mọi việc. Hơn nữa, thông thường bọn bắt cóc hay chọn một chỗ thật hẻo lánh để thả con tin, sau khi được thả, Lý Tuấn Tùng muốn liên lạc được với bên ngoài cũng cần có thời gian. Nhưng tên bắt cóc chắc chắn sẽ thả con tin về trước 10 giờ 20 phút sáng mai, vì đó là thời gian hai bên đã giao hẹn từ trước, nếu để quá thời gian này, khả năng người nhà của con tin báo cảnh sát sẽ tăng lên rất nhiều - tên bắt cóc không hề muốn xảy ra cục diện như vậy.”

“Thế có nghĩa là chúng ta phải đợi đến sáng mai, lúc đó mới biết được kết quả cuối cùng...”

La Phi gật đầu: “Đúng thế. Trong thời gian này, không phải là cảnh sát dừng lại không điều tra, có điều, về mặt chiến lược, sẽ sử dụng phương án

“nói lỏng bên ngoài thắt chặt bên trong”: Có nghĩa là không công khai để bên ngoài biết, không tạo ra áp lực không cần thiết đối với tên bắt cóc; Nhưng bên trong cần tăng cường cường độ công việc, nắm chắc thời gian vàng trong việc phá án, đồng thời không bỏ qua bất cứ cơ hội giải cứu con tin nào.”

“Thôi được.” Trang Tiểu Khê đồng ý với cách nghĩ của đối phương, “Thế thì bây giờ còn cần phải làm những gì?”

La Phi nhìn vào mắt đối phương: “Tôi muốn hỏi chị một số câu hỏi sâu.”

“Hỏi tôi?” Trang Tiểu Khê hơi co người lại, khẽ chau mày, đáng vẻ phòng vệ.

“Không phải là nhằm vào chị.” La Phi giải thích, “Chỉ muốn hiểu sâu thêm về một vài điều, như tình hình cuộc sống và các mối quan hệ xã hội của Lý Tuấn Tùng... Vì hiện giờ khả năng kẻ gây án là người quen là rất lớn, điều tra ngược từ Lý Tuấn Tùng để tìm ra tội phạm cũng là một biện pháp “nói lỏng bên ngoài thắt chặt bên trong” tốt. Mà muốn tìm hiểu về Lý Tuấn Tùng, thì tất nhiên là nói chuyện với chị là thích hợp nhất.”

“Tôi hiểu rồi...” Trang Tiểu Khê lại hỏi, “Nói chuyện luôn ở đây à?”

La Phi hỏi lại: “Chị muốn nói chuyện ở đâu?”

Trang Tiểu Khê hơi trầm ngâm rồi nói: “Đến nhà tôi cũng được.”

“Được.” La Phi hiểu được lo lắng của đối phương. Những câu hỏi tiếp theo có thể sẽ liên quan đến những tình tiết riêng tư, ở nơi nhiều người như thế này đúng là không dễ tiến hành. Nếu có thể về nhà, ở một nơi có cảm giác an toàn nhất, quen thuộc nhất, rõ ràng sẽ có lợi để cuộc nói chuyện có thể đạt được độ sâu cần thiết.

La Phi còn chủ động đề nghị: “Lần hỏi này chỉ có tôi và trợ lý của tôi là

Doãn Kiếm tham gia, những người khác đều không cần có mặt.”

“Thế thì bây giờ chúng ta đi luôn đi.” Trang Tiểu Khê đứng lên trước, bà đưa tay lên vuốt lại tóc bên mang tai, dáng trông thật đẹp. Sau đó bà lại nói, “Nói thực lòng, vốn là tôi cũng đã muốn về nhà rồi - tôi nên ở nhà chờ Lý Tuấn Tùng.”

Kha Thủ Cần đứng luôn lên theo: “Thế tôi thì thế nào? Chẳng lẽ các anh loại cả tôi ra ngoài à?”

La Phi không nói gì, anh nhìn Trang Tiểu Khê, ý là người này do bà quyết định.

Trang Tiểu Khê quay đầu hướng về phía Kha Thủ Cần, vẻ mặt thoáng nét cười: “Hôm nay ông cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi.”

Mặc dù không nói hẳn ra, nhưng câu nói rõ ràng thể hiện ý từ chối. Kha Thủ Cần vẫn không cam tâm, gân cổ lên nói: “Tôi không mệt tí nào! Bây giờ đang là thời điểm gay cấn, làm sao tôi có thể về được? Về cũng không ngủ được đâu!”

“Không ngủ được thì kiếm chỗ nào mà uống một ly. Tôi phải về đây.”

“Tôi về cùng bà!”

“Chủ nhiệm Kha, ông có phải là hơi mất lịch sự rồi không đấy?” Trang Tiểu Khê đánh mặt lại, “Tôi có cần dẫn một người đàn ông không phải là chồng về nhà không?”

Kha Thủ Cần bất bình chỉ vào La Phi: “Không lẽ anh ta không phải là đàn ông à?”

Trang Tiểu Khê lập tức chặn lời: “Anh ấy là cảnh sát.”

Kha Thủ Cần “hừm” một tiếng, vẻ rất không hài lòng.

“Tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của ông.” Trang Tiểu Khê tiếp tục nói, giọng vừa dịu dàng vừa kiên quyết, “Nhưng nếu ông thấy như vậy là có thể can thiệp vào cuộc sống của tôi, thì mai tôi sẽ bán luôn nhà đi trả lại tiền cho ông.”

Kha Thủ Cần vội xua tay: “Đừng, đừng, cái này không liên quan đến chuyện tiền!”

“Thế thì ông đừng có đi theo tôi nữa.” Trang Tiểu Khê dừng lại một lát, rồi lại dịu giọng nói, “Tôi biết là ông không yên tâm, nhưng ông đi theo cũng không có tác dụng gì. Thêm nữa, chẳng may có tình hình gì, tôi vẫn sẽ nhờ ông giúp kịp thời mà.”

Trang Tiểu Khê đã nói đến như vậy, Kha Thủ Cần cũng không thể nằng nặc theo ý mình được. “Thôi được... có việc gì phải gọi điện cho tôi đấy!” Ông ta cào cào mái tóc bù xù, dù buồn bực nhưng không còn cách nào khác.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

2.

Bách Hợp Gia Viên tọa lạc ở trung tâm thành phố, là một khu nhà để bán được đầu tư xây dựng vào 5 năm trước, cũng được coi là một khu dân cư được đánh giá tốt trong thành phố thủ phủ của tỉnh: vị trí sầm uất, thiết kế hợp lý, chất lượng nhà cũng rất tốt.

Phòng 303 tòa nhà số 8 ở Bách Hợp Gia Viên chính là chỗ ở của Trang Tiểu Khê. Một căn hộ lớn có ba phòng ngủ, đáp ứng rất tốt nhu cầu về điều kiện chỗ ở đẳng cấp đối với một người ở độ tuổi và có vị trí xã hội như bà.

Phong cách trang trí nội thất của căn hộ đơn giản rõ ràng, nhưng các chất liệu được lựa chọn rất cầu kỳ. Đồ gỗ, đồ điện cũng đều là hàng hiệu loại cao cấp. Trang Tiểu Khê mời La Phi và Doãn Kiếm ngồi xuống sofa ở phòng khách, rồi quay người ra chỗ cây nước rất hai cốc nước lọc, lịch sự nói: “Xin lỗi, bình thường không có khách đến nhà, nên cũng không chuẩn bị trà nước gì.”

“Không sao, uống nước này là được rồi.” La Phi cầm lấy cốc nước, đưa mắt ngắm qua một vòng.

Căn phòng rất gọn gàng. Nhưng có thể là vì sạch sẽ quá, đâm ra thiếu mất hơi thở của cuộc sống. Nhìn một lượt cứ thấy có cảm giác lạnh lẽo, không có dáng vẻ của một tổ ấm.

“Các anh muốn hỏi gì?” Trang Tiểu Khê ngồi đối diện với La Phi và Doãn Kiếm, đi thẳng vào vấn đề.

Đầu tiên La Phi hỏi: “Trong mắt chị, Lý Tuấn Tùng là người như thế nào?”

Trang Tiểu Khê im lặng một lúc, giây lát sau bà đứng lên và nói: “Hãy đi theo tôi.” Dứt lời liền đi về phía cửa căn phòng nhỏ bên phải phòng khách. La Phi và Doãn Kiếm cũng đứng dậy đi theo.

Vào trong căn phòng thì thấy hóa ra là một thư phòng. Dưới ô cửa sổ phía nam là một chiếc bàn làm việc, một dãy tủ sách kê sát bức tường phía bắc, trên mặt tường phía đông và phía tây treo đầy khung ảnh.

“Các anh xem những bức ảnh này trước đi đã, có thể có một cái nhìn trực quan về Lý Tuấn Tùng.” Trang Tiểu Khê chỉ vào những khung ảnh trên trang phía tây nói.

Những khung ảnh trên tường có cái to có cái nhỏ, được treo ngay ngắn cân xứng. Trong khung ảnh là những tấm ảnh kỹ thuật số được phóng to, bức ảnh chụp ba người to nhất treo ở chính giữa khiến La Phi chú ý đến đầu tiên.

Một nữ hai nam, đứng cạnh nhau với tư thế của một gia đình ba người. Người phụ nữ đứng giữa chính là Trang Tiểu Khê, đứng bên tay trái bà là một người đàn ông trung niên, bên phải là một cậu thanh niên đang tuổi thanh xuân.

Người đàn ông trung niên đó hiển nhiên chính là Lý Tuấn Tùng, người đang mất tích.

Trước đây La Phi đã được xem ảnh thẻ của Lý Tuấn Tùng, có điều loại ảnh đó đều có dáng vẻ và thần thái giống hệt nhau, rất khó phán đoán được khí chất nội tại của một người. So sánh tương quan, loại ảnh đời thường treo

trên tường này rõ ràng là có giá trị hơn.

Người đàn ông trung niên trong ảnh cao khoảng một mét bảy, người hơi gầy, mặt dài, tóc trên đỉnh đầu thưa thớt. Ông ta nheo nheo mắt không biết có phải là nhìn về phía nắng mặt trời hay không, lông mày cau lại, mang lại cho người khác một cảm giác khổ sở.

Có điều trong ảnh, Trang Tiểu Khê cũng đứng trong nắng mặt trời như vậy, nhưng nét mặt bà trông rất thoải mái, thần thái rất tươi tắn.

Mặc dù hai người này là vợ chồng, nhưng có thể thấy rõ sự khác biệt về khí chất bên trong qua tấm ảnh.

Cậu bé đứng bên phải Trang Tiểu Khê chừng khoảng 17, 18 tuổi, cao hơn cả hai vợ chồng. Khi La Phi nhìn sang cậu bé, anh liền hỏi rất tự nhiên: “Đây là con trai của anh chị phải không?”

“Đúng vậy.”

“Cậu ấy không sống ở nhà à?” Nếu con ở nhà, trong hẻm sẽ không có cảm giác lạnh lẽo như vậy.

“Sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học là đi Mỹ học đại học rồi.” - Quả nhiên.

“Có gọi cậu ấy về không?”

“Gọi nó về?” Trang Tiểu Khê hỏi lại La Phi, “Vì sao?”

“Nhà xảy ra chuyện như vậy, là con trai chẳng nhẽ không cần về sao?”

Trang Tiểu Khê lắc đầu: “Tôi không cho nó biết, vì nó về cũng không có tác dụng gì. Nhiệm vụ của nó là học cho tốt.”

Lúc nói chuyện, giọng Trang Tiểu Khê thường quyết đoán như vậy rất ít khi trao đổi với người khác. Qua bức ảnh chụp của cả gia đình, dường như cũng có thể nhận ra được phong cách này của bà.

Một gia đình ba người, Trang Tiểu Khê là người thấp nhất, nhưng bà đứng ở chính giữa với vẻ rất hiển nhiên. Hai người đàn ông bên cạnh đều sát lại về phía bà, ba người đứng nghiêng sát vào nhau nhưng không hề ôm nhau, có thể thấy sự gần gũi đó hoàn toàn không thể hiện sự thân mật, mà là một sự phục tùng đối với quyền uy.

La Phi đã hoàn toàn hiểu được vị trí của người phụ nữ này trong gia đình. Điều này cũng không có gì là lạ: Nếu không có tính cách mạnh như vậy, làm sao một người phụ nữ có thể làm đến chức vụ Viện phó viện Y học thành phố?

Như vậy, là đàn ông, Lý Tuấn Tùng đóng vai trò gì trong một gia đình như vậy?

Ánh mắt La Phi tạm thời rời khỏi bức ảnh gia đình, anh quay sang nhìn những bức ảnh khác trên tường phía tây. Những bức ảnh này phần nhiều là ảnh phong cảnh, có ảnh sông núi, cây cối, hoàng hôn... Mặc dù La Phi không hiểu nhiều về nghệ thuật, nhưng anh cũng nhận thấy được những bức ảnh này được chụp rất có trình độ. Anh vừa xem vừa hỏi: “Những bức ảnh này đều là do Lý Tuấn Tùng chụp phải không?”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Chụp ảnh là sở thích duy nhất của anh ấy, hầu như toàn bộ thời gian rỗi anh ấy đều dành cho sở thích này.”

La Phi “ừ” một tiếng, tiếp tục ngắm những bức ảnh, bỗng nhiên dường như nghĩ đến điều gì đó, anh nghiêng đầu hỏi: “Có phải nhà chị có một chiếc ô tô không?”

Trang Tiểu Khê nhìn La Phi: “Đúng rồi.”

“Thế một tuần trước khi ra khỏi nhà, Lý Tuấn Tùng có lái xe đi không?”

Trang Tiểu Khê gật đầu nói: “Toàn là anh ấy lái chiếc xe đó, tôi không có bằng lái xe.”

La Phi lộ vẻ vui mừng, liền hỏi liên tiếp: “Là loại xe gì? Màu gì? Biển số bao nhiêu?”

“Là một chiếc Camry màu trắng, biển số *AEk282.”

Khi Trang Tiểu Khê trả lời những câu hỏi này, La Phi chăm chú nhìn Doãn Kiếm ở bên cạnh. Doãn Kiếm hiểu ý, tập trung lắng nghe, sau đó gật đầu nói: “Ghi lại rồi.”

“Nhanh chóng cử người đi điều tra.” La Phi khoát tay nói, “Tôi cần biết điểm đến cuối cùng của chiếc xe này.”

Doãn Kiếm cầm điện thoại di động ra ngoài gọi điện. Cổng ra vào khu Bách Hợp Gia Viên chắc chắn là có camera giám sát, mà khu vực sầm uất này, những chỗ giao nhau giữa những con đường xung quanh cũng có rất nhiều camera giám sát, nếu không có gì bất thường, chắc sẽ lần tìm theo những manh mối đó điều tra ra được hành trình lái xe rời khỏi nhà vào buổi tối hôm đó của Lý Tuấn Tùng.

“Sao anh biết nhà tôi có ô tô?” Ở trong thư phòng, Trang Tiểu Khê không kìm được lên tiếng hỏi La Phi. Bây giờ rất nhiều người trẻ đều mua xe, nhưng những người tuổi gần 50 như bà chắc phần nhiều không biết lái xe.

La Phi đưa tay chỉ vào những bức ảnh phong cảnh trên tường: “Ở đây có rất nhiều ảnh chụp ở ngoại ô thành phố, đều là những khu phong cảnh xa xôi vắng vẻ chưa được đầu tư khai phá, rất ít người, cũng không có xe tuyến

công cộng đến. Lý Tuấn Tùng thường xuyên đến những chỗ này chụp ảnh, tôi nghĩ chắc là tự lái xe đi.”

“Phân tích của anh rất chính xác.” Trang Tiểu Khê nhìn La Phi, mắt ánh lên sự tán thưởng, “Thực ra Lý Tuấn Tùng học lái xe, mua xe, đều là vì sở thích chụp ảnh.”

Vẻ mặt La Phi tỏ ý không có gì đáng ngưỡng mộ. Đối với anh, những quan sát, phân tích như vậy hoàn toàn không có gì đáng nói. Sau đó anh quay người, đi về bức tường phía đông ở đối diện, trên bức tường đó cũng treo rất nhiều khung ảnh, những bức ảnh trong khung lại rất lạ.

“Những bức ảnh này là ảnh gì?” La Phi ngạc nhiên hỏi. Anh chưa bao giờ thấy người nào lại dán những bức ảnh như thế này trong thư phòng nhà mình.

“Những bức ảnh này đều là ảnh chụp X quang của người thay thận.”

“Ảnh chụp X quang?” La Phi vẫn không hiểu dụng ý của việc treo những thứ này ở thư phòng.

Trang Tiểu Khê giải thích kĩ hơn: “Trước đây Lý Tuấn Tùng là chuyên gia của trung tâm cấy ghép thận bệnh viện Nhân Dân, anh ấy từng là bác sĩ phẫu thuật chính của ba mươi hai ca cấy ghép thận, ca nào cũng rất thành công. Anh ấy giữ lại ảnh chụp X quang sau khi thay thận của tất cả những bệnh nhân đó, treo trong thư phòng làm kỷ niệm.”

“Ba mươi hai ca phẫu thuật thành công.” La Phi thán phục nói, “Đúng là một thành tích đáng tự hào.”

Trang Tiểu Khê đưa tay lên, khê sờ lên những tấm phim màu đen xám, sau đó bà quay đầu lại nói: “Bây giờ chắc là anh đã hiểu rồi chứ? Tại sao tôi nhất định phải giữ ngón tay của Lý Tuấn Tùng.”

Quả thực là như vậy, ngón cái ở bàn tay phải đối với Lý Tuấn Tùng có ý nghĩa vô cùng quan trọng, nhưng ý nghĩa đó có thực sự đáng để mạo hiểm cả tính mạng để giữ lấy không? La Phi vẫn không thay đổi thái độ. Nhưng anh đã hiểu được phong cách hành động của Trang Tiểu Khê, cũng đã hiểu được vị trí của người phụ nữ này trong gia đình, cho nên anh không nói thêm điều gì, lẳng lặng đi về phía bắc của căn phòng, nhìn vào tủ sách. Nhưng trong tủ toàn là sách và tài liệu chuyên ngành.

Lúc này Doãn Kiếm đã quay lại thư phòng. Cậu báo cáo với La Phi: “Đã phân công người đi điều tra camera giám sát. Ngoài ra, bên phòng kỹ thuật cũng vừa báo tin: Đã có kết quả đối chiếu vân tay, ngón tay bị cắt đúng là ngón cái ở bàn tay phải của Lý Tuấn Tùng.”

La Phi nhìn Trang Tiểu Khê. Gương mặt bà không để lộ sắc thái gì đặc biệt, chỉ đưa tay lên và nói: “Chúng ta vào phòng khách ngồi đi.”

Ba người lại quay lại phòng khách. Lần này Trang Tiểu Khê hỏi La Phi trước: “Bây giờ anh thấy Lý Tuấn Tùng là một người như thế nào?”

“Hướng nội, chuyên tâm, nhạy cảm.” La Phi đưa ra nhận xét dựa theo những cảm giác khi này, “Anh ấy thích tận hưởng thế giới nhỏ của riêng mình, không thích bị người ngoài quấy rầy.”

“Đúng thế, anh ấy là một người cô độc.” Đầu tiên Trang Tiểu Khê thể hiện sự tán đồng đối với phán đoán của đối phương, sau đó đưa ra chú thích thêm của mình: “Cô độc và yếu đuối.”

“Yếu đuối?” La Phi đã không chỉ một lần nghe thấy Trang Tiểu Khê nói như vậy.

“Anh ấy không thích giao tiếp với người khác, nguyên nhân sâu xa là vì sợ. Anh ấy không biết cách từ chối. Nhưng anh ấy thà là khép kín mình, cũng

không dùng khí để thay đổi.”

Trang Tiểu Khê nói với tốc độ rất nhanh, thể hiện tâm trạng bức bối sốt ruột. La Phi không kịp được bật ra câu hỏi: “Cho nên chị rất ghét chồng mình?”

Nhưng sau khi khẽ thở dài, Trang Tiểu Khê lại đưa ra một câu trả lời hoàn toàn trái ngược: “Không, tôi rất yêu anh ấy.”

“Thật sao?”

Trang Tiểu Khê gật đầu rất nghiêm túc: “Tôi và Lý Tuấn Tùng là bạn cùng học thời đại học, anh ấy luôn một người rất đặc biệt. Hồi đó tôi đã bị thu hút bởi phong cách lãng mạn mang vẻ u buồn của anh ấy. Những người con trai như vậy ở viện Y học không nhiều. Chính tôi là người chủ động theo đuổi anh ấy, sau khi cưới, tình cảm của chúng tôi cũng rất tốt.”

“Nhưng nghe như ý chị nói khi này, chị muốn anh ấy thay đổi.”

“Điều này không hề mâu thuẫn, bởi vì tình yêu và cuộc sống vốn là hai việc khác nhau.” Khóe miệng Trang Tiểu Khê hơi nhếch lên, rồi bà nhìn La Phi nói thêm: “Sau khi lập gia đình, anh sẽ hiểu.”

La Phi đúng là chưa có kinh nghiệm về hôn nhân. Anh chỉ có thể bối rối nhún vai, rồi tiếp tục hỏi bằng giọng thăm dò: “Chị muốn nói là tính cách của Lý Tuấn Tùng vẫn khiến chị say mê, nhưng tính cách đó đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của anh chị?”

Trang Tiểu Khê sửa lại lời anh: “Không phải là cuộc sống của tôi, mà là cuộc sống của anh ấy.”

La Phi ý thức được điều gì đó: “Chị đang nói đến chuyện anh ấy bị mất việc?” Sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của đối phương, La Phi lại

bày tỏ mối nghi hoặc của mình: “Tôi nghe nói đó là một sự cố điều trị, chuyện này có liên quan gì đến tính cách của anh ấy?”

Trang Tiểu Khê nhẹ nhàng hỏi vặn lại: “Sự cố điều trị thường xuyên xảy ra, nhưng có mấy bác sĩ vì thế mà mất việc đâu?”

La Phi đã nghe ra ngầm ý của câu nói: “Như vậy có nghĩa là anh ấy đã bị ai đó cài bẫy phải không?”

“Xảy ra sự việc như vậy, hoặc là bệnh viện sẽ gánh, hoặc là tìm một người chịu tội thay.” Trang Tiểu Khê cười nhạt nói, “Có điều đã có sẵn một người nhũn như bún là Lý Tuấn Tùng, không nắn anh ấy thì nắn ai chứ?”

Xem ra bệnh viện đã chủ động bỏ rơi Lý Tuấn Tùng để thoái thác trách nhiệm. La Phi “ừm” một tiếng rồi nói: “Sau khi sự việc đó xảy ra, chị cảm thấy Lý Tuấn Tùng buộc phải có sự thay đổi?”

“Không thay đổi có được không? Anh ấy trở nên vô cùng buồn bã ủ dột. Tôi cứ động viên anh ấy suốt: anh có năng lực chuyên môn như thế thì đi đâu mà không phát triển được? Nhưng anh biết anh ấy nói gì không? Anh ấy nói: Tôi không bao giờ muốn làm bác sĩ nữa. Thế không phải là tự hủy hoại cuộc đời mình hay sao? Lúc đó, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, nếu anh ấy không thay đổi tính cách yếu đuối của mình, thì anh ấy vĩnh viễn không bao giờ thành cũng được.”

“Để làm anh ấy thay đổi, chị đã lấy cả chuyện ly dị ra để dọa anh ấy?”

“Tôi thật sự định ly dị anh ấy.” Trang Tiểu Khê trịnh trọng nói, “Chuyện đó không phải là dọa, mà là một biện pháp.”

“Biện pháp?”

“Giống như những bậc làm cha mẹ ở nước ngoài đuổi con cái ra khỏi nhà

vậy.” Trang Tiểu Khê lấy ví dụ so sánh, “Đối với một người quá yếu đuối như vậy, nếu anh không ép anh ấy vào đường cùng, anh ấy sẽ không bao giờ mạnh mẽ lên được.”

La Phi đã hiểu dụng ý của đối phương. Nhìn từ góc độ quan niệm gia đình cổ hữu của người Trung Quốc, cách đối xử với người thân như vậy chắc chắn là quá tàn nhẫn. Có điều, trong mắt Trang Tiểu Khê, như vậy có lẽ mới là “tình yêu” thật sự chăng?

La Phi im lặng không nói gì, Trang Tiểu Khê lại hỏi: “Anh không đồng ý với quan điểm của tôi phải không?”

La Phi không muốn bày tỏ thái độ về sự việc này, anh “ồ” một tiếng, rồi chuyển sang chủ đề khác: “Với tính cách như Lý Tuấn Tùng, chắc là rất ít làm mất lòng người khác đúng không?”

“Anh ấy thì làm mất lòng ai được? Trông thấy người khác là chỉ muốn tìm mọi cách đi vòng để tránh.”

La Phi bắt đầu đi vào vấn đề chính: “Mục đích của vụ bắt cóc này có khả năng không chỉ đơn giản là vì tiền. Nếu đơn thuần chỉ vì tiền, tên bắt cóc sẽ chọn mục tiêu là trẻ con, vừa dễ khống chế, khả năng đòi được tiền cũng lớn. Những vụ bắt cóc nhằm vào người trưởng thành như thế này, thông thường sẽ có những nhân tố khác ở phía sau, ví dụ như mâu thuẫn trong quan hệ xã hội, mâu thuẫn về tình cảm, mâu thuẫn về tài chính... Bọn bắt cóc một mặt đòi tiền, mặt khác con muốn báo thù hoặc đòi lại công bằng. Cho nên tôi muốn hỏi chị, trong số các mối quan hệ của Lý Tuấn Tùng, có người nào có mâu thuẫn kiểu như vậy với anh ấy không?”

Trang Tiểu Khê trầm ngâm giây lát: “Nếu anh bắt tôi nói, thì tôi chỉ có thể nghĩ đến một người: chính là cái cô Diêu Phàm đó.”

Diêu Phàm cũng là mục tiêu cần nghiên cứu trọng điểm của La Phi, anh “ừm” một tiếng, rồi lại hỏi tiếp: “Trước đây chị có biết có người phụ nữ này không?”

Trang Tiểu Khê lại thở dài nói: “Tôi có thể cảm nhận được... Có điều không biết cụ thể là ai.”

“Làm thế nào mà cảm nhận được?”

“Hành tung của Lý Tuấn Tùng trở nên không bình thường lắm. Anh ấy nói đi chụp ảnh ở bên ngoài, nhưng tôi biết chắc chắn là có việc khác. Hơn nữa hai ba tháng gần đây những khoản chi tiêu không rõ ràng của anh càng nhiều hơn.”

“Chị có thể nắm được tình hình chi tiêu của Lý Tuấn Tùng à?”

“Tất nhiên là nắm được.” Trang Tiểu Khê nhướn mày, dường như đó là một câu hỏi thừa, “Thẻ lương của Lý Tuấn Tùng do tôi giữ. Thông thường mỗi tháng tôi đưa cho anh ấy một nghìn tệ tiền tiêu vặt. Nhưng mấy tháng gần đây, anh ấy thường lấy lý do hỏi tôi lấy thêm tiền, có lúc nói là sửa xe, có lúc nói là đi lại nhiều phải mua thêm xăng, còn có một lần nói là đâm vào người ta, phải trả tiền viện phí. Cứ liên tục như thế, thì dù là người dân cũng biết là có vấn đề.”

“Thế chị không đi tìm hiểu xem thế nào sao?”

Trang Tiểu Khê nói vẻ bất cần: “Tôi làm gì có cái thời gian ấy?”

“Chẳng nhẽ chị cứ mặc kệ thế không quản sao?” La Phi cảm thấy cách xử sự như vậy hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Trang Tiểu Khê.

“Tất nhiên là phải quản chứ, nhưng không cần phải phiền phức như vậy, chỉ cần khống chế chặt chẽ tiền tiêu vặt của anh ấy là được. Mỗi tháng chỉ có

một nghìn tệ, nhiều hơn một xu cũng không đưa. Nếu cô ta vẫn bằng lòng theo anh ấy, thì tôi để cho họ được như ý.”

Mỗi tháng một nghìn tệ thì làm sao còn bao được gái? Chiêu này đúng là hiệu quả. Có điều La Phi lại nghĩ đến một vấn đề: “Không phải là chị định ly dị anh ấy sao? Nếu ly dị, anh ấy sẽ được chia một nửa số tài sản, thì chị làm sao còn không chế được anh ấy?”

Trang Tiêu Khê “à” một tiếng rồi nói: “Toàn bộ tài sản của chúng tôi đều đứng tên con trai.”

La Phi thầm tắc lưỡi, nghĩ bụng người phụ nữ này đúng là lắm chiêu. Tài sản đều đứng tên con trai, cậu bé đó chắc chắn cũng nhất nhất nghe theo lời bà. Như vậy, sau khi hai người ly dị, Lý Tuấn Tùng đúng là không được chia một chút tài sản nào.

“Chị hãy kể về tình hình hôm Lý Tuấn Tùng mất tích đi.” La Phi tiếp tục hỏi kỹ hơn, “Trước khi rời khỏi nhà, anh ấy có biểu hiện gì bất thường đáng chú ý không?”

Câu hỏi của La Phi gợi cho Trang Tiêu Khê nhớ lại, bà lập tức nói: “Hôm đó đúng là rất bất thường!”

La Phi “Ồ?” một tiếng, tỏ ra rất quan tâm.

“Anh ấy lại dám cãi nhau với tôi! Việc này trước đây chưa bao giờ xảy ra.”

Hóa ra là sự bất thường như vậy... Một người nhịn nhục chịu đựng quá lâu, tất sẽ phải bộc phát một lần chứ? Có điều đã nhắc đến thì cứ nghe chi tiết xem thế nào.

“Cãi nhau thế nào?”

“Hôm đó tôi từ bệnh viện đi làm về, Lý Tuấn Tùng lại hỏi tôi lấy tiền. Tất nhiên là tôi không đưa. Nhưng hôm đó thái độ của anh ấy rất rắn, lại dám lớn tiếng với tôi, còn ném đồ đạc trong nhà.”

“Sau đó thế nào?”

“Tất nhiên là tôi không thể chiều theo ý anh ấy. Tôi đuổi anh ấy ra khỏi nhà.”

Hóa ra là Lý Tuấn Tùng bị Trang Tiểu Khê đuổi khỏi nhà, thảo nào mất tích một tuần liền mà Trang Tiểu Khê không hề có ý định đi tìm.

“Sau đó chị không có tin tức của anh ấy nữa à? Kể cả điện thoại hoặc các thông tin khác?”

“Không. Có điều ngày hôm sau hình như anh ấy có về nhà một lần, chọn lúc tôi đi làm không ở nhà.”

“Ồ? Sao chị biết?”

“Bởi vì sau khi về nhà, tôi phát hiện thấy đồ trang sức trong nhà bị mất mấy món. Tôi nghĩ chắc chắn là Lý Tuấn Tùng lén lút mang đi bán lấy tiền.”

La Phi lập tức chau mày lại. “Không...” Anh trầm giọng vừa nói vừa tập trung suy nghĩ, “Chắc chắn Lý Tuấn Tùng không làm việc này!”

Trang Tiểu Khê ngớ ra, rồi lập tức hiểu ra: “Ý anh là: Cũng có khả năng là tên bắt cóc?”

“Kể từ ngày thứ hai sau hôm mất tích, điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng đã không thấy có tín hiệu liên lạc. Nếu lúc đó anh ấy đã bị tên bắt cóc khống chế, cũng có khả năng là hắn cầm chìa khóa nhà chị ăn trộm tí đồ.”

Trang Tiểu Khê gật đầu, vẻ mặt nặng nề. Nếu như vậy, một tuần nay nhà

bà hoàn toàn ở trong tình trạng không an toàn, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

La Phi phân công Doãn Kiếm: “Bảo người của phòng kỹ thuật đến nhà thuê kiểm tra xem có tìm thấy vân tay hay dấu chân gì đó không?” Sau đó lại nói Trang Tiểu Khê: “Những món đồ trang sức bị mất đó, chị đều nhớ được cụ thể kiểu dáng và tên hãng chứ? Một lát nữa miêu tả chi tiết cho nhân viên kỹ thuật của chúng tôi.”

Trang Tiểu Khê gật đầu. Doãn Kiếm ở bên cạnh lấy điện thoại di động ra đang định gọi thì điện thoại đổ chuông. Doãn Kiếm bắt máy, nghe mấy câu liền mừng rỡ báo cáo với La Phi: “Tìm thấy xe rồi!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

3.

Camera giám sát cho thấy: 19 giờ 30 phút tối ngày 23 tháng 10, chiếc

Camry màu trắng của Lý Tuấn Tùng ra khỏi Bách Hợp Gia Viên, đồng thời rẽ phải di chuyển từ đông sang tây vào đại lộ Song Lâm. Sau đó chiếc xe này đi thẳng về phía tây nam thành phố, ra ngoại ô. Vào 20 giờ 21 phút, chiếc Camry trắng rẽ về phía tây trên con đường Ngô Đường ở ngoại ô, bắt đầu từ đó thì ra khỏi phạm vi bao phủ của hệ thống camera giám sát thành phố.

Cảnh sát phụ trách việc điều tra camera thử cho xe chạy từ đường Ngô Đường về phía tây xem thế nào, tiến hành lần tìm dấu vết dọc theo con đường cuối cùng chiếc Camry. Kết quả không lâu sau đã tìm thấy chiếc xe màu trắng ở khu phong cảnh Sở Cường gần đó.

Khu phong cảnh Sở Cường nằm ở một công viên kiểu rừng rậm ở ngoại ô thành phố. Khu vực trung tâm công viên là một vùng đồi có đường kính khoảng một ki-lô-mét. Trên khu đồi trồng đầy các loại cây, đồng thời mở rất nhiều con đường nhỏ uốn lượn quanh co để khách du lịch đi dạo.”

Công viên mở cửa miễn phí hoàn toàn, bình thường không có nhân viên quản lý, xung quanh cũng không có bãi đỗ xe hay những cơ sở hạ tầng đồng bộ khác. Người dân thành phố đến ngoại ô dã ngoại thường đỗ xe ở bên lề đường cái phía bắc khu đồi. Cảnh sát điều tra cũng đã tìm thấy chiếc ô tô của

Lý Tuấn Tùng trên con đường này.

La Phi không lạ gì khu phong cảnh Sở Cường, vì chỗ này đã từng xảy ra một loạt các vụ cướp.

Những công viên miễn phí hoàn toàn nằm ở vị trí hẻo lánh như vậy cũng chỉ sôi động một chút vào ban ngày trong các dịp nghỉ lễ, những thời gian khác đều tương đối vắng vẻ, đến buổi tối thì càng không có người. Có điều một vài cặp tình nhân lại hay chọn lúc ít người đến đây hẹn hò. Mùa hè năm nay, có mấy tên lưu manh là dân gốc ở đây đã nhắm vào chỗ này, chúng chọn những cặp tình nhân đó để ra tay, chỉ trong vòng một tuần lễ đã gây ra bốn vụ cướp, một nạn nhân nữ còn bị bọn cướp thay nhau xâm hại. Sau đó La Phi đích thân điều tra vụ án, cuối cùng ba thằng lưu manh gây án khốn kiếp đã sa lưới. Sau khi vụ án này được giới truyền thông đưa tin, rất ít người đến đây vào buổi tối.

Lúc này, chiếc ô tô của Lý Tuấn Tùng đang nằm lè loi bên lề đường, thân xe màu trắng hiện ra rõ mồn một trong bóng đêm. Khi La Phi đi đến gần, cảnh sát đến hiện trường đầu tiên tên là La Vân Kỳ liền chủ động bước tới báo cáo: “Xe hình như không khóa.”

“Ồ? Các cậu đã mở cửa ra xem chưa?”

La Vân Kỳ lắc đầu nói: “Chưa ạ. Mới chỉ quan sát bên ngoài thôi.”

Chưa mở cửa xe có nghĩa là trạng thái ban đầu của hiện trường có khả năng vẫn chưa bị phá hỏng. La Phi hài lòng “ừ” một tiếng, anh cầm lấy chiếc đèn pin chuyên dụng của cảnh sát từ tay La Vân Kỳ, rọi vào phía trong mé ghế lái qua cửa sổ xe. Quả nhiên, nút khóa trên cánh cửa xe ở trạng thái bật lên. Trong xe không hề có người, cũng không thấy có gì khác thường. Lúc này La Phi mới đeo găng tay vào, khẽ mở cửa xe ra. Sau đó, anh thò đầu vào trong xe quan sát, và nhanh chóng có phát hiện mới - chìa khóa xe vẫn cắm ở

ổ khóa bên dưới tay lái. La Phi chau mày: Xe không khóa, chìa khóa cũng không rút ra. Trạng thái này cho thấy, khi ra khỏi xe, người lái xe không hề định ở bên ngoài xe quá lâu. Nhưng tại sao chiếc xe này lại đỗ ở đây đến cả tuần mà lái xe vẫn bất vô âm tín? Không lẽ đây chính là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ bắt cóc?

La Phi lại đưa mắt quan sát tỉ mỉ một lượt bên trong chiếc xe, tạm thời không có phát hiện gì thêm. La Phi đưa người ra khỏi xe, đi ra phía sau mở thùng xe ra - bên trong có công cụ sửa chữa xe và một chiếc thùng dùng để rửa xe, ngoài ra không còn gì khác.

Đóng thùng sau xe lại, La Phi chau mày chăm chú suy nghĩ. Lúc này, điện thoại di động của Doãn Kiếm chợt đổ chuông, vì không gian xung quanh rất yên tĩnh, tiếng chuông đặc biệt ngân vang. Doãn Kiếm sợ làm phiền đến mạch suy nghĩ của La Phi, liền vội chạy mấy bước xa ra mới nghe máy.

Vào buổi tối cách đây một tuần, sau khi cãi nhau kịch liệt với Trang Tiểu Khê, tại sao Lý Tuấn Tùng lại lái xe đến chỗ này? Muốn tìm một nơi hẻo lánh để tĩnh tâm lại, hay có một cuộc hẹn hò bí mật nào đó?

Người phụ nữ tên là Diêu Phàm đó không thể không rơi vào tầm ngắm của La Phi một lần nữa. Vào 16 giờ 27 phút chiều ngày 23, cô ta đã nói chuyện điện thoại rất lâu với Lý Tuấn Tùng, đồng thời vào 23 giờ đêm lại có một cuộc điện thoại ngắn nữa. Mà thời gian Lý Tuấn Tùng đến khu phong cảnh Sở Cường chắc vào khoảng 20 giờ 15 phút tối. Nếu nhận định đây là hiện trường mất tích đầu tiên của Lý Tuấn Tùng, thì mức độ liên quan của Diêu Phàm trong vụ án này e rằng sẽ vượt quá dự đoán trước đây.

Như vậy, việc tìm được người phụ nữ này dường như đã trở thành việc cấp thiết đầu tiên để có thể phá án! Nhưng làm thế nào mới có thể tìm được đối phương một cách an toàn và hiệu quả đây?

La Phi không ngờ tới, một tin vui bất ngờ bỗng lại xuất hiện ngay trước mắt mình. Mà người mang đến tin vui này chính là Doãn Kiếm - trợ lý của mình. Chàng thanh niên vừa gọi điện thoại xong, vội chạy tới chỗ La Phi báo cáo: “Đội trưởng La, chúng tôi vừa xác định được địa chỉ chỗ ở chính xác của Diêu Phàm.”

“Ồ?” La Phi ngạc nhiên nói, “Làm thế nào mà xác định được?”

Doãn Kiếm cười thành tiếng, giải thích: “Lúc trước, khi nói đến Diêu Phàm ở nhà Trang Tiểu Khê, tôi bỗng nghĩ một người phụ nữ trẻ như cô ta, chắc chắn sẽ thường xuyên lên mạng mua đồ chẳng? Nên đầu tiên tôi định vị qua một trạm phát sóng di động, xác định sơ bộ khu vực chỗ ở của Diêu Phàm, sau đó lại cử cảnh sát đến công ty chuyển phát nhanh kiểm tra danh sách đưa hàng trong khu vực đó trong thời gian gần đây. Sau đó quả nhiên tra ra, họ tên và số điện thoại đều khớp. Địa chỉ đưa hàng cụ thể là phòng 701 tòa 12 Minh Nguyệt Uyển.”

“Rất cừ đấy!” La Phi đưa tay vỗ mạnh vào vai Doãn Kiếm, “Giờ chúng ta sẽ đi gặp người phụ nữ này!”

Doãn Kiếm toét miệng cười, không giấu được sự vui mừng trong lòng. Cậu biết La Phi là người ít biểu lộ cảm xúc, rất ít khi có những cử chỉ khen ngợi cấp dưới như vậy. Trong lúc tận hưởng cảm giác tự hào đó, cậu cũng không quên nhiệm vụ làm trợ lý của mình.

“Thông báo cho người bên phòng kỹ thuật đến, kiểm tra một lượt ngoài và trong xe.” Sau khi căn dặn La Vân Kỳ, Doãn Kiếm mới nhanh chóng đuổi theo những bước sải rất nhanh của La Phi.

Minh Nguyệt Uyển là một khu chung cư cao cấp mới xây dựng của thành

phố, tách biệt rõ ràng giữa đường dành cho xe và người đi bộ, quản lý khép kín hoàn toàn bằng hệ thống điện tử, bộ phận dịch vụ tòa nhà phục vụ hai tầng trên hai tầng.

La Phi và Doãn Kiếm đến Minh Nguyệt Uyển vào 2 giờ 30 phút sáng sớm ngày 31 tháng 10, đầu tiên họ đến văn phòng dịch vụ tòa nhà, tiếp xúc trao đổi với đội trưởng đội bảo vệ đang trực ban tên là Chu Hiếu Đông.

Bộ phận dịch vụ tòa nhà lấy ra hồ sơ của chủ căn hộ số 701 tòa 12, quyền sở hữu căn hộ thuộc về một người đàn ông tên là Ngô Vũ Hâm, có điều người liên lạc đăng ký trên hóa đơn dịch vụ khách hàng lại đề là “bà Diêu Phàm”, số điện thoại liên lạc cũng khớp với số của cảnh sát. Rất rõ ràng, Diêu Phàm đang thuê một căn hộ ở đó.

Diêu Phàm còn thuê một chỗ đỗ xe ở bãi đỗ tầng ngầm trong khu chung cư, đồng thời đăng ký biển số xe *A32174, xe Mazda. Hệ thống quản lý điện tử ở bãi đỗ xe tầng ngầm cho thấy, chiếc xe này quét thẻ vào bãi đỗ xe lúc 20 giờ 40 phút tối ngày 30 tháng 10.

Được Chu Hiếu Đông dẫn đường, La Phi nhanh chóng tìm thấy chiếc xe Mazda màu đỏ ở bãi đỗ xe ngầm. Họ ghé sát vào cửa sổ xe, bắt đầu quan sát kiểm tra bằng chiếc đèn pin chuyên dụng của cảnh sát.

Vừa nhìn qua, Doãn Kiếm đã phát hiện thấy có sự bất thường, cậu hạ giọng hỏi nói: “Đội trưởng La, chiếc xe này có vấn đề!”

La Phi cũng đã nhìn thấy: Mé bên phải hàng ghế sau của chiếc xe treo một chiếc còng tay, một vòng của chiếc còng tay khóa vào tay cầm phía trên cửa sổ xe, vòng còn lại để mở thả xuôi xuống, xem ra đã từng có người bị còng một tay ở đây. Còn trên đệm ghế và bọc ghế của dây ghế phía sau cũng vô cùng xộc xệch lộn xộn, dường như chỗ đó đã xảy ra một cuộc xô xát kịch liệt.

La Phi suy nghĩ một lát, sau đó anh vòng ra phía đuôi xe, ấn mạnh vào nắp thùng sau xe, cảm giác từ lực ấn cho thấy trong thùng sau xe chắc không có chứa vật gì nặng. Anh liền khoát tay nói: “Lên lầu đi!”

Ba người đi thang máy bên tầng 7. Chu Hiếu Đông là người bấm chuông phòng 701, sau khi bấm đi bấm lại nhiều lần, rốt cuộc trong phòng cũng có tiếng động.

“Ai thế?” Một người phụ nữ hỏi ở cửa phòng, giọng uể oải, lẫn chút bang hoàng.

“Bảo vệ tòa nhà.” Chu Hiếu Đông nói rõ về mình trước, sau đó lại hỏi theo kế hoạch định sẵn của La Phi: “Cho hỏi, chị có phải là chủ chiếc xe Mazda 6 biển số 32174 không?”

“Đúng thế sao vậy?” Giọng người phụ nữ rõ ràng hơn khi nãy một chút.

“Vừa nãy xe của chị bị đâm vào, tình hình tương đối nghiêm trọng. Chị mau xuống để xử lý.”

Người phụ nữ “á” một tiếng bất ngờ, rồi nói: “Anh chờ một chút, tôi mặc cái áo.”

Người phụ nữ này có gương mặt trái xoan điển hình, tóc dài chấm vai, La Phi nhìn một cái là nhận ra ngay cô ta chính là người có tên Diêu Phàm trong hồ sơ hộ khẩu.

Diêu Phàm cũng đã nhìn thấy hai cảnh sát mặc thường phục đi sau Chu Hiếu Đông, cô ta dừng lại một chút, rồi hỏi Chu Hiếu Đông: “Họ đâm vào xe của tôi phải không?”

Chu Hiếu Đông lắc đầu, nhanh nhẹn tránh sang một bên. Doãn Kiếm bước tới giơ thẻ ra: “Chúng tôi là cảnh sát.”

“Cảnh sát?” Diêu Phàm chớp chớp đôi mắt to, mắt ánh lên vẻ hoang mang sợ hãi.

“Xe của chị không bị đâm, chúng tôi đến để điều tra vụ án.” Doãn Kiếm đẩy cửa phòng, cậu và La Phi đi vào trong, còn Chu Hiểu Đông tiếp tục canh ở bên ngoài.

Đây là căn hộ loại nhỏ có một phòng ngủ, trang trí nội thất bên trong rất tinh tế. Sau khi tìm được chỗ đứng, La Phi bèn bắt đầu quan sát xung quanh.

Diêu Phàm vô thức liếc về phía cửa phòng ngủ - lúc này cửa phòng đang khép chặt.

“Trong phòng còn có người nào nữa không?” La Phi hỏi.

“Không.”

La Phi chỉ về phía lối vào, nhắc đối phương: “Trên giá để giày dép có một đôi giày nam.”

“Ồ...” Diêu Phàm ngập ngừng một lát, rồi giải thích, “Đây là giày của bạn trai tôi.”

“Nhưng chị nói là trong phòng không có người.”

“Vâng. Hôm nay anh ấy không đến, đôi giày đó là anh ấy để lại.”

La Phi tiếp tục truy hỏi: “Thế thì tại sao lại không có dép lê?”

“Gì cơ?” Diêu Phàm dường như chưa hiểu.

“Nếu bạn trai chị đến thường xuyên, thậm chí còn để cả giày để thay ra ở chỗ chị. Thì chị chắc sẽ chuẩn bị riêng cho anh ấy một đôi dép lê đúng không?” La Phi điềm nhiên nói, “Tại sao trên giá để giày không thấy có dép

lê của đàn ông?”

“Cái này... vốn là có đấy, nhưng đôi dép lê ấy... Ủm, rách quá rồi. Cho nên tôi vừa vứt đi, chuẩn bị thay một đôi mới.” Diêu Phàm lấp bắp giải thích, để che giấu tâm trạng lo sợ, cô ta bất giác đưa tay phải lên vuốt lọn tóc dài rũ xuống.

Ánh mắt La Phi dừng lại trên cổ tay Diêu Phàm giây lát rồi lại nhìn về phía bức tường đối diện. Trên tường treo một khung ảnh, trong khung là một tấm ảnh bán thân rất lớn. Trong ảnh là Diêu Phàm, mắt long lanh, ngực trắng muốt tròn đầy lộ ra một nửa, trông vô cùng hấp dẫn gợi cảm.

La Phi không cần vặn thêm về chuyện này nữa, anh hỏi sang chuyện khác: “Trong khoảng thời gian từ 8 giờ đến 10 giờ tối hôm qua, chị làm gì?”

“Tôi ở bên ngoài.”

“Cụ thể đã đi đâu?”

“Không đi đâu cả, chỉ là lái xe đi hóng gió ở bên ngoài, thư giãn chút thôi.”

“Một mình à?”

“Vâng.”

“Chị cho biết vài con đường đã cho xe đi qua, chúng tôi có thể đối chiếu qua camera giám sát.”

“Ồ... tôi không lái xe trong thành phố, tôi đi ra ngoại ô.”

“Ngoại ô chỗ nào?”

“Bên khu phong cảnh Sở Cường. Tôi lòng vòng ở ngoại ô hơn một tiếng

đồng hồ rồi về nhà.”

La Phi “ừ” một tiếng, lại tiếp tục hỏi: “Chị có quen Lý Tuấn Tùng không?”

Diêu Phàm chần chờ một lát, rồi trả lời một cách mơ hồ: “Ồ... chúng tôi là bạn trên mạng, chưa từng gặp ngoài đời.”

“Bạn trên mạng cũng biết tên của đối phương sao?” La Phi thoáng cười, rồi lại nói: “Hơn nữa có rất nhiều cuộc gọi giữa chị và anh ta trong danh sách cuộc gọi.”

“Đúng thế, anh ấy thường xuyên gọi điện thoại cho tôi... Vâng, anh ấy luôn muốn hẹn gặp tôi, nhưng tôi chưa đồng ý.”

“Có thật là chưa gặp mặt không?” Ánh mắt La Phi một lần nữa hướng về phía bức tường đối diện, “Bức ảnh đó ai chụp cho chị?”

“Là bạn trai tôi.”

“Thế thì thật là trùng hợp.” La Phi “à” lên một tiếng, rồi nói, “Trong nhà Lý Tuấn Tùng cũng treo rất nhiều ảnh, trên khung ảnh có kí hiệu tên của cửa hàng ảnh, hình như cùng một cửa hàng mà chị mua.”

“Thật à?” Diêu Phàm quay người, dáng vẻ rất không tự nhiên, gượng gạo nở một nụ cười, nói: “Thế thì đúng là trùng hợp.”

Đúng lúc Diêu Phàm nói câu đó, trong phòng ngủ bỗng phát ra một tiếng động khá lớn, như thể có vật gì đó bị va vào và đổ xuống. Diêu Phàm lập tức quay đầu về phía tiếng động, trên mặt không thể giấu được vẻ hoang mang lo sợ.

La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, Doãn Kiếm liền lập tức bước về

phía căn phòng ngủ. Diêu Phàm bước lên phía trước ngăn lại, nói: “Đó là phòng ngủ tôi, anh không được vào!” Nhưng khi La Phi quay lại nhìn, cô ta liền sợ sệt lui lại.

Doãn Kiếm mở cửa phòng ngủ đi vào trong, trong phòng quả nhiên là không có người nào khác, có điều cánh cửa sổ hướng ra phía ngoài tòa nhà đang mở, một bồn hoa vốn được đặt ở trên bậu cửa sổ bị rơi vỡ dưới đất.

Doãn Kiếm đi đến chỗ cửa sổ, thò người ra ngoài quan sát, thì nhìn thấy một người đàn ông đứng trên chỗ mép chìa ra ngoài, lưng tựa sát vào tường, nét mặt vô cùng căng thẳng.

Doãn Kiếm rọi đèn pin vào mặt người đàn ông, thì phát hiện người này không phải là Lý Tuấn Tùng, cậu liền quát: “Anh làm cái gì thế? Xuống mau!”

Người đàn ông run rẩy trở vào phòng, mặt trắng bệch.

Lúc này, La Phi và Diêu Phàm cũng đã vào trong phòng ngủ. Doãn Kiếm báo cáo: “Người này nấp ở ngoài cửa sổ lén lén lút lút.”

La Phi quay đầu hỏi Diêu Phàm: “Anh ta là ai?”

Sắc mặt Diêu Phàm cũng vô cùng khó coi: “Anh ấy... anh ấy là bạn trai tôi.”

“Chị vừa nói là bạn trai chị không ở trong nhà cơ mà.” La Phi hất hàm nói với Doãn Kiếm, “Kiếm tra chứng minh thư của anh ta.”

Doãn Kiếm xòe tay: “Lấy ra đây!”

Người đàn ông nói: “Tôi không mang theo.”

“Đừng có vờ vịt.” Doãn Kiếm đưa tay sờ túi áo ngực anh ta, lấy ra một ví

tiền, mở ví tiền ra kiểm tra cẩn thận, đúng là không tìm thấy chứng minh thư.

Doãn Kiếm nhìn La Phi: “Anh ta không mang chứng minh thư.”

La Phi mỉm cười: “Không phải là không mang, mà là giấu đi rồi. Cậu cứ thử tìm trong phòng xem, chắc hẳn là có đấy.”

Doãn Kiếm tìm một lúc, quả nhiên tìm thấy một thẻ chứng minh thư ở dưới ga giường. Chứng minh thư cho thấy người đàn ông tên là Trương Khải Phong, 36 tuổi, hộ khẩu ở thành phố.

Doãn Kiếm định đưa chứng minh thư cho La Phi xem, thì người đàn ông bỗng quỳ xuống, anh ta ôm lấy chân Doãn Kiếm, van xin: “Đại ca cảnh sát, anh tha cho em lần này!”

Doãn Kiếm giật nảy mình. Nếu nói về tuổi tác, cậu ít tuổi hơn người đàn ông này rất nhiều, đối phương gọi là “đại ca” thật là không ra làm sao cả. Doãn Kiếm chau mày, xin ý kiến La Phi: “Đội trưởng La, dẫn về đội để xử lý nhé?”

Không ngờ La Phi khẽ nhếch mép nói: “Dẫn về đội làm gì? Còn chưa đủ lãng phí thời gian à.”

Lãng phí thời gian? Doãn Kiếm vô cùng ngạc nhiên. Đang xử lý một vụ bắt cóc liên quan đến mạng sống một người, mà đôi nam nữ này rất có khả năng là đồng phạm của vụ án, sao có thể nói là lãng phí thời gian được?

Lúc này La Phi lại trừng mắt nhìn người đàn ông tên là Trương Khải Phong, nói: “Thôi được rồi, mau đứng dậy đi. Chúng tôi không hơi sức đâu mà quản việc vợ vãn này của anh.”

Trương Khải Phong cứ như được đặc xá, vội vàng đứng dậy, lùi sang một bên, vẻ lo lắng bất an.

La Phi căn dặn: “Anh cứ ở yên trong này.” Sau đó nói với Doãn Kiếm và Diêu Phàm: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Ba người đi ra khỏi phòng ngủ, để Trương Khải Phong ở lại trong phòng ngủ đóng cửa lại. La Phi chỉ vào bộ ghế sofa trong phòng khách, nói với Diêu Phàm như thể mình là chủ nhà: “Chúng ta ngồi ở đây nói chuyện.”

Diêu Phàm ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, La Phi và Doãn Kiếm cũng ngồi xuống theo. Lúc ngồi xuống, La Phi lại nhìn về phía cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, hỏi: “Người đó rốt cuộc là ai?”

Diêu Phàm biết là không thể giấu được, đành thành thật trả lời: “Là khách hàng của tôi.”

“Có nghĩa là chị đang bán dâm, đúng không?”

Diêu Phàm im lặng không nói gì, coi như mặc nhận.

Doãn Kiếm ở bên cạnh chớp chớp mắt lúc này mới hiểu ra những chi tiết thực sự của sự việc đang diễn ra trước mắt.

“Lại nghe thấy La Phi hỏi tiếp: “Lý Tuấn Tùng cũng khách hàng của chị phải không?”

Diêu Phàm gật đầu, đồng thời không kìm được bèn hỏi: “Các anh cứ hỏi về ông ta suốt thế để làm gì?” Cô ta mở to đôi mắt đẹp, như muốn nói: Các anh hành động ồn ào như vậy, có phải thật sự đến để truy quét nạn mại dâm không đấy?

La Phi đi vào chủ đề chính, nói: “Lý Tuấn Tùng mất tích rồi.”

Diêu Phàm “Á?” một tiếng, nhưng sắc mặt như thể vừa trút bỏ được một gánh nặng: “Chuyện này không liên quan đến tôi.”

Lý Tuấn Tùng mất tích vào tối ngày 23 tháng 10, hai cuộc gọi cuối cùng trước khi mất tích đều là gọi cho chị. Một lần vào hơn 4 giờ chiều ngày hôm đó, một lần vào hơn 11 giờ đêm...” La Phi nhìn vào mắt Diêu Phàm, “Chị có thể giải thích một chút về hai cuộc điện thoại này không?”

Diêu Phàm nói: “Buổi chiều hôm đó đúng là anh ta có gọi điện thoại cho tôi - Anh ta muốn hẹn tôi, nhưng đã bị tôi từ chối.”

“Ồ? Tại sao từ chối?”

“Vì anh ta không có tiền.” Diêu Phàm nói thẳng không hề dè dặt, “Thực tế là anh ta đã nợ tôi tiền phục vụ lần trước. Hôm đó, anh ta lại đến hẹn tôi, tôi hỏi anh ta có đủ tiền không, anh ta hỏi có thể nợ được không. Tất nhiên là tôi không đồng ý, anh ta có nói nữa cũng không có tác dụng gì.”

La Phi thầm gật đầu. Hôm đó Lý Tuấn Tùng muốn hẹn Diêu Phàm, vì không có tiền nên bị đối phương từ chối. Thế nên buổi tối Lý Tuấn Tùng bèn hỏi xin tiền Trang Tiểu Khê, hai người cãi nhau, tiếp đó Trang Tiểu Khê đuổi Lý Tuấn Tùng ra khỏi nhà - Logic một loạt những sự việc này rất rõ ràng.

“Cho nên, hôm đó chị đã không gặp anh ta?”

“Không.”

“Thế chị đã đi đâu?”

“Chả đi đâu cả, tối hôm đó tôi ở nhà suốt.”

La Phi “ừ” một tiếng, lại tiếp tục hỏi: “Đêm khuya hôm đó, Lý Tuấn Tùng còn gọi một lần nữa, cú điện thoại này là thế nào?”

“Cú điện thoại đó rất kì quặc.” Hai hàng lông mày thanh tú của Diêu Phàm hơi cau lại, “Sau khi tôi bắt máy, thì anh ta lại không nói gì. Cho nên

được vài giây là tôi ngắt máy luôn.”

“Ồ?” La Phi chau mày suy nghĩ một lúc, lại hỏi, “Lúc đó, có nghe thấy tiếng gì trong điện thoại không?”

“Không có âm thanh gì, rất yên lặng.” Diêu Phàm dừng lại một lát, rồi lại nói thêm: “Nhưng tôi có thể khẳng định là có tín hiệu điện thoại.”

Không lẽ lúc đó Lý Tuấn Tùng đã bị bắt cóc, trong tình trạng bị khống chế, ông ta đã gọi một cuộc điện thoại cuối cùng. Cho nên ông ta không thể nói được? Hay có thể là tên bắt cóc cố tình bấm số máy này, để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát? La Phi thầm đưa ra mấy hướng phán đoán, rồi lại nghĩ đến một vấn đề khác: Tối hôm đó Lý Tuấn Tùng đến khu phong cảnh Sở Cường làm gì? Mà tối hôm đó Diêu Phàm cũng đến khu phong cảnh Sở Cường, có mối liên hệ nào đó trong chuyện này không?

Thế là La Phi liền hỏi Diêu Phàm: “Chị có hay đến khu Sở Cường không?”

Sắc mặt Diêu Phàm lộ vẻ hơi bối rối, cô ta giải thích: “Lý Tuấn Tùng thích đưa tôi đến Sở Cường, sau đó quan hệ ở trong xe.”

Hóa ra là như vậy. Hôm đó, Lý Tuấn Tùng không hẹn được Diêu Phàm, nhưng ông ta vẫn đến khu Sở Cường, liệu có phải là ông ta đã hẹn người phụ nữ khác không? Nhưng danh sách cuộc gọi điện thoại di động của ông ta không hề có các cuộc gọi khác. Không lẽ ông ta còn có chiếc điện thoại di động thứ ba? Nhưng hoàn toàn không cần thiết phải có đến ba chiếc điện thoại di động chứ, đăng ký thêm một số di động mới chỉ là để giấu Trang Tiểu Khê, loại điện thoại di động này chỉ cần một cái là đủ dùng rồi mà.

Điểm nghi vấn này cứ để đó đã, La Phi lại hất hàm về phía cửa phòng ngủ:

“Tay này thì sao? Cũng có sở thích như vậy à?”

Diêu Phàm trả lời: “Hôm nay là tôi đưa anh ta ra đó. Tôi thấy chỗ đó rất đẹp, nếu làm tốt có thể có thêm khách quen.”

“Thế Lý Tuấn Tùng thì sao? Cũng là khách quen của chị à?”

Diêu Phàm mỉm cười mặc nhận.

“Chị thu phí thế nào?” La Phi vừa hỏi vừa quan sát Diêu Phàm, anh biết mức giá của người phụ nữ này không thấp.

Diêu Phàm ngần ngừ một lát rồi nói: “Hai nghìn tệ một lần.”

“Lý Tuấn Tùng đã hẹn chị tất cả bao nhiêu lần?”

“Khá nhiều... Mỗi tháng nay cũng phải đến mấy chục lần ấy?”

“Anh ta có nhiều tiền thế sao?” La Phi đưa ra câu hỏi nghi vấn, “Theo tôi được biết, tiền nong của anh ta đều bị vợ quản lý.”

Diêu Phàm gật đầu nói: “Đúng thế, vợ anh ta rất ghê gớm - có điều anh ta cũng có giấu một khoản quỹ đen đấy.”

“Ồ?” La Phi hơi bất ngờ. Theo lời miêu tả của Trang Tiểu Khê, Lý Tuấn Tùng không phải là người giỏi những mưu mẹo, thủ đoạn vặt, không ngờ ông ta cũng biết giấu quỹ đen. Như vậy xem ra Lý Tuấn Tùng đã tiêu không ít tiền cho Diêu Phàm, cho đến khi tiêu hết khoản quỹ đen của mình, sau đó mới bắt đầu phải bịa ra lý do để xin tiền Trang Tiểu Khê.

Diêu Phàm lại nói: “Lý Tuấn Tùng mở riêng một tài khoản ở ngân hàng, sau đó rút sổ tiết kiệm đi, mỗi lần rút tiền lại đến ngân hàng làm lại, rút xong tiền lại rút sổ tiết kiệm đi. Cho nên vợ anh ta không hề phát hiện ra.” Cô ta vừa nói vừa cười, cảm giác chuyện này cũng rất thú vị.

La Phi “ừm” một tiếng: “Chị cũng biết nhiều các chuyện của anh ta đấy nhĩ.”

“Anh ta thích nói với tôi đấy chứ. Thực ra người này khá là thú vị, còn chụp ảnh cho tôi, đưa tôi đi dã ngoại... Tôi nghĩ có thể anh ta thích tôi thật.” Giọng Diêu Phàm nhẹ nhõm vui vẻ, pha chút khoe mẽ.

La Phi nheo mắt nhìn đối phương: “Anh ta rất thích loại hình phục vụ đặc biệt mà chị cung cấp đúng không?”

“Đàn ông đều thích.” Khi nói câu này, Diêu Phàm hơi đỏ mặt còn có cả chút cảm giác ngại ngùng e thẹn. La Phi hoàn toàn hiểu được tại sao Lý Tuấn Tùng lại mê mẩn người phụ nữ này.

Quan hệ giữa Lý Tuấn Tùng và Diêu Phàm thân mật như vậy, đối với cảnh sát, lại có thêm một kênh để tìm hiểu thông tin. La Phi bèn hỏi Diêu Phàm: “Ngoài chị ra, Lý Tuấn Tùng còn hẹn hò người phụ nữ nào khác không?”

“Chắc là không.” Diêu Phàm nghĩ một lúc, lại lắc đầu nói, “Có điều tôi cũng không dám khẳng định, đàn ông mà, ai mà biết được.”

La Phi tiếp tục hỏi: “Lý Tuấn Tùng có mâu thuẫn với người nào không?”

“Nếu nói là mâu thuẫn...” Diêu Phàm nhếch miệng giả hoạt, “Tôi nghĩ mâu thuẫn sâu nhất chắc là với vợ anh ta.”

“Ừm.” La Phi khuyến khích, “Chị nói cụ thể xem.”

Vợ anh ta rất hà khắc đối với anh ta, còn ghét bỏ anh ta, ép anh ta phải ly dị nữa đấy. Nhưng Lý Tuấn Tùng lại không muốn ly dị, hình như hai người cãi nhau rất kinh.”

La Phi gật đầu, lại hỏi: “Ngoài vợ anh ta ra, còn ai không?”

Diêu Phàm xòe tay: “Thế thì tôi không biết. Nói tóm lại là anh ta luôn kêu ca oán thán bà vợ, những việc khác chưa từng nói với tôi.”

“Thôi được.” La Phi trầm ngâm một lúc, cảm thấy tạm thời không còn câu hỏi khác, liền đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, nói: “Được rồi đấy.”

Doãn Kiếm đứng lên theo La Phi, cậu vẫy tấm chứng minh thư trong tay: “Đội trưởng La, việc này thì xử lý thế nào?”

La Phi nhếch môi: “Thôi!” Thứ nhất, anh không muốn lãng phí thời gian cho vụ mua bán dâm, thứ hai biết đâu hôm nào đó lại phải đến hỏi chuyện Diêu Phàm, không cần thiết phải làm cho mối quan hệ trở nên căng thẳng.

Doãn Kiếm rút tấm chứng minh thư lên bàn uống nước, Diêu Phàm nói giọng lạnh lạnh: “Cảm ơn đại ca cảnh sát.”

“Đại ca gì hả?” Doãn Kiếm lườm đối phương, bực mình bảo, “Năm nay tôi mới 25, chị 26 rồi đấy!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 2.4

4.

“Đội trưởng La, anh bắt đầu phát hiện ra Diêu Phàm không liên quan đến vụ bắt cóc từ lúc nào thế?” Trên đường về, Doãn Kiếm vừa lái xe vừa hỏi.

“Lúc ở bãi đỗ xe ngầm, nhìn thấy chiếc Mazda 6 đó, tôi đã có dự cảm rồi.”

“Thật à?” Doãn Kiếm rất ngạc nhiên, “Thế mà khi nhìn thấy chiếc xe đó, tôi gần như khẳng định Diêu Phàm chính là kẻ gây án.”

La Phi mỉm cười đáp: “Cậu nhìn thấy hàng ghế sau xe vô cùng lộn xộn, cửa sổ còn treo cái còng tay, liền cảm giác chiếc xe đó đã từng giam giữ Lý Tuấn Tùng?”

Doãn Kiếm gật đầu, thực ra cho đến lúc này, cậu vẫn rất nghi ngờ về tình trạng trong chiếc xe.

“Cậu chỉ chú ý đến dấu hiệu bên ngoài, mà bỏ qua mất chi tiết.” La Phi quay cửa sổ xe xuống một khoảng, để không khí trong lành bên ngoài ủa vào trong xe, sau đó anh nói: “Tôi hỏi cậu, nếu Lý Tuấn Tùng đã bị còng tay trong chiếc xe bằng cái còng đó, thì ông ta sẽ ở trong tư thế như thế nào?”

“Chắc là ông ta ngồi ở vị trí bên phải của hàng ghế sau, sau đó tay phải bị

còng ở phía trên cửa sổ.”

“Tư thế này rất quen thuộc đúng không? Khi bắt tội phạm, cảnh sát thường còng tay tội phạm như vậy. Nhưng cậu đừng quên, đây là một vụ bắt cóc. Nếu cậu là tên bắt cóc, cậu có còng tay con tin ở trong xe như thế không?”

“Ồ...” Doãn Kiếm đã hiểu ra phần nào. Nếu còng như vậy, con tin hoàn toàn có thể đập vỡ cửa sổ xe để cho người bên ngoài chú ý, như vậy thì quá nguy hiểm đối với tên bắt cóc.

“Còn nữa, khi tên bắt cóc muốn chuyển Lý Tuấn Tùng ra khỏi xe, thì chiếc còng sẽ để lại trên xe hay là trên người Lý Tuấn Tùng?”

“Cái này... chắc chắn là trên người Lý Tuấn Tùng, vì phải tiếp tục khống chế ông ta.”

“Cho nên...” La Phi tổng kết, “cái còng này hoàn toàn không phải là được dùng để còng tay con tin. Sự việc rất rõ ràng, cậu không nên phán đoán sai chứ.”

Doãn Kiếm xấu hổ cười khan, có điều trong lòng cậu vẫn còn một nghi vấn: “Thế thì trong xe tại sao lại có còng được chứ? Hơn nữa bọc ghế sau xộc xệch như vậy chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó!”

“Đúng là rất lộn xộn, nhưng cậu không để ý thấy đó là kiểu lộn xộn nào à?”

“Kiểu lộn xộn nào?” Doãn Kiếm không hiểu rõ ý của La Phi.

“Nếu là lộn xộn do xô xát hoặc cãi vã, thì sẽ không thấy được quy luật gì. Vì những hành động kiểu đó vốn loạn xạ không có quy luật, không có tiết tấu, cũng không có tính phương hướng. Nhưng cậu thử nhớ lại xem, bọc ghế

sau trông thế nào?”

Doãn Kiếm nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như là lệch một phía.”

“Có sự dịch chuyển từ phía bên trái sang bên phải rất rõ rệt, đồng thời để lại nếp nhăn dọc song song với tựa ghế. Cho nên tôi phán đoán bọc ghế xô xệch như vậy, là do bị một lực tác động liên tục theo hướng ngang từ trái sang phải.”

“Lực tác động theo hướng ngang liên tục, từ trái sang phải?” Doãn Kiếm liên tưởng trong đầu nhưng vẫn không thể nghĩ ra ngay được đó là một cảnh tượng như thế nào.

La Phi lại hỏi: “Cậu có để ý cổ tay phải của Diêu Phàm không?”

Đúng là Doãn Kiếm không chú ý đến chi tiết này, cậu đành hỏi lại: “Sao cơ?”

“Trên cổ tay cô ta có thể nhìn thấy có vết xước nhẹ do cọ sát.”

“Không nhẽ cái còng tay đó được dùng để còng tay Diêu Phàm? Thế là ở...” Doãn Kiếm bỗng nghĩ ra điều gì đó, cậu bật cười thành tiếng, không nói tiếp nữa.

“Diêu Phàm cung cấp dịch vụ tình ái mang tính bạo dâm.” La Phi nói ra sự thật, “Cho nên mới khiến người như Lý Tuấn Tùng mê mẩn.”

Đúng vậy, Lý Tuấn Tùng tính cách yếu đuối, còn vợ ông ta lại vô cùng mạnh mẽ, cho nên ông ta chắc chắn tích tụ rất nhiều bức xúc trong lòng. Lúc này có một người phụ nữ bị còng trên ô tô, đón nhận sự chinh phục của ông ta, chuyện đó mang lại sự kích thích tâm lý đến thế nào?

“Đội trưởng La, anh thật là có kinh nghiệm.” Doãn Kiếm đùa một câu,

trong lòng vô cùng khâm phục. Trước đó, trong lòng cậu thầm tự hào vì đã điều tra ra được chỗ ở của Diêu Phàm, bây giờ đã cậu biết rằng mình vẫn còn rất nhiều điều cần học.

“Một kẻ bắt cóc, vào ngày tiến hành trao đổi lấy tiền chuộc, làm sao mà có tâm trạng thanh thoi để hành sự dạn dít như vậy?” Cuối cùng La Phi tổng kết, “Cho nên khi nhìn thấy vết xây xước mới trên cổ tay Diêu Phàm, tôi hoàn toàn loại trừ khả năng Diêu Phàm gây án.”

“Nếu có thể loại trừ Diêu Phàm...”, Doãn Kiếm bỗng đưa ra một suy nghĩ mới mẻ, “Thế thì có phải chúng ta cần suy xét về Trang Tiểu Khê không?”

“Ừ.” La Phi khuyến khích, “Cậu nghĩ thế nào, nói thử xem.”

“Không phải Diêu Phàm nói người mâu thuẫn lớn nhất với Lý Tuấn Tùng chính là Trang Tiểu Khê sao? Có thể Trang Tiểu Khê đã ghét bỏ ông ta, thật sự muốn ly dị ông ta. Cách nói là muốn giúp đối phương thay đổi chỉ là cái cớ mà thôi. Nhưng Lý Tuấn Tùng lại nhất định không đồng ý ly dị, cho nên Trang Tiểu Khê đã tự đạo diễn ra màn kịch này.”

“Như vậy thì mục đích của bà ta sẽ không phải là bắt cóc, mà là mưu sát?”

Bởi vì không ly dị được nên mưu hại chồng mình, nghe có vẻ hơi khoa trương, có điều... Doãn Kiếm nói với giọng cân nhắc: “Với tính cách mạnh mẽ như Trang Tiểu Khê, cũng không phải là không thể gây ra việc đó đúng không?”

Cho dù khả năng ở mức nào, nếu đã nhắc đến chủ đề này, thì tạm thời cứ suy luận theo hướng nghĩ của đối phương đã. La Phi liền nói: “Như vậy thì tất phải có một kẻ đồng mưu với Trang Tiểu Khê.”

Doãn Kiếm gật đầu. Nhìn từ tiến tranh vụ án ngày hôm qua, Trang Tiểu Khê không thể hoàn thành một mình, buộc phải có một kẻ đồng phạm đảm

nhệm một loạt các việc như giám sát Lý Tuấn Tùng, cắt ngón tay Lý Tuấn Tùng và gửi chuyển phát nhanh đồng thời phối hợp với Trang Tiểu Khê “diễn kịch” ở sân bóng.

“Liệu có phải là Kha Thủ Cần không?” Doãn Kiếm phỏng đoán, “Tôi cứ cảm giác quan hệ giữa tay này và Trang Tiểu Khê không bình thường.”

“Nhưng khi tiến hành trao đổi để lấy tiền chuộc, Kha Thủ Cần có mặt suốt trong phòng họp ở sân bóng, có ra khán đài đâu.”

“Đúng thế.” Doãn Kiếm bắt đầu hơi thất vọng, nhưng mạch tư duy của cậu nhanh chóng có ngay đột phá, “Chà, liệu có thể là như thế này: Kha Thủ Cần chỉ phụ trách việc gửi tin nhắn trong phòng họp, còn Trang Tiểu Khê cuối cùng sử dụng chiêu che mắt đối phương - bà ta không hề bỏ số kim cương vào trong chiếc cốc đó.”

La Phi nhớ lại đoạn băng ghi hình ở hiện trường mà Thành quay lại được, cuối cùng Trang Tiểu Khê có làm động tác bỏ kim cương vào trong cốc, nhưng có bỏ thật hay không thì đúng là không thể xác định được. Vì chiếc túi đựng kim cương rất bé, hoàn toàn có thể dùng tay để che khuất.

Nhưng Trang Tiểu Khê có cần phải tạo ra một màn kịch như vậy không? Cắt đứt ngón tay khi Lý Tuấn Tùng còn sống, sau đó dựng lên một vụ bắt cóc giả? Nếu chỉ để thoát khỏi đối phương, sao không trực tiếp giết luôn? Thiết kế một vụ bắt cóc phức tạp như vậy để đánh lạc hướng cảnh sát, bà ta không sợ lại tạo ra nhiều sơ hở mà bại lộ sao? Nghĩ đi nghĩ lại, La Phi vẫn thấy cách suy nghĩ này không hợp lý.

Trong lúc suy nghĩ, ô tô đã về đến Bách Hợp Gia Viên. La Phi và Doãn Kiếm dừng cuộc thảo luận về chủ đề này lại, hai người lên lầu đi đến căn hộ của Trang Tiểu Khê. Cửa phòng đang mở, vừa vào phòng đã thấy có mấy cảnh sát đang kiểm tra hiện trường, người dẫn đầu là cảnh sát cốt cán của

phòng kĩ thuật, tên là Lưu Sướng.

“Có manh mối gì không?” La Phi đoán công việc kiểm tra hiện trường đã đến hồi kết thúc, liền đến bên cạnh Lưu Sướng hỏi.

“Chỉ tìm thấy nửa dấu chân.” Lưu Sướng lắc đầu đáp, “Sợ là không có giá trị lớn.”

La Phi đã có chuẩn bị tâm lý về tình hình này, dù sao chuyện mất đồ trang sức cũng đã xảy ra từ sáu hôm trước. Trong sáu ngày này, Trang Tiểu Khê chắc chắn đã quét dọn phòng ốc nhiều lần, cho dù tên bắt cóc có để lại dấu vết, lúc này cũng rất khó khôi phục. Có thể tìm thấy nửa dấu chân đã là một bất ngờ đáng mừng. Chỉ là căn cứ vào đâu để đưa ra phán đoán “giá trị không lớn?”

“Dấu chân tìm thấy ở trên mặt cửa ngoài nhà, anh xem.” Lúc này Lưu Sướng lại dẫn La Phi ra cửa, chỉ vào một vị trí phía dưới trên mặt cánh cửa nói, “Vốn là chúng tôi định xem xem trên cánh cửa có vân tay của kẻ khả nghi không, kết quả phát hiện thấy nửa dấu chân này.”

Cánh cửa gỗ màu ghi xám, phải ngồi xuống nhìn thật kĩ mới có thể nhìn thấy nửa dấu chân đó, phán đoán sơ bộ chắc đây là dấu nửa trước bàn chân của một người đàn ông. Cửa mở theo hướng bên trong, dấu chân này xem ra giống như có người muốn đá cho cửa mở ra. Nhưng người lấy trộm đồ trang sức đã dùng chìa khóa mở cửa để vào nhà một cách bình thường, hẳn hoàn toàn không cần phải đá vào cánh cửa. Cho nên đúng là dấu chân này không có giá trị gì lớn, có thể chỉ là một người đi ngang qua nào đó đùa nghịch lưu lại.

Hơn nữa thời gian lưu dấu chân cũng rất khó phán đoán vì không có người nào đặc biệt chú ý lau cánh cửa khi quét dọn phòng. Như vậy, đúng là rất khó có thể đưa ra mối liên hệ giữa dấu chân này với thời gian xảy ra mất

trộm đồ trang sức ở nhà Trang Tiểu Khê.

La Phi lắc đầu, phân công: “Cứ lấy dấu về rồi tính.” Lúc này, anh để ý thấy hình như Trang Tiểu Khê không trong nhà, liền hỏi: “Trang Tiểu Khê đâu?”

Lưu Sướng đáp: “Đến bệnh viện rồi.”

“Đến bệnh viện làm gì?” La Phi không hiểu. Sự vụ đã như thế này, không lẽ vẫn nghĩ đến công việc. Hơn nữa bây giờ mới hơn 5 giờ, đi làm cũng sớm quá.

“Chị ấy đến sớm để chuẩn bị cho ca phẫu thuật.” Lưu Sướng giải thích, “Vì thời gian đã gần hết rồi. Nếu Lý Tuấn Tùng trở về, phải lập tức làm phẫu thuật ghép ngón tay ngay.”

La Phi “ồ” một tiếng, lúc này cửa phòng 304 ở phía đối diện mở ra, một bà cụ không hơn 60 tuổi từ trong phòng đi ra.

“Chà, xảy ra chuyện gì thế hả?” Bà cụ nhìn thấy Lưu Sướng mặc cảnh phục, liền hỏi to. Bà cụ trông vẫn rất mạnh khỏe, minh mẫn, tay xách một chiếc túi vải, xem ra định đi chợ mua thức ăn sớm.

La Phi nảy ra một ý trong đầu, có một số tình hình có thể tìm hiểu qua bà cụ này.

“Bác ơi.” La Phi kính cẩn chào, sau đó hỏi, “Bác có quen nhà bên này không ạ?”

“Không quen. Người bây giờ đều thế cả, người nào bận việc người ấy. Có gặp ở hành lang, cũng chưa chắc đã chào nhau một tiếng đâu.” Bà cụ nhân tiện phàn nàn một hồi, rồi lại hỏi, “Nhà này xảy ra chuyện gì vậy?”

La Phi trả lời ngắn gọn: “Ông chủ nhà bị bắt cóc.”

“Ái chà khủng khiếp quá - chắc là đặc tội với người nào đây?” Đừng có nói, tư duy của bà cụ vẫn rất là miễn tiện.

La Phi không trả lời câu hỏi của bà cụ, anh lại hỏi tiếp: “Bảy tám hôm trước, tối thứ năm tuần trước, bác có nghe thấy hai vợ chồng nhà này cãi nhau không?”

“Tuần trước...” Bà cụ nghĩ ngợi một lát, “Ừm! Hình như có một hôm như thế, cãi nhau dữ dội lắm.”

“Họ cãi vã những gì?” Hai hộ gia đình cửa đối diện nhau, nếu tiếng cãi nhau to, phía đối diện có thể nghe được khá rõ.

“Ái chà, cái này thì không nhớ rõ đâu.” Bà cụ cố gắng nhớ lại, “Hình như đầu tiên là người đàn ông đó hét: “Có đưa tiền không?”, sau đó ầm ầm ã ã, hình như ném đồ gì đó. Người đàn ông đó lại hét: “Làm cái gì? Làm cái gì?””
“Mấy câu đó tôi có ấn tượng nhất, vì tiếng hét rất đáng sợ. Sau đó lại nghe người phụ nữ nói “Việc này phải hỏi con trai ông”, đại loại như vậy. Những cái khác thì không nhớ lắm.”

La Phi gật đầu. Cách một tuần mà bà cụ còn nói ra được nhiều như vậy là tốt lắm rồi. Căn cứ vào đoạn hồi ức này, Trang Tiểu Khê chắc đã không nói dối khi thuật lại trận cãi vã. Hai vợ chồng đã xảy ra một trận cãi vã kịch liệt vì vấn đề tiền bạc, mà Trang Tiểu Khê đã chuyển toàn bộ tài sản cho con trai đứng tên, cho nên mới sử dụng cách nói “việc này phải hỏi con trai ông” đối phó với Lý Tuấn Tùng.

“Cảm ơn bác nhé. Bác cứ bận việc của mình đi ạ.” La Phi tiễn bà cụ ra cửa thang máy. Suốt lúc đó, bà cụ vẫn cứ lẩm nhẩm: “Ái chà, có vợ chồng nhà nào không cãi nhau đâu? Các anh nhanh chóng tìm ra người nhé, vẫn

phải cố gắng cho cuộc sống chứ!”

Doãn Kiếm đi theo sát La Phi, đợi đến lúc bà cụ đi rồi mới hỏi: “Đội trưởng La, bây giờ phải làm thế nào?”

La Phi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đến bệnh viện gặp Trang Tiểu Khê.” Bây giờ cũng không còn manh mối nào khác, lại cách thời gian thả người mà tên bắt cóc giao hẹn chỉ còn mấy tiếng đồng hồ cuối cùng. Việc mà cảnh sát có thể làm, có lẽ chính là chờ đợi cùng Trang Tiểu Khê. Nếu Lý Tuấn Tùng có thể về kịp thời, có thể coi là kết cục tốt nhất có thể đạt được của vụ án này.

Thế là hai người lại vội vã lái xe đến bệnh viện Nhân Dân. Đến khoa Xương hỏi thăm tình hình, công việc chuẩn bị cho ca phẫu thuật ghép ngón tay đã xong xuôi. Tiếp đó, có y tá trực ban dẫn La Phi và Doãn Kiếm vào văn phòng của chủ nhiệm.

Trang Tiểu Khê ngồi thần thờ một mình trước bàn làm việc. Thấy La Phi và Doãn Kiếm bước vào, bà lập tức đứng dậy hỏi: “Có manh mối gì không?”

La Phi lắc đầu. Trang Tiểu Khê thở dài ngồi xuống, đồng thời chỉ vào chiếc ghế dài ở chỗ đối diện với bàn làm việc: “Các anh cũng vất vả quá rồi, nghỉ một lúc đi.”

Cả đêm không ngủ, thần sắc Trang Tiểu Khê tiêu tụy trông thấy. Bà đưa mắt nhìn sang chiếc hộp đá lạnh để trên bàn, trong hộp đựng đầy hỗn hợp nước và đá, ngón tay bị cắt bọc kín trong túi nilon được ngâm trong đó.

“Mặt cắt của ngón tay rất phẳng, hơn nữa được bảo quản đúng chuẩn. Nếu tôi làm phẫu thuật ghép, khả năng hồi phục chắc chắn là rất tốt.” Trang Tiểu Khê nhẹ nhàng nói, cũng không biết là đang tâm sự với người khác hay là tự nói với mình.

La Phi vô thức đưa tay lên xem đồng hồ, đã sắp 7 giờ.

Trang Tiểu Khê liếc thấy cử chỉ của La Phi, bà ngẩng đầu lên hỏi: “Sắp đến thời gian rồi, đúng không?”

La Phi không trả lời, cũng không cần trả lời. Bởi vì đây là cục diện mà tất cả mọi người đều rất rõ.

Lý Tuấn Tùng buộc phải trở về trước 10 giờ 20 phút, nếu không, không chỉ ngón tay cái của ông ta không giữ được, mà ngay cả mạng sống của ông ta sợ là cũng không còn hy vọng

Liệu kỳ tích có xảy ra trong ba tiếng đồng hồ cuối cùng này không?

Mọi người đều đang chờ đợi, thời gian lặng lẽ trôi qua từng phút từng giây. Cuối cùng, không còn cách nào khác, 10 giờ 20 phút đã đến.

Lý Tuấn Tùng vẫn không xuất hiện.

Trang Tiểu Khê đưa tay lấy chiếc túi nylon từ trong hộp đá ra, bà cầm ngón tay đó trong tay, rất chặt, như thể nắm giữ một sinh mạng. Giây lát sau, bàn tay bà lỏng ra, tiếp đó bà buông một câu bằng giọng rất nhỏ: “Anh ấy chết rồi!”

Bà không hề rơi lệ, nhưng mắt bà, sống mũi bà, khóe miệng bà, tất cả những đường nét nhỏ nhất đó đều thể hiện một nỗi buồn xuyên thấu tâm can.

La Phi cảm động sâu sắc trước nỗi đau đó. Anh nhìn Doãn Kiếm ở bên cạnh, nói với cậu bằng ánh mắt: Từ giờ phút này trở đi, tuyệt đối từ bỏ khả năng suy đoán là Trang Tiểu Khê đã mưu hại chồng mình đi!

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 3.1

Màn đã mở

Cụ thể sẽ có hiệu quả thế nào, còn phải xem năng lực của đối phương.

1.

Đã đến thời gian giao hẹn nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Tuấn Tùng đâu. Còn tên bắt cóc cũng không gửi tới thêm bất cứ thông tin nào, như thể họ đã bốc hơi biến mất khỏi thế giới này.

Thực ra, khi ngón tay cái đó mất đi sự sống, cũng có nghĩa là cái chết của Lý Tuấn Tùng đã được tuyên bố. Nỗi buồn của La Phi không hề vơi hơn so với Trang Tiểu Khê, bởi vì đối với một vụ bắt cóc, con tin bị chết là thất bại lớn nhất, chưa nói đến chuyện tên bắt cóc còn lấy được tiền chuộc thành công ngay trước mắt cảnh sát.

Một cơ hội xoay chuyển tình thế khó xử khiến cảnh sát cuối cùng cũng có thể rầm rộ tiến hành việc điều tra phá án. Mặc dù cơ hội đó đến một cách rất bị động, nhưng nhanh chóng tóm được tên bắt cóc rõ ràng là con đường duy nhất để cứu vãn danh dự của cảnh sát.

Thông tin được báo về đầu tiên là kết quả khám xét chiếc xe Camry màu trắng của Lý Tuấn Tùng.

Trong xe không có vết máu, không có dấu vết của sự xô xát; Dấu vân tay lấy được trên cửa xe, vô lăng, cần số đều khớp với vân tay Lý Tuấn Tùng để lại trên các vật dụng hàng ngày; Xe không bị hỏng hóc, hiện trường không có dấu hiệu bị buộc phải dừng xe.

Kết quả này cho thấy: Cho đến thời điểm Lý Tuấn Tùng xuống xe, không hề xảy ra sự việc gì đặc biệt trong chiếc Camry. Nhưng sau đó Lý Tuấn Tùng đã đi đâu?

Lúc đầu, La Phi tin là Lý Tuấn Tùng nhất định đã lên một chiếc xe khác. Cho nên anh lập tức cử người kiểm tra toàn bộ camera giám sát trên đường ở khu phong cảnh Sở Cường. Camera giám sát hiển thị: Bắt đầu từ buổi tối ngày 23, cho đến tận 7 giờ sáng ngày 24, tất cả có bảy mươi sáu ô tô các loại có khả năng đi qua con đường xảy ra vụ án ở dưới chân khu phong cảnh Sở Cường, cảnh sát đã lần lượt tiến hành điều tra bảy mươi sáu chiếc ô tô đó nhưng không phát hiện ra mục tiêu khả nghi đáng theo dõi nào.

Sau 7 giờ sáng ngày 24, trời đã sáng tỏ, số lượng ô tô đi vào khu phong cảnh tăng lên rất nhiều. Cân nhắc đến khả năng tên bắt cóc chọn thời điểm sau khi trời sáng để gây án là rất thấp, nên cảnh sát không tiếp tục điều tra thêm nữa.

Không lẽ hướng tư duy tìm xe là sai? Như vậy có nghĩa là Lý Tuấn Tùng đã rời khỏi nơi đó bằng cách khác. Ví dụ như đi bộ, hoặc sử dụng các phương tiện giao thông như xe đạp, xe máy... Như vậy cũng có thể chọn những con đường nhỏ không có camera giám sát, và không bị cảnh sát phát hiện.

Nếu không có ô tô, tên bắt cóc rất khó dùng biện pháp mạnh để khống chế Lý Tuấn Tùng. Có điều, với tính cách yếu đuối của Lý Tuấn Tùng, nếu tên bắt cóc dùng bạo lực uy hiếp, ông ta cũng có khả năng không phản kháng, mà tự nguyện đi theo đối phương.

Nói tóm lại, manh mối ở khu phong cảnh Sở Cường chỉ có thể tạm để đó. Muốn mở ra được nước đột phá, cảnh sát buộc phải tìm phương hướng khác.

Hướng suy nghĩ mà Kha Thủ Cần đưa ra ở phòng họp của sân bóng rất đáng chú ý. Sự thực là bắt đầu từ buổi tối ngày 30 tháng 10, cảnh sát đã tiến hành bí mật điều tra danh sách mà Trang Tiểu Khê liệt kê ra. Khi đã xác định được Lý Tuấn Tùng còn sống hay đã chết, phạm vi và độ sâu của các công việc điều tra tăng lên rất lớn. Đáng tiếc là sau khi đã điều tra toàn bộ những người trong danh sách, không hề phát hiện thấy người nào có điểm khả nghi đáng chú ý.

Không lẽ tên bắt cóc không nằm trong số những người biết rõ tình hình này? Khả năng này cũng có thể xảy ra. Ví dụ như, mấy sinh viên của Trang Tiểu Khê phải tham gia cuộc họp vào chiều ngày 30, nếu họ hàng, bạn bè của số sinh viên đó biết được việc này, cũng có nghĩa là biết được lịch trình công việc của Trang Tiểu Khê trong ngày hôm đó. Bởi vì thông tin này vốn không phải là chuyện bí mật gì, khi nói ra ngoài cũng sẽ không gây ra sự chú ý, cho nên có thể tên bắt cóc đã vô tình biết được việc này, như vậy thì cảnh sát sẽ rất khó dò đoán được hắn trong biển người mênh mông.

Hai manh mối mà cảnh sát đã mất rất nhiều thời gian và công sức điều tra đều không còn hy vọng. Nhưng một manh mối khác lại có thu hoạch bất ngờ.

Tiêu điểm theo dõi manh mối này được khoanh vùng ở khu vực khán đài K của sân vận động Kim Sơn.

Trận đấu bóng diễn ra vào tối ngày 30 tháng 10 là trận đấu tiêu điểm quyết định đội bóng đoạt ngôi vô địch và vị trí thứ ba của mùa giải. Toàn bộ số vé của trận đấu đã được bán hết sạch từ ba ngày trước khi diễn ra trận đấu. Trong tổng số hơn sáu mươi nghìn chỗ ngồi của hơn hai mươi khu vực khán đài trong toàn bộ sân vận động, hơn ba nghìn chỗ ngồi ở khu vực khán đài K là để dành riêng cho fan hâm mộ của đội khách. Số vé này do câu lạc bộ fan

hâm mộ của đội khách phụ trách bán, cho nên cảnh sát đã từng hy vọng có thể tìm ra tên bắt cóc giấu mình trên khán đài của đội khách bằng cách điều tra ngược từ kênh bán vé.

Cần nhắc đến sự an toàn của sân bóng (không để cho fan hâm mộ của đội nhà vào khu vực đội khách), khi mua vé đội khách, cần phải đăng ký bằng thẻ hội viên câu lạc bộ người hâm mộ đội khách. Nhưng có rất nhiều cò vé cũng trà trộn vào trong câu lạc bộ để buôn bán vé kiếm lời. Cò lớn mua một cần vài chục vé, thậm chí cả trăm vé, sau đó bán ra với mức giá cao hơn. Bên dưới vẫn còn tò mò, mua mười hai mươi vé, có người còn đưa vé lên trang web Taobao để bán. Cho nên không có cách nào có thể điều tra được rất nhiều người mua vé thực sự.

Mặc dù vậy, cảnh sát vẫn liên hệ được với một lượng lớn người hâm mộ đội khách có mặt tại hiện trường qua câu lạc bộ người hâm mộ đội khách. Số người hâm mộ này đều đã nhận được thông báo về việc hợp tác điều tra từ cảnh sát thành phố, nội dung thông báo cho biết ít nhất có một tên bắt cóc đã từng giấu mình trên khu vực khán đài K trong thời gian diễn ra trận đấu, hy vọng là có người có thể cung cấp được manh mối liên quan.

Đến 4 giờ 20 phút chiều ngày mùng 1 tháng 11, quả nhiên có một tin tức được phản hồi về.

Một fan hâm mộ của đội khách tên là Vương Chí phản ánh: Lúc đó bên cạnh anh ta có một người đàn ông rất kỳ quặc. Người đàn ông đó đến một mình, mặc dù anh ta mặc áo cầu thủ màu đỏ của đội khách, nhưng nghe giọng nói thì lại là người của thành phố. Vương Chí vốn cho rằng anh ta là fan hâm mộ trong khu vực nhưng không mua được vé đội nhà, để được xem trận đấu, anh ta đành phải mua vé đội khách. Nhưng sau đó, Vương Chí lại phát hiện thấy không phải vậy, bởi vì đúng là người đàn ông đó cổ vũ cho đội khách. Nhất là khi đội khách gỡ hòa được một quả, anh ta thậm chí còn nhảy lên, hét to bằng phương ngữ của thành phố. Cũng bởi thế mà Vương Chí có ấn tượng

rất sâu sắc về người này.

Một người bản địa lại cố vũ cho đội khách? Đây thực sự là một biểu hiện vô cùng bất bình thường, có nhiều khả năng là cố tình che đậy điều gì đó. Có thể anh ta hoàn toàn không phải là một fan hâm mộ bóng đá thực thụ, mà đến xem trận đấu vì một mục đích mờ ám nào đó chẳng?

La Phi rất quan tâm đến biểu hiện của người đàn ông đó sau khi trận đấu kết thúc, đáng tiếc là Vương Chí nói, khi trận đấu vừa kết thúc thì toàn bộ khu vực khán đài K đều trở nên điên cuồng, lúc đó Vương Chí cũng lao xuống phía dưới khán đài để cướp áo cầu thủ, nên không tiếp tục quan sát người đàn ông đó nữa.

La Phi hỏi số ghế ngồi của Vương Chí, biết được đó ghế số 36 hàng 17 khu vực khán đài K, người đàn ông quặc đó ngồi ở bên trái Vương Chí, tức là ghế ngồi số 37 hàng 17. La Phi bỏ điện thoại xuống, lập tức lấy đoạn băng ghi hình mà cảnh sát Thành đã quay được ở hiện trường trận đấu.

Trong kế hoạch hành động ngày hôm đó, Trang Tiểu Khê nhận được tin nhắn của tên bắt cóc, từ khu vực khán đài D di chuyển đến khu vực khán đài K, Thành phụ trách dõi theo Trang Tiểu Khê để ghi hình, lập tức điều chỉnh ống kính camera chiếu vào vị trí tương ứng. Có điều trước khi xác định trọng tâm là Trang Tiểu Khê, Thành đã nảy ra một suy nghĩ, anh mở rộng phạm vi bao quát của ống kính, mất hai mươi tư giây quét qua một lượt toàn bộ khán giả ở khu vực án đài K. Lướt qua ba nghìn người chỉ trong vòng hai mươi tư giây ngắn ngủi, hành động này ở thời điểm đó xem ra không có ý nghĩa gì lớn, nhưng bây giờ thì khác.

La Phi căn cứ vào số ghế đã được xác định, khoanh vùng vị trí của người đàn ông đó trong băng ghi hình, sau đó phóng to hình ảnh của anh ta đến mức độ có thể nhìn ra được. Do độ phân giải có hạn, sau khi phóng to lên, độ nét của hình ảnh rất không lý tưởng, chỉ có thể thấy được hình dạng đại khái của

anh ta.

La Phi in hình ảnh sau khi đã phóng to ra thành một tấm ảnh, sau đó mang đi gặp Trang Tiểu Khê để nhận dạng.

Mặc dù chồng đã bị hại, nhưng hôm qua Trang Tiểu Khê chỉ xin nghỉ một ngày, hôm nay đã tiếp tục trở về vị trí làm việc. Khi La Phi và Doãn Kiếm đến văn phòng khoa Xương bệnh viện Nhân Dân tìm Trang Tiểu Khê, bà đang chăm chú xem một bản báo cáo CT.

La Phi để tấm ảnh ra trước mặt Trang Tiểu Khê trong lòng thầm kinh ngạc về ý chí kiên cường của người phụ nữ này.

Trang Tiểu Khê nhìn chăm chú vào người đàn ông trong tấm hình một lúc, trầm ngâm nói: “Người này là...” Bà kéo dài giọng, vẻ như muốn xác nhận nhưng lại không dám khẳng định.

La Phi khuyến khích: “Dựa theo cảm giác đầu tiên của chị, chị nghĩ đến ai thì chính là người đó.”

Lúc này Trang Tiểu Khê mới lại nói: “Hình như là con trai của cái người đã chết đó.”

“Người chết nào?” La Phi nghe mà không hiểu gì.

“Chính là người chết trong lần xảy ra sự cố điều trị đó.”

“Sự cố điều trị?” - La Phi chợt nhớ ra, “Chị muốn nói đến lần xảy ra sự cố khiến Lý Tuấn Tùng bị mất việc?”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Con trai của người chết đó đến bệnh viện làm ầm ĩ mấy lần liền, tôi cũng đã từng gặp... Tấm ảnh này trông hơi giống anh ta.” Nói xong, bà lại lẩm bẩm như thể nói một mình: “Ừ, tốt nhất là cho Tiêu

Gia Lâm xem thử xem.”

La Phi hỏi: “Tiêu Gia Lâm là ai?”

“Ồ...” Trang Tiểu Khê ngẩng đầu lên, “Là chủ nhiệm khoa Y vụ ở bệnh viện chúng tôi, thời điểm xảy ra sự cố, chính anh ta là người đứng ra xử lý, anh ta quen mặt người nhà của người chết nhất. Cho nên phải hỏi anh ta thì mới chắc chắn.”

La Phi lập tức đề nghị: “Thế thì bây giờ chúng ta đi luôn đi.”

Trang Tiểu Khê nói: “Được.” Ba người đứng dậy, ra khỏi văn phòng đi về phía khoa Y vụ.

Trong hệ thống cấu tạo tổ chức của bệnh viện này, khoa Y vụ tương đương với bộ phận chủ quản hành chính, cần đứng ra điều hòa mọi việc liên quan đến điều trị trong và ngoài bệnh viện. Điều tra và xử lý các vụ mâu thuẫn liên quan đến điều trị là một trong những trọng điểm công việc hàng ngày của khoa Y vụ. Chủ nhiệm khoa Y vụ thường đều là nhân tài lãnh đạo, linh hoạt khôn ngoan, xử lý công việc khôn khéo, cũng là ứng viên cạnh tranh tiềm năng đối với vị trí giám đốc bệnh viện sau này.

Vừa nhìn thấy Tiêu Gia Lâm, La Phi đã biết đây là một nhân vật lợi hại. Người này khoảng ngoài 40 tuổi, người hơi béo, dáng không cao. Khuôn mặt anh ta tròn xoe xoe, khi nhìn người khác đầu tiên là nheo mắt lại, như thể đang mỉm cười. Giấu được cặp mí mắt có vẻ lơ lơ đó là một đôi mắt tinh anh, ánh nhìn phát ra từ đôi mắt đó quan sát khắp người bạn, hết như tia X quang, soi thấu bạn trong giây lát.

Trang Tiểu Khê giới thiệu La Phi và Doãn Kiếm cùng mục đích đến gặp của hai người với Tiêu Gia Lâm, anh ta liền vội đi vòng ra từ phía sau bàn làm việc, bắt tay La Phi rất chặt, lắc mấy cái, nói liên tục: “Các anh vất vả quá,

vất vả quá!” Sau đó anh ta liền thay đổi sắc mặt, tỏ vẻ buồn bã, ánh mắt anh ta dừng lại trên mặt Trang Tiểu Khê một lát, ngậm ngùi nói: “Chà bác sĩ Lý là một người tốt... Sao lại có thể xảy ra sự việc như vậy được chứ!”

Trang Tiểu Khê không tiếp lời đối phương, bà hất cằm về, phía tấm ảnh, giục: “Nhờ chủ nhiệm Tiêu thử xem giúp.”

“Được, được!” Tiêu Gia Lâm đưa tay cầm lấy tấm ảnh, ngắm nghía kỹ lưỡng hồi lâu rồi nói: “Đúng rồi, chính là tay đó.”

Tinh thần La Phi liền phấn chấn hẳn: “Anh có chắc chắn không?”

“Chắc chắn, đúng là anh ta...”, Tiêu Gia Lâm giơ ngón tay trở bàn tay phải gõ lên tấm ảnh, nói ra tên người trong ảnh, “Vương Cảnh Thạc!”

Nếu Trang Tiểu Khê và Tiêu Gia Lâm đều đưa ra phán đoán giống nhau, thì việc này gần như chắc chắn một trăm phần trăm rồi.

Người nhà của người chết trong sự cố điều trị xuất hiện ở hiện trường trao đổi tiền chuộc của vụ án, việc này có nghĩa gì? La Phi nôn nóng hỏi: “Các anh có địa chỉ liên lạc của anh ta không?”

“Tôi có!” Tiêu Gia Lâm nhiệt tình lấy điện thoại di động ra, tìm một hồi trong danh sách liên lạc, rồi đọc một dãy số điện thoại.

Doãn Kiếm ghi lại số điện thoại, hỏi La Phi: “Có gọi bây giờ không?”

“Gọi. Cứ nói là nhân viên chuyển phát nhanh, địa chỉ trên hóa đơn nhìn không rõ, cần đối chiếu lại với anh ta. Ngoài ra hỏi rõ xem anh ta có nhà không, nếu không có nhà thì bao giờ về?”

Doãn Kiếm gật đầu, lấy điện thoại di động bấm máy. Nhưng cậu lập tức chau mày báo cáo: “Tắt máy rồi.”

Bây giờ là hơn 5 giờ chiều, đáng lý phải là thời gian người ta bận rộn nhất với các mối liên hệ xã hội. Có ai lại tắt điện thoại di động vào giờ này chứ? Điểm khả nghi ở tay Vương Cảnh Thạc này đúng là ngày càng nhiều. La Phi lập tức phân công Doãn Kiếm: “Đi điều tra thông tin về người này, tôi muốn biết có thể tìm thấy anh ta ở đâu.”

Doãn Kiếm nhận nhiệm vụ, đi ra ngoài triển khai công việc. La Phi ở lại tiếp tục hỏi: “Sự cố điều trị đó rốt cuộc là làm sao? Xảy ra thế nào? Xử lý thế nào? Tôi muốn các anh kể tỉ mỉ xem.”

Tiêu Gia Lân và Trang Tiểu Khê nhìn nhau, Trang Tiểu Khê xòe tay hướng về Tiêu Gia Lân, ý bảo anh kể đi.

Tiêu Gia Lân liền bắt đầu thuật lại: “Bố của tay Vương Cảnh Thạc này tên là Vương Ngọc, trước đây làm chủ nhiệm văn phòng đối ngoại của tỉnh, cán bộ cấp sở, cũng được coi là một cán bộ cao cấp. Mùa thu năm kia, ông cụ bị bệnh thận nặng, đã làm phẫu thuật ở khoa Thận viện tôi, sau đó bắt đầu nằm viện điều trị. Lúc đó ông cụ cũng đã 79 tuổi rồi, sức khỏe cũng không tốt, cho nên mãi không hồi phục được. Nếu là người bình thường có lẽ không qua được ngay từ trước tết. Nhưng ông cụ là cán bộ cao cấp mà, nên đã cố gắng kéo dài bằng các loại thiết bị và thuốc nhập khẩu. Đến cuối năm ngoái, thực ra ông cụ đã trở thành người thực vật, tuần nào cũng phải chạy thận ba lần, thở hoàn toàn bằng máy hô hấp. Cứ như thế duy trì được thêm nửa năm, rạng sáng ngày 12 tháng 5 năm nay thì ông cụ đi. Vốn cứ nghĩ là mất vì bệnh bình thường, nhưng khi kiểm tra bệnh lý thì nguyên nhân chết lại là do máy hô hấp bị trục trặc. Thế là thành ra sự cố điều trị của bệnh viện rồi đúng không? Con trai ông ta không chịu, liên tục đến bệnh viện gây chuyện. Cuối cùng không còn cách nào nữa, bồi thường dứt điểm một lần cho anh ta một trăm bảy mươi nghìn tệ.”

Sau khi nghe qua sự việc, La Phi hỏi: “Tay Vương Cảnh Thạc này bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

“Khoảng 40 thì phải.” Tiêu Gia Lân dài giọng nói, “Hắn không có công ăn việc làm gì, là một gã lưu manh.”

“Khoảng 40?” La Phi tính toán chênh lệch tuổi tác giữa hai bố con rồi phỏng đoán, “Như vậy trên anh ta vẫn còn anh chị đúng không?”

“Không. Anh ta là con độc, trung niên đặc tử. Chắc chắn là được nuông chiều từ nhỏ, nếu không, anh thử nghĩ mà xem? Với xuất thân của anh ta, nếu có tí ý chí, làm sao lại là một thằng lưu manh được chứ?”

Phi gật đầu. Con em của cán bộ cao cấp như vậy, nếu lúc nhỏ không được dạy dỗ cẩn thận, rất dễ hình thành tính cách xấu, nuông chiều bản thân, không nghe lời ai. Đến khi thế hệ trên trong nhà về hưu, thất thế, loại người này mất đi chỗ dựa, bản thân mình lại không có tài cán gì, thường sẽ rất bất bát, thậm chí cuộc sống còn không bằng dân thường.

La Phi phân tích tiếp: “Anh ta không có việc làm, vậy thì hoàn toàn sống bám vào tiền lương hưu của ông cụ đúng không?”

“Chắc chắn rồi.” Tiêu Gia nhún vai nói, “Chi phí điều trị của ông cụ hết bao nhiêu đều được nhà nước thanh toán, mỗi tháng còn để ra được hơn mười nghìn tệ tiền lương hưu, đều do Vương Cảnh Thạc nắm giữ. Cho nên anh đừng nghĩ hắn là một thằng lưu manh, cuộc sống cũng đang hoàng lắm.”

La Phi chau mày: “Thế thì Vương Ngọc chết đi đồng nghĩa với cây tiền của Vương Cảnh Thạc bị chặt gãy đúng không?”

“Đúng thế. Cho nên đối phó với hắn rất mệt mỏi, đầu tiên hắn đòi tận những một triệu tệ cơ đấy. Sau đó tôi phải làm rất nhiều việc mới giảm được mức giá xuống còn một trăm bảy mươi nghìn tệ - Đó là một con số có thể chấp nhận được đúng không, coi như xong việc, yên chuyện.”

La Phi để ý thấy khi nói câu cuối cùng, Tiêu Gia Lân có ý nhìn Trang Tiểu Khê, nhưng mặt bà lạnh tanh không biểu lộ sắc thái gì. La Phi bỗng ý thức được điều gì đó, liền hỏi cho rõ: “Anh vừa nói phải làm rất nhiều việc, trong đó có cả chuyện đuổi việc Lý Tuấn Tùng đúng không?”

Sắc mặt Tiêu Gia Lân không hề có vẻ khó xử như những người khác, ông ta cười giải thích: “Tôi cũng không muốn làm như vậy, nhưng làm thế nào được? Dù sao cũng phải đưa ra một biện pháp giải quyết đối với người nhà người chết chứ.”

La Phi hoàn toàn hiểu được ngầm ý của đối phương. Cái gọi là biện pháp giải quyết, chính là hóa giải áp lực từ người nhà của người chết bằng cách đuổi việc Lý Tuấn Tùng. Bởi vì sau khi đuổi việc Lý Tuấn Tùng, phía bệnh viện bèn có thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu Lý Tuấn Tùng. Thảo nào Trang Tiểu Khê cho rằng thực tế Lý Tuấn Tùng đã trở thành kẻ chịu tội thay cho bệnh viện.

Mặc dù Trang Tiểu Khê ở ngay trước mặt, Tiêu Gia Lân vẫn có thể nói ranhững lời đó một cách rất đàng hoàng. La Phi biết mình không phán đoán sai: Tay này quả nhiên là một kẻ bẩm sinh đã có khả năng luồn lách để thăng quan tiến chức. Anh không kìm được bật ra câu hỏi: “Anh làm như vậy, giảm được áp lực cho bệnh viện, nhưng thế có phải là Vương Cảnh Thạc đã trút mọi oán hận lên người Lý Tuấn Tùng không?”

“Cá nhân khác với bệnh viện mà, cách xử lý cũng có thể linh hoạt hơn rất nhiều. Đơn giản nhất là khi hấn tìm anh, anh cứ tránh mặt hấn là xong. Bệnh viện thì làm sao mà tránh được? Ngày nào đối phương cũng đến kiểm chuyện, thì công việc bình thường trong bệnh viện làm sao mà triển khai được?” Tiêu Gia Lân thùng thẳng nói lý với vẻ “Lý lẽ không thuộc về kẻ nói to”.

La Phi biết loại người này là như vậy, anh có nôn nóng nói lý với anh ta

cũng vô nghĩa. Chỉ là có một điểm La Phi vẫn chưa hiểu lắm: “Đối phó với Vương Cảnh Thạc khó khăn đến thế sao? Đến mức các anh phải hy sinh một bác sĩ chuyên khoa?”

Thực ra một đơn vị điều trị ở cấp bậc như bệnh viện nhân Dân tỉnh thành, sẽ có quan hệ với cả xã hội đen. Các vụ rắc rối về điều trị thông thường đều có thể hóa giải được. Hơn nữa Vương Chính Thạc chẳng qua cũng chỉ là con em của một cán bộ cao cấp đã hết thời, hăn lấy thế gì để ép Lý Tuấn Tùng phải ra đi?

“Anh đừng coi thường tay này.” Tiêu Gia Lân khẽ chặc lưỡi nói, “Hăn có một đám bạn chống lưng, rất khó nhằn.”

La Phi muốn tìm hiểu cụ thể hơn: “Bạn gì?”

“Đều là những thằng lưu manh trong xã hội.” Tiêu Gia Lân quay đầu nhìn Trang Tiểu Khê, “Đám người đó chị cũng gặp rồi đấy, không phải là dễ chơi đâu.”

Trang Tiểu Khê gật đầu, mặt vẫn không để lộ sắc thái gì.

Tiêu Gia Lân dường như đã quen với thái độ của bà, anh ta quay về phía La Phi cười thành tiếng, như muốn bảo: Anh xem, đến chị ta cũng thừa nhận đấy thôi.

Có một đám bạn lưu manh trong xã hội? Điều này dường như lại càng làm tăng điểm khả nghi đối với Vương Cảnh Thạc. Đúng lúc này, Doãn Kiếm gọi xong điện thoại đi vào trong phòng, La Phi bước tới hỏi: “Thế nào?”

Doãn Kiếm báo cáo với La Phi về tình hình vừa tìm hiểu được: “Bố mẹ của Vương Cảnh Thạc đều đã mất, cũng không có anh chị em. Có vợ con, nhưng đã ly dị từ nhiều năm trước. Hiện tại hăn sống một mình bên ngoài, nay đây mai đó, bởi vì khi ly dị, nhà đã được tòa xử cho người vợ, cho nên

bây giờ hẳn không có lấy cả một chỗ ở cố định.”

La Phi chau mày: “Thế thì làm thế nào mà tìm được hẳn?”

Chúng tôi đã điều tra số điện thoại di động của Vương Cảnh Thạc, phát hiện thấy cuộc gọi cuối cùng của hẳn được ghi lại là vào khoảng 10 giờ tối ngày 30 tháng 10, đối tượng gọi điện là vợ cũ của hẳn. Cho nên người có khả năng biết chỗ ở của Vương Cảnh Thạc bây giờ chính là người phụ nữ tên là Từ Tiểu Duyên này. Ngoài ra, phòng kỹ thuật đã triển khai giám sát số điện thoại di động của Vương Cảnh Thạc, nếu hẳn bật máy, chúng ta sẽ có thể khoanh vùng được vị trí của hẳn.”

Hơn 10 giờ tối ngày 30 tháng 10, không phải chính là thời điểm sau khi kết thúc trận đấu bóng không lâu sao? La Phi thầm suy đoán trong đầu, lại hỏi: “Cậu chưa gọi điện thoại cho Từ Tiểu Duyên phải không?”

Doãn Kiếm đáp: “Chưa.”

La Phi khen ngợi: “Đúng, đừng gọi, đến tận nhà gặp.” Dứt lời liền cùng Doãn Kiếm cáo biệt ra về. Trang Tiểu Khê cũng đi luôn theo họ rời khỏi khoa Y vụ, xem ra bà không hề muốn ở lại một mình với Tiêu Gia Lân.

“Sao trước đây chị không nói đến sự việc cá nhân này?” La Phi thấy Trang Tiểu Khê đi theo ra, liền quay đầu hỏi một câu.

Trang Tiểu Khê đáp “hả?”, dường như không hiểu ý đối phương.

“Tôi đã hỏi chị, Lý Tuấn Tùng có đặc tội với ai không, lúc đó chị không nghĩ tới Vương Cảnh Thạc à?”

“Anh hỏi chuyện này à...”, Trang Tiểu Khê im lặng một lúc rồi giải thích, “Thứ nhất, việc này đã qua được gần nửa năm rồi, ai mà nghĩ được là sau một thời gian dài như Vương Cảnh Thạc vẫn tìm Lý Tuấn Tùng để gây sự; Thứ

hai, nếu việc như vậy cũng được coi là đặc tội với người khác, thì Lý Tuấn Tùng đã đặc tội với quá nhiều người.”

Lý do thứ nhất rất dễ hiểu: Đúng là khi mất tích, Lý Tuấn Tùng đã rời khỏi bệnh viện rất lâu rồi, cho nên lúc đầu khi phân tích, La Phi cũng không nghĩ theo hướng này nếu không phải là trong đoạn băng ghi hình ở sân bóng xuất hiện bóng dáng Vương Cảnh Thạc, manh mối này chắc cũng sẽ không được điều tra trước. Nhưng điểm thứ hai mà Trang Tiểu Khê nói, La Phi lại thấy hơi kỳ lạ.

“Với tính cách như Lý Tuấn Tùng, cũng thường xuyên đặc tội với bệnh nhân sao?”

“Chỉ cần là bác sĩ, ai không phải đặc tội với bệnh nhân?” Khóe miệng Trang Tiểu Khê thoáng một nụ cười đau khổ, “Chuyện này không liên quan đến tính cách. Vì rất nhiều bệnh nhân... Hừm, nói thế nào nhỉ... Anh không ở trong ngành này, e là không thể tưởng tượng được.”

Nghe ý tứ trong câu nói này, dường như sự đối lập giữa bác sĩ và bệnh nhân đã trở thành một trạng thái bình thường, hơn nữa sự đối lập này đa phần đều bắt nguồn từ sự đòi hỏi kiểm chuyện vô lý của bệnh nhân. La Phi nghĩ đến những tin tức thời sự về các vụ mâu thuẫn giữa bệnh viện và bệnh nhân thường xuyên xuất hiện trên các kênh truyền thông lớn. Anh không hề muốn đưa ra nhận xét chủ quan nào về những vụ mâu thuẫn này, nhưng mối quan hệ giữa bệnh viện và bệnh nhân ngày càng xấu đi đã trở thành một sự thực không thể chối cãi.

Cho nên kể cả là một bác sĩ nhu nhược không muốn tranh giành gì như Lý Tuấn Tùng, cũng không thể tránh được, vẫn trở thành cái gai trong mắt rất nhiều bệnh nhân? Nếu đúng là như vậy, thì những manh mối mà cảnh sát có thể điều tra không phải là lại nhiều lên hay sao?

Cho dù thế nào đi nữa, vẫn phải bắt đầu từ mục tiêu lớn nhất là Vương Cảnh Thạc trước đã!

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

2.

Tài liệu của cảnh sát cho thấy, Từ Tiểu Duyên, vợ cũ của Vương Cảnh Thạc sống ở không 107 tòa nhà số 6 Đâu Trang Tân Thôn ở trung tâm thành phố. Căn hộ này vốn được đăng ký dưới tên của Vương Cảnh Thạc, nhưng trước đây khi hai người ly dị, quyền sở hữu căn hộ và quyền nuôi con đều được tòa xử cho Từ Tiểu Duyên, Vương Cảnh Thạc ra đi tay trắng.

Đâu Trang Tân Thôn là khu nhà cơ quan kiểu cũ được xây từ thập niên chín mươi của thế kỷ trước, môi trường xung quanh phức tạp nhưng tràn đầy hơi thở của cuộc sống. Tòa nhà số 6 sát một con phố, vào tầm chiều tối, các loại hàng quán trên phố đều mở cửa, vô cùng sôi động tấp nập.

La Phi và Doãn Kiếm lái một chiếc ô tô nhỏ biển số dân sự, họ tìm một chỗ trống bên đường đỗ xe, sau đó đi xuyên qua một loạt các hàng đồ ăn chín, đến trước lối vào đơn nguyên 4 của tòa nhà số 6. Thì thấy cửa phòng 107 ở bên tay trái mở to, trên bức tường trắng cạnh cửa có viết mấy chữ lớn bằng bút chu sa: Hiệu may Vì dân.

La Phi nghi hoặc nhìn Doãn Kiếm, Doãn Kiếm đối chiếu lại số phòng và số tòa nhà, rồi nói một cách khẳng định: “Không sai, chính là chỗ này!” Dứt lời, cậu liền đó đến trước cửa, đưa tay gõ mấy nhát lên cánh cửa, hỏi: “Có ai ở nhà không?”

Một phụ nữ ở trong phòng lên tiếng đáp: “Có!”

La Phi và Doãn Kiếm bước mấy bước và bên trong, bước đến lối dẫn vào nhà, là nhìn thấy toàn bộ quang cảnh ở trong phòng.

Đây là căn hộ có một phòng ngủ kiểu cũ, trần nhà rất thấp, không gian cũng nhỏ hẹp, rất dễ khiến người ta cảm thấy gò bó khó chịu. Phòng khách hơi bừa bộn, phía trước cái ghế sofa cũ không có bàn uống nước, thay vào đó là một chiếc máy khâu. Một phụ nữ trung niên ngồi sau chiếc máy khâu, đang cặm cùi may chiếc ống quần của một chiếc quần dài kiểu nam. Cảm giác có người vào phòng, người phụ nữ tạm ngừng việc may lại, hỏi một câu: “Sửa quần áo à?”

Người phụ nữ ăn mặc giản dị, tóc buộc rối bù sau gáy. Những nổi vất vả theo năm tháng đã khiến làn da chị tối sạm, nhưng vẫn có thể thấy được vẻ kiêu diễm của thời con gái thấp thoáng đâu đó trên gương mặt thanh tú.

Ngoại hình của người phụ nữ hoàn toàn khớp với tư liệu của cảnh sát, La Phi biết chị ta chính là Từ Tiểu Duyên, liền bước lên hai bước và nói: “Chúng tôi không sửa quần áo, chúng tôi đến tìm một người.”

“Tìm ai?” Người phụ nữ có vẻ cảnh giác, chăm chăm nhìn qua nhìn lại quan sát hai vị khách không mời mà đến.

“Chị có biết Vương Cảnh Thạc ở đâu không?” La Phi dừng lại trước chiếc máy khâu. Trên chiếc ghế sofa cách đó không xa chất đầy quần áo, xem ra không có chỗ nào có thể ngồi được.

“Tôi không biết! Tôi không còn bất cứ quan hệ gì với Vương Cảnh Thạc!”

Thái độ của người phụ nữ thay đổi một trăm tám mươi độ, chị ta thậm chí còn đe dọa, “Mời các anh đi mau, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

La Phi và Doãn Kiếm nhìn nhau, họ không ngờ được đối phương lại đột nhiên phản ứng dữ dội như vậy. Lúc này Doãn Kiếm mới nghĩ ra điều gì đó, vội rút thẻ cảnh sát ra nói: “Chị đừng căng thẳng, chúng tôi chính là cảnh sát.”

Người phụ nữ “á” lên một tiếng kinh ngạc, tâm trạng cũng dần bình tĩnh trở lại. Sau đó chị ta lại nhìn La Phi hỏi: “Vương Cảnh Thạc lại phạm tội gì?”

Nghe giọng của người phụ nữ, La Phi liền hỏi lại: “Anh ta thường xuyên phạm tội sao?”

“Đã vào đồn công an không chỉ một vài lần.” Người phụ nữ cười đau khổ. Lúc này chị ta thấy mình ngồi, mà lại để hai cảnh sát đứng, dường như không ổn lắm, liền đứng dậy thu dọn chiếc ghế sofa một chút, rồi mời: “Các anh ngồi đi.”

Đúng lúc La Phi và Doãn Kiếm ngồi xuống ghế, cánh cửa phòng ngủ khép hờ ở đối diện chiếc ghế sofa mở ra một khoảng chừng nửa mét, một cô bé đứng sau cửa thò người ra, ngó ra phòng khách.

Đó là một cô bé đang độ tuổi trăng rằm, chừng 15, 16 tuổi, đôi mắt to sáng long lanh trên gương mặt thanh tú. Khi phát hiện ra La Phi đang chú ý đến mình, cô bé tinh nghịch thè lưỡi ra, rồi bỗng nhiên đóng chặt cửa phòng lại, biến mất như một tiểu quỷ.

La Phi mỉm cười, đoán chừng hỏi: “Là con gái chị phải không? Tên là gì?”

“Vương San Y - chữ San trong cụm từ San san lai tri, Y chính là chữ có chữ Vi ở bên cạnh ấy.” Nói xong, người phụ nữ lại bổ sung thêm một câu, “Đó là tên ông nội đặt cho.”

La Phi thật lòng khen: “Tên rất hay, người cũng rất xinh.”

Khóe mắt Từ Tiểu Duyên hơi nheo lại, nhưng nụ cười thoảng qua ấy nhanh chóng biến mất, sau đó chị thở dài: “Có tác dụng gì đâu? Rồi vẫn là một đứa số khổ.”

Sau mấy câu thăm hỏi tình cảm, La Phi đi thẳng vào vấn đề: “Chị có biết Vương Cảnh Thạc ở đâu không?”

Từ Tiểu Duyên hỏi lại: “Rốt cuộc anh ta lại phạm tội gì?”

La Phi nói một cách cân nhắc: “Chúng tôi nghi ngờ anh ta... Ủm, bây giờ vẫn chỉ là nghi ngờ thôi - liên quan đến một vụ bắt cóc.”

“Vụ bắt cóc ư?” Từ Tiểu Duyên mở to mắt, có vẻ rất bất ngờ, sau đó chị lắc đầu nói, “Chắc chắn là các anh nhầm rồi!”

“Vì sao?”

“Không phải là tôi coi thường anh ta...” Khóe miệng Từ Tiểu Duyên khẽ nhếch lên, tỏ vẻ khinh thường, “Anh ta chỉ có thể gây ra những duyên như lừa bịp vặt vãnh, bắt cóc ư? Anh ta quả thực không có cái bản lĩnh đó!”

Trong phòng phát ra một tiếng động, dường như có vật gì đó bị đập xuống bàn. Từ Tiểu Duyên nhìn về phía căn phòng, rồi lại tiếp tục nói bằng giọng oán thán: “Cho dù là anh ta phạm tội gì đi nữa, hể các anh bắt được anh ta, phải cải tạo thì cho đi cải tạo, phải tử hình thì tử hình, tôi cũng được yên thân.”

Cô bé ở trong phòng hét lên một tiếng như thể muốn phản đối: “Mẹ!” Lúc này Từ Tiểu Duyên mới không nói nữa.

La Phi khẽ ho một tiếng, quay lại chủ đề ban đầu: “Chị không biết Vương Chính Thạc ở đâu à?”

“Không biết!” Vì tâm trạng vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng lúc nãy, giọng Từ Tiểu Duyên vẫn hơi gượng gạo, “Ai mà biết được hành tung của anh ta? Lúc cưới còn chả biết, sau khi ly dị lại càng không biết!”

La Phi nhắc đối phương: “Hôm 30 tháng 10 - cũng chính là tối ngày hôm kia, anh ta có gọi điện thoại cho chị đúng không?”

“Có gọi.” Từ Tiểu Duyên thẳng thắn thừa nhận, có điều chị lại nói tiếp luôn, “Anh ta hứng lên thì gọi điện thoại không thì đến một cái lông chân cũng chả thấy đâu!”

La Phi tiếp tục hỏi: “Thế anh ta nói gì trong điện thoại?”

“Anh ta bảo gần đây kiếm được một khoản tiền, đúng lúc sắp đến sinh nhật của San San, muốn mua một cái áo mới làm quà sinh nhật cho con.” Khi nhắc đến chuyện này, giọng Từ Tiểu Duyên nhẹ nhàng hơn một chút.

“Kiếm được một khoản tiền?” La Phi gắng hỏi: “Anh ta có nói là kiếm được bằng cách nào không, kiếm được bao nhiêu?”

Từ Tiểu Duyên lắc đầu: “Không thấy nói.”

La Phi trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “Sinh nhật con chị vào ngày nào?”

“Ngày ngày mai.”

“Ồ?” La Phi trở nên phấn chấn, “Có nghĩa là ngày mai Vương Cảnh Thạch sẽ đến tặng quà cho con?”

Nhưng Từ Tiểu Duyên cười nhạt: “Lời nói của anh ta mà cũng đáng tin? Lời anh ta nói ra chả bằng đánh rắm!”

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, khi cánh cửa mở ra, Vương San Y giận dữ xuất hiện ở cửa, cô bé đỏ mặt phản đối: “Mẹ, con không cho mẹ nói

bố con như thế!”

Từ Tiểu Duyên cao giọng hỏi lại: “Còn không cho mẹ nói? Mẹ hỏi con, bây giờ còn chả gọi được cả điện thoại cho ông ta?!”

“Đằng nào bố cũng nhất định sẽ mua quà cho con!” Cô bé quay người đóng sầm cửa lại, nhốt mình vào trong phòng.

Tâm trạng Từ Tiểu Duyên chợt bức xúc: “Bố con, bố con, gọi tình cảm thật đấy?! Có tí quà sinh nhật là mua chuộc được mày rồi hả? Mày ăn ngủ ỉ đái, có việc nào đến tay ông ta? Tao vất vả thế này, cuối cùng lại thành ra là lỗi của tao!” Chị càng nói càng tủi, cuối cùng nước mắt trào ra, “Toàn là loại vô lương tâm, toàn là loại vong ơn bội nghĩa...”

La Phi và Doãn Kiếm nhìn nhau, vẻ mặt bối rối khó xử. Họ đều chưa từng lập gia đình, không có kinh nghiệm, cũng không biết phải an ủi đối phương thế nào. Có điều nghe qua cuộc đối thoại giữa hai mẹ con, chắc là họ không biết Vương Cảnh Thạc lúc này ở đâu thật.

Người phụ nữ thốn thức khóc một hồi, vẫn chưa nguôi nổi oán giận trong lòng, lại ngẩng đầu hét về phía phòng ngủ: “Kể cả là ông ta có mua áo cho mày thì sao? Nếu ông ta có tiền thật, sao không mua cho mày một cái đàn piano! Rồi tiền học phí của mày nữa, ông ta có đưa được không? Tất cả đều trông vào một mình tao may may vá vá, khi nào mới tích đủ?!”

“Ồ... con chị đang học đàn piano à?” La Phi chọn đúng chủ đề để xen vào, hy vọng có thể khiến đối phương quên đi chủ đề mâu thuẫn gia đình.

Người phụ nữ lau nước mắt, quay lại nhìn La Phi nói: “Nó thích mà, học từ lúc nhỏ. Các thầy cô giáo đều nói nó chơi rất tốt, là một thiên tài. Sang năm có một cuộc thi toàn quốc muốn giới thiệu nó tham gia đấy. Nhưng giờ nó còn chẳng có một cái đàn riêng. Hơn nữa, muốn tham gia cuộc thi thì phải

mời giáo viên kèm riêng, một kèm một, chỉ trông vào các tiệm may của tôi thì làm sao có đủ tiền được.”

La Phi thở dài, nói khẽ: “Chà làm mẹ thật vất vả. Chị thực sự đã hy sinh rất nhiều... Cháu bây giờ còn nhỏ, chưa hiểu được. Khi nào lớn lên, nó tự sẽ thấy biết ơn chị.”

Từ Tiểu Duyên đang muốn nghe những lời như vậy, chị cũng thở dài rồi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì một mình.

“Thôi chúng tôi không làm phiền nữa.” La Phi đứng dậy chuẩn bị cáo từ, đồng thời dặn đối phương: “Nếu có tin tức của Vương Cảnh Thạc, chị nhất định phải liên lạc ngay với chúng tôi nhé.”

Từ Tiểu Duyên gật đầu, đứng lên theo. La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn

Kiểm, hai người đi ra khỏi căn hộ. Từ Tiểu Duyên tiễn họ ra cửa, bỗng chị lại nhớ ra điều gì đó liền nói: “Có một việc, không biết nói ra có tác dụng hay không...”

“Ồ?” La Phi tỏ ra rất chú ý, “Việc gì?”

“Hôm kia, khi gọi điện thoại cho tôi, hình như Vương Cảnh Thạc vừa lên xe taxi. Lúc đó tôi nghe thấy anh ta nói với lái xe: “Đến Khách sạn Minh Nguyệt Lâu”.”

Khách sạn Minh Nguyệt Lâu - La Phi thầm ghi nhớ trong đầu. Cho dù thông tin của Từ Tiểu Duyên có chính xác, thì đó cũng đã là việc xảy ra từ hai hôm trước. Mà trước đó Doãn Kiểm đã từng kiểm tra toàn bộ các khách sạn nhà nghỉ trong toàn thành phố thông qua hệ thống cảnh vụ, nhưng không hề phát hiện thấy có thông tin lưu trú của Vương Cảnh Thạc. Nhưng dù sao đi nữa, manh mối như vậy cũng có giá trị. La Phi đưa tay ra bắt tay Từ Tiểu Duyên, nói một cách chân thành: “Rất tốt! Cảm ơn chị đã cho biết thông tin!”

Sau khi chào tạm biệt Từ Tiểu Duyên, La Phi và Doãn Kiếm rời khỏi tòa nhà số 6, chuẩn bị đến khách sạn Minh Nguyệt Lâu tiếp tục điều tra tung tích của Vương Cảnh Thạc. Nhưng ra đến bên đường hai người mới phát hiện thấy phía trước và sau chiếc ô tô của họ đều có xe đỗ, xe của họ mắc kẹt ở giữa, không có một tí khoảng trống nào để dịch chuyển.

“Ôi trời, đỗ xe kiểu gì thế chứ.” Doãn Kiếm đang kêu ca thì thấy mấy gã đàn ông từ một chỗ râm gần đó nghênh ngang bước ra. Mấy gã đó vừa đi vừa tản ra, cố ý vây La Phi và Doãn Kiếm vào giữa.

Doãn Kiếm thấy tình hình không ổn, liền vội lùi lại một bước, dựa lưng vào cửa sổ xe; La Phi cũng tập trung tinh thần thủ thế, chuẩn bị đối phó với tình thế bất trắc có khả năng xảy ra.

Mấy gã đàn ông dần dần tiến tới gần, dừng lại ở vị trí cách hai người khoảng hơn một mét. Một gã dáng vóc to cao vạm vỡ trong số đó tiến một bước lên phía trước gã ồm ồm hỏi: “Chúng mày ở đâu ra?” Gã này để đầu trọc, mặt bị thịt trông có vẻ đáng sợ.

Doãn Kiếm đưa tay định lấy thẻ cảnh sát ra, nhìn La Phi khẽ kéo cánh tay cậu, ra hiệu cho đối phương bình tĩnh. Sau đó La Phi hỏi gã đầu trọc trước mặt: “Làm cái gì?”

Gã đầu trọc hần học chăm chăm nhìn La Phi một lúc rồi nói: “Sếp bọn tao muốn nói chuyện với chúng mày.”

“Nói thì nói.” La Phi xòe tay về bất cần, “Đến chỗ nào?”

“Mày cũng biết điều đấy. Đừng có hỏi nhiều, đi theo bọn tao!” Gã đầu trọc vừa nói vừa tránh người sang một bên để mở đường, một gã đàn ông khác kéo cánh cửa sau của chiếc ô tô phía trước, ra lệnh: “Lên xe!”

La Phi quay đầu bảo Doãn Kiếm: “Đi đi.” Hai người bèn chui vào trong

xe của đối phương. Gã đàn ông mở cửa xe ngồi vào ghế lái phía trước, gã đầu trọc thì ngồi ở ghế lái phụ. Nhân lúc chiếc ô tô khởi động, La Phi nhìn ra ngoài một lát, anh chú ý thấy mấy gã đàn ông còn lại lấy chỗ ở của Từ Tiểu Duyên làm trung tâm, tản ra xung quanh, mỗi tên nấp vào một góc khuất gần đó.

Chiếc ô tô rời khỏi Đâu Trang Tân Thôn, đi vào trong thành phố khoảng mười phút, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà hai tầng nhỏ sát đường. Gã đầu trọc quay đầu lại bảo: “Đến rồi, xuống xe!”

La Phi và Doãn Kiếm lần lượt xuống xe, đi theo hai gã đó vào trong tòa nhà. Gã đàn ông lái xe dừng lại ở tầng 1, còn gã đầu trọc dẫn La Phi và Doãn Kiếm lên tầng 2. Đi qua cửa thang máy rẽ phải, phía trước có một căn phòng, gã đầu trọc bước lên phía trước nói qua cửa: “Sếp dẫn người về đây rồi.”

Có tiếng đáp từ phía trong vọng ra: “Vào đi.” Gã đầu trọc liền khê đẩy cửa ra, hất hàm bảo La Phi và Doãn Kiếm: “Vào đi!”

La Phi và Doãn Kiếm bước vào phòng. Thì thấy đó là một căn phòng được bài trí như một văn phòng làm việc, đối diện là một chiếc bàn làm việc lớn kê ở sát cửa sổ, một người đàn ông trung niên ngồi phía sau chiếc bàn, người đó đang cúi đầu chăm chú vào bộ cốc chén uống trà tinh xảo, vẻ đầy hứng thú.

“Chúng mày ngồi bên kia.” Gã đầu trọc chỉ vào chiếc ghế sofa dài ở bên phải căn phòng, La Phi và Doãn Kiếm bèn ngồi xuống. Gã đầu trọc khóa trái cửa lại, đứng ngay cạnh cửa, trông như thần canh cửa.

Người đàn ông trung niên dường như không biết là La Phi và Doãn Kiếm đã vào phòng, vẫn chăm chú vào tách trà. Anh ta rót trà vào một chiếc chén nhỏ, sau đó cầm lên lắc mấy cái rồi lại đổ đi, sau khi lặp đi lặp lại mấy lần như thế, mới đưa chén trà lên miệng, khê nhấp một ngụm. Anh ta nhắm mắt

cảm nhận mùi vị rất lâu rồi trầm trồ khen: “Trà ngon.”

Doãn Kiếm hơi sốt ruột, cậu đã rất muốn hỏi, nhưng La Phi vẫn ngồi yên lặng điềm tĩnh, nên cậu không dám đường đột lên tiếng.

Cuối cùng người đàn ông cũng nuốt ngụm trà, lúc này anh ta mới mở mắt ra, nhìn về phía La Phi và Doãn Kiếm. Dáng người anh ta vốn đã cao to, thêm vào đó lại ngồi trên chiếc ghế của sếp cũng rất cao, ánh mắt anh ta tràn đầy khí thế mang sức ép của bề trên.

La Phi và anh ta nhìn nhau, ánh mắt anh rất điềm tĩnh.

Một lát sau, người đàn ông lên tiếng: “Tôi không biết sếp của các anh là ai. Nhưng tôi nói cho các anh biết: Vương Cảnh Thạc đang nợ tôi hơn ba trăm nghìn tệ, trước khi hẵn trả xong nợ cho tôi, đừng có kẻ nào xen vào. Hiểu không?” Anh ta nói một cách chậm rãi, nhưng mỗi một chữ đều được nhấn rất rõ ràng, như muốn cố ý thể hiện sức mạnh to lớn tiềm ẩn trong cơ thể mình.

Thấy La Phi và Doãn Kiếm không đáp lời, gã đầu trọc ở cửa liền quát: “Anh Tường đang hỏi chúng mày đấy? Nghe thấy không?”

La Phi vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục chăm chú nhìn kỹ người đàn ông được gọi là “anh Tường”. Anh không hề cố ý tập trung vào ánh mắt nhưng ánh nhìn của anh vẫn có một áp lực đặc biệt nào đó. Khí thế của anh Tường cứ thế vô thức bị át dần. Anh Tường khẽ liếm môi, anh ta có vẻ không thể trụ được nữa, rất muốn đưa mắt nhìn đi chỗ khác, dừng cuộc đấu mắt với La Phi, nhưng lại không cam tâm để mình rơi vào tình trạng thất thế như vậy, đành cố giữ nguyên hiện trạng.

La Phi hơi nhếch mép, gương mặt thoáng có nét cười. Sau đó anh nhìn chằm chằm vào anh Tường hỏi: “Cho nên, cái đám gọi là “bạn” giúp Vương

Cảnh Thạc gây sự ở bệnh viện Nhân Dân, chính là các anh, đúng không?”

Ánh mắt anh Tường vô thức tranh né, giây lát sau anh ta lấy lại khí thế, vặn hỏi: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Để tôi giúp anh phân tích sơ bộ một chút nhé. Anh chuyên cho vay nặng lãi, đã cho Vương Cảnh Thạc vay rất nhiều tiền. Lãi mẹ đẻ lãi con, cho đến bây giờ, anh ta vẫn còn nợ anh hơn ba trăm nghìn tệ chưa trả hết. Mấy hôm nay không thể liên hệ được với Vương Cảnh Thạc, nên anh cho người đến rình sẵn ở trước cửa nhà vợ cũ của anh ta. Hôm nay thấy hai chúng tôi đến tìm Vương Cảnh Thạc, anh nghĩ chúng tôi cũng là chủ nợ của anh ta. Nên anh cố tình cho quân đưa chúng tôi đến đây, định uy hiếp chúng tôi nhường đường cho anh, đúng không? Đáng tiếc là anh đã phán đoán nhầm rồi...” Sau khi nói một mạch những lời đó, cuối cùng La Phi cũng nói rõ thông tin về mình, “Chúng tôi không làm nghề cho vay tiền, chúng tôi là cảnh sát.”

Doãn Kiếm ở bên cạnh nghe thế liền rút thẻ cảnh sát ra, sau đó chỉ vào La Phi nói thêm: “Đây là anh La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành.”

Thoạt tiên, anh Tường ngớ ra một lúc, sau đó vội đứng dậy đi về phía chiếc ghế sofa, vừa đi vừa giải thích: “Ái chà, có sự nhầm lẫn, đúng là nhầm lẫn!” Anh ta bước đến gần cúi người xuống đưa tay ra định bắt tay La Phi.

La Phi xua tay, nói: “Không sao, ngồi đi!”

Anh Tường cười ngượng, để lấy lại chút sĩ diện, anh ta quay người quát gã trọc đầu đang đứng cạnh cửa: “Chúng mày làm việc kiểu gì thế hả? Không có mắt à?”

“Anh Tường...” Gã đầu trọc sợ sệt định giải thích mấy câu, nhưng sếp của gã đã khoát tay một cách khó chịu: “Đi ra, đi ra!”

Gã trọc đầu lẳng lẳng đi ra ngoài, lúc này Tường ca lại rút ra tấm danh thiếp đưa cho La Phi: “Đội trưởng La Phi, đây là danh thiếp của tôi. Các anh đã đến chỗ tôi cũng coi là có duyên, chúng ta nhất định phải kết bạn mới được.”

La Phi cầm lấy tấm danh thiếp nhìn lướt qua, thì thấy chỗ bắt mắt nhất ở chính giữa tấm thiếp có in mấy, chữ lớn: “Tài chính Đỉnh Thịnh - Vu Tường.”

Loại công ty tài chính trong xã hội này, nói trắng ra là cho vay nặng lãi. Những người này cho vay tiền với mức lãi suất cao ngất ngưỡng, người vay tiền thường không thể gánh được. Để đòi nợ, họ nuôi một đám lưu manh bên dưới, thường xuyên làm những chuyện như uy hiếp đe dọa. Có lúc, thậm chí còn đòi nợ dã man gây ra những vụ án hình sự nghiêm trọng. La Phi vốn không có thiện cảm gì với những người này, nhưng đứng từ góc độ pháp luật lại chẳng làm gì được bọn họ. Bởi vì khi cho vay nặng lãi, bọn họ đều viết gộp luôn cả lãi suất và tiền vốn vào giấy vay nợ. Ví dụ như vay một trăm nghìn tệ, thời hạn một năm, lãi suất cũng là một trăm nghìn tệ, trong giấy vay nợ sẽ viết luôn là vay hai trăm ngàn tệ. Như vậy, khi người cho vay lãi cầm giấy vay nợ đi đòi nợ, kể cả là cảnh sát có biết là cho vay lãi bất hợp pháp cũng không thể can thiệp được.

La Phi để tấm danh thiếp lên bàn uống nước, thể hiện rõ lập trường của mình bằng cách từ chối đó. Vu Tường cười khan mấy tiếng, kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh La Phi, sau đó ghé mặt lại hỏi: “Đội trưởng La, sao các anh cũng đến tìm Vương Cảnh Thạc?”

La Phi không trả lời câu hỏi của đối phương, mà hỏi: “Chắc là anh biết Lý Tuấn Tùng đúng không?”

“Lý Tuấn Tùng?” Vu Tường chớp chớp mắt, “Đội trưởng La, anh gợi ý một chút...”

La Phi nheo nheo mắt: “Nửa năm trước, bố của Vương Cảnh Thạc mất ở bệnh viện Nhân Dân, lúc đó anh đã cho người đến bệnh viện để gây sự đúng không?”

“Anh nói việc này ấy à... Dạ, chúng tôi cũng không còn cách nào khác mà.” Vu Tường giải thích bằng giọng điệu kể khổ, “Tôi dám cho Vương Cảnh Thạc vay tiền, là vì thấy tiền lương hưu của bố anh ta rất cao. Kết quả lại xảy ra sự cố điều trị. Ông bố mất đi, tiền nợ của chúng tôi cũng rất khó đòi, đúng không? Thế nào cũng phải đòi bệnh viện bồi thường một chút chứ? Vương Cảnh Thạc không có bản lĩnh đó, tôi đứng ra giúp anh ta, cũng có thể hiểu được mà.”

“Lý Tuấn Tùng chính là vị bác sĩ để xảy ra sự cố đó, chính vì các anh gây sự như vậy, nên sau đó đã bị bệnh viện đuổi việc.”

“Ồ, người anh nói chính là bác sĩ Lý ấy à? Anh ta tên là Lý Tuấn Tùng à? Tôi đúng là không còn nhớ rõ nữa.”

La Phi liền nói thẳng vào trọng điểm: “Sau đó các anh có đến kiểm chuyện với Lý Tuấn Tùng không?”

“Kiểm chuyện với anh ta để làm gì?”

“Bệnh viện bồi thường một trăm bảy mươi nghìn tệ, chắc là còn lâu mới đủ để Vương Cảnh Thạc trả nợ đúng không? Các anh không muốn đòi thêm tí tiền từ Lý Tuấn Tùng sao?”

“Đòi gì từ anh ta chứ, người ta đã bị đuổi việc rồi...” Vu Tường lắc lắc cái đầu nói dài bồi mấy câu, nhưng khi chạm phải ánh mắt của La Phi, anh ta lại co vùi vội sửa, “Ừm, cái này... Thực ra chúng tôi có đến tìm anh ta, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, nên về sau không đến nữa.”

“Ồ, tại sao lại không có tác dụng? Lý Tuấn Tùng là một người rất yếu

đuổi đúng không? Các anh mà lại không dọa được anh ta?”

“Dọa thì dọa được, nhưng anh ta có tiền đâu. Tiền của nhà anh ta đều do bà vợ quản - Bà đó ghê gớm lắm, không có cách nào làm gì được!” Vu Tường ngoác miệng liên tục lắc đầu, xem ra đã vấp phải không ít quả đắng từ Trang Tiểu Khê.

La Phi quan sát thần thái, cách nói của đối phương, thấy không giống như nói dối. Thêm nữa, Vu Tường thất bại trước Trang Tiểu Khê cũng rất hợp tình hợp lý.

“Thế là cho qua chuyện sao?”

“Không cho qua thì làm thế nào?” Vu Tường xòe bàn tay vẽ bất lực, “Cái tay họ Lý đó không có tiền, cũng không có việc làm, vợ anh ta lại ghê gớm như vậy, có làm gì nữa cũng vô nghĩa thôi. Chúng tôi cũng phải mất tiền thuê người, cũng phải tính toán tỉ lệ giữa mức độ bỏ vào và thu được chứ, đúng không?”

“Thế còn Vương Cảnh Thạc thì sao?” La Phi tiếp tục hỏi, “Anh ta có tiếp tục đến kiểm chuyện với Lý Tuấn Tùng không?”

“Việc chúng tôi còn không làm được thì anh ta làm sao mà làm được?” Vu Tường cười vẻ coi thường, sau đó hỏi La Phi: “Thằng oắt này phạm tội gì rồi? Trộm cắp hay lừa đảo?”

La Phi vẫn bình thản: “Sao anh lại hỏi như vậy?”

“Mấy hôm nay không biết thằng này kiếm đâu được một khoản tiền, cảnh sát các anh lại đến tìm hằm, chắc chắn mà lại phạm tội rồi. Khả năng của thằng đó thì cũng chỉ có thể ăn cắp hoặc lừa đảo thôi, có muốn ăn cướp cũng không cướp nổi.”

Ngay trước đó không lâu, Từ Tiểu Duyên cũng tỏ thái độ coi thường như vậy đối với Vương Cảnh Thạc. Xem ra trong con mắt người khác, Vương Cảnh Thạc không chỉ là một gã vô lại, mà còn là loại vô tích sự bỏ đi.

Ngoài ra còn một điểm chung nữa là: Từ Tiểu Duyên và Vu Tường đều nhắc đến chuyện trong tay Vương Cảnh Thạc có một khoản tiền! Đây hiển nhiên là một chi tiết đáng chú ý.

La Phi tiếp tục hỏi kĩ thêm về chi tiết này: “Sao anh biết là mấy hôm nay anh ta có tiền?”

“Bởi vì hắn bắt đầu chơi trò mất tích mà.”

“Ừm?” La Phi không rõ logic trong chuyện này.

Vu Tường giải thích: “Lúc trước không phải tôi đã nói rồi đấy thôi? Vương Cảnh Thạc vẫn còn nợ tôi hơn ba trăm nghìn tệ. Thái độ của hắn là cóc đã đẻ thì ném cho vỡ hẵn, tiền thì không có, chỉ có cái mạng đểu. Chúng tôi có tóm hắn cũng không có tác dụng gì, cùng lắm cũng chỉ có thể nện cho một trận - mà còn không dám nặng tay, đánh quá đà còn phải mất tiền cho hắn đi khám bệnh. Cho nên thường thì hắn cũng không tránh mặt chúng tôi. Nhưng một khi có tí tiền trong tay, là hắn sẽ trốn mất.”

La Phi “ồ” lên một tiếng, lại hỏi: “Thế lúc có tiền, anh ta sẽ trốn đi đâu?”

“Đa phần là tìm một chỗ ăn uống chơi bời, hưởng thụ cho đã đời. Nhưng cụ thể là đi đâu thì rất khó nói.” Vu Tường xòe tay nói, “Nếu không thì chúng tôi cũng không đến nỗi phải canh trước cửa nhà vợ cũ của hắn.”

La Phi nhớ đến trạng thái phản ứng dữ dội của Từ Tiểu Duyên khi vừa gặp mình, tâm trạng đó chắc chắn là do bị những kẻ đòi nợ quấy nhiễu. Nên anh liền nói với Vu Tường bằng giọng cảnh cáo: “Hai vợ chồng họ đã ly dị rồi, chuyện nợ nần không liên quan gì đến vợ con anh ta.”

“Đây là quy tắc cơ bản nhất trong nghề, tất nhiên là tôi hiểu.” Vu Tường vỗ ngực mấy cái, như muốn đảm bảo, “Chúng tôi chủ yếu vẫn đợi Vương Cảnh Thạc. Ngày mai chẳng phải là sinh nhật con gái hắn hay sao? Hắn rất có thể sẽ đến.”

“Chuyện sinh nhật con gái anh ta, anh cũng biết?” La Phi thấy hơi kỳ quặc. Chuyện này anh có nghe Từ Tiểu Duyên nói đến, nhưng Từ Tiểu Duyên chẳng có lý do gì để nói cho một kẻ thúc nợ như Vu Tường biết cả.

“Tôi có kênh thông tin của mình.” Vu Tường cười đắc chí và nói, “Làm cái nghề của chúng tôi, nếu tin tức không nhanh nhạy, thì sao mà làm được?”

“Cho dù thế nào đi nữa...” La Phi nói với giọng nghiêm khắc, “Tối nay, đề nghị anh cho người của mình rút đi.”

Vu Tường ngó ra một lúc, sau đó nhanh chóng cười giả lả nói: “Đội trưởng La, tôi nghĩ việc nợ tiền trả tiền cũng là hợp pháp đúng không? Chúng tôi sẽ không làm gì tùy tiện, đảm bảo không gây ra phiền phức đối với cảnh sát.”

“Tôi không nói về chuyện này, tôi muốn nói là người của anh không chuyên nghiệp, rất dễ để lộ dấu vết. Hơn nữa Vương Cảnh Thạc đã rất quen mặt đám người của anh đúng không? Cho nên nhanh chóng cho người của anh rút đi, tôi sẽ cử cảnh sát mặc thường phục túc trực ở khu vực gần đó.”

“Tôi hiểu rồi, tôi lập tức bảo họ rút ngay!” Sau khi thể hiện thái độ, Vu Tường lại ghé sát vào cạnh La Phi dò hỏi: “Xem ra lần này Vương Cảnh Thạc phạm tội không nhẹ nhỉ?”

“Không phải là việc anh nên hỏi, đừng hao tâm tổn sức quá nhiều!” Câu nói của La Phi khiến đối phương rút lại sau đó anh vừa đứng lên vừa nói: “Anh Tường anh đã đưa chúng tôi đến đây thì cũng phải đưa chúng tôi về

chứ nhỉ?”

“Ái chà đội trưởng La, anh đừng vả vào mồm tôi nữa.” Vu Tường vội đi lên trước dẫn đường, ra đến ngoài cửa thì thấy gã đầu trọc vẫn đứng chờ ở cửa thang máy, anh ta liền quát như để trút giận: “Đồ ngu, còn không mau lái xe đưa hai anh cảnh sát đi!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

3.

Gã đầu trọc đưa La Phi và Doãn Kiếm quay lại Đâu Trang Tân Thôn, sau đó thông báo mệnh lệnh của Vu Tường, bảo đám lâu la đang rình rập ở ngoài cửa đều rút hết. Còn La Phi gọi cảnh sát mặc thường phục đến mai phục ở hiện trường, sau khi đã bố trí ổn thỏa, anh và Doãn Kiếm lên xe, chuẩn bị đến khách sạn Minh Nguyệt Lâu dò tìm tung tích của Vương Cảnh Thạc trước.

“Cái tay Vương Cảnh Thạc này chắc chắn là tên bắn cóc rồi!” Trên đường đi, Doãn Kiếm vừa lái xe vừa đưa ra phán đoán. Giọng cậu thể hiện sự hồi hộp và phấn chấn khi sắp bước vào một trận đánh lớn.

Đúng vậy, rất nhiều biểu hiện đều cho thấy: Vương Cảnh Thạc đúng là kẻ hả nghi nhất trong vụ bắt cóc này.

- Hắn đang gánh một món nợ khổng lồ, vô cùng cần tiền;
- Hắn từng xuất hiện ở hiện trường trao đổi tiền chuộc;
- Hắn và Lý Tuấn Tùng từng có mâu thuẫn sâu sắc.
- Sau khi diễn ra cuộc trao đổi lấy tiền chuộc, hắn lập tức gọi điện thoại cho vợ cũ, nói là “kiếm được một khoản tiền”.

Tổng hợp mấy điểm ở trên, ai còn dám nói Vương Cảnh Thạc không phải

là tên bắt cóc?

Nhưng trong lòng La Phi vẫn còn một nghi hoặc. Sau khi Doãn Kiếm đưa ra kết luận, anh im lặng mấy phút, rồi đột nhiên hỏi: “Tại sao hãn phải trốn đi?”

“Hãn gây ra một vụ án lớn như vậy, tất nhiên là phải trốn đi chứ.” Nghe giọng của Doãn Kiếm, dường như hoàn toàn không cần thiết phải đặt ra câu hỏi này.

“Ý tôi là tại sao hãn phải trốn Vu Tường? Nếu đã lấy được tiền chuộc, không phải là cần tích cực trả sạch nợ sao? Sao phải để vợ con bị liên lụy?” La Phi trầm ngâm nói, cho nên, nếu chúng ta coi chuyện nợ nần là động cơ khiến hãn gây ra vụ bắt cóc, thì logic giữa những việc này lại bất hợp lý. Rất khó giải thích tại sao sau nửa năm Vương Cảnh Thạc lại gây ra một sự việc nghiêm trọng như vậy đối với Lý Tuấn Tùng.”

Doãn Kiếm vừa lái xe vừa ngẫm nghĩ, một lát sau cậu lại đưa ra một hướng nghĩ mới: “Liệu có phải là Vương Cảnh Thạc và Vu Tường cùng cấu kết gây ra vụ án? Bởi vì Vương Cảnh Thạc không có khả năng trả khoản nợ lớn, Vu Tường liền ép hãn bắt cóc Lý Tuấn Tùng. Sau khi xong việc, Vương Cảnh Thạc muốn nuốt trọn toàn bộ số kim cương đó một mình, cho nên mới chơi trò mất tích?”

La Phi lắc đầu: “Không giống. Nếu Vu Tường và Vương Cảnh Thạc cấu kết gây án, thì khi chúng ta đến chỗ Từ Tiểu Duyên, Vu Tường sẽ lập tức nghĩ ngay ra là cảnh sát đã tìm đến nơi. Bọn chúng trốn còn chẳng xong, sao lại chủ động gây sự với chúng ta?”

Doãn Kiếm nghĩ lại tình hình lúc tiếp xúc với Vu Tường và nắm tay chân, biểu hiện của đối phương không giống như là giả vờ. Nếu như vậy, khả năng Vu Tường tham dự vào vụ án đúng là rất thấp. Vì không có cách giải thích

nào hợp lý hơn, Doãn Kiếm đành nói qua quýt: “Có thể là có một động cơ khác khiến hãn lần trốn.”

La Phi cũng không nói gì thêm. Phỏng đoán không có căn cứ, cũng vô ích, việc khẩn cấp trước mắt vẫn là phải nhanh chóng tìm ra tung tích của Vương Cảnh Thạc. 23 giờ 36 phút, La Phi và Doãn Kiếm đến đích của chặng đường đi - khách sạn Minh Nguyệt Lâu. Khách sạn Minh Nguyệt Lâu nằm ở đặc khu kinh tế thuộc phía tây thành phố, xung quanh là một khu vực thương mại và trung tâm giải trí mới phát triển. Vương Cảnh Thạc đến đây chủ yếu là để ăn chơi hưởng lạc, khách sạn Minh Nguyệt Lâu được hãn chọn làm điểm dừng chân. Trên hệ thống mạng nội bộ của công an, cảnh sát không hề tìm ra thông tin thuê phòng của Vương Cảnh Thạc. Có điều loại người như hãn rất có khả năng đã dùng chứng minh thư giả để đăng ký, cho nên La Phi đến thẳng phòng bảo vệ của khách sạn Minh Nguyệt Lâu, nhờ họ phối hợp điều tra.

Trưởng phòng bảo vệ Lý Húc kiểm tra danh sách thuê phòng từ tối ngày 30 tháng 10 đến sáng sớm ngày 31 tháng 10, tất cả thấy có thông tin thuê phòng của mười bảy người đàn ông độc thân. Tiếp đó La Phi liền căn cứ vào thời gian đăng ký trong danh sách, kiểm tra camera giám sát ở quầy lễ tân, nhìn một lượt tất cả mười bảy người đàn ông này, tiếc là không phát hiện thấy bóng dáng của Vương Cảnh Thạc. Xem ra gã này đã không thuê phòng trong khách sạn.

Doãn Kiếm đoán: “Có thể nơi hãn muốn đến không phải là khách sạn Minh Nguyệt Lâu, hãn chỉ gọi taxi đến chỗ này, sau đó đi chỗ khác giải trí?”

Khi gọi xe taxi không nói ra chỗ cần đến thực sự, mà nói tên một công trình kiến trúc nổi tiếng hơn ở gần đó khả năng này cũng có thể xảy ra. Có điều thói quen của đại đa số mọi người vẫn là nói ra nơi cần đến chứ, nếu lái xe taxi không biết, thì mới nói tiếp một công trình kiến trúc nổi bật ở gần đó. Nhưng theo như lời kể của Từ Tiểu Duyên, sau khi lên taxi, Vương Cảnh

Thạc nói luôn: “Đến khách sạn Minh Nguyệt Lâu.” Cho nên La Phi vẫn không muốn bỏ qua ngay mục tiêu này, sau khi trầm ngâm một lúc, anh hỏi Lý Húc: “Ngoài phòng cho khách thuê ra, khách sạn của các anh còn những chỗ dịch vụ nào nữa?”

Lý Húc trả lời: “Tầng 3 tầng 4 có mấy tiệm ăn, tầng 7 có khu vực tắm xông hơi, tầng mười có phòng tập gym và phòng mát xa, tầng 11 có quán rượu và KTV ngoài ra dưới tầng hầm còn có một phòng chơi game.”

Doãn Kiếm nghe xong liền lập tức đề nghị: “Phòng tắm, phòng mát xa, quán rượu, KTV, những chỗ này đều là khu vực trọng điểm, cần điều tra cẩn thận. Những chỗ anh nói đều có khả năng có dịch vụ mại dâm, rất dễ hấp dẫn loại người như Vương Cảnh Thạc.”

Nhưng La Phi lại xua tay, nói một cách cả quyết: “Xuống phòng chơi game xem trước đi.”

Thế là Lý Húc dẫn đường, ba người xuống tầng hầm trước. Cửa phòng chơi game nhấp nháy ánh đèn màu, tạo ra cảm giác chói lóa huyền hoặc.

Đi qua cửa lớn thì thấy phòng game rất rộng, trong phòng lố nhố đầu người, vô cùng sôi động. Âm thanh phát ra từ các loại máy chơi game và tiếng người ồn ã hòa trộn với nhau thành một mớ hỗn tạp, dậy lên ở hết chỗ nọ lại sang chỗ kia.

“Tình hình kinh doanh ở đây tốt thật đấy.” La Phi cố gắng nói thật to.

Lý Húc đáp lời: “Máy móc thiết bị chơi game ở đây tốt nhất thành phố, có rất nhiều người đến đây chỉ để chơi game. Giờ đang là thời gian cao điểm, nếu vào cuối tuần thì còn kinh khủng nữa.”

La Phi đưa mắt nhìn xung quanh, lại hỏi: “Không có đánh bạc chứ?” Có một khoảng thời gian, tình hình đánh bạc ở các phòng chơi game trong thành

phổ rất nghiêm trọng, đầu năm nay cảnh sát đã tổ chức một đợt hành động càn quét. La Phi thấy ở đây cũng có không ít loại máy kiểu chơi xổ số, nên hỏi như vậy.

Lý Húc vội bày tỏ thái độ, nói: “Tuyệt đối không có. Chỗ chúng tôi toàn bộ đều sử dụng loại tiền xu chơi game phổ thông nhất, một tệ một đồng, không thu nhận quy đổi lại thành tiền được.” Anh vừa nói vừa dẫn La Phi đến quầy phục vụ, nói với cô gái trực ban bên trong: “Lấy mấy đồng xu chơi game ra đây.”

Cô gái đưa ra mấy đồng xu dùng để chơi game, tròn tròn, thể tích nhỏ hơn đồng xu một tệ một chút. La Phi giơ lên trước mặt xem, quả nhiên là loại tiền xu chơi game phổ thông loại thông dụng.

Thông thường, các phòng chơi game có đánh bạc đều sử dụng tiền xu chơi game được chế tạo riêng. Khách đánh bạc bỏ tiền ra mua tiền xu, nếu thắng bạc trên máy game, có thể mang số tiền xu chơi game được thêm đến cho quầy phục vụ mua lại, nhờ đó kiếm được tiền đánh bạc. Còn loại tiền xu chơi game thông dụng này thì nơi kinh doanh dịch vụ chơi game không thể mua lại được, bởi vì loại tiền xu này ai cũng có thể đến mua ở nhà máy, giá khoảng hai hào, nếu có người đến nhà máy mua tiền xu rồi bán lại cho nơi kinh doanh dịch vụ chơi game thì có thể dễ dàng kiếm được tiền chênh lệch.

Cho nên vào đầu năm, sau đợt hành động càn quét đó, cảnh sát đã đưa ra quy định riêng: Trong phòng chơi game chỉ được phép sử dụng loại tiền xu chơi game phổ thông không được phép đặt chế tạo riêng, chặn đứng khả năng đánh bạc ở các phòng chơi game bằng cách đó. Bây giờ xem ra phòng chơi game trong khách sạn Minh Nguyệt Lâu tuân thủ rất nghiêm quy định của cảnh sát.

Doãn Kiếm lấy ra một tấm ảnh của Vương Cảnh Thạc đưa cho cô gái bán tiền xu nhận dạng. Trong lúc cô gái ngắm bức ảnh, La Phi bỗng đưa tay vỗ

vào vai Doãn Kiếm, nói: “Ra đây.”

Doãn Kiếm nghe giọng của La Phi không bình thường, tinh thần lập tức trở nên hồi hộp. Cậu bước theo La Phi bảy tám bước về phía bên phải quầy phục vụ, hai người đến một góc khuất ánh sáng. Ở chỗ này có thể dễ dàng quan sát được tình hình trong phòng chơi game, nhưng những người khác lại rất khó nhìn thấy họ.

La Phi đưa tay chỉ về một phía: “Bên cạnh cái cột đối diện với cửa lớn, chiếc máy xổ số thứ ba - nhìn thấy gã đó chưa?”

Doãn Kiếm định thần nhìn theo. Thì thấy một người đàn ông đang đứng trước chiếc máy đó, dáng người trung bình, rất gầy, mặt trắng bệch một cách đáng sợ, tóc vừa bù xù vừa dài, trông hệt như một con ma mắc bệnh lao bị suy dinh dưỡng.

“A!” Doãn Kiếm đã nhận ra người đó, cậu khe khẽ lên một cách kinh ngạc, “Là Vương Cảnh Thạc?!”

La Phi gật đầu, tiếp tục quan sát gã đó.

“Bây giờ làm thế nào? Bắt không?” Doãn Kiếm có vẻ nôn nóng. Cậu không ngờ rằng có thể phát hiện ra mục tiêu nhanh chóng như vậy, cho nên chưa kịp chuẩn bị.

“Không, đừng có hấp tấp.” La Phi đưa tay lên lắc lắc, sau đó anh nhắc trợ lý của mình, “Cậu có nhìn thấy người bên cạnh Vương Cảnh Thạc không?”

Doãn Kiếm cũng đã để ý thấy, còn có một thanh niên trẻ đứng bên cạnh Vương Cảnh Thạc, người đó thân hình cao lớn vạm vỡ, nét mặt dữ tợn. Vương Cảnh Thạc say sưa tập trung chơi cái máy xổ số, người thanh niên thì đứng bên cạnh chăm chú xem, anh ta còn cầm một cuốn sổ nhỏ trong tay.

Đúng lúc đó thì ván game kết thúc, Vương Cảnh Thạc giờ nằm đắm giáng một nhát xuống cái máy, xem ra không hài lòng lắm về kết quả ván chơi. Cậu thanh niên thì cúi đầu, viết gì đó vào trong cuốn sổ.

“Đó là bạn của hần?” Doãn Kiếm lăm lăm phỏng đoán còn La Phi thì chau mày lại, tiếp tục chăm chú quan sát hai mục tiêu đó. Lúc này Lý Húc cũng đi đến, thấy nét mặt hai cảnh sát nghiêm nghị, anh ta cũng không dám làm phiền, chỉ đứng bên cạnh căng thẳng chờ đợi.

Lại một ván game nữa kết thúc, lần này chiếc máy xổ số liền một lúc nhả ra mấy đồng xu chơi game. Vương Cảnh Thạc hớn hở cầm số tiền xu thắng được trong tay. Người thanh niên bên cạnh anh ta lại bắt đầu cầm cái ghi chép, đồng thời há miệng ngáp một cái rõ to.

La Phi khẽ gật đầu, dường như trong đầu đã có kết luận gì đó. Sau đó anh khẽ kéo Doãn Kiếm, bảo: “Ra ngoài nói chuyện.”

Doãn Kiếm liền đi cùng La Phi ra khỏi phòng chơi game, Lý Húc theo sát phía sau họ. Sau khi đứng lại, Doãn Kiếm và Lý Húc đều nhìn La Phi, đợi anh giảng giải và đưa ra chỉ thị.

Thì La Phi lên tiếng: “Ở chỗ này có sòng bạc ngầm.”

“Sòng bạc ngầm?” Lý Húc lộ vẻ kinh ngạc, anh ta vô thức nhìn về phía phòng chơi game, “Thế... thế là thế nào?”

“Có người lợi dụng loại máy game xổ số của các anh để mở sòng đánh bạc.” La Phi giải thích, “Cụ thể là, có người bán tiền xu chơi game cho con bạc theo cách riêng, con bạc cầm tiền xu đến chơi, nếu thua, người mở sòng bạc sẽ được số tiền đó; nếu con bạc thắng, cũng có thể cầm số tiền xu thắng được đến chỗ chủ sòng bạc để đổi thành tiền mặt. Bởi vì mọi người đều sử dụng loại tiền xu chơi game phổ thông, để phòng trừ trường hợp có người

nhân cơ hội mua bán tiền xu kiếm lời, chủ sòng bạc sẽ cử tay sai đi theo con bạc, ghi chép lại tình hình thắng thua của con bạc, cuối cùng khi đổi tiền thì căn cứ vào số liệu ghi chép của tay sai.”

Doãn Kiếm đã hiểu ra: “Hóa ra Vương Cảnh Thạc đến đây để đánh bạc, người bên cạnh hẳn chính là tay sai của chủ sòng bạc.”

Lý Húc vội thanh minh: “Việc mở sòng bạc ngầm này không liên quan gì tới khách sạn của chúng tôi đâu.”

La Phi nói: “Tôi tin là khách sạn các anh không biết sự việc này, có điều chắc chắn có nhân viên của phòng chơi game cấu kết với chủ sòng bạc.”

Lý Húc bày tỏ thái độ: “Tôi gọi giám đốc của chúng tôi đến luôn đây, kiểm tra cẩn thận xem thế nào.”

“Việc này tạm thời không cần vội.” La Phi ngăn lại, “Chúng tôi đến đây là để tìm người, không phải để xử lý chuyện đánh bạc!”

“Hai việc này dính vào nhau đúng là hơi phiền hà đấy.” Lúc này Doãn Kiếm cũng đã hiểu ra ngọn ngành sự việc, “Nếu chúng ta hành động đối với Vương Cảnh Thạc chưa biết chừng sẽ xảy ra xung đột với chủ sòng bạc, tình hình mà mất kiểm soát thì sẽ rất khó xử lý.”

La Phi cũng nghĩ như vậy: “Cho nên đừng ra tay ở đây, ở đây quá hỗn loạn.”

Doãn Kiếm hỏi: “Thế phải làm thế nào?”

La Phi sờ tay lên cằm trầm ngâm đáp: “Phải tóm được chủ sòng bạc ngầm đó ra mới được.”

“Tóm bằng cách nào?”

“Nếu tôi là chủ sòng bạc, khả năng lớn là tôi sẽ bao một phòng trong khách sạn để tiện cho việc trao đổi và giao dịch tiền xu chơi game với con bạc.”

“Vâng.” Doãn Kiếm gật đầu nói, “Cho nên phải kiểm tra danh sách thuê phòng của khách sạn, xem có đối tượng khả nghi nào bao phòng một thời gian dài không.”

“Đúng thế. Cậu ở lại đây, canh chặt Vương Cảnh Thạc.” La Phi mệnh lệnh cho Doãn Kiếm trước, sau đó quay đầu nhìn Lý Húc, “Anh đưa tôi đi kiểm tra danh sách thuê phòng.”

Thế là Doãn Kiếm ở lại cửa phòng chơi game canh chừng. Còn Lý Húc thì dẫn La Phi đến quầy lễ tân của khách sạn, họ kiểm tra toàn bộ tình hình đăng ký của khách trọ ở thời điểm hiện tại, nhanh chóng xác định được một mục tiêu trọng điểm: “Có một người đàn ông tên là Vĩ Tiến Trang ở phòng 1536, người này đã ở đây thường xuyên hơn một tháng. Mà theo nhân viên phục vụ phòng phản ánh, thường xuyên có người lạ mặt ra vào căn phòng này.

La Phi quyết định: “Tôi lên xem sao.”

Lý Húc chủ động đề nghị giúp đỡ: “Tôi đi cùng anh nhé?”

Nhưng La Phi xua tay: “Không cần. Nhiều người lạ đâm ra lại dễ bắt dây động rừng. Anh cứ xuống chỗ phòng game trợ giúp cho Doãn Kiếm đi.” Dứt lời, anh liền đi một mình về phía cầu thang máy.

Đi thang máy đến tầng 15, đi theo biển chỉ dẫn trên tường tìm hướng đến phòng 1536 - hóa ra ở tận cùng hành lang bên tay phải. Thế là đi theo hướng đó, khi đi ngang qua phòng vệ sinh công cộng thì thấy một người đàn ông trông lôi thôi lếch thếch đang dựa vào cửa nhà vệ sinh hút thuốc. La Phi vờ

như không để ý, chỉ vô tình nhìn một cái, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Người đàn ông vút điều thuốc xuống dưới chân giậm tắt, sau đó bước từng bước theo La Phi. Hai người cứ một trước một sau đi như vậy một lúc, thấy sắp đến phòng 1536 ở tận cùng, người đàn ông đó liền tăng tốc vượt lên phía trước La Phi anh lại hỏi: “Này, anh làm gì đấy?”

La Phi cười xã giao đáp: “Có người bạn giới thiệu tôi đến chơi, cậu ấy nói là đến phòng 1536 để mua tiền xu đánh bạc.”

“Bạn nào?” Người đàn ông quan sát La Phi từ trên xuống dưới, “Anh bảo cậu ta cùng đến đây.” Xem ra gã cũng rất cảnh giác.

“Vương Cảnh Thạc mà.” La Phi nhe răng cười nói: “Cậu ấy đang chơi rất hào hứng ở bên dưới, làm gì có chuyện đồng ý đi lên?”

“Nói thế cũng vô ích.” Thái độ của người đàn ông vẫn rất cứng rắn, “Quy tắc ở chỗ chúng tôi, lần đầu tiên đến, bắt buộc phải có người quen dẫn đến.”

“Ồ, vâng vâng.” La Phi khách khí đáp lời, đột ngột đưa tay tóm chặt cánh tay đối phương, vừa kéo đồng thời vặn một nhát, gã liền mất thăng bằng. Đợi đến khi gã định thần lại được thì đã nằm sấp xuống mặt thảm trên nền hành lang, một tay bị bẻ quặt ra đằng sau, lưng thì bị ấn mạnh xuống, không sao động dậy được.

La Phi vòng tay trái ra quai hàm gã, cánh tay siết chặt cổ gã, khiến gã không sao kêu hét lên được. Đồng thời tay phải của anh ấn mạnh bàn tay bị bẻ quặt của gã theo chiều ngược với khớp tay. Gã đau không chịu nổi, mặt mũi méo xẹo.

La Phi ghé sát vào tai gã hỏi: “Có đau không?”

Người đàn ông lấy hết sức lực cố gắng gật đầu trong mức độ cho phép.

La Phi lại nói: “Nói cho anh biết: Tôi là cảnh sát. Lát nữa tôi hỏi cái gì, anh trả lời cái đó, không được hét. Hiểu chưa?”

Biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đối phương, gã ngớ ra, không biết đầu cua tai nheo ra làm sao.

La Phi cũng không phí lời, tiếp tục ấn ngược thật mạnh vào khớp bàn tay gã. Đợi đến khi đối phương rên lên “hư hư”, anh lại hỏi: “Nghe rõ chưa?”

Gã liên tục gật cằm xuống thắm mấy nhất liên, hết như gà mổ thóc. Cho đến khi cả hai tay La Phi đồng thời lỏng ra, gã mới thở phào như trút được gánh nặng.

Thấy đối phương đã biết điều, La Phi liền bắt đầu tra hỏi.

“Anh tên là gì?”

“Tôn... Tôn Càn.”

“Trong phòng có mấy người?”

“Chỉ có một người.”

“Là Vĩ Tiến Chương phải không?”

“Vâng, anh Chương...”

“Trên người anh có thẻ mở cửa phòng không?”

“Có ở trong túi quần bên phải.”

La Phi sờ túi quần đối phương, nhanh chóng tìm thấy thẻ mở cửa phòng. Sau đó anh cởi thắt lưng của đối phương, rút ra, thắt nút một cách thành thực, buộc hai tay đối phương ngược ra sau lưng. Anh cầm thắt lưng khẽ ra lệnh:

“Đứng lên!”

Tôn Càn quay người gắng gượng đứng dậy. Vì thắt lưng đã bị rút mất, gã buộc phải dùng hai tay túm chặt lấy cạp quần ở sau mông thì chiếc quần dài mới không tụt xuống.

La Phi dắt Tôn Càn đến trước cửa phòng 1536, tay phải đưa thể phòng cắm vào khe nhét thẻ, cửa phòng liền mở ra. Ti vi trong phòng đang chiếu một bộ phim hài, bật tiếng rất to, không khí sặc sụa mùi thuốc lá.

Bước mấy bước vào trong phòng, vòng qua nhà vệ sinh ở cửa thì thấy một người đàn ông đang nằm uể oải phía đầu giường, tay kẹp một điếu thuốc lá đã hút được một nửa. La Phi nhận ra người này chính là vị khách đăng ký thuê phòng tên là Vĩ Tiến Chương.

Vĩ Tiến Chương cũng đã nhìn thấy Tôn Càn và La Phi, hẩn ngồi dậy, mặt đầy nghi ngờ, quay về phía Tôn Càn hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tôn Càn mặt mũi phiền não nhìn về phía La Phi, sợ sệt nói: “Anh... anh Chương, anh ta là cảnh sát.”

“Mẹ kiếp!” Vĩ Tiến Chương lập tức nhảy bật dậy, hẩn vứt điếu thuốc lá trên tay xuống đất, cúi đầu định xông luôn ra khỏi phòng. Tiếc là hẩn vừa chạy ra ngoài mấy bước, đã bị La Phi đập một nhát vào ngực, người hẩn như thể một bao cát nặng, lại đổ nhào xuống giường như cũ.

“Vĩ Tiến Chương!” La Phi nghiêm giọng quát, “Cảnh sát đã nắm được toàn bộ hồ sơ cá nhân của anh, anh còn định chạy đi đâu?!”

Vĩ Tiến Chương lập tức nhũn như con chi chi, hẩn ngồi ủ rũ ở đầu giường, làm ra vẻ đáng thương, phân bua: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi cũng chỉ là mấy người bạn tụ tập chơi tí thôi... Thực sự không vi phạm gì nghiêm trọng.”

Đầu tiên La Phi trình trọng cảnh báo: “Rốt cuộc là phạm tội ở mức nào thì còn phải xem kết quả điều tra của cảnh sát.” Sau đó anh lại dụ giọng, thay đổi giọng điệu: “Có điều hôm nay tôi đến đây không phải là vì việc của anh, tôi đang điều tra một vụ án. Nếu anh tích cực phối hợp, cũng có thể coi là một biểu hiện lập công.”

Vĩ Tiến Chương vội bày tỏ thái độ: “Phối hợp! Tôi nhất định phối hợp!”

La Phi chỉ về phía dưới cửa sổ: “Anh ngồi qua phía bên kia.” Ở đó kê một cái bàn nước và hai chiếc ghế sofa đơn.

Vĩ Tiến Chương ngoan ngoãn ngồi vào một chiếc ghế. La Phi đẩy luôn Tôn Càn vào góc trong, ra lệnh: “Anh ở yên chỗ này, đừng có động đậy.” Sau đó anh cũng đi đến bên cửa sổ, ngồi vào chiếc ghế còn lại. Anh lấy tấm ảnh của Vương Cảnh Thạc, đưa ra trước mặt Vĩ Tiến Chương, hỏi: “Người này chắc anh biết chứ?”

Vĩ Tiến Chương nhìn một cái nói luôn: “Biết - Vương Cảnh Thạc mà, bình thường chúng tôi đều gọi hắn là Vương Ngu Xuân, hắn lại gây án gì à?”

La Phi không đáp lời đối phương, anh tiếp tục hỏi: “Anh ta là khách thường xuyên của anh phải không?”

Vĩ Tiến Chương nhướng mắt lên, như thể đang nhầm tính, sau đó hắn trả lời: “Tính cả lần này là ba lần nha? Hắn thích đánh bạc, nhưng không có tiền, cho nên cũng không hay đến.”

“Lần này thì sao?” La Phi nheo mắt lại, “Có phải trong tay hắn có khá nhiều tiền không?”

“Hai hôm nay đã chơi tất cả hơn bốn nghìn tệ.” Vĩ Tiến Chương nhận xét, “Đối với hắn thì không ít đâu. Hai lần trước hắn đến cũng chỉ chơi ba đến năm trăm tệ thôi.”

“Anh có biết trên người hần có tất cả bao nhiêu tiền không?”

Vĩ Tiến Chương đáp rất chắc chắn: “Tất cả cũng chỉ có hơn bốn nghìn tệ thôi, đã thua sạch rồi.”

La Phi “ồ” một tiếng.

Vĩ Tiến Chương nói chi tiết: “Hần đến vào tối hôm kia, chơi suốt, chơi liền hai ngày rồi. Thực ra đến lúc chiều nay, hần đã thua sạch toàn bộ tiền trong tay rồi, tất cả là bốn nghìn sáu trăm tệ. Sau đó hần sống chết chèo kéo để tôi cho nợ trước một nghìn tệ, tôi đoán chắc là cũng chơi gần hết rồi?”

“Ở chỗ các anh thắng thua nhiều thế à?” La Phi tỏ vẻ nghi ngờ, “Một tệ một quân bạc, hai ngày mà thua được tận hơn bốn nghìn tệ?”

“Cái này...” Vĩ Tiến Chương do dự một lúc, cuối cùng thành thật nói: “Quân bạc mà, không nhất định là một tệ một xu, cụ thể bao nhiêu tiền được giao hẹn vào lúc mua. Hai hôm nay Vương Cảnh Thạc chơi loại mười tệ một xu.”

Đúng thế, chẳng nào cũng có tay sai đi theo để ghi sổ cho nên giá trị của quân bạc chỉ cần hai bên giao hẹn trước với nhau là được. Nếu vậy, Vĩ Tiến Chương cũng không có vẻ là nói dối. Có điều, không lẽ trên người Vương Cảnh Thạc thật sự chỉ có hơn bốn nghìn tệ? Điều này không khớp với tình hình vụ án.

La Phi suy nghĩ một lúc, lại nói với Vĩ Tiến Chương: “Một lát nữa anh làm theo lời tôi. Nếu làm tốt, lần này tôi tạm thời sẽ không truy cứu chuyện của anh.”

“Phải làm thế nào? Anh cứ phân công.” Vĩ Tiến Chương vừa nói vừa xấn tay áo lên, dáng vẻ hết sức sẵn sàng.

La Phi nói ra chi tiết kế hoạch của mình. Vĩ Tiến Chương nghe xong liền đưa tay vỗ ngực: “Anh cứ yên tâm, việc này đảm bảo xong.”

La Phi lại lấy điện thoại di động bấm số gọi cho Doãn Kiếm, dặn dò: “Lát nữa thẳng tay sai sẽ dẫn Vương Cảnh Thạc lên, cậu cứ mặc kệ, lẳng lẽ bám theo. Sau khi Vương Cảnh Thạc vào phòng, cậu hãy canh chừng bên ngoài.”

Khi La Phi gọi điện thoại, Vĩ Tiến Chương đứng dậy cời trói cho Tôn Càn, sau đó hăn ra lệnh “Mày đi gọi thẳng Vương Ngu Xuân lên đây. Cứ nói là bây giờ tao không vui, không muốn cho nợ. Bảo nó trả số tiền còn nợ trước đã rồi tính.”

Tôn Càn vâng vâng dạ dạ đi ra ngoài. Vĩ Tiến Chương lại chạy đến cạnh La Phi, hai người cùng chờ đợi.

Khoảng mười phút sau, Tôn Càn dẫn Vương Cảnh Thạc vào trong phòng. Hai mắt Vương Cảnh Thạc đỏ quạch, dáng đi liêu xiêu, người đã vô cùng mệt mỏi. Nhưng mắt hăn lại ánh lên một sự phấn khích rạng rỡ khác thường.

Nhìn mặt hăn, La Phi đã biết ngay: Nhân vật trước mặt đúng là loại vô tích sự nghiện cờ bạc nặng. Vì sao hăn lại bị mọi người khinh thường, vì sao từ con em của một cán bộ cao cấp lại trở thành một tên vô lại thành phố, vì sao lại nợ một khoản tiền không lo như vậy... Những câu hỏi đó đều lập tức có ngay câu trả lời sau cái nhìn đầu tiên.

Đầu tiên Vĩ Tiến Chương hỏi Tôn Càn: “Chúng ta cho hăn nợ một nghìn tệ, còn lại bao nhiêu?”

“Chả còn bao nhiêu.” Tôn Càn cầm cuốn sổ ghi chép trong tay lên xem, “Anh ta lại thua bảy trăm hai mươi tệ, bây giờ số tiền vay còn lại hai trăm tám mươi tệ.”

Vĩ Tiến Chương trợn mắt nhìn Vương Cảnh Thạc: “Thôi được rồi, cứ trả

trước bảy trăm hai mươi tệ này đi đã.”

“Anh Chương, em có tiền đâu.” Vương Cảnh Thạc nhích lên phía trước một bước, cười nhăn nhở, “Anh cho em chơi thêm một lúc nữa, đến lúc thắng là em có thể trả được.”

“Cút con mẹ mày đi. Ông mày hết kiên nhẫn rồi, bây giờ ông mày muốn về nhà đi ngủ.” Vĩ Tiến Chương vừa chửi vừa đưa mắt ra hiệu cho Tôn Càn. Tôn Càn lập tức bặt một nhát vào sau gáy Vương Cảnh Thạc: “Con mẹ mày, có trả tiền không thì bảo?”

Thế chất Vương Cảnh Thạc vốn đã yếu, lại không hề phòng bị, bị cú bặt làm cho chao đảo. Tôn Càn được thể đập thêm một cú vào khuỷu chân hấn, Vương Cảnh Thạc khuỷu gối, quỳ luôn xuống trước mặt Vĩ Tiến Chương và La Phi.

Tôn Càn tiếp tục tiến lên, đưa tay tóm chặt cổ Vương Cảnh Thạc từ phía sau, ấn đầu đối phương ra đằng sau.

Vĩ Tiến Chương vắt chân lên đùi, hất mũi chân vào cằm Vương Cảnh Thạc, cười một cách dữ tợn, hỏi: “Nói xem, bao giờ trả tiền?”

Vương Cảnh Thạc dường như đã quen với chuyện bị làm nhục như vậy, hấn cụp mắt nói: “Anh Chương, em đúng là không có tiền. Hay là anh lôi em ra chợ xẻ lấy thịt bán? Biết đâu lại bán được một vài nghìn tệ?”

“Đã bảo mày là Vương Ngu Xuân, mày đúng là thằng ngu xuân thật hả? Đến giờ này rồi còn bẻm mép với tao hả?” Vĩ Tiến Chương thọc mũi chân vào mồm Vương Cảnh Thạc, dẫn giọng chửi: “Con mẹ mày, tao cho mày bẻm mép! Tao cho mày bẻm mép!”

Mũi chân Vĩ Tiến Chương thọc một hồi, Vương Cảnh Thạc lại bị Tôn Càn tóm chặt sau gáy, hấn không dám phản kháng, cũng không thể né tránh được,

đánh nhắm mắt chịu đựng, trông bộ dạng vô cùng thảm hại.

La Phi thấy không thể để thế được nữa. Thực ra chính La Phi đã đưa ra kế hoạch ép Vương Cảnh Thạc trả nợ, nhưng anh không ngờ thủ đoạn của Vĩ Tiến Chương lại dã man như vậy. Thế nên lúc này anh khẽ ho một tiếng, ngầm ý bảo vừa thôi.

Vĩ Tiến Chương liền co chân lại, Tôn Càn cũng buông tay ra. Vương Cảnh Thạc vừa xoa gáy vừa bò dậy há miệng nhe răng, mặt mũi méo mó thảm hại.

“Mẹ kiếp, tao không có thời gian để lôi thôi với mày.” Vĩ Tiến Chương nói theo lời móm sắn từ trước của La Phi, “Tao hỏi mày, cứ cho là mày không có tiền đi, trên người mày có thứ gì có thể cầm cố được không?”

“Mấy bộ áo rách, một đôi giày rách. Anh có lấy không?” Người Vương Cảnh Thạc run lên lẩy bẩy, đúng bộ dạng của một tên vô lại.

“Ai lấy những thứ đồng nát ấy của mày hả? Ý tao muốn nói là những thứ đáng tiền.”

“Em làm gì có cái gì đáng tiền? Đã đổi thành tiền hết từ lâu rồi, không đem đi đánh bạc, thì cũng mua rượu uống hết rồi.”

“Mày nghĩ kĩ xem.” Vĩ Tiến Chương nói bằng giọng dụ dỗ, “Chỉ cần mày đem ra được đồ tốt, không những có thể trả được nợ, tao còn cho mày thêm hai ba nghìn tệ nữa, cho mày chơi thật đã.”

Vương Cảnh Thạc xòe hai tay: “Em thật sự không có.”

Vĩ Tiến Chương đưa mắt nhìn La Phi ngồi bên cạnh, ý muốn hỏi: Làm thế nào?

La Phi trầm ngâm một lát, bỗng anh ngước mắt lên, ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào mắt Vương Cảnh Thạc, đồng thời anh lạnh lùng hỏi: “Không phải là trong tay anh có kim cương à?”

Vương Cảnh Thạc ngớ ra, sau đó, hần từ từ há mồm ra, vẻ mặt như thể vừa nghe thấy chuyện hoang đường nực cười nhất trên thế giới. “Trong tay tôi có kim cương?” Hần cười đến suýt ho, “Nếu tôi có kim cương trong tay, thì trong hố cút cũng đào ra được vàng!”

La Phi nhìn Vương Cảnh Thạc, quan sát từng nét mặt cử chỉ nhỏ nhất của đối phương. Đợi đến lúc Vương Cảnh Thạc dứt cơn cười, La Phi quay đầu nói với Vĩ Tiến Chương: “Hai anh đi trước đi.”

“Được thôi.” Vĩ Tiến Chương vui vẻ đáp lời, đứng lên đi luôn ra ngoài. Tôn Càn càn như vừa được đại xá, vội vàng chuồn ra trước, còn nhanh hơn cả thỏ.

Vương Cảnh Thạc nhìn theo bóng dáng Vĩ Tiến Chương, lại nhìn La Phi, nét mặt có vẻ ngạc nhiên. Hần dường như không hiểu được: Cái tay khiến cho “anh Chương” khép nép sợ sệt này rốt cuộc là ở đâu ra?

La Phi chỉ vào chiếc ghế sofa còn trống, nói: “Ngồi đi, Vương Cảnh Thạc thấy bảo ngồi liền ngồi, vẻ rất thoải mái bất cần. Lúc này, La Phi lại gọi điện thoại cho Doãn Kiếm đang canh chừng ở bên ngoài, bảo: “Cậu vào đi.”

Một lát sau, Doãn Kiếm đẩy cửa bước vào phòng, cậu kéo chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc ra ngồi xuống, ánh mắt lướt qua lướt lại về phía hai người ở phía đối diện, sốt ruột muốn biết điều gì đó.

La Phi lên tiếng trước, anh nói rõ thông tin về mình cho Vương Cảnh Thạc biết: “Chúng tôi là cảnh sát.”

“Cảnh sát?” Đầu tiên Vương Cảnh Thạc ngớ ra, tiếp đó liền kêu lên, “Tay

vừa nãy là chủ sòng bạc, tôi đã thua hẵn hơn bốn nghìn tệ cho hẵn, tại sao các anh không bắt hẵn?”

La Phi biết đối phương muốn gì, bèn nói: “Nếu bắt hẵn thì tiền đánh bạc cũng phải tịch thu. Sau đó cả anh lẫn hẵn còn phải nộp phạt.”

Vương Cảnh Thạc thất vọng thở dài, sau đó hẵn lại lắc lắc cái đầu hỏi: “Thế các anh còn việc gì nữa? Không có việc gì thì tôi đi đây.”

La Phi đáp: “Tất nhiên là có việc, tôi muốn hỏi anh mấy câu.”

“Hỏi nhanh lên.” Vương Cảnh Thạc sốt ruột ngáp dài một cái, “Tôi đang buồn ngủ đây, hai hôm không ngủ rồi.”

La Phi liền đi thẳng vào trọng tâm tình hình vụ án: “Anh biết Lý Tuấn Tùng đúng không?”

Vương Cảnh Thạc dụi dụi cặp mắt sưng vù, hỏi lại: “Ai cơ?”

“Năm trước, bố anh mất ở bệnh viện Nhân Dân, vị bác sĩ gây ra sự cố lúc đó.”

“Ồ?” Vương Cảnh Thạc hình như đã nhớ ra, hẵn chặc lưỡi hỏi: “Nhắc đến anh ta làm gì?”

“Anh rất không hài lòng đối với anh ta đúng không?”

“Tất nhiên là không hài lòng - anh ta đã làm cho bố tôi chết. Mặc dù tôi với ông già không có tình cảm, nhưng mỗi tháng hơn mười nghìn tệ tiền lương hưu đấy. Tôi có thể không có tình cảm với tiền được không?”

“Thế bây giờ anh còn tiếp xúc với anh ta không?”

“Có gì mà tiếp xúc chứ? Tôi và anh ta nước sông không phạm nước

giếng.” Không ngờ Vương Cảnh Thạc lại nói một câu thành ngữ rất văn vẻ, sau đó lại bổ sung thêm: “Tôi không có tiền, anh ta cũng không có tiền, hai thằng khổ rách áo ôm tiếp xúc cái chết tiệt gì!”

La Phi chăm chú nhìn Vương Cảnh Thạc một lúc rồi nói: “Một thời gian trước, Lý Tuấn Tùng đã mất tích.”

Vương Cảnh Thạc chớp chớp mắt, vẻ mặt tỉnh bơ, bật ra mấy chữ: “Liên quan đến gì đến tôi.”

La Phi lại tiếp tục hỏi: “Anh ta đã bị bắt cóc. Tối hôm kia tên bắt cóc đã tiến hành trao đổi với người nhà của Lý Tuấn Tùng. Địa điểm trao đổi ở ngay khu vực khán đài K trong sân vận động Kim Sơn. Khi đó trong sân vận động đang diễn ra một trận bóng quan trọng. Lợi dụng thời điểm lộn xộn khi trận đấu kết thúc, tên bắt cóc đã lấy được thành công số kim cương trị giá một triệu tệ.”

Vương Cảnh Thạc quay đầu lại, hẩn nhìn La Phi, như thể đang suy ngẫm về ẩn ý trong lời nói của đối phương.

“Có bằng chứng cho thấy, lúc đó anh cũng đang ở trên khu vực khán đài K, mặc áo cầu thủ màu đỏ lẫn trong những người hâm mộ của đội khách. Hơn nữa, không lâu sau khi trận đấu kết thúc, anh còn gọi điện thoại cho vợ cũ của anh, nói là kiếm được một khoản tiền, đúng không?”

Vương Cảnh Thạc có vẻ ngờ ngẩn đến mấy, lúc này cũng đã bắt đầu hiểu ra. “Ồ, anh cho rằng tôi là tên bắt cóc đó,” Mắt anh ta đảo như rang lạc, không biết đang nghĩ gì.

“Anh không muốn giải thích sao?”

“Tất nhiên phải giải thích chứ...”, Vương Cảnh Thạc dừng lại một lát, đột nhiên cười tinh quái và hỏi ngược lại “Đây là một vụ án lớn đấy nhỉ, đúng

không?”

“Bắt cóc, tất nhiên là vụ án lớn.”

“Thế thì lời giải thích của tôi chắc rất có giá trị nhỉ?”

La Phi gật đầu. Vương Cảnh Thạc liền giơ năm ngón tay lên: “Tôi cũng không đòi nhiều, tiền cung cấp thông tin, năm trăm tệ.”

Lần này đến lượt La Phi ngó ra. Anh chưa từng gặp người nào đòi cảnh sát trả tiền cung cấp thông tin trong quá trình trả lời câu hỏi. Doãn Kiếm ở bên cạnh cũng mắt chữ A miệng chữ I, cậu không kìm được, nhắc nhở đối phương: “Này, anh có mê ngủ không đấy hả? Bây giờ là chúng tôi cho anh một cơ hội giải thích. Nếu anh không cần cơ hội này, thì chúng tôi sẽ đưa anh về đồn công an, tạm giữ hình sự luôn.”

“Bắt thì bắt.” Vương Cảnh Thạc xòe tay về bắt cần, “Thế giới bên ngoài hiểm ác như thế, tôi kiếm một chỗ có ăn có mặc, nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt.”

La Phi và Doãn Kiếm nhìn nhau, cùng chung cảm giác dở khóc dở cười. Với một vụ án lớn như thế này, cứ cho là chi ra năm trăm tệ từ kinh phí phá án thì cũng không có gì. Chỉ là khoản tiền này thanh toán cho một đối tượng khả nghi, thực sự có cảm giác như thế bị lừa đảo.

“Đưa cho anh tiền thì có tác dụng gì?” Doãn Kiếm nói bằng giọng giễu cợt, “Rồi lại chả thua bạc sạch?”

Không ngờ Vương Cảnh Thạc lăm bắm nói: “Lần này không đánh bạc nữa... Ngày mai là sinh nhật con gái tôi, tôi đã hứa rồi, sẽ mua cho nó một món quà.”

La Phi có chút cảm động. Xem ra mặc dù gã này là một tên lưu manh vô

lại, nhưng vẫn khá quan tâm đến con gái. Thảo nào Vương San Y lại bênh vực hẳn trước mặt mẹ.

Coi như tìm ra được một lý do có thể chấp nhận chuyện đòi tiền của đối phương, La Phi bèn gật đầu bảo: “Thôi được, chỉ cần anh nói rõ ràng, năm trăm tệ thì năm trăm tệ.”

Vương Cảnh Thạc tựa người vào ghế, lấy làm hài lòng. Sau đó hẳn bắt đầu thùng thảng kể. “Chuyện này à, là như thế này. Tuần trước có người gửi đến nhà tôi một bức thư, thông tin người nhận viết tên tôi. Con gái tôi đã nhận giúp, sau đó đưa cho tôi. Trong thư có một tấm vé xem thi đấu bóng đá và một tờ vé xổ số. Tấm vé xem thi đấu bóng đá chính là trận tối hôm kia, tờ vé xổ số cũng liên quan đến trận đấu đó, so giải kiểu kép, trị giá hai nghìn tệ, đặt cược kết quả là hai đội hòa.”

La Phi chau mày: “Cho nên anh mới xuất hiện ở hiện trường diễn ra trận đấu? Anh có được hơn bốn nghìn tệ là do trúng xổ số?”

“Đúng thế. Tôi không hứng thú với bóng đá lắm, nhưng có tờ vé số trị giá lớn như vậy trong tay, thế nào cũng phải đến hiện trường nhòm ngó tí chứ.” Vương Cảnh Thạc đặc ý nói, “Hơn nữa, tôi đến nhòm một cái, đúng là trúng thưởng luôn.”

“Thế tại sao anh lại có áo cầu thủ màu đỏ?” Nếu không phải là fan hâm mộ bóng đá, chắc chắn không chuẩn bị trước áo cầu thủ chứ.

“Cái áo đó được phát khi vào sân vận động. Có người đứng ở cửa vào khán đài, thấy tôi không mặc áo cầu thủ liền phát cho tôi một cái, không mất tiền.”

Chuyện này cũng hợp lý, người phát áo chắc là người của câu lạc bộ fan hâm mộ của đội khách. La Phi lại hỏi: “Người viết thư cho anh là ai, anh có

biết không?”

“Không biết, đó là một bức thư nặc danh. Vương Cảnh Thạc chớp chớp mắt, tôi đã nói rồi mà, ai rồi việc đi gửi mấy thứ này cho tôi? Không có món hời nào tự dưng từ trên trời rơi xuống cả! Quả nhiên, không biết có ai cố tình muốn hãm hại tôi đây?”

“La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, Doãn Kiếm hiểu ý, đi ra ngoài gọi hai cú điện thoại rồi quay lại báo cáo: Đã đối chiếu thông tin với câu lạc bộ fan hâm mộ của đội khách, hôm đó đúng là có người phát áo đội khách miễn phí cho người hâm mộ. Ngoài ra, Vương San Y cũng đã xác nhận chuyện bức thư nặc danh.”

“Tôi không nói dối, thấy chưa?” Vương Cảnh Thạc đưa tay ra, “Có thể đưa tiền được chưa?”

“Cái phong bì thư đó còn không?” Cho dù biết là trên chiếc phong bì cũng sẽ không để lại manh mối gì, nhưng La Phi vẫn không kìm được hỏi một câu.

“Không, vứt luôn vào thùng rác ngay lúc đó rồi.”

Wương Cảnh Thạc khều khều ngón tay, tỏ ý giục.

La Phi rút ví tiền ra, đếm lấy năm tờ một trăm tệ đưa cho đối phương.

Wương Cảnh Thạc cầm tiền nhét vào trong túi áo, vươn vai hỏi: “Giờ thì hết việc rồi chứ? Tôi không chịu được nữa đâu, buồn ngủ quá.”

“Anh cứ ngủ luôn ở đây đi.” La Phi ném chiếc thẻ mở cửa phòng lên mặt bàn uống nước, “Căn phòng này chắc là ở được đến trưa mai.”

Wương Cảnh Thạc cũng không khách sáo, hờn hờ cầm lấy chiếc thẻ phòng. Còn La Phi thì dẫn Doãn Kiếm rời khỏi căn phòng.

Vừa ra đến ngoài hành lang, Doãn Kiếm liền thở dài đánh sượt: “Lại đứt manh mối rồi!”

“Càng hy vọng thì càng thất vọng.” La Phi nói với Doãn Kiếm bằng giọng nửa an ủi nửa dạy bảo, “Sau này thì nhớ nhé, bất cứ lúc nào cũng không được quá lạc quan.”

Đội trưởng La, lần này anh bắt đầu nhận thấy đối phương không khớp từ khi nào? Tôi nghĩ chắc chắn anh phát hiện ra trước tôi, đúng không?”

“Khi nhìn thấy Vương Cảnh Thạc là một con bạc, tôi đã biết vụ án này rất có khả năng không phải do hăn gây ra.”

“Tại sao?”

“Bởi vì vụ bắt cóc này được vạch định vô cùng kín kẽ. Trong quá trình lấy tiền chuộc, tên bắt cóc còn loại trừ mọi rủi ro tiềm ẩn. Một người có ý thức khống chế rủi ro cao như vậy, làm sao có thể trở thành con bạc được? Cậu nhìn Vương Cảnh Thạc xem, trong hai ngày hăn thua mất hơn bốn nghìn tệ, điểm này rõ ràng không phù hợp với phong cách hành động của tên bắt cóc.”

Doãn Kiếm vừa lắng nghe vừa gật đầu, nhưng cậu nhanh chóng nảy ra một câu hỏi mới: “Nếu anh đã sớm biết tên bắt cóc không thể là một con bạc, thế thì tại sao lúc điều tra ở khách sạn, anh lại muốn đến phòng chơi game trước?”

“Cậu đã phức tạp hóa sự việc rồi.” La Phi khẽ mỉm cười, đưa ra một câu trả lời đơn giản, “Bởi vì phòng chơi game nằm dưới tầng ngầm, lúc đó ở gần chúng ta nhất.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 4.1

1

Ngày mùng 2 tháng 11.

Hồ Hoa Sen là một cái hồ nhỏ trong thành phố, mỗi năm vào mùa hè, trong hồ đều nở đầy hoa sen, vì thế mà có cái tên đó. Phía nam của hồ Hoa Sen có một bãi cỏ, từ lâu đã trở thành nơi đi dạo thư giãn lý tưởng của người dân thành phố gần đó.

Mấy tháng nay, khu vực tương đối bằng phẳng ở phía đông bãi cỏ bị một nhóm các bà các cô yêu thích Aerobics chiếm dụng. Cứ đúng 8 giờ sáng hàng ngày là họ tập trung ở đó, nhảy múa sôi động đến khoảng 10 giờ mới kết thúc.

Hôm nay cũng vậy, sau khi một nhóm các chị em đã lớn tuổi đến đông đủ, người tổ chức là bà Lục liền lấy một chiếc loa mini ra, chuẩn bị bắt đầu bật nhạc. Nhưng bà còn chưa kịp ấn nút, thì có một điệu nhạc khác đã vang lên trước.

Đó là một bài hát rất thô tục, khi bật nhạc ở những nơi không gian rộng rãi thoáng đãng, ưu thế lớn nhất là có thể tạo được cường độ âm thanh thoải mái.

“Điện thoại di động của ai thế? Mau nghe đi.” Bà Lục quàng quạc nói một câu. Nhưng tất cả các bà các cô ở đó đều tỏ vẻ không liên quan gì đến mình.

Giây lát sau, bà Lục nhận ra âm thanh đó không phát ra từ phía trước mặt mình mà từ phía sau, thế là bà quay người lại.

Phía sau lưng bà có một chiếc ghế băng công cộng, tiếng nhạc đang phát ra từ phía dưới chiếc ghế.

“Ai mất điện thoại di động không biết?” Bà Lục vừa lăm bẫm vừa bước tới, bà chống tay phải vào mặt ghế rồi từ từ ngồi xuống, thì thấy bên dưới chiếc ghế có một chiếc túi nilon màu đen, bên trong nhét không ít đồ. Bà Lục với tay trái kéo chiếc túi ra ngoài, thấy khá nặng.

Lúc này, mấy bà cô thích hóng chuyện cũng đã đi tới vây xung quanh.

“Đây là đồ của ai nhỉ?”

“Hình như bên trong có điện thoại di động.”

“Đang đổ chuông đấy, có khi là người mất gọi đến cũng nên, bắt máy là biết ngay.”

“Có nên bắt máy không?”

“Có gì mà không nên? Bao nhiêu người cùng đứng nhìn ở đây, có ai là kẻ trộm đâu.”

Các bà các cô bàn tán xôn xao, bà Lục mở nút buộc ở phía trên chiếc túi nilon, mở miệng túi ra, nhìn vào bên trong. Thoạt nhìn hình như chưa thấy rõ, thế là bà kéo chiếc túi xuống, các thứ bên trong liền hiện ra rõ mồn một.

Bà Lục như bị điện giật, cả người bật lại về phía sau nửa bước, sau đó ngồi phịch xuống đất, đồng thời hét lên như khóc: “Ôi mẹ ời!”

Ba phút sau, cảnh sát khu vực ở đồn công an gần đó đã lập tức có mặt chẳng dây cảnh giới ở hiện trường. Nhưng dây cảnh giới cũng không ngăn

được sự hiếu kỳ của mọi người. Tất cả những người nhàn rỗi ở ven hồ Hoa Sen đều đổ dồn tới, họ vây xung quanh vòng ngoài, chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao.

Khoảng mười phút sau, La Phi dẫn nhân viên kỹ thuật đến hiện trường. Họ rẽ đám đông đi vào bên trong khu vực cảnh giới. Lập tức liền thấy ngay chiếc túi nilon đang nằm chổng chơ bên chiếc ghế băng, miệng túi lộ ra một mớ tóc đen.

La Phi nghiêm nét mặt, anh khom người ngồi xuống gần sát, đưa tay kéo hẳn chiếc túi ra, chiếc đầu người bên trong lộ rõ mặt mũi.

Đó là đầu của một người đàn ông, hai mắt mở một nửa, chết không nhắm mắt. Gương mặt ông ta vẫn còn nguyên sắc thái trước khi chết, bi thương, kinh ngạc, sợ hãi, tức giận, rất nhiều cảm xúc dữ dội đan xen lẫn nhau, khiến người khác nhìn rồi khó quên.

La Phi khẽ thở dài một tiếng, sau đó quay đầu nói với Doãn Kiếm ở bên cạnh: “Gọi điện thoại báo Trang Tiểu Khê đến.”

Sau khi đến hiện trường, Trang Tiểu Khê đã xác nhận đó chính là Lý Tuấn Tùng, người đã mất tích nhiều ngày. Bà đứng trước đầu của chồng, im lặng hồi lâu, trên gương mặt bà không thể hiện cảm xúc gì. Nhưng La Phi biết, chỉ là bà đã quen với việc giấu chặt những tình cảm mềm yếu đó dưới lớp vỏ cứng bên ngoài.

Mặc dù đã sớm dự đoán trước được là Lý Tuấn Tùng đã bị hại, nhưng sự xuất hiện của chiếc đầu nạn nhân vẫn khiến cho tính chất của vụ án có thay đổi lớn. Vụ bắt cóc đã biến thành vụ giết người chặt xác. Vì lúc đó có quá đông người tụ tập xung quanh hiện trường để xem, nên thông tin ven hồ Hoa Sen xuất hiện đầu người lập tức lan đi và nhanh chóng trở thành chủ đề kinh sợ được bàn tán khắp nơi trong thành phố.

Ban chuyên án lập tức được mở rộng quân số, Giám đốc Sở Công an thành phố Tổng đích thân lãnh đạo. Chiều hôm đó, sau khi mở rộng quân số, ban chuyên án tổ chức cuộc họp đầu tiên tại phòng họp của trụ sở Công an thành phố để phân tích tình hình vụ án. Ngoài Giám đốc Tổng ra, còn có một nhân vật cao cấp tham dự cuộc họp. Đó là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, dáng người gầy nhỏ nhưng dáng vẻ rất uy nghiêm. La Phi biết người này chính là Đường Triệu Dương, bí thư ủy ban Chính pháp của thành phố, nắm giữ chức vụ cao trong ban thường vụ thành ủy.

Công tác điều tra hình sự của công an cũng được coi là một bộ phận công việc thuộc sự quản lý của ủy ban chính pháp, nhưng bí thư ủy ban Chính pháp đích thân tham dự cuộc họp điều tra hình sự thì đúng là hiếm có. La Phi không biết đó là do sự trọng thị đối với vụ án này hay là còn có nguyên nhân khác? Anh cũng không lấy đâu ra thời gian để phân tích những việc của quan trường, việc khẩn cấp trước mắt là báo cáo tình hình vụ án với các lãnh đạo.

Người chết tên là Lý Tuấn Tùng, nam giới, năm nay 46 tuổi. Nguyên là bác sĩ chuyên khoa của khoa Thận bệnh viện Nhân Dân, nửa năm trước bị đuổi việc vì một sự cố trong điều trị, sau đó thất nghiệp. Tối ngày tháng 10, Lý Tuấn Tùng một mình lái chiếc xe Camry đến khu phong cảnh Sở Cường ở ngoại ô thành phố, sau đó mất tích. Chiều ngày 30 tháng 10, vợ của Lý Tuấn Tùng là Trang Tiểu Khê nhận được một gói bưu phẩm, trong gói bưu phẩm có một ngón tay người. Sau khi kiểm tra dấu vân tay, phát hiện ngón tay bị cắt này ngón cái ở bàn tay phải của Lý Tuấn Tùng. Bề mặt cắt của ngón tay có thể thấy được phản ứng của cơ thể sống, cho thấy khi bị cắt, Lý Tuấn Tùng vẫn còn sống. Người gửi bưu phẩm lấy đó để uy hiếp Trang Tiểu Khê, yêu cầu đổi phương chuẩn bị một số kim cương trị giá một triệu tệ đến trao đổi ở sân vận động Kim Sơn vào tối hôm đó.

“Tên bắt cóc đã thiết kế một kế hoạch trao đổi rất kín kẽ, việc bố trí khống chế hiện trường của cảnh sát hoàn toàn thất bại, số kim cương để làm tiền

chuộc đã bị tên bắt cóc lấy mất.”

Nghe đến đây, Đường Triệu Dương khẽ lắc đầu, dường như trong đầu đã có một vài suy nghĩ.

Giám đốc Tống để ý sắc mặt của Đường Triệu Dương, ông ra hiệu cho La Phi tạm dừng, sau đó giải thích riêng cho Đường Triệu Dương: “Trang Tiểu Khê hy vọng có thể nối lại được ngón tay bị cắt cho Lý Tuấn Tùng, nên không đồng ý thực hiện theo chiến thuật kéo dài thời gian của cảnh sát nhất định đòi trao đổi với tên bắt cóc ngay trong tối hôm đó. La Phi và đội cảnh sát đành phải gấp rút ra quân...”

Đường Triệu Dương “ừ” một tiếng, nhìn La Phi nói: “Tiếp tục đi!”

La Phi liền tiếp tục thuật lại: “Ngay sau đó cảnh sát đã tiến hành điều tra, lần tìm tung tích tên bắt cóc từ nhiều góc độ, nhưng không có được bước đột phá hiệu quả nào. 7 giờ 58 phút sáng nay, nhân viên tổng đài 110 nhận được điện thoại báo cảnh sát, nói là phát hiện thấy một đầu người trên bãi cỏ ven hồ Hoa Sen. Tôi lập tức đưa quân đến hiện trường khám nghiệm. Sau khi mời Trang Tiểu Khê nhận diện, kết luận đó chính là đầu của Lý Tuấn Tùng, được đựng trong một chiếc túi chuyên đựng rác màu đen. Ngoài ra, trong chiếc túi còn có một chiếc điện thoại di động và một mẫu giấy. Chiếc điện thoại di động là của Lý Tuấn Tùng sử dụng khi còn sống, trong quá trình trao đổi, tên bắt cóc cũng đã dùng chiếc điện thoại di động này để liên lạc với Trang Tiểu Khê. Lúc đó, chiếc túi bị giấu dưới một chiếc ghế băng, chiếc điện thoại di động thì được cài chuông báo thức sẵn từ trước. Sau khi tiếng chuông reo lên, một nhóm các bà các cô đến tập thể dục ở hiện trường phát hiện ra. Trên mẫu giấy viết một câu, chắc là tên bắt cóc đã cố tình để lại.”

Trong lúc La Phi nói, Doãn Kiếm phối hợp điều khiển máy chiếu, liên tục trình chiếu cho những người tham dự cuộc họp xem những tấm ảnh chụp được ở hiện trường. Cuối cùng, khi nói đến mẫu giấy, trên màn hình cũng

xuất hiện hình ảnh tương ứng, cho nên La Phi không đọc câu chữ được viết trên mẫu giấy, mà để mọi người tự đọc.

Trên mẫu giấy đó viết:

Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!

Phòng họp trong chốc lát trở nên vô cùng im lặng. Mọi người đều trầm tư suy nghĩ, thử suy đoán hàm ý phía sau câu nói đó.

Một sát sau giọng La Phi lại vang lên: “Chữ trên mẫu giấy là chữ in, không thể giám định nét chữ; Nhân viên kỹ thuật đã kiểm tra kỹ toàn bộ đồ vật để lại trên hiện trường, cũng không phát hiện ra những vết tích như vân tay... Ngoài ra, hiện trường nằm ở ven hồ Hoa Sen, xung quanh thiếu thiết bị camera giám sát trên đường, cho nên không thể sử dụng biện pháp điều tra camera giám sát để phá án.”

Giám đốc Tổng tiếp lời: “Điều này có nghĩa là, đối thủ của chúng ta có ý thức rất cao trong việc phản trình sát.”

La Phi gật đầu nói: “Ít nhất cho đến bây giờ, tất cả mọi hành động của hắn đều không để lại bất cứ manh mối nào cho cảnh sát tiến hành điều tra.”

Giám đốc Tổng dừng lại giây lát rồi lại hỏi: “Thời gian tử vong thì thế nào?”

“Căn cứ vào tình hình phân hủy của đầu người chết và nhiệt độ môi trường trong thời gian gần đây, pháp y đã đưa ra phán đoán là khoảng ba ngày.”

“Khoảng ba ngày...”, Giám đốc Tổng nhẩm tính, “Thế có nghĩa là vào khoảng thời gian trao đổi tiền chuộc.”

La Phi gật đầu, phân tích thêm: “Rất có khả năng sau khi lấy được tiền chuộc, tên bắt cóc đã lập tức giết hại Lý Tuấn Tùng. Trong kế hoạch của hắn, e là không hề có ý định để cho Lý Tuấn Tùng một con đường sống.”

“Đây hoàn toàn không phải là một vụ bắt cóc đơn thuần.” Giám đốc Tổng đưa ra phán đoán, “Đây là một vụ án giết người để báo thù đi kèm với tống tiền.”

La Phi đồng ý với phán đoán của đối phương. Nếu chỉ là giết hại con tin sau khi bắt cóc, tên bắt cóc hoàn toàn không cần thiết phải xử lý đầu của người chết theo cách đó. Để đầu người chết ở công viên thành phố, nơi rất đông người qua lại, đồng thời dùng điện thoại di động để gây sự chú ý, hành động này rõ ràng thể hiện ý đồ báo thù mãnh liệt. Hơn nữa, việc cố tình để lại mẫu giấy tin nhắn đó càng muốn tuyên bố với mọi người một thông điệp gì đó.

Thực ra, trước đây La Phi đã coi điểm mâu thuẫn khi còn sống của người chết là trọng điểm điều tra. Nhưng khi đó, hướng nghĩ bao quát vẫn tập trung vào vụ bắt cóc, cũng có nghĩa là mục tiêu của tên bắt cóc chủ yếu là tiền; Nhưng bây giờ xem ra hướng nghĩ này đúng là phải thay đổi, mục đích chủ yếu của tên bắt cóc phải là báo thù, còn đòi tiền chỉ là kế hoạch kèm theo.

Giám đốc Tổng lại chăm chú nhìn vào dòng chữ trên màn hình một lúc, chân mày ông từ từ nhíu lại, lộ rõ vẻ lo lắng. Cuối cùng, ông đưa mắt nhìn sang La Phi: “Khi điều tra, các anh cần chú ý: Không chỉ là lần tìm hung thủ mà còn phải đề phòng lại có người bị hại tiếp theo.”

La Phi hít một hơi thở sâu, nói bằng giọng rất trầm: “Rõ.”

“Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!” Hai chữ “tất cả” này, rõ ràng không phải một mình Lý Tuấn Tùng có thể thay thế được.

Như vậy, những người sẽ bị trừng phạt ngoài Lý Tuấn Tùng ra, còn ai nữa? Cảnh sát buộc phải có sự chú trọng thích đáng đối với câu hỏi này.

Giám đốc Tống lại nói: “Nếu thông tin đã lan rộng, thì không cần thiết phải che giấu nữa. Tôi thấy có thể đưa ra thông cáo yêu cầu toàn thành phố hợp tác hỗ trợ cho việc điều tra. Treo một khoản tiền thưởng phù hợp cũng được. Tiến hành một trận đánh toàn dân, cho dù hấn ấn sâu đến đâu, cũng phải moi ra bằng được! Ngoài ra trong quá trình điều tra, cần người cần của đến đâu, cậu không phải lo lắng - tôi không đưa ra bất cứ hạn chế nào đối với cậu.”

La Phi đáp: “Vâng!” Lãnh đạo nói ra những lời như vậy, đã thể hiện rõ thái độ phải phá án bằng bất cứ giá nào. Điều này đối với La Phi vừa là sự ủng hộ, đồng thời cũng là áp lực.

Sau khi mọi việc đều được bố trí thỏa đáng, Giám đốc Tống quay sang Đường Triệu Dương đang ngồi bên cạnh hỏi xin ý kiến: “Bí thư Đường, anh thấy thế nào?”

Đường Triệu Dương không trực tiếp trả lời đối phương, ánh mắt ông chăm chú nhìn vào La Phi. Sau khi tập trung nhìn hồi lâu, ông lên tiếng: “Đội trưởng La, tôi biết anh là một cảnh sát ưu tú. Anh đã từng phá rất nhiều vụ án, đối thủ ghê gớm hơn nữa anh cũng không sợ. Cho nên những lời động viên, những lời nghiêm khắc, tôi nghĩ đều không cần nói, tôi tin vào năng lực của anh. Tôi chỉ muốn giải thích về lý do tại sao hôm nay tôi có mặt ở đây.” Sau khi dừng lại giây lát, ông nhấn rõ từng câu từng chữ: “Bởi vì Lý Tuấn Tùng, anh ấy đã từng cứu sống con trai tôi.”

Giám đốc Tống nói thêm: “Con trai bí thư từng mắc chứng tăng ure máu do suy thận, chính Lý Tuấn Tùng đã làm phẫu thuật thay thận. Cuộc phẫu thuật thành công, hồi phục cũng rất tốt.”

Chân mày La Phi hơi nhếch lên, anh thấy bất ngờ. Anh nhớ đến những tấm X quang trong thư phòng của Lý Tuấn Tùng, hóa ra một trong những bức hình đó là của công tử nhà Đường Triệu Dương.

Nếu như vậy, Lý Tuấn Tùng đúng là ân nhân của Đường Triệu Dương. La Phi thầm nở nụ cười nhăn nhó: Đối với anh, vụ án này lại có thêm một áp lực vô hình nữa!

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

2

Thông cáo hợp tác hỗ trợ điều tra:

“Gần đây, trong thành phố xảy ra một vụ bắt cóc giết người dã man. Nạn nhân là một người đàn ông trung niên cao một mét bảy mươi hai, nặng sáu mươi ba ki-lô-gam. Vào tối ngày 23 tháng 10, nạn nhân lái một chiếc Camry màu trắng (biển số *AEK282), đến khu phong cảnh Sở Cường ngoại ô vào khoảng 20 giờ 15 phút, sau đó mất liên lạc với mọi người, chiếc xe bị bỏ mặc ở bên đường khu phong cảnh Sở Cường. Sáng ngày mùng 2 tháng 11, người dân phát hiện thấy đầu người bị hại ở bãi cỏ bên hồ Hoa Sen, phần còn lại của cơ thể nạn nhân hiện vẫn chưa tìm thấy.

Cảnh sát suy đoán, nạn nhân đã bị bắt cóc vào tối ngày 23 tháng 10, bị giết hại trong khoảng thời gian từ tối ngày 30 tháng 10 đến ngày 31 tháng 10.

Khi mất tích, nạn nhân mặc một chiếc áo jacket kiểu nam màu nâu đen và quần tây màu xanh đen, đi giày da màu đen. Ngoài ra, khi bị giết, nạn nhân đã bị mất ngón tay cái của bàn tay bên phải.

Đề nghị mọi người dân trong thành phố cung cấp manh mối phá án. Nếu manh mối trực tiếp giúp được cảnh sát phá án, sẽ được nhận ba hăm nghìn tệ tiền thưởng.”

Bên dưới thông cáo hợp tác hỗ trợ phá án còn có ảnh cá nhân của Lý Tuấn Tùng và ảnh chụp miêu tả trang phục và giày dép giống như loại Lý Tuấn Tùng mặc trên người khi mất tích. Bản thông cáo đã được đưa tin đến toàn bộ người dân trong thành phố qua các kinh truyền thông lớn.

Cùng với đó, cảnh sát cũng triển khai toàn diện việc điều tra xét hỏi thông tin từng cá nhân. Tính chất vụ án đã được xác định là “Vụ bắt cóc giết người nhằm mục đích báo thù”, cho nên trọng điểm điều tra được khoanh vùng cụ thể hơn, đó là các mối quan hệ có mâu thuẫn của Lý Tuấn Tùng khi còn sống.

La Phi và Doãn Kiếm đến khoa Y vụ của bệnh viện Nhân Dân, họ cần tiến hành tổng kết tình hình các mối là quan hệ xã hội của Lý Tuấn Tùng trong thời gian công tác bao gồm các mối quan hệ với bệnh nhân và các mối quan hệ trong công việc.

Người đón tiếp La Phi vẫn là trưởng khoa Y vụ Tiêu Gia Lân. Trước những câu hỏi của cảnh sát, ông ta cảm thán: “Bây giờ quan hệ giữa bệnh viện, bác sĩ với bệnh nhân và người nhà bệnh nhân đúng là rất căng thẳng. Chuyện bệnh nhân và người nhà bất mãn với cán bộ nhân viên của bệnh viện đã trở thành tình trạng bình thường. Những người văn minh một chút thì tố cáo, những kẻ vô lý thì động thủ luôn. Ngày nào khoa Y vụ chúng tôi cũng phải xử lý những chuyện như vậy, vô cùng đau đầu nhức óc. Công việc trưởng khoa của tôi có dễ làm đâu. Cụ thể về tình hình của Lý Tuấn Tùng ấy à, có thể kiểm tra nội dung ghi chép công việc ở khoa Y vụ lấy thông tin về những vụ mâu thuẫn và tố cáo liên quan đến anh ta.”

La Phi gật đầu: “Thế thì phiền các anh nhanh chóng kiểm tra giúp.”

Tiêu Gia Lân cử một nhân viên trong khoa tên là Đàm Tĩnh làm việc này, sau đó lại nói tiếp: “Thông thường sau khi xảy ra mâu thuẫn, đối phương đều yêu cầu bồi thường kinh tế, nhưng vì thế mà bắt cóc giết người thì cũng quá khoa trương. Thực ra, trong hầu hết các vụ mâu thuẫn, trách nhiệm hoàn toàn

không thuộc về cán bộ nhân viên bệnh viện chúng tôi, tổ chất của rất nhiều bệnh nhân rất kém, đã không hiểu kiến thức điều tra, lại còn rất vô lý. Có những người thậm chí còn cố ý gây sự để tống tiền. Trong ấn tượng của tôi, mâu thuẫn thực sự liên quan đến trách nhiệm của Lý Tuấn Tùng hình như có hai vụ. Một là vụ Vương Ngọc bị chết, còn một vụ nữa là do chẩn đoán sai.”

La Phi nháy cảm hỏi: “Vụ chẩn đoán sai đó là như thế nào?”

Tiêu Gia Lâm nói một câu: “Việc đó chắc chắn là không liên quan đến vụ án này...”

“Có liên quan đến vụ án hay không, nên để cảnh sát phán đoán.” La Phi nhắc nhở đối phương, “Anh chỉ cần nói cho chúng tôi biết diễn biến sự việc là được.”

“Được thôi.” Tiêu Gia Lâm xòe tay, sau đó bắt đầu kể, “Người bị chẩn đoán nhầm là một người đàn ông tên Hứa Minh Phổ, khoảng 50 tuổi. Khi đó, kết luận chẩn đoán của Lý Tuấn Tùng là nhiễm trùng đường kết niệu, kê toa thuốc chống viêm đơn giản rồi cho bệnh nhân về. Sau đó triệu chứng của Hứa Minh Phổ ngày càng xấu đi, không lâu sau, ông ta lại đến bệnh viện Hồng Sơn làm kiểm tra, kết quả phát hiện bị ung thư thận, mà đã là giai đoạn cuối.

“Cũng có nghĩa là: Trước đó, khi tiểu ra máu, thực ra đã bị ung thư, nhưng Lý Tuấn Tùng lại không kiểm tra ra. Cho nên bị kéo dài thêm mất nửa năm, bệnh tình đã trầm trọng đến mức không thể cứu vãn được.”

“Đúng là như vậy.”

“Thế thì trách nhiệm của Lý Tuấn Tùng rất nghiêm trọng nhỉ?”

“Đúng là nghiêm trọng, hơn nữa rất khó hiểu. Chẩn đoán ung thư thận chủ yếu dựa vào kiểm tra hình ảnh, tỉ lệ phù hợp đạt đến trên 90%. Trước đó, khi

kiểm tra đã chụp X quang, bây giờ vẫn kiểm tra được phim gốc, hình ảnh của khối u vô cùng rõ. Đáng lý ra, chỉ cần bác sĩ nhìn thấy tấm phim chụp X quang này, thì sẽ không chẩn đoán nhầm mới phải, chứ đừng nói đến bác sĩ chuyên khoa như Lý Tuấn Tùng!” Nói đến đây, Tiêu Gia Lân dừng lại một lát, rồi thay đổi giọng điệu: “Tôi thậm chí nghi ngờ rằng lần đó Lý Tuấn Tùng đã cố tình chẩn đoán sai.”

“Cố tình chẩn đoán sai? Tại sao?”

“Lúc đó không phải là Vương Cảnh Thạc đang gây sự với bệnh viện sao? Khi đó bệnh viện đã ra quyết định, yêu cầu Lý Tuấn Tùng đứng ra gánh trách nhiệm, đáp ứng yêu cầu bồi thường của đối phương, nếu không sẽ đuổi việc anh ta. Chưa biết chừng, vì thế mà Lý Tuấn Tùng nảy sinh tâm lý oán hận, cho nên cố tình chẩn đoán sai để gây phiền phức cho bệnh viện.”

Trả thù bệnh viện bằng cách chẩn đoán sai? Nhưng xảy ra sự việc như vậy, đối tượng mà bệnh nhân oán hận nhất vẫn là vị bác sĩ đưa ra chẩn đoán chứ. Với tính cách yếu đuối như Lý Tuấn Tùng, ông ta có gan sử dụng những thủ đoạn như vậy không? La Phi rất nghi ngờ về điều này. Nhưng theo lời của Tiêu Gia Lân, nếu không phải là cố ý thì cũng quá khó hiểu.

Liệu có phải là do phải chịu áp lực quá lớn về mặt tinh thần trong lúc không tập trung mới đưa ra chẩn đoán sai nghiêm trọng như vậy? Vì Lý Tuấn Tùng đã bị giết hại, những phỏng đoán này e là khó có thể xác thực được. Nhưng lúc này, điều La Phi quan tâm hơn lại là phản ứng của bệnh nhân.

“Bệnh nhân đó - tên là Hứa Minh Phổ phải không? Ông ta có đến chỗ các anh để gây sự không?”

“Tất nhiên là có. Tâm trạng ông ta rất bức xúc, nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là việc liên quan đến mạng sống con người.”

“Thế ông ấy đưa ra yêu cầu gì?”

“Chắc chắn là yêu cầu bồi thường rồi, hơn nữa lập tức đòi tận những một triệu tệ.”

Một triệu tệ? Số kim cương mà tên bắt cóc yêu cầu không phải cũng trị giá một triệu tệ sao? Nét mặt La Phi trở nên nghiêm nghị. “Sao anh có thể nói việc này chắc chắn không liên quan đến vụ án?” Anh nhìn Tiêu Gia Lân vẻ khó hiểu, “Theo tôi, tay Hứa Minh Phổ này rất khả nghi đấy!”

“Nhưng Hứa Minh Phổ hoàn toàn không có thời gian gây án.” Tiêu Gia Lân giải thích, “Thời gian này ông ta nằm ở phòng bệnh trong khoa Thận của bệnh viện chúng tôi suốt, làm sao mà đi bắt cóc giết người được chứ?”

“Ồ? Ông ta nằm ở viện các anh?”

“Đúng thế, để cho yên chuyện mà. Điều kiện chúng tôi đưa ra là lập tức bố trí cho ông ta nhập viện điều trị, miễn mọi chi phí. Có thể ông ta mới chịu để yên đấy.”

“Ông ta nhập viện cụ thể vào ngày nào?”

“Chắc là thứ sáu tuần trước thì phải?” Tiêu Gia Lân lấy điện thoại di động ra xem một lúc rồi khẳng định: “Đúng rồi, chính là thứ sáu tuần trước, ngày 23 tháng 10.”

La Phi chau mày lại - ngày 23 tháng 10, không phải chính là ngày Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà và mất tích sao? Anh cảm thấy việc này càng lúc càng cần phải nghiên cứu kỹ, liền truy hỏi: “Ông ta đến gây sự như thế nào, nằm viện thế nào, anh kể lại chi tiết toàn bộ quá trình sự việc cho tôi biết.”

Tiêu Gia Lân vừa nhớ lại vừa kể. “Chiều hôm đó, Hứa Minh Phổ đến bệnh viện để gây sự, đầu tiên đến phòng khám ở khoa Thận. Bác sĩ ở phòng

khám thông báo cho khoa Y vụ chúng tôi, thế là chúng tôi liền mời ông ta đến văn phòng để giải quyết vấn đề. Ông ta kể lại chuyện chẩn đoán sai, chúng tôi kiểm tra bệnh án thời gian đó, bao gồm cả phim chụp X quang, tất cả đều được lấy ra. Kết quả đúng là Lý Tuấn Tùng đã mắc phải sai lầm nghiêm trọng trong chẩn đoán và điều trị. Nếu như vậy, chúng tôi chỉ có thể chấp nhận sự thực, thương lượng điều kiện với đối phương. Hứa Minh Phổ đưa ra hai điều kiện, thứ nhất là bồi thường một triệu tệ, thứ hai là gọi Lý Tuấn Tùng ra. Nhưng cả hai điều kiện này chúng tôi đều không thể thực hiện được. Lúc đó, tâm trạng ông ta vô cùng bức xúc, tôi cũng không dám làm ông ta bức xúc thêm, chỉ còn cách xoa dịu ông ta, đồng thời tìm cách liên hệ với người nhà ông ta. Khoảng tầm 5 giờ, con trai ông ta là Hứa Cường đến. Thái độ ban đầu của Hứa Cường khá tốt, phối hợp với chúng tôi khuyên giải Hứa Minh Phổ. Sau khi khuyên giải một hồi, cuối cùng Hứa Minh Phổ cũng đồng ý theo con trai về nhà ăn tối trước đã. Sau khi hai bố con ông ta ra về, tôi cũng rời bệnh viện về nhà, nghĩ bụng cuối cùng cũng đối phó xong chuyện ngày hôm nay. Không ngờ đến khoảng 10 giờ tối hai bố con họ lại đến bệnh viện làm ầm ĩ lên. Tôi cũng vội quay lại bệnh viện để xử lý. Lần này thái độ của Hứa Cường cũng trở nên rất rắn. Hứa Minh Phổ một lần nữa đưa ra yêu cầu của ông ta, còn bắt tôi gọi điện thoại cho Lý Tuấn Tùng. Lúc đó tôi đã gọi điện thoại ngay trước mặt ông ta, Lý Tuấn Tùng không bắt máy, thế nên ông ta mới thôi. Sau đó tôi đưa ra đảm bảo, có thể cho Hứa Minh Phổ được điều trị tiếp miễn phí. Thế là làm thủ tục nhập viện ngay lúc đấy, sau đó Hứa Minh Phổ nằm ở phòng bệnh khoa Thận của bệnh viện chúng tôi suốt.”

“Khi này anh mở điện thoại di động ra xem để kiểm tra lại cuộc gọi cho Lý Tuấn Tùng vào hôm đó đúng không?”

“Đúng thế.” Tiêu Gia Lâm đưa điện thoại di động cho La Phi xem, “Thời gian gọi cụ thể là 22 giờ 47 phút ngày 23 tháng 10, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau thì tôi làm thủ tục nhập viện cho Hứa Minh Phổ.”

La Phi cũng vẫn nhớ: Trong chiếc điện thoại di động thường dùng của Lý Tuấn Tùng đúng là có lưu đại cuộc gọi nhớ này - 22 giờ 47 phút, khi đó Lý Tuấn Tùng có lẽ đã bị bắt cóc. Nếu nói Hứa Minh Phổ bắt cóc Lý Tuấn Tùng trước, rồi mới đến bệnh viện gây sự, thì về mặt thời gian cũng là có khả năng. Mặc dù sau đó Hứa Minh phổ nằm viện suốt, nhưng cũng không thể loại trừ trường hợp có đồng phạm ở bên ngoài, mà quá trình đòi tiền chuộc và giết người là do tên đồng phạm thực hiện. Nếu nghĩ theo hướng này, Hứa Cường - con trai của Hứa Minh Phổ hiển nhiên là trọng điểm đáng chú ý. Có thể anh ta chỉ giả vờ khuyên bố về nhà, sau đó hai bố con cùng bắt cóc Lý Tuấn Tùng. Khi quay trở lại bệnh viện, Hứa Cường bắt bệnh viện phải gọi Lý Tuấn Tùng ra, thực ra chỉ là một thủ đoạn đánh lừa mà họ cố tình tạo ra.

Vì sai lầm nghiêm trọng trong chẩn đoán bệnh của Lý Tuấn Tùng đã trực tiếp đe dọa đến tính mạng của Hứa Minh Phổ, nên động cơ gây án của hai bố con họ là có tồn tại. Nhưng rất nhiều chi tiết trong quá trình gây án vẫn rất khó hiểu.

Đầu tiên, địa điểm Lý Tuấn Tùng mất tích là khu phong cảnh Sở Cường, bố con Hứa Minh Phổ làm thế nào tìm được đối phương, rồi thực hiện việc bắt cóc như thế nào? Cách giải thích hợp lý nhất là họ bám theo Lý Tuấn Tùng suốt dọc đường và tìm ra cơ hội ra tay ở nơi xa vắng là khu Sở Cường, nhưng trong camera giám sát trên đường không hề phát hiện thấy có chiếc xe khả nghi nào bám theo chiếc Camry cả.

Hay là bố con Hứa Minh Phổ đã hẹn Lý Tuấn Tùng đến Sở Cường? Như vậy có nghĩa là họ đã liên lạc với Lý Tuấn Tùng từ trước đó rồi? Ngày hôm đó họ hai lần đến bệnh viện gây sự đều là nhằm mục đích tung hỏa mù chuẩn bị cho vụ bắt cóc? Nhưng nếu tìm được ra Lý Tuấn Tùng trước khi tiếp xúc với phía bệnh viện thì rất phi logic, hơn nữa xét từ góc độ thực hiện cũng rất khó. Bởi vì muốn tìm ra vị bác sĩ đã chẩn đoán sai cho mình từ nửa năm trước mà không có sự phối hợp của bệnh viện thì làm sao mà làm được?

Ngoài ra hai bố con nhà họ Hứa liệu có khả năng hoạch định và thực hiện một vụ bắt cóc bằng những thủ đoạn tinh xảo như vậy không? Một chi tiết quan trọng là: “Kẻ bắt cóc sử dụng Vương Cảnh Thạc làm miếng mồi để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát, điều này cho thấy, hẳn không chỉ biết mâu thuẫn giữa Vương Cảnh Thạc và Lý Tuấn Tùng, mà còn vô cùng hiểu thói nghiện chơi bạc của Vương Cảnh Thạc. Bố con nhà họ Hứa làm sao mà biết được nhiều chuyện như vậy? Không lẽ là tra hỏi Lý Tuấn Tùng sau khi bắt cóc nên biết?”

Trong lúc La Phi đang chau mày suy nghĩ, nhân viên khoa Y vụ Đàm Tĩnh đã thanh lý xong tài liệu về những vụ tố cáo và mâu thuẫn liên quan đến Lý Tuấn Tùng. La Phi cầm lấy tài liệu xem qua một lượt, phát hiện thấy sự việc của Vương Cảnh Thạc và Hứa Minh Phổ đều có ghi trong tài liệu. Anh cầm một chiếc bút lên gạch tên Vương Cảnh Thạc đi, sau đó đưa tài liệu cho Doãn Kiếm, phân công: “Điều tra toàn bộ những người liên quan trong này, xem có đối tượng khả nghi không. Nhất là đối với Hứa Minh Phổ, và con trai của ông ta nữa, phải coi là đối tượng điều tra trọng điểm. Tôi muốn biết nghề nghiệp, tính cách của họ, đánh giá của những người xung quanh về họ và minh chứng về hoạt động của họ trong khoảng thời gian xảy ra vụ án.”

Doãn Kiếm gật đầu, cầm tài liệu đi cử người tiến hành điều tra. Ở bên này, La Phi vẫn tiếp tục hỏi Tiêu Gia Lâm: “Tình hình về mối quan hệ với bệnh nhân tạm thời thế đã. Chúng ta nói sang quan hệ với đồng nghiệp một chút, Lý Tuấn Tùng có mâu thuẫn kịch liệt với đồng nghiệp nào không?”

“Mâu thuẫn với đồng nghiệp?” Tiêu Gia Lâm cười tự nhạo mình: “Thế thì phải nói đến tôi nhỉ? Chính tôi đã đập vỡ bát cơm của anh ta, chắc chắn anh ta rất hận tôi.”

“Nhưng anh không có lý do gì để trả thù anh ta. Tôi nói mâu thuẫn, có nghĩa là có ai oán hận Lý Tuấn Tùng không?”

“Nếu anh hỏi như vậy...” Tiêu Gia Lân trầm ngâm nói, “Đúng là tôi có nhớ ra một người, nhưng tôi không biết nói ra thì có nên không...”

“Có gì mà không nên, bây giờ là cảnh sát đang tìm hiểu về vụ án, anh nghĩ đến điều gì thì cứ nói.”

Tiêu Gia Lân bèn bật ra tên một người: “Chủ nhiệm khoa Bệnh lý, Kha Thủ Cần.”

“Kha Thủ Cần? Ông ta có mâu thuẫn với Lý Tuấn Tùng à?”

La Phi có ấn tượng rất sâu sắc về nhân vật này, Doãn Kiếm thậm chí còn đã từng nghi ngờ ông ta. Bây giờ đến Tiêu Gia Lân cũng nhắc tới người này, như vậy hiển nhiên là đáng chú ý.

Tiêu Gia Lân đáp lời: “Ông ta và Lý Tuấn Tùng là tình địch.”

“Ồ?”

“Kha Thủ Cần, Lý Tuấn Tùng và Trang Tiểu Khê nữa, ba người đó đều tốt nghiệp từ viện Y học.” Tiêu Gia Lân giải thích thêm, “Lý Tuấn Tùng và Trang Tiểu Khê là bạn học cùng khóa, còn Kha Thủ Cần là sư huynh của họ. Kha Thủ Cần ái mộ Trang Tiểu Khê, nhưng Trang Tiểu Khê lại thích Lý Tuấn Tùng, họ lấy nhau ngay sau khi tốt nghiệp. Nhưng Kha Thủ Cần không từ bỏ tình cảm của mình, ông ta vô cùng coi thường Lý Tuấn Tùng, ông ta nghĩ thế nào Trang Tiểu Khê cũng sẽ bỏ đối phương. Cho nên đến giờ ông ta vẫn độc thân, chờ đợi một ngày sẽ thay thế Lý Tuấn Tùng.”

Đúng là Kha Thủ Cần dành cho Trang Tiểu Khê một sự quan tâm hơn mức bình thường, rất dễ nhận ra điểm này, nhưng - La Phi nói ra phán đoán của mình: “Hình như tình cảm của Trang Tiểu Khê không hề thay đổi đúng không?”

“Chuyện này thì tôi không biết.” Tiêu Gia Lân dừng lại một lát, lại nói: “Tôi chỉ nghe nói thời gian trước Trang Tiểu Khê muốn ly dị Lý Tuấn Tùng, nhưng Lý Tuấn Tùng nhất định không đồng ý.”

Ánh mắt La Phi sắc lạnh, anh hiểu ngầm ý của đối phương.

“Cho dù thế nào đi nữa, sự thù địch của Kha Thủ Cần đối với Lý Tuấn Tùng cũng rất sâu sắc. Sự việc Vương Ngọc tử vong lần trước, nếu không phải là Kha Thủ Cần bới ra, cũng sẽ không phiền toái như vậy.” Tiêu Gia Lân càng nói càng hăng, xem ra cái câu “nói ra thì có nên không” khi nãy của anh ta hoàn toàn chỉ là làm ra vẻ.

La Phi rất quan tâm đến chủ đề này: “Chuyện đó cũng liên quan đến Kha Thủ Cần sao?”

“Chính Kha Thủ Cần là người làm báo cáo phân tích tử vong.” Tiêu Gia Lân bắt đầu giảng giải chi tiết về việc đó, “Ông ta là chủ nhiệm khoa Bệnh lý, nếu bệnh nhân tử vong mà lại có nghi ngờ về nguyên nhân tử vong, thì sẽ đưa xác đến cho ông ta giải phẫu, tìm ra nguyên nhân. Đáng lý ra, đối với bệnh nhân như Vương Ngọc, đã trong trạng thái vật vờ nửa chết từ lâu, chết thì chết. Nhưng Vương Cảnh Thạc lại không để yên, nhất định bắt chúng tôi giải thích rõ ràng xem tại sao bệnh nhân lại chết. Thế là chỉ còn cách đưa đến khoa Bệnh lý làm giải phẫu. Vốn cứ nghĩ là làm cho có hình thức thể thôi, cứ tìm đại một nguyên nhân gây ra tử vong hợp lý để đối phó là được mà. Vốn là Vương Ngọc nhập viện để làm phẫu thuật bệnh thận, thì cứ nói là suy thoái chức năng thận, hoặc do một chứng bệnh phát sinh đồng thời dẫn đến tử vong, người nhà cũng không thể nói gì được. Nhưng trong báo cáo, Kha Thủ Cần lại đưa ra nguyên nhân dẫn đến tử vong là do hệ thống hô hấp suy kiệt, thế có phải là phiền không?”

“Tại sao lại phiền?” La Phi không hiểu lắm về kiến thức y học, cho nên phải hỏi tường tận một chút.

“Vương Ngọc thở bằng máy hô hấp mà, mỗi ngày hơn hai nghìn tệ, chỉ để đề phòng suy kiệt hô hấp. Kết quả lại chết vì suy kiệt hô hấp, tất nhiên là có vấn đề trong chuyện này.”

“Ồ, cho nên Vương Cảnh Thạc nắm ngay lấy cơ hội để làm âm ỉ lên?”

“Đúng thế.” Tiêu Gia Lân nói, “Anh ta làm âm ỉ lên như thế, chúng tôi buộc phải triển khai điều tra sâu. Những bệnh nhân mắc bệnh nặng như Vương Ngọc, toàn bộ hệ thống chăm sóc đều có lắp kèm thiết bị theo dõi bằng máy tính. Thế là đầu tiên phải kiểm tra thông tin theo dõi buổi tối hôm xảy ra sự cố, kết quả phát hiện máy hô hấp đã ngừng làm việc khoảng gần nửa tiếng đồng hồ, chính nửa tiếng đồng hồ này đã gây ra cái chết của Vương Ngọc. Như vậy, tính chất của sự việc đã hoàn toàn thay đổi, thành ra sự cố điều trị do trục trặc máy hô hấp.”

La Phi “ừm” một tiếng, anh đã hiểu được logic trong sự việc này, nhưng anh vẫn còn một nghi ngờ: “Nếu là máy hô hấp bị trục trặc, tại sao Lý Tuấn Tùng phải chịu trách nhiệm?”

“Bởi vì Lý Tuấn Tùng chính là bác sĩ trực buổi tối hôm đó.” Tiêu Gia Lân nói, “Những thiết bị như máy hô hấp thường bật suốt ngày đêm, thỉnh thoảng xảy ra trục trặc cũng là việc khó tránh khỏi. Chỉ cần bác sĩ trực kịp thời xử lý thì sẽ không xảy ra những hậu quả nghiêm trọng khiến bệnh nhân tử vong. Nhưng hôm đó, máy hô hấp ngừng hoạt động cả nửa tiếng đồng hồ, Lý Tuấn Tùng không những không xử lý kịp thời, mà thậm chí còn cố tình giấu giếm chuyện này. Trách nhiệm của anh ta làm sao mà không lớn được?”

“Sau đó anh ta giải thích thế nào?”

“Thì là vô trách nhiệm chứ sao, không theo dõi sát sao tình hình của bệnh nhân, đã làm việc riêng đi đâu đấy giữa chừng. Sau đó khi xảy ra chuyện còn muốn lấp liếm cho qua.” Tiêu Gia Lân khề chặc lưỡi, “Có điều, nói đi cũng

phải nói lại, nếu không phải là Kha Thủ Cần nhất định không cho qua, thì chuyện này vốn cứ thế là xong rồi.”

“Có nghĩa là chính tay Kha Thủ Cần đã đẩy Lý Tuấn Tùng xuống bùn?”

“Không chỉ riêng Lý Tuấn Tùng đâu, cả bệnh viện đều rất bị động. Không giấu gì anh, sau khi bản báo cáo đó được đưa ra, tôi còn gặp riêng Kha Thủ Cần, mong ông ta có thể điều chỉnh một chút. Nhưng Kha Thủ Cần kiên quyết lắm, không đồng ý sửa một chữ nào.”

Cái gọi là “điều chỉnh” chính là làm ra báo cáo giả. Mặc dù chuyện này không hay ho gì cho lắm, nhưng trong tình hình đó, cũng không cần quá hà khắc đối với Tiêu Gia Lân. Nhưng Kha Thủ Cần thà đắc tội với đồng nghiệp giỏi chuyên môn trong bệnh viện, cũng không đồng ý sửa báo cáo, chuyện này đúng là hơi cạn tình, nói nghiêm trọng một chút thì thậm chí còn có phần “ăn cháo đá bát”.

“Tại sao ông ta lại không đồng ý sửa?” La Phi nheo mắt hỏi, “Là nhằm vào Lý Tuấn Tùng à?”

“Tất nhiên là ông ta có đủ các lý lẽ đường hoàng bóng bẩy - nào là phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, phải thực sự cầu thị... Trên thực tế chẳng qua cũng chỉ là nhìn người chọn món.” Khóe miệng Tiêu Gia Lân hơi nhếch lên, khuôn mặt thoáng hiện một nụ cười nhạt, “Nếu ông ta thực sự có đạo đức nghề nghiệp như thế thì làm sao lại cấu kết với người khác để lừa tiền bảo hiểm chứ?”

“Lừa tiền bảo hiểm? Việc này được coi là án hình sự đấy...” Tính nhạy cảm nghề nghiệp khiến La Phi lập tức trở nên cảnh giác, “Việc xảy ra từ khi nào? Không báo án sao?”

“Sự việc xảy ra mấy hôm nay thôi, nhân viên điều tra của công ty bảo

hiểm vừa đến hôm qua, bây giờ chắc là đang tiến hành điều tra nội bộ. Nếu khẳng định là lừa tiền bảo hiểm, chắc chắn sẽ báo cho cảnh sát các anh.”

Đã nói đến chủ đề này, La Phi liền hỏi tường tận luôn: “Anh nói chi tiết hơn đi, về tình hình cụ thể của sự việc lừa tiền bảo hiểm.”

Tiêu Gia Lân nói: “Chuyện này là thế này: Mấy hôm trước có một công nhân xây dựng bị ngã từ trên cao xuống khi đang làm việc, sau khi đưa đến bệnh viện, không cấp cứu được, đã chết. Lúc còn sống, công nhân này đã mua bảo hiểm tai nạn bất ngờ đối với công việc nguy hiểm, tiền bảo hiểm khoảng hơn ba trăm nghìn tệ. Người nhà anh ta căn cứ vào đó yêu cầu công ty bảo hiểm bồi thường. Công ty bảo hiểm điều tra phát hiện trước khi xảy ra sự việc, người chết có triệu chứng đau tim, đồng thời gia tộc của anh ta cũng có tiền sử bị bệnh tim.

Thế nên công ty bảo hiểm nghi ngờ rằng sự cố lần này thực ra là do bệnh tim của người chết phát tác gây nên. Theo hợp đồng bảo hiểm, tình trạng này thuộc phạm vi không bồi thường. Nhưng người nhà người chết phủ nhận suy đoán của công ty bảo hiểm, họ nói người chết chưa từng mắc bệnh tim, cái gọi là “đau tim” chẳng qua là triệu chứng xuất hiện, do quá mệt mỏi. Hai bên tranh cãi không đi đến đâu, đành để bệnh viện làm giám định. Nhiệm vụ này tất nhiên được giao cho Kha Thủ Cần. Kha Thủ Cần tiến hành giải phẫu cơ thể người chết, lấy tim ra để phân tích bệnh lý. Cuối cùng ông ta đưa ra kết luận, tim của người chết hoàn toàn bình thường, không phát hiện thấy bất cứ triệu chứng bệnh biến nào. Theo báo cáo của ông ta, người nhà của người chết cuối cùng đã nhận được khoản tiền bồi thường của công ty bảo hiểm.

Nghe xong, La Phi vặn hỏi: “Không lẽ Kha Thủ Cần làm báo cáo giả?”

Tiêu Gia Lân dường như cố tình vòng vo tam quốc, anh ta cười thành tiếng, nói: “Báo cáo thật giả thế nào, công ty bảo hiểm sẽ nhanh chóng có kết luận thôi.”

La Phi chau mày, dường như không hài lòng về thái độ cố tình làm ra vẻ huyền bí của anh ta. Tiêu Gia Lân nhận ra thái độ của đối phương, liền chủ động bổ sung nói rõ: “Bây giờ cũng không thể nói báo cáo chắc chắn giả, có điều sự việc này rất khả nghi. Sau khi làm xong báo cáo, phải bỏ tim của người hết vào trong lồng ngực như cũ để giữ cho cơ thể được nguyên vẹn. Nhưng tôi có thông tin đáng tin cậy chứng thực là: Quả tim mà Kha Thủ Cần bỏ vào trong lồng ngực người chết hoàn toàn không phải là quả tim hai hôm trước đã lấy ra. Cũng có nghĩa là, ông ta đã đánh tráo giữa chừng!”

“Ý của anh là: Tim của người chết có vấn đề, nhưng Kha Thủ Cần đã làm một bản báo cáo giả, sau đó lại tìm một quả tim bình thường thay cho quả tim bệnh biến của người chết?”

Tiêu Gia Lân nói: “Nếu không phải là nguyên nhân đó, có gì mà phải đánh tráo quả tim chứ?”

Nếu thực sự có tình tiết đánh tráo tim, thì đúng là không thể nghĩ ra cách giải thích nào khác. Nhưng - La Phi quyết định đã trót hỏi thì hỏi đến cùng: “Thứ ‘thông tin’ đáng tin cậy của anh là ở đâu ra?”

Tiêu Gia Lân im lặng không nói gì, chỉ nở một nụ cười bí hiểm khó đoán.

Thấy đối phương không muốn trả lời, La Phi bèn tung ra một câu hỏi khác: “Quả tim dùng để đánh tráo lấy ở đâu ra?”

“Trong khoa Bệnh lý có một phòng tiêu bản, có tất cả các loại tổ chức cơ thể người, có tiêu bản khỏe mạnh, cũng có cả tiêu bản của các loại bệnh. Muốn tìm một quả tim không phải là việc khó khăn gì.”

La Phi cân nhắc một lúc rồi lại hỏi: “Bình thường mọi người nhận xét về con người Kha Thủ Cần thế nào?”

Tiêu Gia Lân không trực tiếp trả lời, anh ta hỏi lại: “Anh có biết ông ta có

một biệt danh không, gọi là “Kha Trấn Ác”.”

“Kha Trấn Ác? Là nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp phải không?” La Phi muốn nói đến tiểu thuyết “Thần điêu đại hiệp” của Kim Dung, cuốn tiểu thuyết này từng nổi như cồn ở mọi chốn có người Hoa, gần như không ai là không biết. Trong truyện, nhân vật Kha Trấn Ác là một ông già có tính khí kì quặc, vừa khó chịu lại dễ nổi nóng, tính cách cũng rất không được lòng người.

“Đúng rồi, chính là nhân vật Kha Trấn Ác đó.” Tiêu Gia Lâm vừa cười vừa nói, “Biệt hiệu này là sinh viên trong viện Y học đặt cho ông ta, đã lưu truyền rất nhiều khóa rồi.”

“Kha Thủ Cần cũng hướng dẫn sinh viên trong viện Y học à?” La Phi nhớ đến lần đầu tiên Kha Thủ Cần xuất hiện, chính là ở bên ngoài phòng họp của viện Y học, lúc đó nghe thấy có sinh viên chào ông ta là “thầy Kha”.

“Ông ta không hướng dẫn sinh viên, nhưng Trang Tiểu Khê thường xuyên cử sinh viên của mình đến khoa Bệnh lý, đi theo Kha Thủ Cần làm thực tập.”

“Ồ.” La Phi tiếp tục hỏi, “Kha Thủ Cần đối xử với sinh viên không tốt lắm?”

“Nếu mà tốt, liệu có biệt danh như vậy không? Sinh viên mà vào tay ông ta, chẳng khác gì nhân công dọn dẹp. Việc bẩn việc nặng gì cũng đều phải làm hết, hơi một tí là bị mắng. Thậm chí đến cả việc thiêu hủy tiêu bản, ông ta cũng đổ lên đầu sinh viên.”

“Thiêu hủy tiêu bản? Chính là những tiêu bản cơ thể người ở phòng tiêu bản phải không?”

“Đúng, chủ yếu là tiêu bản bệnh lý. Thực ra toàn bộ tổ chức bệnh biến sau các ca phẫu thuật của cả bệnh viện đều phải đưa xuống khoa Bệnh lý. Đầu

tiên là làm phân tích bệnh lý, sau đó còn phải bảo quản trong thời gian là hai tuần, để phòng trường hợp cần kiểm tra lại. Sau hai tuần, sẽ tiến hành thiêu hủy xử lý tiêu bản. Đó là việc bình thường nhất, kinh khủng nhất rồi, anh thuê một lao công gì đó làm có phải là xong không? Hà cứ gì phải hành hạ sinh viên? Có những cô bé mới hơn 20 tuổi đầu, bắt họ làm những việc đó chẳng phải là hành hạ người ta sao?” Nói đến những đoạn bức xúc, Tiêu Gia Lân làm ra vẻ rất bất bình và thương xót sinh viên. Thực ra, trước đây Kha Thủ Cần cũng để lại cho La Phi ấn tượng rất không tốt, tự cao tự đại, nói chuyện và xử sự hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người khác, đúng là rất đáng ghét. Biệt danh “Kha Trấn Ác” quả thực là hình tượng sinh động.

Lúc này Doãn Kiếm từ bên ngoài phòng bước vào, báo cáo với La Phi: “Đội trưởng La, công việc điều tra đã bố trí xong rồi. Đặc biệt chú ý đến bố con Hứa Minh Phổ, những thông tin liên quan chắc sẽ nhanh chóng được báo về.”

La Phi đáp: “Tốt.” Sau đó lại quay lại hỏi Tiêu Gia Lân: “Bây giờ Hứa Minh Phổ đang nằm ở phòng bệnh nào?”

“Phòng bệnh của khoa Thận. Ừm, chắc là tầng 9 ở khu bệnh nhân nội trú.”

“Có thể phiền anh dẫn chúng tôi tới đó được không?” La Phi đưa ra yêu cầu, “Tôi muốn trực tiếp nói chuyện với người này.”

Tiêu Gia Lân thoải mái nhận lời ngay, anh ta khoát tay nói: “Đi thôi.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 4.3

3

La Phi và Doãn Kiếm đi theo Tiêu Gia Lân đến tầng 9 khu bệnh nhân nội trú. Tiêu Gia Lân tìm y tá trưởng đang trực ban Long Đơn Bình trước, nhờ cô tra giúp số giường của Hứa Minh Phổ. Sau đó anh ta dặn: “Cô đưa hai vị cảnh sát qua đó, nếu họ cần gì, cô cố gắng phối hợp.”

La Phi nghe ra ý muốn rút của đối phương, nghĩ thấy bên này cũng không cần anh ta đi cùng nữa, anh liền đề nghị: “Anh cứ bận việc của mình đi.”

“Được. Nếu bên anh có việc gì, cứ gọi điện thoại cho tôi. Trước khi cáo biệt, Tiêu Gia Lân lại chủ động đưa tay ra bắt tay La Phi và Doãn Kiếm rất nhiệt tình.”

Sau đó, Long Đơn Bình liền dẫn La Phi và Doãn Kiếm đi về phía tây của tòa nhà. La Phi vừa đi vừa hỏi: “Sau khi nhập viện, cái ông Hứa Minh Phổ này có bao giờ rời bệnh viện đi đâu không?”

“Tất nhiên là không.” Long Đơn Bình trả lời, “Chỗ chúng tôi nghiêm túc thực hiện chế độ nằm viện điều trị.” Bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối như ông ấy không được tự tiện đi đâu trong thời gian nằm viện, nếu không chẳng may xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?”

“Liệu có lúc nào ông ta lén ra ngoài mà các chị không phát hiện ra

không?”

“Cho dù là có đi nữa thì thời gian cũng rất ngắn. Bởi vì cứ cách hai tiếng một lần, y tá của chúng tôi lại tiến hành kiểm tra các phòng bệnh theo quy định.”

La Phi “ồ” một tiếng. Nếu như vậy, khả năng Hứa Minh Phổ ra ngoài gây án trong thời gian nằm viện hiển nhiên là không tồn tại rồi.

Trong lúc nói chuyện, Long Đơn Bình dừng trước một phòng bệnh. Đây là một phòng ba người, y tá trưởng chỉ vào chiếc giường trong cùng nói: “Người đó chính Hứa Minh Phổ.”

“Cảm ơn chị.” La Phi chào Long Đơn Bình, sau đó dẫn Doãn Kiếm bước vào phòng. Họ đi thẳng đến chiếc giường trong cùng, một người đàn ông mặc trang phục bệnh nhân đang ngồi dựa trên giường. Sắc da của ông ta vàng ệch, khuôn mặt hốc hác, hốc mắt trũng sâu, ngoại hình như vậy khiến ông ta trông vô cùng già nua, già hơn nhiều so với tuổi thật là hơn 50 tuổi.

La Phi biết chính là vì bị bệnh tật hành hạ mới ra nông nổi ấy. Đối với một bệnh nhân ung thư tận giai đoạn cuối, ông ta đã bước một chân vào cánh cửa xuống âm phủ. Mà kết cục bi thảm này có lẽ là bắt nguồn từ lần chẩn đoán sai nửa năm trước của Lý Tuấn Tùng.

Đứng từ lập trường của người bệnh, Lý Tuấn Tùng chần hản được coi là “kẻ có tội”?

Người đàn ông thấy hai người lạ mặt đi về phía mình, mắt ánh lên sự hồ nghi. La Phi nhận thấy ánh mắt đó không hề thân thiện, thậm chí còn ẩn chứa sự thù địch.

“Ông là Hứa Minh Phổ phải không?” La Phi bước tới trước giường hỏi.

Hứa Minh Phổ hỏi lại: “Các anh là ai?” Thái độ của ông ta vô cùng lạnh lùng, như thể muốn đẩy người khác ra thật xa. La Phi quan sát phản ứng của đối phương, anh đoán người này có khả năng đã sống dưới tầng đáy của xã hội rất lâu, quá nhiều nhọc nhằn khiến ông ta có thái độ thù địch bản năng đối với thế giới bên ngoài.

“Chúng tôi là cảnh sát.” La Phi nói rõ công việc của mình. Doãn Kiếm kéo hai chiếc ghế ở sau lưng cậu, hai người ngồi xuống cạnh đầu giường.

“Làm cái gì?” Hứa Minh Phổ vẫn nhìn La Phi bằng ánh mắt có gai như vậy, như thể sẵn sàng chuẩn bị đánh nhau với đối phương bất cứ lúc nào.

“Chúng tôi đến gặp ông để hỏi về chuyện của Lý Tuấn Tùng.”

“Chuyện của anh ta liên quan gì đến tôi?”

“Ông có biết chúng tôi muốn hỏi gì không?”

“Không phải là anh ta chết rồi sao?”

La Phi nheo mắt lại: “Sao ông biết?” Trong thông cáo hợp tác hỗ trợ điều tra không hề nhắc đến tên của Lý Tuấn Tùng, cho dù Hứa Minh Phổ có nhìn thấy đăng trên báo, hẳn cũng rất khó xác định được người đó là vị bác sĩ đã khám bệnh cho mình lúc đầu? Dù sao họ cũng chỉ gặp nhau có một lần từ nửa năm trước.

Hứa Minh Phổ trả lời: “Tôi nghe bác sĩ nói.” Một nụ cười nhạt thoáng hiện nơi khóe miệng ông ta, như muốn nói: Tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng tôi không sợ anh!

La Phi gật đầu. Đúng - Hứa Minh Phổ đã từng đến bệnh viện gây sự, bác sĩ, y tá và cán bộ nhân viên ở khoa Thận chắc đều biết mâu thuẫn giữa ông ta và Lý Tuấn Tùng. Bây giờ Lý Tuấn Tùng đã chết, tất nhiên sẽ có người tiết lộ

thông tin cho Hứa Minh Phổ.

Thái độ thù địch của Hứa Minh Phổ rõ như vậy, nếu đi thẳng vào vụ án, e là sẽ vấp phải sự phản kháng lớn hơn. La Phi cân nhắc một chút quyết định sử dụng chiến thuật vu hời, nói những chủ đề đối phương muốn nói trước.

“Chúng tôi hoàn toàn không nghi ngờ ông - thời gian này ông nằm trong viện suốt, làm sao có thể liên quan đến vụ giết người được?” La Phi nở một nụ cười thân thiện, rồi lại nói, “Chúng tôi chỉ là muốn hỏi chuyện ông để tìm hiểu về con người Lý Tuấn Tùng, cụ thể là về sự việc chẩn đoán nhầm nửa năm trước.”

“Anh ta là một bác sĩ vô trách nhiệm, là một thằng khốn nạn!” Hứa Minh Phổ nói với giọng giận dữ. Ông ta vừa nói vừa nhìn La Phi, ánh mắt đã dẹt đi rất nhiều. Xem ra, tâm trạng giận dữ của ông ta lúc này là vì Lý Tuấn Tùng, và ông ta đang muốn La Phi đồng tình với thái độ này của mình.

“Tôi có nghe chủ nhiệm Tiêu bên khoa Y vụ nói rồi, đó đúng là một lần chẩn đoán sai vô cùng nghiêm trọng.”

Câu nói này của La Phi như bày tỏ lập trường của mình với đối phương. Hứa Minh Phổ nghe thế liền gật đầu, ý là: Anh nói rất đúng!

“Chuyện lần đó là thế nào?” La Phi tiếp tục hỏi, “Ông có thể kể lại cụ thể cả quá trình không?”

Hứa Minh Phổ chống tay xuống đệm giường, nhóm người lên một chút. La Phi thấy ông ta muốn ngồi thẳng lên, liền chủ động giúp ông ta quay giá đỡ ở đầu giường cao lên. Hứa Minh Phổ điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái rồi bắt đầu kể. “Chuyện xảy ra từ nửa năm trước rồi, tôi cảm giác khó chịu trong người, hơn nữa lại đi tiêu ra máu, nghi ngờ là thận có vấn đề. Chiều hôm đó, tôi bảo con trai đưa đến bệnh viện kiểm tra. Con trai tôi liền đưa tôi

đến bệnh viện Nhân Dân, đã phải chọn khám ở phòng khám chuyên gia của khoa Thận, chính là cái tay Lý Tuấn Tùng đấy. Kết quả anh ta là loại chuyên gia gì chứ? Chỉ lừa đảo làm người ta phải mất tiền, hết chụp X - quang, rồi lại xét nghiệm hết cái này đến cái kia, làm một đồng cuối cùng bảo là nhiễm trùng đường tiết niệu. Lúc đó tôi đã không tin lắm, nhưng anh ta nói dễ nghe lắm, cứ luôn miệng bảo không vấn đề gì, đừng suy nghĩ nhiều, chú ý nghỉ ngơi là khỏi. Thế là tôi nghe theo lời anh ta, về nhà nghỉ ngơi thoải mái, kết quả là càng nghỉ ngơi sức khỏe càng kém. Không nói những cái khác, anh chỉ cần nhìn sắc mặt tôi bây giờ xem, có ra hồn người không? Sau đó tôi không thể nào chịu đựng được thêm nữa, lại đến bệnh viện Hồng Sơn kiểm tra, lập tức phát hiện ra là ung thư thận, giai đoạn cuối! Bác sĩ người ta nói nửa năm trước, khi tiểu ra máu, chắc chắn đã có bệnh rồi, hoàn toàn có thể kiểm tra ra được. Cho nên, mạng sống của tôi chính là bị cái tên lang băm Lý Tuấn Tùng đó làm hại!” Ông ta càng nói càng bức xúc, cuối cùng thậm chí còn thở không ra hơi.

La Phi chăm chú lắng nghe Hứa Minh Phổ kể, đợi đối phương bình tĩnh lại, anh tiếp tục hỏi về một chi tiết trong đó: “Lúc đó làm rất nhiều xét nghiệm phải không?”

“Đúng thế, mất mấy trăm tệ đấy, kết quả không xét nghiệm ra cái gì cả...”, Hứa Minh Phổ bất bình buộc tội, “Thế có phải rõ ràng là lừa tiền không?”

La Phi lại hỏi: “Lúc ấy, sau khi xét nghiệm xong, ông đã xem phiếu kết quả chưa?”

Hứa Minh Phổ lắc đầu: “Tôi xem cũng có hiểu đâu, con trai tôi cầm toàn bộ phiếu kết quả.”

La Phi “ừm” một tiếng, đang cân nhắc xem định hỏi gì tiếp theo, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân, dường như có người bước vào phòng bệnh. Anh quay đầu lại nhìn, hóa ra là Trang Tiểu Khê dẫn theo một cô gái trẻ.

Trang Tiểu Khê hình như cũng không ngờ lại gặp La Phi ở đây, bà ngạc nhiên kêu lên: “Cảnh sát La?”

La Phi cũng đứng lên hỏi: “Sao chị lại đến đây?” Đây là phòng bệnh của khoa Thận, còn Trang Tiểu Khê là bác sĩ khoa Xương cơ mà.

Trang Tiểu Khê giơ tay chỉ về Hứa Minh Phổ nói: “Tôi tìm ông ấy có chút việc.” Hứa Minh Phổ nhìn Trang Tiểu Khê, mặt lộ vẻ mong đợi.

La Phi thấy khó hiểu - Sao hai người này như thế đã quen từ lâu?

Lúc này Trang Tiểu Khê lên tiếng: “Các anh đang nói chuyện à? Thế thì một lúc nữa tôi quay lại nhé?”

“Không cần đâu.” La Phi xua tay, “Chúng tôi cũng gần xong rồi, chị vào đi.” Anh vừa nói vừa lui sang bên cạnh mấy bước, nhường chỗ cho Trang Tiểu Khê. Nhưng anh không có ý rời khỏi phòng bệnh.

Trang Tiểu Khê cũng không khách sáo, ngồi luôn xuống chiếc ghế của La Phi. Sau đó bà đưa tập tài liệu trong tay cho Hứa Minh Phổ, nói: “Chuyện hỗ trợ chi phí điều trị nói lần trước, tôi đã giúp bác xin được rồi. Trong này là bản thỏa thuận hỗ trợ, bác thử xem xem thế nào.”

Hứa Minh Phổ xua tay đẩy ra: “Ôi dào, tôi xem cũng không hiểu, một lúc nữa đợi con trai tôi đến xem vậy.”

Trang Tiểu Khê hỏi: “Khi nào con trai bác đến?”

“Năm giờ nó hết giờ làm việc, sắp rồi.” Lúc Hứa Minh Phổ nói câu này, mấy người trong phòng đều đồng thời nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, bây giờ đã là 5 giờ 23 phút. Nếu hết giờ làm việc, Hứa Cường qua luôn thì chắc là sắp đến rồi.

“Thế thì tôi ở đây đợi cậu ấy.” Trang Tiểu Khê nhét tập tài liệu vào tay Hứa Minh Phổ một lần nữa, “Bác cứ xem trước đi, có chỗ nào không hiểu, tôi giải thích cho.”

Hứa Minh Phổ ngại từ chối lần nữa, liền cầm lấy tập tài liệu thỏa thuận, làm ra vẻ lật giở để xem.

Thấy Trang Tiểu Khê không bận nữa, La Phi liền hỏi một câu: “Đây là hỗ trợ điều trị gì?”

“Là một loại thuốc hóa trị kiểu mới, chuyên dùng cho bệnh nhân ung thư thận giai đoạn cuối.” Trang Tiểu Khê quay người về phía La Phi giới thiệu, “Loại thuốc này do một công ty Y dược nổi tiếng trong nước nghiên cứu phát triển, vừa thử nghiệm lâm sàng thành công, hiệu quả điều trị của thuốc rất tốt, nhưng mức giá cũng vô cùng đắt. Vì đang trong giai đoạn quảng cáo mở rộng, nên có một vài hạng mục hỗ trợ điều trị dành cho khách hàng. Vừa hay, viện Y học chúng tôi có một giáo sư tham gia vào công tác nghiên cứu bào chế loại thuốc này, tôi nhờ qua ông ấy xin được cho Hứa Minh Phổ một suất điều trị miễn phí.”

“Ồ.” La Phi đã hiểu sơ bộ tình hình, anh liếc về phía Hứa Minh Phổ, hỏi mập mờ: “Thế ông ấy có biết chị là?”

Hứa Minh Phổ ngẩng đầu lên, nhìn nào mắt La Phi nói: “Tất nhiên là biết. Chủ nhiệm Trang chính là vợ Lý Tuấn Tùng mà.” Khi nói ba chữ “chủ nhiệm Trang”, giọng ông ta vô cùng kính trọng, so với thái độ đối với Lý Tuấn Tùng lúc nãy đúng thật là khác nhau một trời một vực.

Trang Tiểu Khê ở bên cạnh nói: “Tôi giúp xin hỗ trợ điều trị, cũng là muốn bù đắp một phần lỗi sai do Lý Tuấn Tùng gây ra. Cho dù thế nào đi nữa, chẩn đoán sai như vậy cũng không thể chấp nhận được. Mặc dù biện pháp hóa trị không thể trị được tận gốc, nhưng hiệu quả điều trị của loại

thuốc này vẫn rất đáng mong đợi.”

Chủ nhiệm Trang thật sự là người rất tốt. Các cụ nói “Vợ nào chồng nấy”, nhưng chủ nhiệm Trang và Lý Tuấn Tùng hoàn toàn khác nhau, người như thế không xứng đáng với chủ nhiệm Trang.” Tâm trạng Hứa Minh Phổ có phần bức xúc, chỉ thiếu mỗi nước nói luôn ra “Lý Tuấn Tùng chết cũng đáng đời”.

Trang Tiểu Khê mỉm cười, nhưng đó là nụ cười rất công thức, hoàn toàn không thể nhận được ra cảm xúc sâu trong lòng bà.

Lúc này có bóng người xuất hiện ở cửa phòng bệnh, một người đàn ông chừng 30 tuổi bước vào. Người đó mặc trang phục công nhân, tóc đầy đầu dính bột trên đỉnh đầu, dáng vẻ mệt mỏi bụi bặm.

“Anh đến rồi à.” Trang Tiểu Khê chào người đàn ông, “Tôi đang chờ anh đây.” Hóa ra người này chính là Hứa Cường, con trai của Hứa Minh Phổ.

“Tôi xin lỗi, lúc hết giờ làm việc lại bị muộn một chút. Hứa Cường vội bước về phía Trang Tiểu Khê, lúc đi qua chỗ La Phi, anh ta bất giác nhìn sang, ánh mắt đầy nghi hoặc.”

Đúng lúc đó, điện thoại di động của Doãn Kiếm đổ chuông, cậu nhìn hiển thị trên màn hình, nói nhỏ với La Phi: “Có thông tin điều tra rồi.”

La Phi khoát tay: “Ra ngoài nói đi.” Hai người liền đồng thời đi ra ngoài phòng bệnh, giọng của Hứa Minh Phổ vang lên phía sau lưng: “Con trai, con xem bản thỏa thuận đi, bố xem không hiểu.”

La Phi và Doãn Kiếm đi ra ngoài hành lang, Doãn Kiếm bắt điện thoại, nghe được vài câu liền bảo: “Anh báo cáo trực tiếp với đội trưởng La nhé.” Nói dứt lời bèn đưa điện thoại cho La Phi, La Phi cầm điện thoại và nói: “Tôi là La Phi.”

Đầu kia điện thoại vọng ra tiếng của điều tra viên Thẩm Nguyên: “Đội trưởng La ạ, anh giao nhiệm vụ phải điều tra bố con nhà Hứa Minh Phổ phải không ạ? Báo cáo với anh tình hình sơ bộ: Hứa Minh Phổ năm nay 54 tuổi, hộ khẩu trong thành phố. Trước đây là nhân viên của công ty xe buýt, tức là lái xe buýt. Mười năm trước vì đánh nhau với khách đi xe, bị đuổi việc, sau đó thất nghiệp suốt. Theo phản ánh của đồng nghiệp trước đây của ông ta, người này tính khí nóng nảy, không hòa hợp được với ai. Vợ ông ta cũng không chịu nổi tính cách của ông ta, đã ly dị. Hứa Cường năm nay 29 tuổi, là công nhân ở một nhà máy nông dược trong thành phố, vừa lập gia đình năm nay. Vợ là người vùng ngoại ô thành phố, làm nhân viên bán hàng. Em đã đến nhà máy nông dược để hỏi han tình hình, biết được là mọi mặt của Hứa Cường bình thường cũng tốt, không sinh sự gì. Anh ta làm ba ca luân phiên, khoảng mười hôm gần đây không nghỉ làm buổi nào, tâm trạng cũng rất bình thường.”

“Được.” La Phi ngắt điện thoại, sau đó thuật lại toàn bộ thông tin vừa tìm hiểu được cho Doãn Kiếm. Nghe xong, Doãn Kiếm phán đoán: “Xem ra hai bố con họ chắc là không liên quan đến vụ bắt cóc.”

La Phi cũng đồng ý với phán đoán của đồng nghiệp. Mặc dù Hứa Minh Phổ có động cơ gây án, nhưng hai bố con họ vừa không có khả năng gây án, càng không có thời gian gây án.

Một chi tiết khác là: 22 giờ 47 phút ngày 23 tháng 10, bố con Hứa Minh Phổ đang ở bệnh viện gây sự, Tiêu Gia Lâm buộc phải gọi điện thoại di động cho Lý Tuấn Tùng (số bắt đầu là 137). Sau đó Hứa Minh Phổ liền được làm thủ tục nhập viện. Còn vào 23 giờ 02 phút, một chiếc điện thoại di động khác của Lý Tuấn Tùng (số bắt đầu là 158) gọi cho Diêu Phàm, điện thoại đã kết nối hơn mười giây. Cho dù có căn cứ vào suy đoán khoa trương nhất: Bố con nhà Hứa Minh Phổ đã thực hiện xong việc bắt cóc Lý Tuấn Tùng trước khi đến bệnh viện lần thứ hai, hẳn là họ cũng không thể vừa kiểm chuyện với

bệnh viện, vừa lấy chiếc điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng ra gọi một cú điện thoại vô nghĩa cho Diêu Phàm?

Chỉ căn cứ vào chi tiết này cũng có thể loại trừ khả năng bố con Hứa Minh Phổ là tội phạm gây án. Nhưng hai bố con họ vẫn còn một số điều bí ẩn chưa giải thích được, La Phi cũng cần phải làm rõ.

Đứng ở ngoài cửa quan sát tình hình bên trong phòng bệnh, dường như Hứa Cường đã xem xong bản thỏa thuận, đang đưa tài liệu trong tay trả cho Trang Tiểu Khê. La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, hai người lại đi vào trong phòng bệnh.

“Xem xong rồi hả? Những nội dung cần chú ý trong này thực ra chỉ có ba điểm, tôi thấy cần phải nhấn mạnh với bác và con trai bác.” Trang Tiểu Khê cầm bản thỏa thuận nói với hai bố con: “Thứ nhất: Ung thư thận giai đoạn cuối là loại bệnh rất nặng, bất cứ biện pháp điều trị nào cũng không thể đảm bảo sẽ chữa được khỏi hoàn toàn, chỉ có thể nói là cố gắng hết sức để kéo dài thời gian sống của người bệnh; Thứ hai: Lần hỗ trợ điều trị này có tính chất thử nghiệm, bên hỗ trợ cần thu về một vài số liệu trong quá trình điều trị, cho nên một khi bác và con trai ký vào bản thỏa thuận, thì không được phép đơn phương chấm dứt hợp tác, nếu không sẽ phải hoàn trả lại toàn bộ chi phí điều trị đã phát sinh; Thứ ba: Những chi phí liên quan đến lần điều trị này, bao gồm tiền thuốc, tiền nằm viện, chi phí khám bệnh và điều trị, chi phí chăm sóc, tất cả những khoản tiền này đều được miễn hoàn toàn, không cần gia đình trả một đồng nào. Nhưng những chi phí phụ khác - ví dụ như thuê người chăm sóc, mua thực phẩm chức năng hay là thuốc không liên quan đến việc điều trị lần này, thì gia đình phải tự chi trả.”

“Vâng, vâng.” Hứa Cường gật đầu nói, “Ba điểm này chúng tôi đều hiểu được.”

“Nếu không có ý kiến gì khác, thì ký vào đây.” Trang Tiểu Khê mở đến

trang cuối cùng của bản thỏa thuận, cô gái đi cùng bên cạnh bà biết ý đưa cho họ một chiếc bút.

Bố con Hứa Minh Phổ lần lượt ký tên mình vào cột dành cho bệnh nhân và người nhà. Bản thỏa thuận được lập thành hai bộ, Trang Tiểu Khê đưa một trong hai bộ đó cho Hứa Cường giữ, một bộ kia thì đưa cho cô gái bên cạnh, nói: “Về chuyển cho giáo sư Lý.”

Cô gái nhanh nhẹn đáp: “Vâng.”

La Phi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh nhìn cô gái nói: “Cô là thực tập sinh ở chỗ Kha Thủ Cần đúng không?”

Cô gái ngớ ra, hỏi lại: “Sao anh biết?”

La Phi nói: “Chiều ngày 30, lúc Kha Thủ Cần đến viện Y học, cô chào ông ấy là “thầy Kha” ở bên ngoài phòng họp, tôi nhớ giọng cô.”

“Đúng rồi, người đó chính là em, trí nhớ của anh tốt thật đấy.” Cô gái ngạc nhiên thán phục, sau đó lại tự giới thiệu: “Em tên là Dư Tĩnh.”

“Sao cô không ở khoa Bệnh lý?”

“Chẳng phải cô Trang bảo em đến lấy tài liệu ở đây sao?” Dư Tĩnh giải thích, “Giáo sư Lý Đặc ở ngay trong viện Y học, lúc về em có thể đưa luôn cho thầy ấy.”

“Thế một lúc nữa cô còn sang bên khoa Bệnh lý nữa không?”

“Có chứ! Phải chắc chắn bên chỗ thầy Kha hết việc rồi em mới được về, nếu không sẽ bị mắng ngay.” Lúc nói những lời này, Dư Tĩnh vô thức lộ vẻ sợ sệt, xem ra biệt hiệu “Kha Trấn Ác” không phải là vô cớ mà có.

“Vừa hay, tôi đang muốn gặp thầy Kha và sinh viên thực tập ở đấy.” La

Phi đề nghị, “Cô qua nói với thầy Kha một tiếng, ở khoa Bệnh lý chờ tôi một lúc, được không?”

Dư Tĩnh đáp lời: “Vâng.” Nhưng mắt lại nhìn về phía Trang Tiểu Khê, dường như muốn hỏi ý kiến đối phương.

“Em đi đi.” Trang Tiểu Khê giới thiệu với cô gái, “Đây là La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, anh ấy đang điều tra vụ án của Lý Tuấn Tùng.”

“Ồ! Chào đội trưởng La!” Dư Tĩnh nhiệt tình nhìn La Phi, ánh mắt lộ vẻ ngưỡng mộ.

“Thôi được rồi, việc chỗ tôi xong rồi, các anh tiếp tục nói chuyện đi.” Trang Tiểu Khê đứng dậy, đưa mắt nhìn La Phi và Doãn Kiếm, rồi nhìn sang hai bố con Hứa Minh Phổ, sau đó liền gọi Dư Tĩnh: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người phụ nữ rời khỏi phòng bệnh. Lúc này Hứa Cường cũng đứng dậy, chủ động chào La Phi: “Cảnh sát La, chào anh.” Nét mặt anh ta trông có vẻ căng thẳng,

“Ngồi đi.” La Phi nói với đối phương, đồng thời cũng ngồi xuống, sau đó anh nhìn Hứa Cường nói: “Khi này tôi đã nói chuyện với bố anh một lúc. Chúng tôi nói đến sự việc chẩn đoán nhầm, nghe nói lúc đó đã làm rất nhiều xét nghiệm, phiếu kết quả xét nghiệm anh đều giữ đúng không?”

“Tôi giữ...”, Hứa Cường ngập ngừng một lúc rồi nói, “Nhưng bây giờ không tìm thấy đâu.”

La Phi mỉm cười: “Anh đã tìm đâu, làm sao mà biết là không tìm thấy?”

“Đã nửa năm rồi mà.” Hứa Cường giải thích, “Có ai đến giữ mấy thứ này đâu.”

La Phi “ồ” một tiếng, lại hỏi: “Thế anh còn nhớ trên phiếu kết quả xét nghiệm ghi thế nào không?”

“Không còn nhớ đâu.” Hứa Cường dừng lại một lát rồi nhấn mạnh, “Nói chung lúc đó không kiểm tra ra vấn đề gì.”

La Phi chăm chú nhìn Hứa Cường một lúc, bỗng quay đầu nói với Doãn Kiếm: “Cậu có mang thuốc lá không? Cho tôi một điếu.”

“Thuốc thì có đấy.” Doãn Kiếm nói với giọng nhắc nhở, “Nhưng ở đây không cho phép hút thuốc.”

“Đúng rồi, đây là phòng bệnh.” La Phi gõ lên đầu mình, như thể vừa mới chợt nhớ ra. Sau đó anh kéo Hứa Cường lên, nói: “Đi, chúng ta ra ngoài hút điếu thuốc.”

Trước lời mời nhiệt tình của đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, Hứa Cường cũng ngại từ chối, bèn đi theo hai cảnh sát ra ngoài khu vực phòng bệnh. Doãn Kiếm lấy thuốc lá ra đưa cho mỗi người một điếu. La Phi châm trước, rít một hơi dài, rồi nhả ra từng vòng khói thuốc đồng thời anh hỏi với vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó: “Làm nhiều xét nghiệm như vậy, nếu đã bị mắc ung thư thì tuyệt đối không thể chẩn đoán nhầm được, đúng không?”

Doãn Kiếm đang đưa điếu thuốc lên miệng, nghe câu nói đó liền dừng lại. Cậu nhìn La Phi, lại nhìn Hứa Cường, bỗng hiểu ra cuộc hút thuốc này có dụng ý đặc biệt!

Hứa Cường cũng chờ người ra, nét mặt anh ta có vẻ hồ nghi, muốn nói gì đó nhưng lại thận trọng không dám lên tiếng.

La Phi đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Hứa Cường: “Nếu toàn bộ phiếu kết quả xét nghiệm đều ở trong tay anh, như vậy người biết kết quả kiểm tra đầu tiên, nhất định là anh, đúng không?”

Hứa Cường ngó ra một lúc, sau đó hỏi một câu thăm dò, trong lòng thấp thỏm bất an: “Đội trưởng La, ý anh là gì?”

La Phi không trực tiếp trả lời đối phương, chỉ tiếp tục nói theo mạch suy nghĩ của mình: “Chiều ngày 23 tháng 10, bố anh đến bệnh viện Nhân Dân gây sự, bởi vì ông ấy đã kiểm tra ra bệnh ung thư thận giai đoạn cuối ở bệnh viện Hồng Sơn. Ông ấy đến một mình, cũng có nghĩa là, khi ông ấy đến bệnh viện Hồng Sơn kiểm tra, cũng là đi một mình, đúng không?”

“Đúng thế, ông ấy đi một mình.” Lần này, Hứa Cường trả lời thẳng vào câu hỏi của La Phi, đồng thời giải thích, “Vì tôi hoàn toàn tin tưởng vào lời của Lý Tuấn Tùng, cho nên không đưa ông ấy đến bệnh viện khác để kiểm tra nữa. Cuối cùng ông ấy giấu tôi đi một mình.”

“Cho dù là anh tin tưởng vào chẩn đoán của Lý Tuấn Tùng. Nhưng nửa năm qua, mà sức khỏe của bố anh càng ngày càng sa sút, đi kiểm tra một lần nữa mới hợp lý chứ?” La Phi truy hỏi, “Tại sao anh phải ngăn bố anh?”

“Ừm...”, Hứa Cường không biết trả lời thế nào, đành dài giọng nhưng không nói gì tiếp.

La Phi lại nói: “Sau đó, khi bệnh viện gọi điện cho anh, anh đã đến bệnh viện Nhân Dân. Lúc đầu thái độ của anh rất nhã nhặn, phối hợp với bệnh viện khuyên bố anh về nhà. Nhưng đến tối bố con anh lại quay lại, lần này thái độ của anh trở nên vô cùng cứng rắn. Sự thay đổi đó lại là vì sao?”

Hứa Cường đáp: “Bố tôi tính tình nóng nảy mà, tôi lo lại gây ra chuyện gì, nên khuyên ông ấy về nhà trước. Sau đó suy nghĩ thấy việc này cũng thật là quá đáng, nên lại đưa bố tôi đến để hỏi cho ra nhẽ.”

“Lúc đầu rất bình tĩnh, sau đó lại mất bình tĩnh? Chuyện này thật không bình thường chút nào. Thử nghĩ xem, khi anh đến bệnh viện, biết được là vì

chẩn đoán nhầm, bố anh đã mắc bệnh ung thư thận ở giai đoạn cuối, anh có thể bình tĩnh được không? Cho dù là không muốn bố anh sinh sự, thì thế nào cũng phải yêu cầu bệnh viện giải thích cho rõ ràng đúng không? Còn nữa, nếu đã khuyên được bố về nhà rồi, thì tại sao lúc đến bệnh viện để hỏi một lần nữa, anh lại đưa ông ấy đi theo? Như vậy không phải là đi ngược với mục đích ban đầu của anh hay sao?”

Hứa Cường lại một lần nữa rơi vào trạng thái cứng họng không nói được gì.

La Phi im lặng nhìn Hứa Cường, cho đến khi đối phương cúi gằm mặt xuống. Sau đó La Phi mới bắt đầu nói ra những suy luận của mình: “Cách giải thích hợp lý duy nhất, là Lý Tuấn Tùng không hề chẩn đoán sai. Ông ấy đã kiểm tra ra ngay là bố anh bị ung thư, đồng thời đã kịp thời cho anh biết kết quả này. Nhưng anh muốn giấu kết quả này, nên đã nhờ Lý Tuấn Tùng nói dối để đánh lừa bố anh. Giấu không cho một người bị ung thư biết bệnh tình của mình, việc này cũng bình thường đúng không? Lý Tuấn Tùng lại là một người rất dễ nói chuyện, nên đã giúp anh. Vì thế, sau đó anh nhiều lần ngăn không cho bố anh đến bệnh viện kiểm tra lại. Khi biết bố anh đến bệnh viện Nhân Dân làm ầm lên, phản ứng của anh là nhanh chóng khuyên ông ấy về nhà vì anh sợ Lý Tuấn Tùng sẽ nói ra sự thật. Sau khi về nhà nói chuyện, anh mới biết Lý Tuấn Tùng đã bị bệnh viện đuổi việc. Biến cố này khiến nỗi lo lắng của anh tan biến, thế là anh lại đưa bố đến bệnh viện kiểm chuyện, muốn lợi dụng cơ hội này lừa bệnh viện kiếm một món tiền. Tôi nói đúng chứ?”

Hứa Cường im lặng không nói gì, không dám ngẩng đầu lên.

La Phi lại phân tích: “Che giấu bệnh tình thường là có hai mục đích. Một là để bệnh nhân giữ được tinh thần lạc quan, nhưng vẫn tiếp tục điều trị theo yêu cầu; Còn một loại nữa, đơn thuần là muốn từ bỏ điều trị. Theo như thái độ của bố anh đối với Lý Tuấn Tùng, thì anh vẫn chưa nói cho ông ấy biết

đúng sự thật về lần kiểm tra đầu tiên, đúng không? Bởi vì mục đích của anh là muốn từ bỏ điều trị, nếu để bố anh biết được, anh sẽ không biết ăn nói thế nào.”

Hứa Cường ngẩng đầu lên, anh ta nhìn La Phi thỉnh cầu: “Cảnh sát La, những chuyện này anh đừng nói với bố tôi...”

“Thế thì trước hết anh phải nói rõ cho tôi biết sự thật!” Thái độ của La Phi rất kiên định, không cho đối phương bất cứ cơ hội thương thảo nào.

“Sự thật chính là như anh nói...”, Hứa Cường thận trọng liếc nhìn La Phi, vẻ mặt vừa bối rối vừa kính sợ, sau đó anh ta bắt đầu biện hộ cho mình: “Tôi cũng không còn cách nào khác. Bố tôi bị bệnh này, ông ấy không có bảo hiểm y tế, biết làm thế nào? Nếu có chữa cũng chỉ mất tiền oan. Số tiền đó người ta bỏ ra được nhưng nhà tôi thì lấy đâu ra! Bây giờ thế này đã là kết quả tốt nhất rồi. Nếu anh nói toạc chuyện này ra, thì...”

“Không những bố anh không tha cho anh, khoản hỗ trợ điều trị mà Trang Tiểu Khê xin cho bố anh chắc cũng mất hy vọng, đúng không?” La Phi nói ra những lời đối phương muốn nói nhưng lại không dám nói.

Hứa Cường nói, vẻ khổ sở: “Điều kiện của những gia đình như chúng tôi, thực sự chẳng lấy đâu ra tiền để chữa trị căn bệnh này. Nếu không có hỗ trợ, cả nhà đều sẽ phải đổ theo.”

La Phi thở dài. Chuyện này mặc dù chẳng hay ho gì, nhưng đối với những người sống ở đáy của xã hội, đúng là cũng có những khó khăn không thể tránh được.

“Việc hỗ trợ điều trị là chuyện của các anh và họ, tôi cũng không cần phải xen vào. Hơn nữa hợp đồng đã ký rồi mà...”, La Phi bày tỏ rõ thái độ của mình, sau đó anh lại giải thích: “Điều tôi quan tâm, là vụ án Lý Tuấn Tùng bị

giết hại. Cho nên mọi việc xảy ra xung quanh bản thân ông ta, tôi đều phải điều tra cho rõ sự thật - anh hiểu không?”

Hứa Cường gật đầu liên tục: “Hiểu, hiểu...”

La Phi cũng gật đầu, đánh dấu chấm kết thúc cho cuộc nói chuyện này. Sau đó anh vứt đầu thuốc lá trong tay vào thùng rác, gọi Doãn Kiếm: “Đi thôi, còn một việc nữa, hôm nay cũng phải điều tra cho rõ.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 4.4

4

Ra khỏi khu điều trị nội trú đi về phía bắc, xuyên qua một con đường nhỏ, cuối cùng đến bên một khu vườn yên lặng vắng vẻ. Phía ngoài khu vườn là một tòa nhà hai tầng nhỏ màu trắng đứng sừng sững - Đây đúng là khoa Bệnh lý của bệnh viện Nhân Dân.

Bước vào trong tòa nhà, hành lang sặc mùi formalin. Đây là dung dịch chống phân hủy, thường dùng để bảo quản các cơ thể hữu cơ. Đối với bác sĩ và cảnh sát hình sự, loại mùi này thường liên quan đến cái chết.

Vì đã hết giờ làm việc, trong tòa nhà vô cùng yên tĩnh. Khoa Bệnh lý khác với các khoa khác trong bệnh viện, nhiệm vụ công tác chủ yếu là phân tích xác chết và tiêu bản bệnh lý, không bao giờ phải tiếp xúc với bệnh nhân còn sống, cho nên bác sĩ khoa Bệnh lý thường không cần phải làm thêm ngoài giờ hoặc trực ban.

Ở văn phòng tầng 1, La Phi tìm thấy Dư Tĩnh. Cô gái này đang chờ hai vị cảnh sát như đã hẹn.

Sau khi bước vào phòng, đầu tiên La Phi hỏi: “Kha Thủ Cần đâu?” Anh lo là nhân vật bất bình thường này không nghe lời dặn, về trước rồi.

Câu trả lời của Dư Tĩnh làm nỗi lo của La Phi tan biến: “Đang xử lý tiêu

bản ở phòng thiêu hủy.”

“Ồ?” Chủ đề này lập tức thu hút được hứng thú của La Phi, “Tôi nghe nói việc xử lý tiêu bản từ trước tới nay toàn là thực tập sinh các bạn phải làm đúng không?”

“Chứ còn gì nữa?” Dư Tĩnh dài giọng một cách khoa trương như muốn kể khổ với La Phi.

“Thế hôm nay tại sao...”

“Mấy hôm nay thầy ấy lại không bảo chúng em thiêu hủy nữa. Ai mà biết được là tại sao cơ chứ? Thầy ấy từ trước đến giờ vẫn thế, nghĩ đến việc gì là làm ngay việc đó.” Dư Tĩnh hạ thấp giọng, đồng thời cẩn thận liếc về phía hành lang. Cô ngồi ở ngay bên cạnh cửa sổ, chỉ cần hơi thò đầu là có thể nhìn thấy bên ngoài.

La Phi sờ tay lên cằm, ánh mắt tập trung không biết đang nghĩ điều gì. Còn Dư Tĩnh không phát hiện thấy bóng dáng Kha Thủ Cần xuất hiện ở hành lang, lại nói to lên, cô nhe miệng nói: “Thực ra thầy ấy có bảo em thiêu, em cũng không thiêu đâu, việc này thực sự là quá kinh...”

La Phi vẫn đang mải mê với suy nghĩ của mình. Doãn Kiếm ở bên cạnh tiếp lời hỏi: “Không thiêu thì làm thế nào? Ông ấy không mắng cô à?”

Dư Tĩnh cười tinh nghịch: “Chúng em khắc có cách mà.”

Doãn Kiếm tiếp tục hỏi: “Cách gì?” Lúc này La Phi cũng ngẩng đầu lên tiếp tục nghe cô gái nói.

“Nhờ người khác làm hộ.”

“Nhờ ai được?” Doãn Kiếm nhìn Dư Tĩnh, nghĩ bụng làm gì có ai đồng ý

làm? Mà thực tập sinh thì còn có thể giao việc cho ai trong bệnh viện được cơ chứ?

“Sư phụ Miêu, ông ấy trực ban vào buổi tối trong phòng chứa xác. Chỉ cần mỗi ngày đưa cho ông ấy năm tẻ là ông ấy nhận làm ngay.”

La Phi gật đầu. Nhân viên trông phòng chứa xác, những người này đúng là việc gì cũng nhận làm, mỗi ngày có thể kiếm thêm được một khoản thu nhập cũng tốt mà.

La Phi hỏi xen vào: “Có phải rất nhiều thực tập sinh đều làm như vậy không?” Anh vừa nghe thấy Dư Tĩnh nói “chúng em khắc có cách mà”, nên hỏi như vậy.

“Tất cả những người từng đến khoa Bệnh lý đều làm như vậy.” Dư Tĩnh nói rất thoải mái, “Việc này đều là khóa này truyền cho khóa khác mà em cũng học từ các sư huynh, sư tỉ đấy. Bao gồm cả cách thao tác cụ thể.”

Doãn Kiếm hỏi tiếp: “Còn có cách thao tác cụ thể?” Có thể là trong quá trình điều tra vụ án, ít khi gặp những cô gái trẻ trung như Dư Tĩnh, nên hôm nay Doãn Kiếm cũng nói nhiều hơn.

“Đương nhiên là có cách chứ.” Tối nào sư phụ Miêu cũng bắt đầu đến từ 9 giờ, 6 giờ sáng hết giờ làm việc. Thời gian của anh không giống với ông ấy đúng không? Trong tòa nhà này không có người trực ban, tối nào cũng khóa cửa. Muốn vào phải quẹt thẻ. Chúng em chỉ có một tấm thẻ thôi, cũng không thể để luôn ở chỗ sư phụ Miêu được, đúng không?” Dư Tĩnh làm ra vẻ bí ẩn, hỏi liên mấy câu, không đợi đối phương lên tiếng, cô lại bắt đầu tự hỏi tự trả lời:

“Cho nên chúng em đã mày mò ra một cách. Hàng ngày, trước khi hết giờ làm việc, lấy sổ tiêu bản phải xử lý ra khỏi phòng tiêu bản trước, chuyển từng

lọ qua phòng phân tích ở cạnh phòng thiêu hủy. Sau đó khóa cửa bình thường, nhưng giấu thẻ ở dưới đáy thùng rác ở cửa tòa nhà. Sau đó là anh có thể yên tâm về nhà rồi. Buổi tối, sư phụ Miêu sẽ đến lấy tấm thẻ, ông ấy đến phòng phân tích trước, lấy tiêu bản cần thiêu hủy trong lọ ra, bỏ hết vào trong một cái thùng lớn. Sau đó sang phòng thiêu hủy xử lý hết. Xong việc, sư phụ Miêu cũng khóa cửa tòa nhà lại, giấu tấm thẻ vào dưới thùng rác. Ngày hôm sau, chúng em chỉ cần đi làm sớm một chút, chuyển số lọ đó về phòng tiêu bản là được.

“Thế thì kiểu gì cũng phải về muộn hơn người khác, đến sớm hơn người khác nhỉ.” Doãn Kiếm nhìn cô gái, giọng thông cảm.

“Biết làm thế nào được? Ai bảo em vợ phải cái việc khổ sai này?” Dư Tĩnh bĩu môi, “Có điều chuyện này cũng là do em, nếu em không mắc lỗi, thì cũng không bị phân xuống chỗ này.”

Doãn Kiếm hỏi: “Em mắc lỗi gì?”

La Phi ở bên cạnh khẽ mỉm cười, anh phát hiện hai người trẻ tuổi nói chuyện với nhau, mình như thế người thừa. Có điều như vậy cũng tốt, anh vốn không phải là người hay nói. Còn cô gái rõ ràng là người rất hay chuyện, những điều bạn hỏi, cô ấy nói, những điều bạn không hỏi, cô ấy cũng nói, tính cách như vậy đâm ra lại khiến người ta thấy dễ mến.

Quả nhiên, Dư Tĩnh lại thao thao bất tuyệt nói tiếp: “Em làm mất con chuột trại lông trong phòng thí nghiệm - là phòng thí nghiệm của viện Y học, không phải của bên này. Vốn là em đang làm đề tài ở bên đó, nghiên cứu chuột Vacanti”. Mà anh biết “chuột Vacanti” chứ?”

Doãn Kiếm hiển nhiên là không biết, đành nhìn sang La Phi cầu cứu. La Phi đáp: “Hình như đã từng xem trong chương trình thời sự, nhưng cụ thể là thế nào cũng không hiểu lắm.”

Dư Tĩnh liền bắt đầu giải thích: “Có nghĩa là sử dụng vật liệu có thể phân hủy làm một giá đỡ hình tai người, sau đó ghép tế bào xương sụn của trâu lên giá đỡ, đầu tiên nuôi cấy ngoài cơ thể khoảng hai tuần, sau đó xẻ một lỗ trên lưng con chuột trụi lông, ghép giá đỡ vào đó. Sau đó những vật liệu có thể phân hủy sẽ tự tiêu, còn tổ chức sụn của trâu sẽ sinh trưởng trên lưng con chuột, cuối cùng hình thành hình giống như cái tai người.”

“Một cái tai bằng sụn trâu mọc trên lưng con chuột?” Doãn Kiếm chớp mắt hỏi, “Cái thứ đó có tác dụng gì hả?”

“Ái dà!” Dư Tĩnh lườm Doãn Kiếm một cái, như thể đang trách đối phương kém cỏi, “Bây giờ là giai đoạn nghiên cứu thí nghiệm, cho nên dùng tế bào sụn trâu. Nếu dùng tế bào sụn người thì sao? Tai của ai bị đứt thì sẽ làm một cái như vậy, đến lúc xong thì lấy xương sụn đã mọc từ lưng chuột ra, rồi ghép vào dưới da của người mất tai, như vậy không phải là mọc ra một cái tai hay sao? Nghiên cứu này nếu làm được sâu, hoàn toàn có thể mở được một nhà máy y học sinh vật đến lúc đó mỗi người đều có thể đặt làm tổ chức hoặc bộ phận mà mình cần ở nhà máy này, thay đổi lắp đặt đơn giản như là ghép thay đổi linh kiện máy móc ấy.”

“Thế thì thật là thần kỳ!” Doãn Kiếm trầm trồ nói nhưng sau đó cậu lại ý thức được điều gì đó, lo lắng hỏi: “Này, không phải là em làm mất con chuột đã mọc tai đã rồi chứ?”

“Suýt nữa!” Dư Tĩnh thề lười, “Hôm đó em là người về cuối cùng, quên không đóng lồng nuôi, lũ chuột bên trong tất nhiên là chạy hết ra ngoài, chui rúc lung tung trong phòng thí nghiệm. Đến tận ngày hôm sau mới phát hiện ra, em vội gọi tất cả các bạn cùng học đến bắt. Kết quả đúng là may mắn, không ngờ con chuột mọc tai đó vẫn ở trong cái thùng dung dịch bỏ đi dưới gầm bàn. Chắc là nó chạy lung tung khắp nơi, rơi đúng vào cái thùng rồi không ra được. Cho nên cuối cùng mặc dù mất mấy con chuột, nhưng con quan trọng nhất vẫn còn.

Nếu không thì đúng là chết - Đó là thành quả nghiên cứu trong nửa năm vừa rồi của cả phòng thí nghiệm đấy.”

“May mà vẫn còn.” Doãn Kiếm thở phào nhẹ nhõm, “Lỗi của em còn chưa lớn lắm.”

“Như vậy cũng không nhỏ đâu.” Dư Tĩnh nhăn nhó, “Đúng mấy hôm đó tâm trạng cô Trang không vui, cô ấy bức mình, phân luôn cho em xuống khoa Bệnh lý.”

Doãn Kiếm nhìn vẻ đồng cảm: “Em bị phân xuống bao lâu rồi?”

Dư Tĩnh nhắm tít: “Phải đến hơn mười ngày rồi ấy nhỉ?”

“Mười ngày? Doãn Kiếm chợt nghĩ ra, cậu cười hì hì nói: “Coi như em số đen. Lý Tuấn Tùng mất tích đúng vào mấy hôm đó, tâm trạng Trang Tiểu Khê vui vẻ thế nào được? Em lại nhằm đúng lúc cô ấy có chuyện không may để gây chuyện!”

Ai bảo là không phải chứ? Dư Tĩnh tự than thân trách phận, thở dài một tiếng. Bỗng cô dường như cảm giác được gì đó, vội ngồi lên ngay ngắn, không dám nói thêm câu nào.

Có tiếng bước chân từ đầu hành lang bên kia vọng tới, mỗi lúc một gần hơn. Khi tiếng bước chân dừng lại, Kha Thủ Cần xuất hiện ở cửa. Ông ta nghiêm nét mặt, tâm trạng có vẻ không vui lắm.

“Chủ nhiệm Kha, chào anh!” La Phi đứng dậy chào, “Chúng tôi đến tìm anh để tìm hiểu một vài việc, chủ yếu là về vụ án của Lý Tuấn Tùng.”

Kha Thủ Cần lừ lừ “ừ” một tiếng, đưa mắt quan sát căn phòng, cuối cùng ánh mắt ông ta dừng lại trên người Dư Tĩnh, bức bối nói: “Cô về đi, ở đây hết

việc của cô rồi.”

Dư Tình ngoan ngoãn đứng lên. Khi này cô vui nhộn hoạt bát là thế mà trước mặt Kha Thủ Cần thì ngoan như thỏ. Lúc cô đi ra khỏi phòng, Kha Thủ Cần lại nhìn theo lưng cô quát: “Ngu dốt, việc gì cũng làm không ra hồn.”

Dư Tình hiển nhiên đã nghe thấy lời trách móc của thầy. Cô cúi đầu bối rối đưa tay vuốt tóc bên vành tai.

Trước mặt người ngoài, ném ra những lời mang tính sỉ nhục như vậy đối với một cô gái trẻ, dường như có phần quá đáng. Doãn Kiếm không kìm được định lên tiếng bênh vực, nhưng La Phi ở bên cạnh liền đưa mắt nhìn ngăn sự bột phát của cậu lại.

Kha Thủ Cần đi đến bên cửa sổ, vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa kêu ca: “Cảnh sát các anh cũng thật là. Lúc tôi muốn nói thì không cho tôi nói. Bây giờ tôi không có tâm trạng, các anh lại đến làm phiền tôi!”

Mặc dù khó chịu với cách hành xử của đối phương, nhưng dù sao cũng đang ở địa bàn của người khác, đành phải lịch sự một chút. La Phi cố gắng nói với giọng mềm mỏng: “Bây giờ tình hình lại có thay đổi mà. Anh chắc cũng biết đấy, Lý Tuấn Tùng đã bị giết hại rồi. Mục đích của hung thủ không chỉ là tiền, mà còn có động cơ giết người để trả thù. Cho nên chúng tôi buộc phải điều tra rõ toàn bộ các mối quan hệ xã hội của Lý Tuấn Tùng.”

“Tôi đã nói từ lâu rồi, phải điều tra từ những người quen bên cạnh, các anh điều tra chưa?” Kha Thủ Cần hất cằm hỏi La Phi, điệu bộ như thể ông ta chính là người làm chủ cuộc đối thoại này.

Tay này đúng là được đăng chân lân đăng đầu. La Phi thấy nếu cứ thuận theo đối phương sẽ chỉ càng lúc càng bị động, anh quyết định thay đổi chiến lược, liền cười nói: “Danh sách mà Trang Tiểu Khê liệt kê ra, chúng tôi đã

điều tra toàn bộ rồi, không phát hiện ra đối tượng khả nghi. Có điều trong danh sách hình như còn thiếu một người, cũng không biết là Trang Tiểu Khê sơ suất bỏ qua, hay là cố ý không viết?”

“Ồ?” Kha Thủ Cần chớp chớp mắt, “Ai thế?”

La Phi hỏi vòng: “Dư Tĩnh phải về viện Y học để họp, là thầy giáo thực tập của cô ấy, anh hẳn là đã biết trước việc này đúng không? Như vậy có nghĩa là anh cũng biết lịch trình công việc của Trang Tiểu Khê vào buổi chiều hôm đó nhỉ?”

“Ý anh là nghi ngờ tôi!?” Kha Thủ Cần nổi giận trợn tròn mắt, “Hôm đó tôi bắt đầu làm việc từ 8 giờ, ở khoa Bệnh lý làm phân tích suốt, cho đến lúc Trang Tiểu Khê gọi điện thoại đến, tôi mới xin nghỉ để đi chuẩn bị tiền cùng bà ấy. Anh có thể hỏi mọi người trong khoa, xem có phải là như vậy không?”

“Cho nên phải điều tra mà.” La Phi thủng thẳng nói, “Chúng tôi nêu điểm khả nghi ra, anh có thể giải thích. Không phải chúng tôi có ý nhắm vào anh. Phá án là một quá trình như vậy.”

Cơ giận của Kha Thủ Cần dường như đập vào một đồng bóng, không trút đi đâu được, đành hậm hực nói: “Thế bây giờ tôi giải thích xong rồi, các anh có thể đi được chưa?” Dừng lại một lát, lại nói: “Hơn nữa hôm đó lúc tên bắt cóc lấy mất sổ kim cương, tôi ở trong nhà thi đấu suốt còn gì, việc này có thể đổ cho tôi được à?!”

“Anh đúng là không có thời gian gây án. Có điều...” La Phi chuyển hướng câu chuyện, “Việc này cũng không thể loại trừ khả năng có nhiều người cùng gây án.”

Kha Thủ Cần không ngờ La Phi vẫn còn một mũi tấn công như vậy, vốn tưởng là thành trì phòng thủ vô cùng vững chắc, không ngờ lại lập tức có sơ

hở. Mặt ông ta đỏ lựng, im miệng một lúc, rồi bực tức nói: “Ồ, đầu tiên là tôi bắt cóc Lý Tuấn Tùng, sau đó tự cho Trang Tiểu Khê mượn kim cương, rồi lại mất công mất sức tìm người lấy sổ kim cương đó đi? Tôi bị điên hả!”

“Nghe nói từ trước tới giờ anh có tình cảm đặc biệt với Trang Tiểu Khê. Nếu mà vừa có thể loại bỏ được tình địch, lại vừa thể hiện được bản thân trước người mình yêu, cũng là một chiêu nhất cử lưỡng tiện đấy chứ.” La Phi vẫn nói với cái giọng thủng thẳng như vậy, nhưng mỗi câu đều đánh trúng chỗ đau của đối phương, khiến ông ta mệt mỏi không biết phải ứng phó thế nào.

Kha Thủ Cần nhận ra gã trước mặt này là một đối thủ khó nhằn. Ông ta bắt đầu ép bản thân phải bình tĩnh lại. Khi lên tiếng lần nữa, giọng ông ta không còn oang oang như trước nữa, đồng thời thái độ cũng điềm đạm hơn nhiều.

“Tôi thích Trang Tiểu Khê. Chuyện này rất nhiều người đều biết, cũng không có gì phải giấu. Nhưng...” Ông ta chăm chú nhìn La Phi, “Nếu các anh cho rằng tôi muốn loại trừ Lý Tuấn Tùng để thay vào chỗ anh ta, thì nhầm to rồi.”

“Ồ? Không lẽ anh không muốn được ở bên Trang Tiểu Khê sao? Bao nhiêu năm nay, anh vẫn một mình, không phải là vì chị ấy sao? Hơn nữa, thời gian trước Trang Tiểu Khê muốn ly dị Lý Tuấn Tùng, chính là một cơ hội tốt đối với anh đúng không?”

“Thích một người thì nhất định phải ở bên người đó hay sao?” Kha Thủ Cần vặn lại, “Ai mà chưa từng lĩnh giáo tính cách Trang Tiểu Khê? Các anh thấy tôi và bà ấy có thể ở với nhau một cách yên bình được không? Tình yêu và hôn nhân không hề giống nhau, chúng tôi đều là những người cận kề tuổi 50 rồi, còn không hiểu điều này hay sao? Mặc dù tôi coi thường Lý Tuấn Tùng, nhưng tôi rất rõ, chỉ có người đàn ông như anh ta mới có thể đi cùng

Trang Tiểu Khê đến hết cuộc đời. Còn tại sao tôi lại độc thân? Hừm, chuyện này là một vấn đề hoàn toàn không liên quan, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời.”

Những lời này được nói ra với logic ý tứ rất rõ ràng, thái độ đúng mực, hoàn toàn khác với Kha Thủ Cần trước đó. La Phi gật đầu tán thành: “Như thế mới phải mà. Không khí như thế này, chúng ta mới có thể nói rõ ràng từng chuyện một.”

Kha Thủ Cần khoanh tay trước ngực: “Còn chuyện gì nữa, nói tiếp đi.”

“Nói về chuyện thiêu hủy tiêu bản nhé.” La Phi nói, “Không phải việc này trước đây đều giao cho Dư Tĩnh làm à, mấy hôm nay tại sao anh lại đích thân động tay?”

“Bởi vì cô ta không làm cho tử tế. Cô ta để sư phụ Miêu, người trông nhà chứa xác làm hộ, mỗi ngày đưa cho đối phương năm tệ - việc này đã bị tôi phát hiện.”

“Chỉ cần cô ấy hoàn thành nhiệm vụ là được mà, anh quan tâm đến chuyện cô ấy tự làm hay thuê người khác làm làm gì?”

Kha Thủ Cần giữ bình tĩnh, hỏi lại: “Thế anh bảo tại sao tôi phải làm thế?”

“Có thể anh chỉ là không muốn bị sư phụ Miêu bắt gặp lúc đêm hôm khuya khoắt đúng không?”

Kha Thủ Cần đã nghe ra ngấm ý của đối phương: “Anh cho rằng tôi sẽ làm những việc mờ ám vào lúc nửa đêm? Cho nên kiểm soát, không cho Dư Tĩnh thiêu hủy tiêu bản nữa, tránh để không bị quấy rầy lúc nửa đêm khi sư phụ Miêu đến?”

La Phi gật đầu, rồi lại nói: “Chỉ là một suy đoán.”

“Thế thì anh nói thẳng luôn đi, tôi làm cái gì lúc nửa đêm?”

“Thieu hủy một số thứ gì đó.”

“Thieu hủy cái gì?”

La Phi chuyển hướng câu chuyện, anh hỏi: “Anh bắt đầu lại việc tự thieu hủy tiêu bản cụ thể từ khi nào?”

Kha Thủ Cần đáp: “Ba hôm trước.”

“Ba hôm trước?” La Phi nheo mắt lại, “Gần như đúng vào khoảng thời gian Lý Tuấn Tùng bị giết hại.”

Kha Thủ Cần ngớ ra, ông ta ngạc nhiên nói: “Anh cho là tôi thieu hủy xác của Lý Tuấn Tùng?”

“Thông cáo yêu cầu hợp tác hỗ trợ điều tra đã được công bố trong phạm vi toàn thành phố mấy lần rồi. Nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai phát hiện ra xác của Lý Tuấn Tùng, điều này cho thấy hung thủ đã tìm ra một cách giấu xác rất tốt.” La Phi nhún vai nói, “Mà chỗ các anh lại có phòng thieu hủy, nên tôi tự nhiên liên tưởng đến thôi.”

“Trí tưởng tượng của anh đúng là phong phú.” Kha Thủ Cần cười nhạt nói, “Có điều ở cửa ra vào của tòa nhà này có lắp đặt camera giám sát. Bây giờ mời các anh ra phòng bảo vệ kiểm tra xem mấy đêm nay tôi có thieu hủy gì không.”

“Tôi cũng đã chú ý thấy cái camera giám sát đó rồi. Đầu ống kính chiếu thẳng vào lối đi nhỏ ở chỗ cửa tòa nhà. Đối với những người quen thuộc địa hình, chỉ cần đi sát theo mép thường phía bên của tòa nhà là có thể tránh

được camera nhỉ.”

“Cho nên kể cả là kiểm tra camera giám sát không thấy, tôi cũng không thể thoát khỏi phạm vi khả nghi?”

La Phi xòe tay: “Ai bảo việc này lại trùng hợp như vậy chứ? Đúng vào thời điểm Lý Tuấn Tùng bị giết hại, anh lại nhận lại việc thiêu hủy tiêu bản.”

“Thế thì tôi đúng là một thằng ngu!” Kha Thủ Cần phẫn nộ nhe miệng nói, “Chẳng nhẽ tôi không thể sớm hơn vài ngày được à? Lý Tuấn Tùng đã mất tích một tuần trước khi bị giết hại, hành động của tôi lại không có tí kế hoạch nào à? Hơn nữa, cho dù là tôi muốn tránh sự phụ Miêu, tôi cũng không cần phải khổ sở thế chứ? Tôi hoàn toàn có thể đợi sự phụ Miêu thiêu hủy xong tiêu bản rồi vào mà! Hà có gì phải khiến mình dính vào mối nghi ngờ rõ như thế?”

“Nói như vậy cũng có lý đấy.” La Phi sờ tay lên cằm mình, “Có điều tôi vẫn muốn nghe một lời giải thích hợp lý: Tại sao anh phải tự thiêu hủy tiêu bản?”

Kha Thủ Cần một lần nữa kiểm chế cảm xúc của mình, sau đó ông ta nghiêm nghị nhìn La Phi, hỏi: “Anh có biết khoa Bệnh lý là nơi như thế nào không?”

“Là nơi làm phân tích bệnh lý và giám định tử vong.”

“Đúng vậy. Những thứ được đưa đến đây, hoặc là tiêu bản bệnh lý - Chúng tôi phải căn cứ vào những tiêu bản này đưa ra chẩn đoán chính xác; Hoặc là xác chết - Chúng tôi phải phân tích tìm ra nguyên nhân tử vong của xác chết. Cho nên tòa nhà hai tầng này, mặc dù không bao giờ có bệnh nhân còn sống đi vào, nhưng chỗ này lại là nơi quyết định sự sống chết của bệnh nhân. Anh thấy những tiêu bản đó rất bẩn phải không? Nhưng mỗi một tiêu

bản đều tương ứng với một sinh mạng, “Anh thấy xác chết đáng sợ đúng không? Nhưng cuối cùng rồi một ngày có thể mỗi chúng ta đều sẽ phải đến đây đón nhận lần chẩn đoán cuối cùng của cuộc đời. Đó chính là ý nghĩa tồn tại của khoa Bệnh lý. Tại sao tôi không thể chấp nhận cách làm của Dư Tĩnh? Bởi vì cô ta đã phỉ báng nơi thần thánh này - cô ta bán những tiêu bản đó đi bằng năm tệ, đó là một sự chà đạp đối với sinh mệnh!”

La Phi im lặng, dường như cảm động trước những lời nói của đối phương. Giây lát sau, anh khoát tay: “Thôi được, tôi tôn trọng tình cảm này của anh, chúng ta chuyển sang chủ đề khác.”

Kha Thủ Cần ôm vai, làm ra vẻ “kính cẩn lắng nghe”.

“Anh nói về lần giám định tử vong mà anh làm cho Vương Ngọc nửa năm trước đi.” La Phi hỏi, “Tại sao anh muốn đưa ra một kết quả vô cùng bất lợi đối với cả bệnh viện và đồng nghiệp?”

Câu trả lời của Kha Thủ Cần vô cùng đơn giản: “Bởi vì kết quả này là sự thật.”

“Ừm...”, La Phi trầm ngâm một lúc, đi vào chủ đề này từ một góc độ khác, “Anh có biết không? Vương Cảnh Thạc đã từng xuất hiện ở hiện trường trao đổi tiền chuộc tại sân vận động Kim Sơn, nhưng kết quả điều tra sau đó phát hiện, anh ta chỉ là bị tên bắt cóc lợi dụng, trở thành miếng mồi để che mắt cảnh sát. Chiêu này cố nhiên thâm hiểm, nhưng cũng để lộ ra một số sơ hở của tên bắt cóc.”

Kha Thủ Cần phản ứng rất nhanh: “Tên bắt cóc chắc chắn là người biết vụ mâu thuẫn điều trị nửa năm trước.”

“Vụ mâu thuẫn đó chính là do anh gây ra, đúng không? Tôi nói như vậy có phần quá đáng, nhưng rất nhiều người đều nghĩ như vậy. Sau đó Lý Tuấn

Tùng đã bị mất việc, tiếp đó dẫn đến chuyện Trang Tiểu Khê đòi ly dị anh ta. Còn Vương Cảnh Thạc cũng bị tên bắt cóc lợi dụng. Nếu đem những việc này ra phân tích đồng thời, khiến người ta không thể không nghĩ đến mối liên quan giữa chúng...”

“Đúng thế, những việc này cứ như một mình tôi làm.” Kha Thủ Cần “hừ” một tiếng, lại nói: “Có điều, tôi nói rõ cho anh biết: Cho dù là tôi có thể dự liệu được sau này sẽ gây ra nỗi phiền phức lớn như vậy, tôi cũng vẫn đưa ra một kết quả chân thực!”

“Đây là thái độ nghề nghiệp của anh, là nguyên tắc của anh, không bao giờ lung lay?”

Kha Thủ Cần gật đầu một cách kiên định.

La Phi chăm chú nhìn đối phương, từ từ nheo mắt lại: “Nếu như vậy - Thế quả tim giám định vào hai hôm trước thì sao? Tại sao lại phải đánh tráo?”

Kha Thủ Cần lập tức đưa mắt lại, dường như không ngờ tới đối phương sẽ đưa ra câu hỏi như vậy. Ông ta nhìn vào mắt La Phi một lúc, rồi vặn hỏi: “Việc này là Tiêu Gia Lâm nói với anh đúng không?”

La Phi im lặng, coi như mặc nhận.

“Tôi biết ngay là anh ta.” Kha Thủ Cần khẽ nhếch mép, nở nụ cười khinh miệt, “Đúng là một kẻ tiểu nhân! Anh ta đã không ưa tôi từ lâu rồi, tháng trước đã cài một nhân viên kỹ thuật vào khoa Bệnh lý, chỉ để theo dõi tôi.”

“Anh không muốn giải thích à?” La Phi thấy hơi kì quặc, trước những câu hỏi của anh, Kha Thủ Cần luôn có thái độ đối đầu ngênh chiến. Lúc này tại sao lại bắt đầu cân lên đặt xuống và nói sang chuyện khác như vậy?

“Có gì mà phải giải thích?” Không ngờ Kha Thủ Cần chặn luôn lời La

Phi, giọng rắn đanh, “Việc này thì liên quan gì đến anh?”

“Có thể sẽ nhanh chóng có liên quan đấy.” La Phi nhắc nhở đối phương, “Công ty bảo hiểm đã tiến hành điều tra nội bộ rồi đúng không? Nếu họ khẳng định là có dấu hiệu lừa tiền bảo hiểm, thì sẽ thành án hình sự, đến lúc đó vẫn phải giao cho tôi.”

“Thế thì anh cứ đợi đến lúc có án hình sự rồi hỏi.”

“Nếu đợi đến lúc công ty bảo hiểm báo án, thì chúng tôi sẽ phải có biện pháp mạnh với anh đấy.” La Phi lắc đầu, không hiểu tại sao thái độ của đối phương lại rắn như vậy.

Đột nhiên có người nói: “Không phải, cảnh sát La, việc này không phải như anh nghĩ đâu!” Người nói không phải là Kha Thủ Cần mà là một cô gái. Ba người trong phòng nhìn về phía phát ra tiếng nói, người xuất hiện ở cửa chính là Dư Tĩnh.

Kha Thủ Cần ngớ ra, tiếp đó liền quát với thái độ vô cùng gay gắt: “Sao cô còn chưa về hả?”

“Em... em đi thu dọn sách ạ.” Dư Tĩnh vừa nói vừa giơ chiếc ba lô ra, có điều việc thu dọn ba lô sách hiển nhiên là không mất nhiều thời gian đến thế. Cô gái chắc là cố ý nghe lén ở ngoài cửa đây.

“Đi về ngay!” Kha Thủ Cần bực bội khoát tay, “Ở đây không có việc của cô!”

“Sao lại không có việc của em?” Dư Tĩnh lấy can đảm bật lại đối phương một câu, sau đó quay đầu nói với La Phi, “Hoàn toàn không phải là thầy Kha cố đánh tráo đâu ạ. Chỉ là... chỉ là vốn là quả tim ấy bị em làm mất rồi.”

“Giờ ạ! Cô nói luyên thuyên gì thế hả?” Kha Thủ Cần đập bàn đứng dậy.

Quả tim làm sao lại bị mất? La Phi chuyển hướng suy nghĩ, nhanh chóng hiểu ra cơ sự. Anh nhìn cô gái hỏi: “Bị sư phụ Miêu thiêu hủy mất rồi à?”

“Vâng.” Dư Tĩnh nhìn Kha Thủ Cần, lại nhìn La Phi, sợ sệt nói: “Hôm đó sau khi làm xong giám định, em để quả tim ở phòng phân tích. Rồi quên không cất đi, kết quả là bị lẫn vào trong sổ tiêu bản cần đem thiêu hủy. Sư phụ Miêu cũng không biết, buổi tối đến đã thiêu hủy luôn cả.”

Kha Thủ Cần thấy cô gái nói ra sự thật lừ lừ “hừm” một tiếng, rồi ngồi phịch xuống ghế. Còn La Phi ở bên cạnh thầm gật đầu: Hóa ra là như thế! Một loạt những sự việc này đều có thể hiểu được rồi - Đầu tiên là Dư Tĩnh làm mất quả tim, thế là mới lộ ra chuyện thuê sư phụ Miêu. Sau đó Kha Thủ Cần mới không cho cô gái tiếp tục thiêu hủy tiêu bản nữa, đồng thời tìm một quả tim khác thay vào.

Lại nghe thấy Dư Tĩnh nói tiếp: “Em cứ nghĩ là chuyện này cũng không có gì ghê gớm. Vừa nãy mới biết công ty bảo hiểm đã đang điều tra... Nhưng thầy Kha thực sự không lừa tiền bảo hiểm, báo cáo của thầy đưa ra tuyệt đối chân thực. Các anh đừng bắt thầy!” Nói đến cuối, do vừa lo lắng lại vừa sợ, giọng cô bắt đầu như muốn khóc.

“Cô sợ cái gì?” Kha Thủ Cần không kìm được lại đứng lên, “Mỗi bước kiểm tra của chúng tôi đều có ghi chép đầy đủ, sợ gì kiểm tra! Chỉ cần tôi không làm việc trái lương tâm, kẻ nào bắt được tôi?”

“Nhưng việc làm mất quả tim cuối cùng cũng không thể giấu được đúng không?” La Phi nhìn Kha Thủ Cần nói, “Đến lúc đó, người nhà mà gây sự, thế nào cũng phải có người đứng ra gánh trách nhiệm.”

“Đây là trách nhiệm của em, em tự chịu!” Dư Tĩnh vừa nói vừa dửng dưng cảm ưỡn thẳng ngực.

“Cô chịu cái cục cứt!” Kha Thủ Cần thô tục mắng một câu khiến cô gái rụt lại, “Một thực tập sinh ranh con như cô, để xảy ra việc này, ít nhất cũng sẽ kỷ luật nặng. Cô còn muốn tốt nghiệp không hả?”

Cô gái bặm môi, cô đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nước mắt chỉ trực tràn ra.

“Việc này để tôi xử lý là xong thôi. Cái thằng khốn Tiêu Gia Lân, cũng chỉ bắt nạt được Lý Tuấn Tùng, hần làm gì được tôi?” Kha Thủ Cần vỗ ngực rất anh hùng, sau đó quay sang quát cô gái: “Cho nên đã bảo rồi, cô không hiểu gì thì đừng có gây thêm phiền phức! Đồ ngu, ngu quá đỗi! Tôi đúng là không thể nào chịu nổi cô!”

Dư Tình không kìm được nữa, nước mắt tuôn ra lã chã.

“Đừng có khóc nữa! Đi về mau!” Kha Thủ Cần ra lệnh bằng giọng điệu tuyệt đối không cho phép phản kháng. Cô gái ngoan ngoãn quay người, lau nước mắt ra về.

Kha Thủ Cần ngồi vào ghế, ông ta để cảm xúc lắng xuống, rồi nhìn La Phi nói: “Cảnh sát La, bây giờ anh biết tất cả mọi việc rồi. Anh có muốn cái loại ngu dốt đó không thể tốt nghiệp được không?”

La Phi mỉm cười: “Tôi chỉ điều tra vụ án Lý Tuấn Tùng. Cho nên tất cả mọi chi tiết liên quan đến Lý Tuấn Tùng tôi đều phải biết sự thật. Còn về chuyện quả tim đó rốt cuộc là do ai làm mất - Việc này có liên quan gì đến tôi đâu?”

Kha Thủ Cần cũng mỉm cười. Đây là lần đầu tiên ông ta nở mặt nụ cười thân thiện như thế trước mặt La Phi.

Sinh viên đặt cho tay đó một biệt hiệu, gọi là “Kha Trấn Ác.” Trên đường rời khỏi khoa Bệnh lý, La Phi kể cho Doãn Kiếm biết chuyện này.

“Ồ, thế là sao?”

“Cậu có thấy rất hình tượng không?”

“Đúng thế, lão đó đối với sinh viên quả là dữ thật...”

Nhưng La Phi lại lắc đầu: “Không phải là vấn đề dữ. Cậu chưa đọc tiểu thuyết à? Mặc dù Kha Thủ Cần khiến cho người ta ghét, nhưng ông ta chưa bao giờ là người xấu cả.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 5.1

Có người còn đang sống, nhưng anh ta đã chết rồi, có người đã chết rồi, nhưng anh ta vẫn còn sống. - Tôi đã từng cho rằng những câu chữ này chỉ tồn tại trong thơ ca, giờ đây lại phát hiện ra, cuộc sống hiện thực còn thú vị hơn cả trong văn chương.

1

Cuộc điều tra loại trừ quy mô lớn đã tiến hành được một tuần rồi, cảnh sát vẫn chưa thu được sự đột phá mang tính thực chất nào cả. Mức độ khó khăn của vụ này vượt ra ngoài dự liệu của La Phi.

Đây không phải là một vụ án không có manh mối, hung thủ đã được khoanh vùng là người có mối quan hệ mâu thuẫn với Lý Tuấn Tùng, hơn nữa thời gian xảy ra vụ án cũng rất rõ ràng. La Phi từng tưởng rằng: “Chỉ cần làm rõ hết mối quan hệ các nhân vật xung quanh Lý Tuấn Tùng, triển khai điều tra sâu thêm động cơ và thời gian gây án, hung thủ có lẽ sẽ nhanh chóng lộ diện thôi. Thế nhưng sự thực lại chứng minh đây chỉ đơn thuần là cảnh tượng đẹp dễ mà anh mong ngóng mà thôi.”

Từ Trang Tiểu Khê, Diêu Phàm, Vương Cảnh Thạc đến Hứa Minh Phố, Kha Thủ Cần, tất cả những nhân vật khả nghi bên cạnh Lý Tuấn Tùng đều lần lượt xuất hiện. Các mớ bong bóng cứ liên tục hiện ra, rồi lại lần lượt bị hóa giải, những con đường đã đi qua lúc Lý Tuấn Tùng còn sống càng lúc càng rõ nét, nhưng rốt cuộc vì sao ông ta chết thì lại không thể nào tìm ra

được đáp án.

Nhân dân vô cùng quan tâm đến tiến triển của vụ án. Trong khu vực dân cư đông đúc kinh hoàng hiện ra cái đầu người, sự kiện này gây chấn động rất lớn đối với người dân thường. Nếu không phá được vụ án này, mọi người sẽ không thể nào lấy lại được cảm giác an toàn đã bị mất. Đồng thời với việc tăng thêm áp lực cho cảnh sát người dân cũng rất tích cực phối hợp giúp đỡ. Trong khoảng thời gian một tuần, cảnh sát đã nhận được hơn ba trăm thông tin do người dân thành phố cung cấp, đáng tiếc là những thông tin không có manh mối nào hữu ích trong quá trình điều tra sâu thêm.

La Phi cảm thấy nhất định là đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó: là sự sai lệch ngay từ phán đoán ban đầu của cảnh sát sao? Hay là hung thủ đã khéo léo che giấu được dấu vết của mình nhỉ? Hoặc là cuộc điều tra loại trừ của cảnh sát chưa đủ tỉ mỉ, vẫn có chỗ sơ hở?

Cùng với nỗi băn khoăn mơ hồ của La Phi, vụ án cũng rơi vào trạng thái khốn đốn. Suốt thời gian qua, việc cảnh sát có thể làm chính là không ngừng mở rộng phạm vi điều tra, tìm điểm mâu thuẫn của Lý Tuấn Tùng mở rộng ra, dần dần đã bao phủ đến cả nhóm người từng tiếp xúc có mối quan hệ xã hội với ông ta. Loại điều tra này đã hao tốn rất nhiều nhân lực và tiền bạc, khiến cho hệ thống công an của cả tỉnh thành mệt mỏi rã rời.

Cho đến tận trưa ngày 10 tháng 11, cuối cùng đã có một manh mối quan trọng được phản ánh đến.

Manh mối xuất phát từ một vụ trộm xảy ra trong nhà Trang Tiểu Khê.

Ngày hôm sau, sau khi Lý Tuấn Tùng mất tích, Trang Tiểu Khê phát hiện ra đồ trang sức trong nhà bị mất đi mấy món liền: hai sợi dây chuyền vàng, một đôi hoa tai, một chiếc nhẫn vàng, một chiếc lắc vàng. Ban đầu Trang Tiểu Khê tưởng rằng Lý Tuấn Tùng đã lén lấy trộm để đem bán, sau đó nhờ

La Phi nhắc nhở, bà mới nhận ra, rất có thể bọn bắt cóc cầm chìa khóa nhà để vào nhà lấy trộm đồ. Thế nên bà đã miêu tả tỉ mỉ về thương hiệu và kiểu dáng của mấy món đồ trang sức đó cho cảnh sát cảnh sát truyền đạt những thông tin liên quan đến tất cả các hiệu cầm đồ và cửa hàng vàng trong thành phố.

Trong những ngày tiếp theo, cảnh sát nhận được sáu tin tức báo cáo, cũng có nghĩa là đã có sáu người đem bán đồ trang sức giống với những món đồ bị ăn trộm. Cảnh sát đã triển khai điều tra sáu người này, trong đó có năm người đưa ra được bằng chứng mua đồ hợp pháp, lập tức loại trừ tình nghi. Còn một người nam giới lúc đầu không thể nào chứng minh được nguồn gốc của số trang sức, một dạo bị cảnh sát coi là đối tượng tình nghi trọng điểm. Nhưng qua cuộc điều tra sau đó lại phát hiện ra, người này chuyên trộm cắp, sợi dây chuyền anh ta đem bán là ăn trộm được từ nhà một người khác, không có mối liên quan gì đến vụ án này.

Sau khi đầu của Lý Tuấn Tùng xuất hiện, có một dạo La Phi đã hoàn toàn mất lòng tin đối với manh mối có món đồ trang sức này. Bởi vì anh tin rằng mục đích chính của việc hung thủ gây án không nhằm vào tài sản. Một kẻ không thiếu tiền đồng thời lại có tâm tư cẩn mật, hẳn sao có thể tùy tiện đem bán những món trang sức ăn trộm đi chứ?

Nhưng tiến triển tình hình vụ án lại cứ luôn khiến người ta bất ngờ.

Người gọi điện báo tin mới nhất chính là chủ của một cửa hàng vàng trong thành phố. Cô ta nói, trưa nay có một người nam giới đến cửa hàng, muốn bán năm món đồ trang sức, hơn nữa đặc điểm của những món đồ trang sức này hoàn toàn trùng khớp với những món đồ trong thông báo của cảnh sát.

Đặc điểm của cả năm món đồ đều trùng khớp? Ý nghĩa của việc này đã quá rõ ràng! La Phi lập tức dẫn Doãn Kiếm đi đến cửa hàng vàng đó, bà chủ có tên Kiều Tịnh kể lại cho họ nghe toàn bộ sự việc.

“Người đó đến cửa hàng vào khoảng 12 giờ. Lúc đến bèn nói muốn bán mấy món đồ trang sức, bảo tôi xem xem có thể trả được bao nhiêu tiền. Tôi bảo anh ta đưa đồ ra, anh ta bèn lấy từ trong túi ra năm món đồ trang sức, hai sợi dây chuyền, một đôi hoa tai, một chiếc nhẫn, một cái lắc. Tôi lập tức nhớ ngay đến sự việc mà cảnh sát nói, rồi lại nhìn kĩ mấy món trang sức này, càng nhìn càng thấy giống. Tôi muốn báo cảnh sát, đáng tiếc lúc đó là giữa trưa, trong cửa hàng chỉ có một mình tôi, tôi không bỏ đi được. Sau đó tôi đã ngẫm nghĩ, cần phải nghĩ ra cách để giữ chân anh ta, để anh ta ghi lại thông tin cá nhân. Thế là tôi bèn nói: Những món trang sức này rất đẹp, nếu chỉ thu mua tính theo giá vàng thì không hợp lý, chắc chắn phải được giá hơn chút. Cụ thể có thể cao giá hơn bao nhiêu thì tôi cũng không nói chính xác được phải đợi ông xã tôi về mới được. Người đó nghe vậy vui lắm, nhưng lại nói anh ta buổi chiều có việc bận, không đợi được quá lâu. Tôi bèn nói, hay là anh ghi tên và số điện thoại của anh lại, đợi đến khi ông xã tôi về, sẽ gọi điện cho anh. Người đó bèn dùng điện thoại di động gọi cho tôi, anh ta còn nói, anh ta tên Vương Hiến, họ Vương có ba gạch ngang và một số dọc, chữ Hiến trong cổng hiến.” Kiều Tịnh vừa nói vừa giơ điện thoại di động của mình ra, chỉnh đến mục danh sách cuộc gọi đưa cho La Phi xem. Số điện thoại của đối phương bắt đầu bằng đầu số 187.

La Phi dặn dò Doãn Kiếm: “Kiểm tra số điện thoại này.” Doãn Kiếm ngay lập tức bắt tay thực hiện việc này.

Kiều Tịnh lại nói: “Tôi còn chụp ảnh mấy món đồ trang sức đó nữa, nói là muốn đưa cho ông xã tôi xem.” Cô ta cầm di động, mở mấy tấm ảnh ra, La Phi ngẫm nghĩ tỉ mỉ một hồi, quả nhiên trùng khớp với các món đồ trang sức mà Trang Tiểu Khê bị mất. Anh trả di động lại cho Kiều Tịnh, đồng thời khen ngợi đối phương một câu: “Cô làm tốt lắm.”

Kiều Tịnh cười sáng khoái, chủ động đề nghị: “Hay là bây giờ tôi gọi điện thoại, hỏi xem người đó khi nào đến đây?” Với vai trò là bà chủ cửa hàng

vàng, cô ta không chỉ xinh đẹp, mà cũng rất biết cách giao tiếp, rất nhanh nhẹn.

La Phi ra hiệu “OK”, Kiều Tịnh cầm di động và bắt đầu ấn nút gọi, một lúc sau, đầu dây bên kia hình như đã bắt máy.

“A lô, anh Vương à?” Kiều Tịnh nhiệt tình chào hỏi, “Phải rồi, là tôi. Tôi bảo này, ông xã nhà tôi đã nhìn ảnh rồi, anh ấy cũng thấy mấy món trang sức này rất đẹp, giá cả ngoài giá vàng cơ bản, mỗi gram còn tăng thêm mười tệ tiền công. Ừm... anh thấy được à? Vậy khi nào anh đến đây?... Đúng vậy, bây giờ đến là có thể trả tiền luôn... Được, vậy chúng tôi ở cửa hàng đợi anh nhé.”

Kiều Tịnh tắt máy, nói với La Phi: “Người đó nói khoảng một tiếng nữa sẽ đến.”

La Phi gật đầu. Đúng lúc đó, Doãn Kiếm cũng đã điều tra ra được một số kết quả, vội đến hội báo: “Đội trưởng La, đã điều tra số điện thoại đó rồi, đăng ký bằng tên thật, chủ số tên Vương Hiến, có cả sổ chứng minh nhân dân, xem ra chắc là hộ khẩu thành phố này.”

La Phi “ừ” một tiếng, rồi lại dặn dò: “Hãy điều tra về thông tin hộ khẩu của anh ta.”

Doãn Kiếm lại gọi điện thoại, đọc sổ chứng minh nhân dân của Vương Hiến cho nhân viên quản lý hộ khẩu, giây lát sau, đối phương đã trả lời kết quả điều tra, thế nhưng kết quả này lại khiến cho Doãn Kiếm vô cùng kinh ngạc. Cậu liền hỏi lại ngay: “Gì cơ? Anh có nhầm lẫn gì không vậy?”

Đối phương trả lời: “Không nhầm lẫn gì đâu. Trong hệ thống hiển thị như vậy mà. Hay là tôi chuyển cuộc gọi của anh đến đồn cảnh sát Tào Hà nhé? Đó là khu vực quản lý hộ khẩu của Vương Hiến.”

Doãn Kiếm nói: “Được”. Đối phương bèn bắt đầu chuyển máy, Doãn

Kiểm lại nói chuyện một hồi với đồn cảnh sát Tào Hà, xong xuôi, cậu tắt máy, đôi lông mày nhíu chặt lại.

La Phi hỏi: “Sao vậy?”

“Đã điều tra ra được, đúng là có người tên Vương Hiến thật, nhưng...”, Doãn Kiểm lắc đầu, “Trong thông tin hộ khẩu hiển thị, người này đã chết rồi.”

“Ồ?” La Phi lập tức nghĩ đến một khả năng, “Lẽ nào tên này lại mạo danh dùng chứng minh thư của người khác để đăng ký số điện thoại?”

“Tôi đã báo phía đồn công an gửi ảnh của Vương Hiến trong sổ hộ khẩu vào hòm thư điện tử của tôi, việc này phải nhờ bà chủ đối chiếu xác minh.” Doãn Kiểm vừa nói vừa quay sang hỏi Kiều Tịnh: “Chị có máy tính kết nối mạng Internet chứ?”

“Có đấy.” Kiều Tịnh dẫn Doãn Kiểm đến trước máy tính của cửa hàng, dưới sự hướng dẫn của Doãn Kiểm, cô ta mở email của đối phương, download bức ảnh đồn công an vừa mới gửi đến.

La Phi cũng ghé lại phía sau hai người để nhìn kỹ, sau khi bức ảnh được mở ra, trên màn hình xuất hiện một cậu thanh niên chừng ngoài 20 tuổi, vừa đen vừa gầy, nhưng đôi mắt sáng rực rất có thần.

“Có phải là anh ta không?” Doãn Kiểm hỏi Kiều Tịnh.

Kiều Tịnh trả lời rất chắc chắn: “Chính là anh ta!”

“A?” Doãn Kiểm chớp mắt, “Chị không nhìn nhầm chứ?”

“Tôi ngày nào cũng nhìn rất nhiều người, sao có thể nhìn nhầm được chứ? Chính là người này, anh nhìn này, giữa lông mày có một nốt rồi đen, có đúng

không? Tôi nhớ rõ lắm đấy!”

Ở giữa lông mày bên phải của người nam giới trong tấm ảnh quả nhiên là có một nốt ruồi đen. Ngay cả chi tiết này mà Kiều Tịnh còn có thể nói ra được, chắc không nhận nhầm người.

Doãn Kiếm quay sang nhìn La Phi, khuôn mặt mơ hồ - anh chàng đến bán đồ trang sức, thật không ngờ lại là một người đã chết?

La Phi cũng chau mày, nhất thời không đoán ra được điều ẩn khuất trong vụ việc này. Cuối cùng đành phải nói: “Cứ đợi cậu ta đến.”

Đúng vậy, anh ta nói sẽ đến ngay. Chỉ cần không chế được anh ta, tất cả mọi mối băn khoăn đều có thể được giải đáp. Cho nên, bây giờ thực ra cũng chẳng cần phải suy đoán linh tinh, cứ nhẫn nại chờ đợi là được.

Một giờ đồng hồ trôi qua, đã đến thời gian cuộc hẹn, nhưng anh ta vẫn không xuất hiện.

Dưới sự sắp xếp của La Phi, Kiều Tịnh lại gọi điện thoại cho người đó, định giục một chút. Điều khiến mọi người bất ngờ chính là, điện thoại không liên lạc được.

“Sao lại tắt máy rồi?” Kiều Tịnh vô cùng băn khoăn khi nghe thấy giọng nói của hệ thống phát ra từ máy điện thoại.

“Tắt máy rồi sao?” Doãn Kiếm hỏi với giọng phần lo lắng: “Có phải là anh ta đã phát giác ra được điều gì không?”

“Không đâu, lúc trước còn nói rất thoải mái mà... có chuyện gì vậy nhỉ?” Kiều Tịnh gờ di động lên trước mắt, ngăn người nhìn chăm chăm vào màn hình, hận một nỗi không thể lồi đối phương ở đầu bên kia điện thoại ra để hỏi cho rõ ràng.

La Phi cũng cảm thấy biểu hiện của Kiều Tịnh lúc trước không có điểm nào đáng nghi ngờ cả, nhưng tại sao cậu chàng đó lại lỗi hẹn chứ? Hay là có việc gì đột xuất? Hay hành động của bên mình xảy ra vấn đề nào đó?

Bất luận là tình huống nào, nếu tiếp tục chờ đợi thì quá bị động, bắt buộc phải chủ động ra đòn thôi! La Phi cân nhắc một hồi, quay sang nói với Doãn Kiếm: “Chúng ta phải đến đồn công an Tào Hà một chuyến. Cậu hãy cử hai người ở khu vực này, tiếp tục canh giữ ở đây. Ngoài ra, điều tra thêm danh sách cuộc gọi của số điện thoại di động, tìm cho ra những người mà cậu ta thường xuyên liên hệ.”

Doãn Kiếm bố trí công việc theo lời dặn dò của La Phi, sau đó hai người lái xe đến đồn công an Tào Hà. Đây là đơn vị quản lý hộ khẩu của Vương Hiến, muốn giải đáp được câu đố về sự sống chết của con người này, bắt buộc phải đến đây để tìm kiếm đáp án.

Đồn công an Tào Hà nằm ở vùng ngoại ô khá xa của tỉnh thành, chủ yếu quản lý những sự vụ an ninh của thôn Tào Hà. Đồn trưởng Vu Liên Hải tự mình đón tiếp La Phi và Doãn Kiếm. Sau khi La Phi nói rõ mục đích của mình, ông ta lập tức nói: “Đúng vậy, Vương Hiến đã chết rồi.”

“Anh ghi nhớ rõ thế sao?” Đối phương nhanh chóng đưa ra đáp án, khiến La Phi cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Chỗ chúng tôi là nông thôn mà, dân số vốn ít ỏi. Hơn nữa, cả nhà Vương Hiến từ xưa nay đều là đối tượng trọng điểm cần được hỗ trợ giúp đỡ, nên tôi có ấn tượng khá sâu sắc.”

“Ồ? Tình hình nhà Vương Hiến ra sao?”

“Ồi!” Vu Liên Hải thở dài, sau đó bắt đầu kể, “Sự việc này cần phải kể từ đời bố mẹ Vương Hiến. Bố Vương Hiến là kẻ nát rượu, chẳng có chút bản

lĩnh nào cả chỉ biết về nhà đánh đập vợ con. Sau đó vợ ông ta không chịu đựng được nữa bỏ thuốc chuột vào đồ ăn đầu độc chết chồng mình. Sau khi phá được vụ án, mẹ Vương Hiến bị xử án tù chung thân, cái gia đình này coi như tiêu tan. Sự việc này xảy ra sáu, bảy năm trước thì phải? Lúc đó, Vương Hiến đang học đại học, cậu ấy còn có một cô em gái tên Vương Lôi, hãy còn là học sinh cấp ba.

Sau khi xảy ra sự việc đó, Vương Hiến bỏ học ở thành phố làm thuê, nuôi em gái ăn học. Em gái cậu ấy học giỏi, sau đó đã thi được vào trường đại học danh tiếng. Năm ngoái chẳng phải là đã tốt nghiệp đại học rồi sao? Lẽ ra là hai anh em họ đã vượt qua được những năm tháng cơ cực, nhưng thật không ngờ cô em gái lại mắc bệnh thận...”

“Bệnh thận?” La Phi lập tức trở nên miễn cảm. Lý Tuấn Tùng chính là bác sĩ trưởng khoa Thận của bệnh viện Nhân Dân, giữa hai sự việc này có lẽ đã thấp thoáng hé lộ một thứ quan hệ nào đó.

“Đúng thế, bệnh thận. Tình hình cụ thể như thế nào thì tôi cũng không hiểu rõ lắm, dù sao thì cũng cần phải nhập viện chữa trị, phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Vương Lôi mặc dù đã tham gia bảo hiểm y tế, nhưng phần viện phí mà bản thân cá nhân phải gánh vác cũng không nhỏ chút nào! Thế nên Vương Hiến lại bận rộn lo gom tiền cho em gái chữa trị. Quả thực hai anh em nhà này cũng thật đáng thương...” Vu Liên Hải lại một lần nữa thở dài, “Chính trong thời điểm then chốt này, Vương Hiến lại chết.”

“Chết như thế nào?”

“Nghe nói là uống quá nhiều rượu, chết vì say rượu.”

“Chết vì say rượu?” La Phi cảm thấy cái chết này nghe có vẻ khả nghi.

“Đúng vậy. Bố cậu ấy thích uống rượu như vậy, e rằng cậu ấy cũng uống

không ít nhỉ? Gặp phải bao chuyện buồn lòng như vậy, mượn rượu giải sầu ấy mà.” Vu Liên Hải nói một thôi một hồi, tạo cho người nghe thứ cảm giác cổ nói cho hợp tình hợp lý.

“Sự việc này, anh nghe ai nói?”

“Vương Lô nói. Sau khi Vương Hiến chết, em gái cậu ấy đến đồn công an làm thủ tục mà.”

La Phi nhìn chăm chăm Vu Liên Hải một lúc, hỏi: “Vương Hiến thực sự chết rồi à?”

Vu Liên Hải cảm nhận được thái độ nghi ngờ trong câu nói của đối phương, ông ta giơ hai tay ra về vô tội: “Sự việc này, tôi lừa anh làm gì chứ?”

“Nhưng chính buổi trưa ngày hôm nay, có người đã tận mắt nhìn thấy Vương Hiến.”

“Việc này sao có thể được chứ? Người chết rồi còn có thể tái sinh được sao?” Vu Liên Hải toét miệng, cảm thấy sự việc này thật hoang đường, giây lát sau, ông ta lại suy đoán: “Có thể chỉ là một người trông rất giống cậu ấy nhỉ?”

La Phi trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Anh có tận mắt nhìn thấy thi thể của Vương Hiến không?”

Vu Liên Hải lắc đầu: “Việc này thì không.”

“Vậy tại sao anh lại khẳng định cậu ấy chắc chắn đã chết rồi chứ?”

“Có giấy chứng nhận tử vong của bệnh viện Nhân Dân, còn có cả giấy chứng nhận hỏa thiêu của nhà tang lễ mà.” Vu Liên Hải xòe hai tay ra, nói: “Nếu như vậy vẫn còn chưa chắc chắn, vậy cần phải thế nào mới chắc chắn?”

Lời ông ta nói cũng có lý. Đồn công an là đơn vị quản lý hộ khẩu, chính là dựa vào hai loại giấy chứng nhận này để xác định sự sống chết của một con người. Cũng chính là, chỉ cần Vương Lôi cầm hai loại giấy chứng nhận này đến đồn công an, thì về mặt pháp luật Vương Hiến sẽ được định nghĩa là một người đã chết.

Nếu như hai tờ giấy chứng nhận là ngụy tạo thì sao? Vậy thì có nghĩa là Vương Hiến vẫn chưa chết, chỉ là hệ thống hộ khẩu hiểu rằng là anh ta đã chết. Đây có vẻ như là cách giải thích hợp lý duy nhất đối với cục diện sinh tử bí ẩn này.

Nhưng mục đích của hành động này là gì chứ? Rõ ràng đang sống, lại muốn ngụy tạo giả tượng là mình đã chết. Đây đúng là điều không tưởng. Hơn nữa, với gia cảnh của anh em nhà họ Vương, họ thực sự có khả năng để ngụy tạo được hai loại giấy chứng nhận này, đồng thời có thể hoàn toàn qua mặt được cơ quan chấp pháp là đồn công an sao?

Sự việc này thực không thể nào suy nghĩ sâu xa thêm được, bởi vì càng nghĩ lại càng có nhiều ẩn tình. Muốn phá giải được, bắt buộc phải tìm được đường sự trọng tâm.

Thế nên La Phi lại hỏi: “Vương Lôi bây giờ đang ở đâu, anh có biết không?”

“Không rõ lắm.” Vu Liên Hải suy đoán: “Cô ấy chẳng phải bị ốm sao? Chắc là đang chữa trị ở bệnh viện nhỉ?”

La Phi nghĩ một lát hỏi tiếp: “Nhà họ cách đây xa không?”

“Cũng không xa, anh muốn đến xem à? Không cần thiết đâu, ở đó đã lâu không có ai ở.”

La Phi nói: “Tôi muốn đến xem. Anh tìm ai đó dẫn bọn tôi đến đấy đi.”

Thấy đối phương nói vẻ kiên quyết như vậy, Vu Liên Hải cũng không ngăn cản thêm, ông ta chủ động nói: “Vậy để tôi đưa các vị đi nhé, dù sao cũng chỉ mấy bước thôi mà.”

Khoảng mười phút sau, Vu Liên Hải dẫn La Phi và Doãn Kiếm đến trước cổng nhà họ Vương. Đây là một căn nhà mái bằng đóng chặt cửa. La Phi sò vào cổng, tay anh liền dính đầy bụi, xem ra nơi đây đúng là đã lâu không có ai ở.

“Vương Lôi học đại học ở thành phố, Vương Hiến cũng làm thuê ở đó luôn. Cả hai anh em họ mấy năm nay đều không quay về sinh sống.” Vu Liên Hải sau khi giải thích mấy câu, lại nói tiếp: “Ngôi nhà này cũng là một nơi đau lòng, nếu là tôi, tôi không muốn quay về, chỉ đợi mấy năm nữa là sẽ tháo dỡ thôi.”

La Phi lại nhú mày: “Sao lại không có dấu vết việc tổ chức tang lễ nhỉ?”

Vu Liên Hải “ừm?” một tiếng.

“Sau khi Vương Hiến chết, chắc chắn phải được đưa về nhà tổ tiên để tổ chức tang lễ chứ nhỉ? Sau đó căn nhà lại không có ai ở, vậy thì có lẽ cần phải lưu lại dấu vết của việc tổ chức tang lễ mới phải, nhưng bây giờ chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Ồ, vậy thì có thể là không tổ chức lễ tang nhỉ.” Vu Liên Hải ngừng lại, rồi nói tiếp, “Anh nghĩ xem, hai anh em này nương tựa vào nhau sinh sống, anh trai chết rồi, em gái lại mắc bệnh nặng, còn tổ chức tang lễ cho ai xem cơ chứ? Chắc là đưa thẳng từ nhà xác đến nhà tang lễ xong chuyện.”

Lời phân tích này cũng có lý. Nhưng những lời như vậy, thì việc Vương Hiến rốt cuộc là chết thật hay chết giả lại càng khó phán đoán.

Nhưng tiếp đến lại nhận được tin tốt lành, lần này kết quả điều tra của

Doãn Kiếm có được một số tiền triển quan trọng.

Người nam giới bí ẩn muốn đem bán đồ trang sức đã để lại số điện thoại dùng tên Vương Hiến để đăng ký. Sau khi điều tra kỹ lưỡng số điện thoại này, phát hiện ra: người nam giới thường ngày rất ít gọi điện thoại, người thường liên hệ thì chỉ có một người. Số điện thoại này cũng là số dùng tên thật để đăng ký, chủ số chính là em gái của Vương Hiến - Vương Lôi.

Sau khi cân nhắc một chút, La Phi quyết định cần tìm được Vương Lôi trước đã. Anh lấy di động ra, ấn số điện thoại mà Doãn Kiếm đã điều tra ra được.

“A lô?” Phía đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của nữ giới, giọng nói trầm tĩnh rần rỏi, nghe không giống như giọng của một cô gái trẻ đang ốm bệnh.

“Chào cô!” La Phi hỏi dò: “Cô là Vương Lôi à?”

Người nữ nhận điện thoại trả lời: “Không phải.”

“Đây là điện thoại của Vương Lôi chứ?”

“Đúng vậy.” Người phụ nữ giải thích: “Vương Lôi đang nghỉ ngơi, tôi đang chăm sóc cô ấy, cho nên đã nghe điện thoại giúp cô ấy.”

“Ồ.” Trái tim đang lo lắng của La Phi chợt bình ổn lại, “Các vị đang ở đâu vậy?”

“Sao thế?”

“Tôi muốn đến thăm cô ấy.” La Phi nói dối, “Tôi là bạn học đại học của cô ấy.”

“Chúng tôi đang ở phòng bệnh khoa Thận bệnh viện Nhân Dân, phòng

702, tầng 7 khu nội trú.” Người phụ nữ thoải mái nói ra địa chỉ, sau đó lại hỏi: “Các anh khoảng bao giờ đến nhỉ?”

“Chúng tôi giờ xuất phát luôn.” La Phi nhìn đồng hồ đeo tay, “Chắc khoảng ba mươi phút.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

2

Trên đường đi đến bệnh viện Nhân Dân La Phi gọi điện thoại cho Tiêu Gia Lâm. Đối phương là chủ nhiệm khoa Y vụ, nếu như anh ta có thể đi cùng để nói chuyện, nhiều việc trong bệnh viện sẽ dễ dàng ứng phó hơn. Tiêu Gia Lâm đồng ý với đề nghị của La Phi, anh ta gặp La Phi và Doãn Kiếm ở tầng 7 tòa nhà nội trú, đồng thời anh ta còn dẫn theo một bác sĩ nam dáng người cao ráo.

“Đây là bác sĩ Quách - Quách Gia ở khoa Thận của bệnh viện chúng tôi, cũng là bác sĩ chủ trị cho Vương Lôi.” Tiêu Gia Lâm giới thiệu hai bên với nhau, “Hai vị này đều là người của đội Cảnh sát hình sự, vị này là đội trưởng La - La Phi, vị này là cảnh sát Doãn Kiếm.”

La Phi và Quách Gia bắt tay nhau, sau đó bèn hỏi: “Vương Lôi cụ thể mắc căn bệnh gì vậy?”

Quách Gia nói ra một loạt cụm danh từ chuyên ngành: “Viêm cầu thận lupus ban đỏ hệ thống.”

La Phi hiểu biết rất ít về căn bệnh này, anh chỉ có ta hỏi chung chung: “Ừm... căn bệnh này có nghiêm trọng không?”

“Thuộc loại bệnh thận khá nghiêm trọng, cần phải nằm viện lâu dài để

chữa trị. Nếu như kết quả bệnh tình không khả quan, có khả năng sau này bị biến chứng sang hội chứng tán huyết tăng ure máu.” Quách Gia giới thiệu sơ qua mấy câu, cuối cùng tổng kết, “Tóm lại, đây là một căn bệnh phiền phức vừa tốn tiền vừa tốn thời gian.”

Trong lúc vẫn chuyện trò, cả đoàn người đã đi đến trước phòng bệnh 702. Cửa phòng đang mở, có thể nhìn thấy trong phòng chỉ có một chiếc giường, có một cô gái đang nằm, ở vị trí dưới cửa sổ kê một chiếc ghế sofa dài, một người phụ nữ trung niên đang ngồi.

Quách Gia dẫn mọi người bước vào phòng bệnh. La Phi nhìn khắp phòng một lượt, phát hiện ra, thật không ngờ phòng bệnh này còn có nhà vệ sinh riêng, anh nói vẻ kinh ngạc: “Điều kiện ở đây cũng tốt quá nhỉ!”

Tiêu Gia Lân nói: “Về cơ bản, đây là phòng bệnh có điều kiện tốt nhất ở bệnh viện chúng tôi.”

“Phí ở phòng bệnh này chắc không rẻ đâu nhỉ?” La Phi nhìn Tiêu Gia Lân, sau đó ánh mắt lại hướng về cô gái đang nằm trên giường. Cô gái này chắc là Vương Lô, theo như điều kiện kinh tế của cô ấy, tuyệt đối không thể nào gánh nổi điều kiện nằm viện tốt thế này, hơn nữa, loại phòng bệnh chất lượng cao này chắc chắn là nằm ngoài phạm vi của bảo hiểm y tế.

“Đương nhiên không rẻ rồi, nhưng quan trọng nhất là người bệnh nằm thấy thoải mái, có phải vậy không?” Người phụ nữ ngồi sofa đón lời La Phi, cô ta vừa nói vừa đứng dậy, đi lên mấy bước, lại nói tiếp: “Tiền viện phí do tôi chịu trách nhiệm, cho nên không cần lo lắng.”

La Phi nhận ra giọng nói của đối phương, chính là người phụ nữ lúc trước nhận điện thoại. Anh nhìn đối phương một lúc - người phụ nữ chừng 40 tuổi, khá xinh đẹp trang điểm ăn mặc cũng rất trang trọng.

La Phi dò hỏi: “Chị là họ hàng của Vương Lôi à?”

“Không, tôi là bạn của anh trai cô ấy.” Người phụ nữ cũng nhìn lại La Phi một lúc, sau đó cười nói bắt chuyện: “Anh là bạn học đại học với Vương Lôi à? Vậy thì trông anh có vẻ già trước tuổi đấy.”

“Vị này là đội trưởng La của đội Cảnh sát hình sự.” Tiêu Gia Lân đi lên trước giới thiệu, thấy cách nói chuyện của anh ta, có vẻ như đã thân quen người phụ nữ này từ trước rồi.

Mục đích chuyến đi lần này của La Phi chính là vì cô gái đang nằm trên giường bệnh, cho nên anh không muốn trò chuyện nhiều với người phụ nữ lạ, chỉ cười cười vẻ tự trào, sau đó đi thẳng đến bên giường. Sau khi đến đầu giường, anh hỏi cô gái: “Cô là Vương Lôi phải không?”

Cô gái gật đầu. Sắc mặt cô nhợt nhạt nhưng nét mặt thì lại sợ hãi, rõ ràng không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp xã hội.

“Tôi là cảnh sát.” La Phi nói rõ thân phận của mình, “Tôi muốn tìm hiểu về việc liên quan đến anh trai cô.”

“Anh trai tôi...”, Vương Lôi cúi đầu nói, “Anh ấy đã chết rồi.”

La Phi chau mày: “Cô biết tôi muốn hỏi gì không?”

Vương Lôi liếc nhìn La Phi một cái: “Không, không biết...”

“Vậy tại sao cô lại vội nói cho tôi biết, anh ấy đã chết rồi chứ?”

Vương Lôi cúi đầu không nói.

La Phi lại hỏi tiếp: “Nếu anh ta đã chết rồi, vậy thì mộ của anh ta ở đâu?”

Vương Lôi đáp: “Anh ấy không có mộ.”

“Không có mộ ư?”

“Tôi không có tiền, không mua nổi mộ.” Vương Lôi giải thích, “Cho nên sau khi hỏa thiêu, tôi đã rắc tro cốt của anh ấy xuống sông Trường Giang rồi.”

La Phi “ồ” lên một tiếng, rõ ràng không tin lời đối phương. Sau đó anh kéo dài giọng, trịnh trọng hỏi: “Anh trai cô thực sự đã chết thật sao?”

Vương Lôi gật đầu, mắt không dám nhìn thẳng vào La Phi.

“Vương Hiến thực sự đã chết rồi, việc này có gì đáng để nghi ngờ chứ?” Người phụ nữ lạ đó lại đi đến chen ngang, cô ta dùng giọng điệu trách móc nói với La Phi, “Anh không nên nói như vậy với cô ấy, anh sẽ làm cho cô ấy sợ đấy. Cô ấy là bệnh nhân mà.”

Tiêu Gia Lân và Quách Gia đứng bên cũng gật đầu, biểu thị tán đồng với lời nói của người phụ nữ. La Phi cũng cảm thấy mình hơi nóng vội, thế nên bèn dịu giọng lại: “Tôi chỉ là muốn tìm hiểu tình hình, chứ không phải đang nghi ngờ cô... hay là có ý trách móc gì cô cả. Cô không cần quá căng thẳng, có được không?”

Vương Lôi ngẩng đầu nhìn La Phi, nói: “Được.”

“187*****” La Phi nói ra một dãy số, “Đây là số điện thoại di động của anh trai cô nhỉ?”

“Hình như... hình như đúng thế.”

“Vậy số 135***** thì sao?” La Phi tiếp tục hỏi, “Đây là số điện thoại di động của cô phải không?”

“Đúng vậy.”

“Chúng tôi vừa mới điều tra danh sách cuộc gọi từ số di động của anh cô. Số điện thoại di động này của anh ta vẫn luôn ở trong trạng thái sử dụng, hơn nữa, người gọi điện nói chuyện nhiều nhất chính là cô.” La Phi nhún vai nói, “Cô có thể giải thích một chút xem chuyện này là thế nào được không?”

Vương Lô hướng ánh mắt về phía người phụ nữ trung niên đứng ở bên cạnh giường, như thể cầu cứu sự giúp đỡ của đối phương.

“Số điện thoại đầu 187 này đúng là số điện thoại di động của Vương Hiến, nhưng từ sau khi Vương Hiến qua đời, chiếc di động này luôn nằm trong tay tôi.”

Người phụ nữ nói với La Phi, “Cho nên, người thường xuyên liên hệ với Vương Lô không phải là Vương Hiến mà chính là tôi đây.”

“Việc này chắc không phải chứ?” La Phi nhìn cô ta với ánh mắt nghi hoặc, “Chính ngay trưa hôm nay, người sử dụng số điện thoại này đã xuất hiện trong một tiệm vàng ở khu vực nội thành, đó là một người nam giới trẻ, hơn nữa gương mặt rất giống Vương Hiến.”

“Anh có thể thử số điện thoại đó xem sao.” Người phụ nữ đề nghị, “Xem xem rốt cuộc chiếc di động đó đang ở đâu?”

La Phi ngần ngừ một lát, sau đó anh lấy di động ra bắt đầu ấn dãy số đó. Sau khi ấn nút gọi, tiếng chuông di động nhanh chóng vang lên. Hơn nữa, âm thanh này lại xuất phát từ chiếc xác tay mà người phụ nữ đó đang khoác trên vai.

Người phụ nữ lôi một chiếc di động ra khỏi xác tay, ấn nút nhận cuộc gọi trước mặt La Phi, sau đó đưa lên tay nói: “Bây giờ anh tin rồi chứ?” Câu nói này lập tức truyền tới ống nghe di động của La Phi, tạo nên hiệu quả cộng hưởng âm thanh kỳ lạ.

Nét mặt La Phi như đông cứng lại. Chiếc di động này rõ ràng là của người nam giới đem bán đồ trang sức, khi Kiều Tịnh nói chuyện điện thoại với người đàn ông đó, La Phi đứng bên cạnh cũng còn nghe thấy tiếng anh ta. Một giờ đồng hồ sau, không gọi được vào số điện thoại này nữa, thế mà bây giờ, nó đột nhiên lại nằm trong tay người phụ nữ đang đứng trước mặt anh đây. La Phi bắt đầu nhận thức ra một điều: Người phụ nữ này quyết không thể là vô tình có mặt ở đây, đây rõ ràng là cục diện mà đối thủ đặc biệt bố trí để đối phó với mình.

“Rốt cuộc cô là ai?” La Phi nheo mắt, trong ánh mắt toát ra tia nhìn dò xét.

“Tôi đã nói rồi mà, tôi là bạn tốt của Vương Hiến lúc sinh thời.”

“Bạn gì?”

“Đây có lẽ là đề tài thuộc về cá nhân nhỉ? Tôi có thể không cần trả lời.” Người phụ nữ thông thả đáp lời, bộ dạng rất tự tin.

Đối phương đã có thái độ như vậy, La Phi cũng không muốn vòng vo thêm, anh nghiêm giọng nói: “Chiếc điện thoại này có liên quan tới một vụ án đột nhập ăn trộm. Cô nói chiếc di động này vẫn luôn do cô sử dụng, tôi muốn mời cô đi với tôi về đội Cảnh sát hình sự một chuyến.”

“Đi một chuyến ư?” Người phụ nữ điềm tĩnh hỏi vặn lại: “Đây là khái niệm gì vậy?”

“Nói trên phương diện pháp luật, đây là mời có mặt. Nếu như cô kháng cự không chấp hành, chúng tôi có thể căn cứ theo luật pháp để có biện pháp cưỡng chế.”

“Nếu theo luật pháp, anh không có quyền thực hiện biện pháp cưỡng chế đối với tôi.” Người phụ nữ vừa nói, vừa lười ở trong xác tay ra một muống sò

nhỏ. Cô ta đưa cuốn sổ nhỏ đến trước mặt La Phi: “Nhìn xem, tôi là đại biểu nhân dân tỉnh.”

La Phi ngẩn người. Thứ đưa ra trước mắt anh đúng là cuốn sổ chứng thực đại biểu nhân dân tỉnh. Điều này có nghĩa là, nếu muốn thực thi biện pháp cưỡng chế đối với người phụ nữ này, bắt buộc phải báo cáo lên Ban thường vụ nhân dân tỉnh, cần được phê chuẩn mới có thể tiến hành được. Nhưng chỉ dựa vào chút chứng cứ La Phi đang có, rõ ràng không thể gây ra được động tĩnh lớn như vậy. Lẽ nào đối phương có chỗ dựa, việc nói dối bày ra trước mắt nhưng lại khiến anh không thể nào làm được gì.

Thấy cục diện có phần căng thẳng, Tiêu Gia Lân bắt đầu dàn hòa: “Ôi, hiểu nhầm, đều là hiểu nhầm cả thôi. Vị này là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hưng Long, cô Triệu - Triệu Lâm. Cô ấy sao có thể là nghi phạm của vụ án đột nhập trộm cắp được chứ? Chắc chắn là đã nhầm lẫn rồi!”

La Phi cũng đã từng nghe đến Tập đoàn Hưng Long, biết được đây là một doanh nghiệp tư nhân rất có tiếng trong tỉnh thành. Thật không ngờ người phụ nữ đang đứng trước mặt anh đây lại là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hưng Long? Sao cô ta lại có thể liên quan vào sự việc này nhỉ?

“Điều mà đội trưởng La thực sự quan tâm không phải là vụ án trộm cắp nào cả, anh ta đang quan tâm đến vấn đề sinh tử của Vương Hiến.” Triệu Lâm mỉm cười với Tiêu Gia Lân, “Nhưng Vương Hiến đúng là đã chết rồi. Giấy chứng nhận tử vong chính là do bệnh viện Nhân Dân viết, chủ nhiệm Tiêu, việc này anh cũng có thể làm chứng được nhỉ?”

“Đúng vậy.” Tiêu Gia Lân nghiêng đầu, hình như đang nhớ lại việc gì đó, “Hình như là việc xảy ra hồi tháng 3 thì phải? Tối hôm đó, chính là cô là Vương Lôi đưa vào phòng cấp cứu. Vương Hiến đã uống quá nhiều, nôn mửa, đồ ăn chẹn vào khí quản, chúng tôi mặc dù đã dốc hết sức cứu chữa, nhưng thời gian bị nghẹt thở quá lâu, nên cậu ấy đã qua đời. Ôi, cậu ấy còn

trẻ như vậy, thật đáng tiếc! Thực ra, chúng tôi cũng hy vọng cậu ấy chưa chết, nhưng người chết rồi thì không thể sống lại được, sự thực thì cuối cùng vẫn cứ phải tiếp nhận thôi...”

La Phi mặc dù tai lắng nghe lời Tiêu Gia Lân nói, nhưng ánh mắt thì luôn nhìn chăm chăm vào Vương Lôi. Cô gái chỉ cúi đầu, như thể tất cả mọi việc này đều không liên quan đến mình. Đợi Tiêu Gia Lân nói xong, La Phi quay sang ra hiệu bằng mắt với Doãn Kiếm, nói: “Xem ra là chúng ta đã nhầm lẫn rồi.”

Doãn Kiếm không hiểu dụng ý của La Phi, bèn ngơ ngác “ồ” một tiếng.

Ánh mắt La Phi nhìn một lượt khắp phòng, chợt nói: “Tôi có thể dùng nhà vệ sinh một chút được không?”

Tiêu Gia Lân lập tức trả lời: “Được chứ.” Triệu Lâm và Vương Lôi cũng không đưa ra lời phản đối. La Phi bèn bước vào nhà vệ sinh, khóa chốt cửa lại. Giây lát sau, trong nhà vệ sinh vang lên tiếng xả nước, gây ra sự liên tưởng cho mọi người.

Doãn Kiếm cảm thấy hơi ái ngại, cậu không hiểu tại sao La Phi phải vội vã vào nhà vệ sinh ở đây như vậy, đây dù sao cũng là phòng bệnh của nữ giới mà, vẫn có phần hơi bất tiện.

La Phi bước từ nhà vệ sinh ra, anh nhìn tất cả mọi người một lượt, tươi cười nói: “Ồ, lần này đã làm phiền quá rồi thật ngại quá. Chúng tôi về điều tra kỹ lại xem, rốt cuộc là đã xảy ra sai sót ở đâu.” Nói xong, anh bèn gọi Doãn Kiếm: “Chúng ta về thôi.”

Doãn Kiếm đi theo La Phi bước ra khỏi phòng bệnh, Tiêu Gia Lân và Quách Gia cũng đi cùng, cho đến khi tiễn hai người ra khỏi tòa nhà nội trú mới dừng bước.

Đi ra khỏi tòa nhà, Doãn Kiếm không kìm được lên tiếng: “Người phụ nữ đó rõ ràng là đang nói dối, chiếc di động của Vương Hiến sao lại có thể do cô ta sử dụng được chứ? Cho dù là Vương Hiến thực sự đã chết, thì việc này cũng không hợp logic! Đội trưởng La, sao anh lại dễ dàng thể hiện mình đuối lý trước mặt đối phương như vậy chứ?”

La Phi sa sầm nét mặt, nói: “Đối phương quá hùng mạnh.”

“Chẳng phải cũng chỉ là bỏ tiền ra mua cái mác đại biểu nhân dân thôi sao?” Doãn Kiếm bĩu môi, “Có gì ghê gớm chứ?”

La Phi chậm rãi lắc đầu: “Không phải là việc đại biểu nhân dân...”

“Vậy thì là việc gì?”

La Phi bắt đầu dùng phương thức đặt câu hỏi để dẫn dắt tư duy của người trợ lý: “Người thanh niên đi đến cửa hàng vàng bán đồ trang sức, anh ta đã dám để số điện thoại lại, chứng tỏ lúc đó anh ta không hề có tâm lý cảnh giác, có phải vậy không?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó bà chủ tiệm vàng gọi điện thoại cho anh ta, anh ta vẫn cứ nghe máy bình thường, hơn nữa còn hứa một tiếng đồng hồ sau sẽ đến bán đồ trang sức. Cho đến lúc đó, anh ta cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, đúng vậy không?”

Doãn Kiếm “ừm” một tiếng, tiếp tục biểu thị tán đồng.

“Nhưng một giờ đồng hồ sau, anh ta lại thất hẹn, hơn nữa, điện thoại của anh ta cũng tắt máy. Sau đó, chiếc điện thoại này lại nằm trong tay Triệu Lâm. Triệu Lâm xuất hiện trong phòng bệnh của bệnh viện Nhân Dân, trên danh nghĩa là chăm sóc cho Vương Lôi, mục đích thực sự chính là tiến hành

kiểm soát hành động lời nói của Vương Lô, sự việc này, chắc là cậu cũng nhận ra được chứ?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên, điều cần nói chính là, trong khoảng thời gian một tiếng đồng hồ đó, đối phương bắt đầu ý thức được cảnh sát đang triển khai tiến hành điều tra anh ta. Hơn nữa, họ biết điểm đột phá đầu tiên trong cuộc điều tra của cảnh sát chính là chiếc di động đó, thứ hai chính là người liên hệ chính trong danh sách cuộc gọi của số máy đó - Vương Lô.”

“Ý của anh là: Triệu Lâm chỉ là nhân vật xuất hiện ở sân khấu, sau cánh gà còn có nhân vật có thực lực hơn nữa?”

La Phi gật đầu, lại nói: “Thực lực của đối thủ không chỉ là có thể điều động Triệu Lâm, trên thực tế, còn có điều đáng sợ hơn nữa.”

Còn có điều đáng sợ hơn? Doãn Kiếm chau mày nghĩ một lúc, vẫn không tài nào hiểu nổi, đành phải hỏi: “Là gì vậy?”

“Cậu nghĩ mà xem: sự thay đổi của đối phương chính là xảy ra trong khoảng thời gian một giờ đồng hồ đó.” La Phi nheo mắt, “Khoảng thời gian này, chúng ta đã làm những gì?”

Doãn Kiếm chớp mắt nhớ lại: “Chúng ta... chúng ta điều tra thông tin hộ khẩu của Vương Hiến mà.” Đột nhiên, cậu nhận thức ra được điều gì đó, nói vẻ kinh ngạc: “Lẽ nào phong thanh lại lộ ra vào thời gian này?”

“Có vẻ như khó tin quá phải không?” La Phi nghiêm giọng nói, “Nếu đã không thể tồn tại những khả năng khác cho dù là những việc thật khó tin, chúng ta cũng phải đối diện một cách nghiêm túc.”

Điều này có nghĩa là, trong hệ thống công an, thật không ngờ có tai mắt

của đối thủ! Doãn Kiếm ngăn người giây lát, sau đó đưa ra một sự suy đoán bạo dạn: “Liệu có phải là Vu Liên Hải?”

Đồn công an Tào Hà chính là đơn vị quản lý hộ khẩu của Vương Hiến, nếu như cái chết của Vương Hiến có nhiều điểm nghi vấn, vậy thì Vu Liên Hải với vai trò là trưởng đồn cũng khó có thể tránh khỏi liên can. Buổi chiều Doãn Kiếm đã gọi điện thoại cho đồn công an Tào Hà để chứng thực sự sinh tử của Vương Hiến, tiếp đó, mọi việc chuyển biến nhanh gấp. Sau khi La Phi và Doãn Kiếm đến đồn công an Tào Hà, biểu hiện của trưởng đồn Vu Liên Hải quá tích cực, ông ta luôn cố gắng giải thích rất nhiều việc, hơn nữa khi đến căn nhà cũ của Vương Hiến để điều tra, Vu Liên Hải cũng nhất định đòi tự mình dẫn đi. Sự việc này nếu không ngẫm nghĩ kĩ thì cũng cho qua, còn đã ngẫm nghĩ kĩ thì đúng là nhiều điều bí ẩn.

La Phi không trả lời chính diện vào lời suy đoán của người trợ lý, anh chỉ trầm ngâm nói, “Vu Liên Hải vẫn luôn ra sức thuyết phục chúng ta, muốn chúng ta tin rằng Vương Hiến đúng là đã chết rồi. Thực ra, người có vấn đề không chỉ có một mình ông ta, còn cả nhóm người của bệnh viện Nhân Dân nữa.”

“Bệnh viện Nhân Dân ư?” Doãn Kiếm giật mình, “Anh muốn ám chỉ Tiêu Gia Lâm à?” Trong phòng bệnh, khi La Phi và Triệu Lâm đối thoại căng thẳng với nhau, về bề ngoài, Tiêu Gia Lâm như đang hòa giải, nhưng những lời ông ta nói, trên thực tế đều đứng về phía Triệu Lâm.

La Phi gật đầu, nói: “Không chỉ có Tiêu Gia Lâm, còn có cả Quách Gia.”

“Quách Gia?” Doãn Kiếm không hiểu lắm, “Người đó cả buổi không hề nói gì cả mà.”

La Phi bật cười: “Anh ta không nói gì, nhưng việc đổi phòng bệnh, sao có thể không có sự tham gia của anh ta được chứ?”

“Đổi phòng bệnh?” Doãn Kiếm càng lúc càng hồ đồ.

“Cậu thực sự cho rằng Vương Lôi luôn được ở trong phòng bệnh cao cấp như vậy à?”

“Ồ.” Doãn Kiếm ngẫm ra được chút ít, “Anh cho là họ tạm thời chuyển gấp phòng bệnh à?”

“Không phải cho là, mà là chắc chắn.” La Phi nhìn Doãn Kiếm, “Cậu vẫn nhớ trước khi quay về, tôi đã vào nhà vệ sinh chứ?”

“Đúng vậy. Tôi còn thấy lạ... anh có mục đích à?”

“Trong phòng vệ sinh để đồ dùng hằng ngày của Vương Lôi khi nhập viện. Chỉ cần quan sát những đồ dùng hằng ngày này, là có thể phán đoán ra Vương Lôi luôn sống ở đây hay chỉ là tạm thời chuyển gấp đến.”

“Phán đoán như thế nào?”

“Nói đơn giản thế này nhé. Nếu như sống ở đây khoảng thời gian dài, vậy thì tất cả những đồ dùng hằng ngày đều sẽ để ở những vị trí tiện sử dụng nhất, nếu như tạm thời chuyển gấp đến, vậy thì tất cả những đồ dùng hằng ngày sẽ đặt ở vị trí dễ bày nhất.”

Doãn Kiếm cười hiểu ý: “Đúng vậy.” Cũng giống như một người vừa mới chuyển nhà, lúc đầu đặt đồ dùng hàng ngày rất vừa ý, để thế nào cho tiện là được, nhưng sau một khoảng thời gian sử dụng, rất nhiều thứ sẽ thay đổi vị trí, dần dần chuyển đến những nơi dễ lấy để sử dụng nhất. Sự khác biệt này, chỉ cần tỉ mỉ quan sát là có thể nhận ra được.

“Cho nên anh đã cố tình vào nhà vệ sinh, chính là muốn xem xem Vương Lôi thực sự sống ở đây hay là giả vờ sống ở đây. Kết quả, quả nhiên là giả vờ. Vậy họ tạm thời chuyển gấp phòng bệnh là...”

“Để che giấu chân tướng sự thực.” La Phi tiếp lời Doãn Kiếm, nói: “Ban đầu, chắc chắn Vương Lôì sống ở phòng bệnh thường, có rất nhiều người. Những bệnh nhân cùng phòng sẽ biết rất nhiều việc liên quan đến cô ấy. Tiêu Gia Lâm có thể quản lý được mồm miệng của các bác sĩ y tá, nhưng không thể quản được những bệnh nhân khác. Cho nên, bắt buộc phải chuyển Vương Lôì đến phòng bệnh đặc biệt chỉ có một mình, như vậy mới có thể triệt để cắt đứt manh mối này.”

“Thì ra là như vậy! Cái người tên Quách Gia quả nhiên cũng không sạch sẽ!” Doãn Kiếm nghĩ một lát, lại đề nghị: “Hay là đi hỏi thăm những bệnh nhân ở tầng 7 xem sao?”

La Phi nói: “Không cần ở phạm vi rộng như vậy đâu, đến phòng 709 hỏi là được rồi.”

“Thế à?” Doãn Kiếm vẫn có vẻ không được yên tâm lắm.

“Khi đi đến, tôi đã quan sát rồi, chỉ có phòng 709 là có một giường trống. Cho nên đó chắc chắn là phòng bệnh ban đầu của Vương Lôì.” La Phi giải thích, sau đó dặn dò: “Hai người chúng ta không nên đi, bác sĩ y tá ở đó chắc chắn đều đề phòng chúng ta. Cậu hãy gọi Thẩm Nguyên đến, giả vờ làm người nhà bệnh nhân, tìm hiểu tình hình.”

Doãn Kiếm lập tức cầm điện thoại, thông báo cho Thẩm Nguyên đến điều tra. Đợi cậu bố trí ổn thỏa, La Phi lại nói: “Đi thôi, chúng ta đến thăm một người.”

“Ai vậy?”

La Phi không đáp mà hỏi vặn lại: “Trong bệnh viện này, người có lý do giúp đỡ chúng ta nhất là ai?”

Mắt Doãn Kiếm chợt sáng rực, buột miệng trả lời: “Trang Tiểu Khê!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 5.3

3

La Phi và Doãn Kiếm gặp được Trang Tiểu Khê trong văn phòng của chủ nhiệm khoa Xương. Họ đưa cho bà ảnh trên sổ hộ khẩu của Vương Hiến, Trang Tiểu Khê nhìn chăm chú vào bức ảnh hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Tôi không quen anh ta!”

La Phi cảm thấy cần phải gợi ý một chút cho đối phương, bèn chỉ vào bức ảnh, nói: “Người này tên Vương Hiến, chúng tôi nghi ngờ những món đồ trang sức mà chị bị mất chính là do anh ta ăn trộm. Ngoài ra anh ta còn có một cô em gái tên là Vương Lôi, dạo này luôn nằm viện chữa trị trong khoa Thận ở bệnh viện các vị.”

“Vương Hiến?” Trang Tiểu Khê nói lặp lại cái tên này, nhìn lại bức ảnh thêm một lúc.

La Phi hỏi vẻ mong ngóng: “Đã nhớ ra rồi à?”

“Cái tên này có vẻ hơi quen.” Trang Tiểu Khê chau mày, “Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó, nhưng cụ thể thì không nói cho rõ được.”

La Phi khích lệ: “Chị hãy nghĩ kỹ lại đi!”

Trang Tiểu Khê cố gắng nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Thực sự

không thể nào nhớ ra được... có thể là tôi nhớ nhầm đấy.”

Nếu đã như vậy, La Phi cũng đành bó tay, chỉ có thể nói: “Vậy thì khi nào chị nhớ ra được, nhất định phải lập tức thông báo cho tôi biết đấy.”

“Đương nhiên rồi.” Khi Trang Tiểu Khê trả lại bức ảnh cho La Phi, miệng lại khẽ lẩm nhẩm: “Vương Hiến...”

“Còn một việc nữa.” La Phi sau khi nhận lấy bức ảnh, lại nói với Trang Tiểu Khê, “Tôi muốn nhờ chỉ giúp điều tra về hồ sơ bệnh án của Vương Lôi. Cô ấy chẳng phải là nhập viện khoa Thận sao? Tôi muốn biết trong quá trình chữa trị của cô ấy, liệu có liên quan gì với Lý Tuấn Tùng hay không?”

Trang Tiểu Khê buột miệng hỏi lại một câu: “Việc này, anh bảo Tiêu Gia Lân giúp kiểm tra một chút chẳng phải là càng thuận tiện hơn sao?”

La Phi cười ảo não, nói: “Hình như có rất nhiều bí mật về anh em Vương Lôi, Tiêu Gia Lân cũng đang cố tình giấu giếm chúng tôi.”

Trang Tiểu Khê “ồ” một tiếng vẻ thấu hiểu.

La Phi cảm thấy thái độ của đối phương quá thờ ơ, bèn hỏi: “Chị không cảm thấy việc này hơi kỳ lạ sao?”

“Chẳng có gì kỳ lạ cả!” Trang Tiểu Khê khẽ nhún vai, bộ dạng như không có gì đáng để lấy làm lạ cả, “Tiêu Gia Lân có quá nhiều bí mật, nói dối chính là kỹ năng nghề nghiệp anh ta bắt buộc cần phải có.”

La Phi hiểu ý mỉm cười. Nghĩ thầm lời đánh giá này có phần cay nghiệt nhưng cũng khá chuẩn xác. Nói đến đây, anh lại nghĩ đến một chuyện khác, bèn hỏi: “Tiêu Gia Lân có phải là rất khó đối phó với Kha Thủ Cần không?”

“Có thể đối phó được sao? Kha Thủ Cần không bao giờ nể nang gì ai cả,

ngồi ở vị trí chủ nhiệm khoa Bệnh lý, cứ vài bữa lại gây phiền toái cho Tiêu Gia Lân.”

La Phi hiểu ý nghĩa của cụm từ “gây phiền toái”, chắc chắn là những việc như kiểm nghiệm bệnh lý, phân tích nguyên nhân tử vong, Kha Thủ Cần chỉ luôn đưa ra kết quả chân thực, không bao giờ suy nghĩ đến lợi ích của bệnh viện. Còn Tiêu Gia Lân thì phải luôn đại diện cho bệnh viện để giải quyết những tranh chấp giữa bệnh viện và bệnh nhân, đương nhiên cũng sẽ coi Kha Thủ Cần như cái gai trong mắt.

“Mấy hôm trước Kha Thủ Cần đã làm mất tim của một người chết thì phải? Sự việc đó sau này giải quyết thế nào rồi?”

“Đền tiền thôi!”

“Vậy Kha Thủ Cần thì sao? Không bị Tiêu Gia Lân lôi ra để gánh tội sao?”

Tiêu Gia Lân vốn muốn mượn cơ hội này để cách chức Kha Thủ Cần. Sau đó Kha Thủ Cần tìm đến khoa Y vụ, anh ta một tay cầm lọ cồn to một tay cầm chiếc bật lửa. Sau khi gặp Tiêu Gia Lân, chẳng nói chẳng rằng, tạt cả lọ cồn vào người đối phương. Tiêu Gia Lân hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, ngay lúc đó bèn xé nát tờ báo cáo xử phạt, vứt vào thùng rác.” Trang Tiểu Khê nhắc đến sự việc này, khóe miệng lộ ra chút ý cười.

La Phi cũng cười: “Kha Thủ Cần, ông ta đúng là nhiều quái chiêu, Tiêu Gia Lân cũng không trị nổi ông ta.”

“Được rồi, đừng nói những chuyện vô dụng này nữa.” Trang Tiểu Khê đứng dậy hỏi: “Bệnh nhân mà anh muốn điều tra tên là gì vậy nhỉ? Vương Lôi à?”

“Đúng vậy, Vương Lôi.”

Trang Tiểu Khê rời khỏi văn phòng, chừng khoảng mười lăm phút sau, bà quay trở lại cung cấp các thông tin đã điều tra ra được.

Hồ sơ bệnh án của Vương Lôi được lập vào ngày 12 tháng 3 năm nay, bác sĩ khám bệnh cho cô ấy tên Trương Nhụy, ngay hôm đó đã kết luận là bị mắc bệnh Viêm cầu thận lupus ban đỏ hệ thống. Ngày 13 tháng 5, cô ấy bắt đầu nhập viện chữa trị, bác sĩ chủ trị là Quách Gia.” Bà giới thiệu tình hình tổng quát một lượt sau đó tổng kết: “Xem ra, bệnh nhân này hình như không có mối liên hệ gì với Lý Tuấn Tùng.”

Sau khi nghe xong, La Phi lại nảy sinh ra một số câu hỏi khác: “Căn bệnh viêm cầu thận này chẳng phải là rất nghiêm trọng sao? Sao ngày 12 tháng 3 đã khám bệnh và biết rõ bệnh tình, đến tận ngày 13 tháng 5 mới nhập viện chữa trị chứ?”

“Việc này thì cũng khó nói lắm, có khả năng là do điều kiện kinh tế khó khăn, cần có thời gian để xoay tiền. Cũng có khả năng là...”, Trang Tiểu Khê định nói nhưng chợt ngưng lại, như thể có sự việc nào đó không tiện nói ra.

“Là gì vậy?” Bà ta càng như vậy, La Phi lại càng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành.

Trang Tiểu Khê do dự một lát, cuối cùng vẫn nói nốt câu: “Cũng có khả năng là bệnh viện không muốn nhận.”

“Bệnh viện không nhận, vì sao vậy?”

“Bởi vì Vương Lôi có bảo hiểm y tế, cá nhân cô ấy chỉ cần chịu một phần nhỏ viện phí, phần lớn số tiền phải lấy từ trong ngân sách bảo hiểm y tế.”

“Vậy thì có làm sao?” La Phi không hiểu được ý tứ của đối phương, “Có bảo hiểm y tế chẳng phải là việc tốt sao?”

“Sự việc là như thế này...” Trang Tiểu Khê ngồi xuống phía đối diện La Phi, bày ra tư thế chuẩn bị một cuộc thảo luận lớn, “Hiện nay chẳng phải là đang cải cách y tế sao? Phí bảo hiểm y tế không cần bệnh nhân ứng trả trước, trực tiếp lấy từ nguồn kinh phí bảo hiểm y tế. Việc này đã gây ra một vấn đề: mỗi bệnh viện hàng năm sẽ được phân một số tiền phí bảo hiểm y tế nhất định, nhưng con số này chắc chắn là không đủ. Nếu như phí bảo hiểm y tế năm đó đã dùng hết rồi, nếu thu nhận thêm những người bệnh tham gia bảo hiểm y tế, phí chữa trị trên thực tế là bệnh viện phải chi trả. Phần khuyết thiếu này phải đợi đến năm sau khi phát tiền phí bảo hiểm y tế thì mới có thể bù được. Sau đó, đương nhiên số tiền dùng cho năm sau lại càng ít hơn, như vậy thì sẽ rơi vào vòng tuần hoàn ác tính. Cuối cùng, bệnh viện sẽ không muốn tiếp nhận những bệnh nhân dùng bảo hiểm y tế, bởi vì bệnh viện càng nhận nhiều, số tiền phải tự bỏ ra chi trả cũng càng nhiều, như vậy thì doanh thu của cả bệnh viện, bao gồm lương của y bác sĩ, phúc lợi sẽ đều bị ảnh hưởng rất lớn.”

“Lẽ nào vì điều này mà có thể từ chối bệnh nhân, có bệnh cũng không khám cho họ sao?” La Phi hiểu được cốt lõi vấn đề, nhưng không thể nào hiểu được thái độ y đức của bệnh viện.

“Đương nhiên không thể nào từ chối lộ liễu, ít ra đến khám thì vẫn được. Nhưng nếu liên quan đến việc nhập viện thì sẽ có một số phương pháp để giải quyết.” Trang Tiểu Khê tiếp tục giải thích với La Phi: “Bởi vì số giường bệnh trong bệnh viện chúng tôi chắc chắn cung không đủ cầu, như vậy khi tiếp nhận bệnh nhân thì sẽ có thể lựa chọn, những bệnh nhân tự bỏ tiền mặt ra chi trả viện phí chắc chắn sẽ được ưu tiên trước, những người bị bệnh dùng công phí có mối quan hệ cũng không phải lo không vào được. Có đôi khi, cho dù thực sự không có giường, cũng vẫn có thể kê thêm giường. Nhưng bệnh nhân như Vương Lôi vừa không có mối quen biết, lại dùng bảo hiểm y tế, tình hình không hề khả quan. Cũng không nói là không nhận, chỉ nói là không có giường, cần phải xếp hàng đợi, anh có thể có cách nào được chứ?”

La Phi nghe vậy, liên tục lắc đầu. Cái cách bảo hiểm y tế, viện phí không cần người tham gia bảo hiểm ứng trả trước, trực tiếp lấy từ ngân sách, đây vốn là để thuận lợi cho nhân dân, thật không ngờ khi thực hiện lại đã bị biến dạng. Xét cho cùng, vẫn là bởi vì tổng lượng nguồn tiền không đủ, cũng không thể dồn toàn bộ trách nhiệm cho bệnh viện một cách phiến diện được.

“Cho nên Vương Lôi mặc dù bệnh tình nguy cấp, vẫn cứ phải kéo dài thời gian đến tận hai tháng sau mới được nhập viện à?”

“Rất có thể chính là vì nguyên nhân này.” Đã nói đến mức này, Trang Tiểu Khê cũng không muốn né tránh điều gì, bà nói rõ thêm, “Các anh hãy nhìn thời gian cô ấy nhập viện, ngày 13 tháng 5, anh vẫn còn nhớ chứ? Chính là một ngày trước đó, khoa Thận đã xảy ra một sự việc nghiêm trọng.”

Nghe đối phương nhắc đến, La Phi lập tức nhớ ra: “Sáng sớm ngày 12 tháng 5, Vương Ngọc qua đời!”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Trong nội bộ bệnh viện, tiền bảo hiểm y tế cũng được phân chia, từng khoa đều có định mức. Những bệnh nhân như Vương Ngọc, một năm tiền viện phí phải mất đến một hai trăm triệu tệ, như vậy là đã chặn đường vào khoa Thận của biết bao nhiêu bệnh nhân dùng bảo hiểm y tế bình thường khác chứ? Cho nên Vương Ngọc qua đời, số tiền bị ông ta chiếm dụng liền được giải phóng. Vương Lôi lúc này mới có được cơ hội để nhập viện chữa trị thì phải?”

“Nói vậy thì, sự cố điều trị mà Lý Tuấn Tùng gây ra, trên thực tế lại gián tiếp giúp cho Vương Lôi một việc lớn nhỉ?” La Phi chau mày. Anh hình như đã tìm thấy được sợi dây liên hệ giữa Lý Tuấn Tùng và anh em Vương Lôi rồi, nhưng sợi dây này có liên quan gì đến chính bản thân vụ án đây? Anh nhất thời cũng không thể nào trả lời rõ ràng được.

“Cũng có thể nói như vậy.” Trang Tiểu Khê ngừng một lát, rồi nói tiếp:

“Cụ thể việc điều phối nguồn tiền bảo hiểm y tế, đó là công việc do Tiêu Gia Lâm quản lý, anh có thể tìm anh ta để xác minh. Nhưng anh ta chắc sẽ không nói thật đâu, đây là quy tắc ngầm của ngành nghề, nếu anh hỏi anh ta, chắc chắn anh ta sẽ trả lời: làm gì có việc đó chứ? Chúng tôi chưa bao giờ từ chối bất cứ bệnh nhân nào vì vấn đề tiền bạc.”

La Phi cũng cảm thấy không cần phải tìm Tiêu Gia Lâm để xác minh, anh cũng cảm thấy sự thực đã quá rõ ràng rồi.

Đúng lúc này, di động của Doãn Kiếm đổ chuông. Cậu chàng lắng nghe giây lát, rồi hội báo với La Phi: “Chỗ Thẩm Nguyên đã điều tra rồi, quả nhiên có tình hình đặc biệt.”

La Phi lập tức đứng dậy: “Bảo cậu ấy đứng ở cổng khu nội trú đợi chúng ta.” Nói xong, anh chào tạm biệt Trang Tiểu Khê, rồi cùng Doãn Kiếm quay trở lại cổng khu nội trú. Thẩm Nguyên đã đứng đợi sẵn ở đó, cậu đang xách một túi hoa quả, trông như một người bình thường đến thăm bệnh nhân, nhưng trên thực tế, anh chàng này là một nhân viên trinh sát điều tra đặc lực của đội Cảnh sát hình sự.

La Phi đi lên hỏi: “Có tình hình gì?”

Thẩm Nguyên nói: “Vương Lôi đúng là đã nằm ở phòng bệnh 709. Lúc đó tôi giả làm bạn học của Vương Lôi, đến phòng bệnh tìm Vương Lôi. Một bà cô ở giường bệnh bên cạnh nói Vương Lôi vừa mới chuyển phòng bệnh, chuyển vào chiều nay. Tôi bèn tiến đến nói chuyện phiếm với bà cô đó mấy câu, đã tìm hiểu được một số tình hình chính. Nghe nói từ ngày Vương Lôi nằm viện, người thường xuyên chăm sóc cô ấy chính là một chàng trai trẻ, Vương Lôi gọi anh ta là “anh”.”

“Vậy thì đúng rồi.” La Phi vỗ tay nói: “Vương Hiến quả nhiên là chưa chết.”

“Nhóm người này không biết đang giở trò gì nữa?” Doãn Kiếm ngẫm nghĩ mãi, “Rõ ràng anh ta vẫn còn đang sống sờ sờ, trong hệ thống hộ khẩu lại chuyển sang trạng thái tử vong. Hơn nữa, có bao nhiêu người đều đang giúp đỡ để che giấu bí mật này!”

“Nhất định phải lôi được tên này ra!” La Phi cân nhắc một lát bắt đầu sắp xếp phương án tiếp theo, “Bây giờ chúng ta phân làm hai ngả: Thẩm Nguyên, cậu cứ canh giữ ở đây, theo dõi sát sao phòng bệnh 702, nếu như có ai đó đến tiếp xúc với Vương Lôi, lập tức hội báo với tôi; Doãn Kiếm, hai người chúng ta đi kiểm tra các máy camera giám sát, xem xem anh ta sau khi rời khỏi tiệm vàng đã đi đâu.”

Thế là Thẩm Nguyên tiếp tục ở lại tòa nhà nội trú bệnh viện Nhân Dân, hai người La Phi và Doãn Kiếm đi đến tiệm vàng của Kiều Tịnh, đó chính là điểm khởi đầu để lần theo dấu vết của Vương Hiến. Khi Vương Hiến rời khỏi tiệm vàng không hề cố tình che giấu tung tích, cho nên công tác điều tra loại trừ được tiến hành rất thuận lợi. Đến khoảng 7 giờ tối, La Phi đã tìm thấy được nơi cuối cùng mà Vương Hiến biến mất - thôn Thành Trung cách bệnh viện Nhân Dân không xa.

La Phi phán đoán đây chắc là nhà trọ Vương Hiến thuê, anh ta vừa đi làm thuê, vừa chăm sóc em gái mắc bệnh nặng. Thế nên họ bèn mang theo bức ảnh trong hộ khẩu của Vương Hiến đến hỏi thăm ở thôn Thành Trung hơn nửa nhanh chóng thu được kết quả.

“Tôi biết người này.” Một ông lão nhìn bức ảnh nói, “Sống ngay ở khu góc phía trước, thuê một căn nhà mái bằng của ông Lý.” Nói xong, ông lão còn nhiệt tình dẫn La Phi và Doãn Kiếm đến trước cửa ngôi nhà mái bằng đó.

Từ ô cửa sổ căn nhà hắt ra ánh sáng đèn, La Phi đi đến gõ cửa.

“Ra đây!” Trong căn phòng có người lên tiếng, giây lát sau, cửa phòng

mở ra, một người nam giới ngoài 30 tuổi đứng sau cánh cửa. Người nam giới này vừa thấp vừa mập, rõ ràng không phải là Vương Hiến.

“Chào anh!” La Phi đưa ra thẻ cảnh sát, “Chúng tôi là cảnh sát!”

“Ồ.” Người nam giới cười tỉnh bơ, “Có chuyện gì vậy?”

La Phi giơ bức ảnh của Vương Hiến ra: “Anh có quen người này không?”

Người nam giới liếc nhìn một cái, nói: “Không quen.”

“Cậu ấy chẳng phải luôn sống ở đây sao?” Ông lão tỏ ra nghi ngờ đối với câu trả lời của người đàn ông, sau đó ông lão lại nhìn đối phương rồi lẩm nhẩm: “Anh là ai vậy? Sao tôi chưa từng nhìn thấy anh bao giờ cả?”

“Ông ơi, ông nhớ nhầm rồi.” Người đàn ông cười ha ha, nói: “Người vẫn luôn sống ở đây là cháu, còn người trên tấm ảnh, cháu không hề quen.”

“Cậu nói bừa rồi!” Ông lão có phần bức bối, “Đúng là tôi đã nhiều tuổi, nhưng đầu óc vẫn chưa lẫn đâu!”

“Nếu ông không tin, có thể hỏi ông chủ nhà mà.” Người đàn ông xòe tay ra vẻ bất lực, “Sư phụ Lý sống ngay ở bên cạnh đấy.”

Ông lão cũng không hàm hồ, đi đến nhà bên cạnh và lên tiếng gọi: “Ông Lý ơi, ông Lý ơi!”

Cánh cửa nhà bên cạnh mở ra, ông Lý chủ nhà bước ra, ông lên tiếng chào người hàng xóm già lâu năm trước sau đó nhìn La Phi và Doãn Kiếm với ánh mắt dò xét: “Có chuyện gì vậy?”

“Sư phụ Lý...” người nam giới thấp mập tranh lên tiếng, nói: “Ông làm chứng giúp tôi: Có phải tôi luôn sống ở đây không?”

Sư phụ Lý gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Người đàn ông lại hỏi: “Vậy trong căn phòng này của tôi, còn có ai sống cùng nữa không?”

Sư phụ Lý lắc đầu: “Căn phòng nhỏ thế này, sao có thể ở được hai người chứ?”

Người đàn ông quay sang, nhìn La Phi, rồi lại nhìn ông lão: “Bây giờ các vị đã tin rồi chứ?”

Ông lão ngấn người một lúc, lúc lắc đầu, nói: “Lẽ nào thực sự tôi đã lầm cảm rồi sao?”

La Phi đứng bên cạnh nở nụ cười ảo não. Anh biết ông lão không hề lầm cảm chút nào, chỉ là người đàn ông này đã thông đồng với chủ nhà từ trước rồi, cố tình lừa gạt anh mà thôi.

Cũng giống như Triệu Lâm ở phòng bệnh, người đàn ông này cũng vẫn có thần thái dương dương tự đắc, như thể hận một nỗi không thể nói thẳng toẹt ra: tôi đang lừa anh đấy, anh có thể làm được gì chứ?

Không còn nghi ngờ gì nữa, phía sau anh ta chắc chắn là có một thế lực hùng mạnh đủ để chống đỡ cho bộ dạng thái độ này của anh ta.

La Phi cảm giác như trước mặt mình hiện ra một tấm lưới lớn, tấm lưới chắc chắn này đã chặn đường đi của anh. Anh có thể cảm nhận được sức mạnh của người giữ tấm lưới, nhưng lại không có cách nào nhìn rõ được khuôn mặt thật của đối phương.

“Được rồi.. xem ra là chúng tôi đã nhầm lẫn rồi.” La Phi lại một lần nữa nhượng bộ. Đúng lúc anh đang chuẩn bị gọi Doãn Kiếm rời khỏi đó, điện thoại di động của anh đổ chuông. Và cuộc điện thoại này đã mang lại cơ hội

xoay chuyển cục diện bế tắc trước mắt.

Người gọi điện thoại đến là Trang Tiểu Khê, bà nói với La Phi: “Tôi biết Vương Hiến là ai rồi. Tốt nhất anh hãy đến luôn nhà tôi để xem nhé.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 5.4

4

Hai mươi phút sau, La Phi và Doãn Kiếm đến gặp Trang Tiểu Khê ở Bách Hợp Gia Viên. Trang Tiểu Khê dẫn hai người bọn họ vào trong thư phòng của Lý Tuấn Tùng.

Trên bức tường phía đông thư phòng treo ba mươi hai khung ảnh, mỗi khung ảnh đại diện cho một cuộc phẫu thuật ghép thận thành công. Có thể nói, ba mươi hai khung ảnh này là kết tinh thành tích huy hoàng trong nghề y cả cuộc đời Lý Tuấn Tùng.

“Tôi luôn cảm thấy cái tên Vương Hiến này hơi quen quen. Vừa rồi lúc quét dọn, cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra...”, Trang Tiểu Khê đi đến bên bức tường, chỉ vào một khung ảnh trong số đó, nói: “Các anh nhìn này, chính là ở đây.”

La Phi và Doãn Kiếm cùng lại gần, ở vị trí góc dưới bên trái khung ảnh Trang Tiểu Khê chỉ, ở đó có mấy hàng chữ nhỏ, trong đó thông tin đáng quan tâm nhất là của hai người:

“Cơ thể nhận: Đường Nam, nam giới, 24 tuổi.

Cơ thể cho: Vương Hiến, nam giới, 27 tuổi.”

Hàng dưới cùng còn ghi rõ thời gian tiến hành phẫu thuật chính là ngày 23 tháng 4 năm nay.

Chỉ mấy hàng chữ ngắn ngủn, nhưng La Phi lại nhìn rất lâu. Thần sắc anh dần trở nên nặng nề, sau cùng, anh quay sang nói với Doãn Kiếm: “Bây giờ cậu hãy đi điều tra xem, con trai của bí thư Đường Triệu Dương tên là gì?”

Doãn Kiếm cũng đoán được dụng ý của La Phi, cậu lập tức ấn cuộc điện thoại để triển khai điều tra, kết quả điều tra nhanh chóng phản hồi lại.

“Đúng vậy...”, Doãn Kiếm nhìn La Phi nói, “Con trai của bí thư Đường chính là Đường Nam.”

“Nửa năm trước, Lý Tuấn Tùng đã làm phẫu thuật ghép thận cho Đường Nam, cơ thể cho thận chính là Vương Hiến.” Giọng nói của La Phi chậm rãi nhưng nặng nề, “Bây giờ cuối cùng có thể giải thích được rồi: tại sao Vương Hiến rõ ràng vẫn còn sống, nhưng trong hệ thống hộ khẩu lại chuyển thành một người đã chết.”

“Bởi vì nước ta có sự hạn chế vô cùng nghiêm ngặt đối với việc cấy ghép cơ quan nội tạng cho cơ thể sống, cơ thể nhận và cơ thể cho bắt buộc phải là người có mối quan hệ họ hàng trong ba đời. Nhưng nếu như người chết quyên tạng thì không cần có bất cứ ràng buộc nào về mối quan hệ giữa cơ thể cho và cơ thể nhận.” Doãn Kiếm vừa suy nghĩ vừa nói, cậu dùng phương thức này cố gắng theo kịp được tư duy của La Phi.

Trang Tiểu Khê đứng bên hình như nghe không hiểu, bà lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi luôn tìm kiếm cái người tên Vương Hiến, nhưng trong hệ thống hộ khẩu hiển thị anh ta đã chết rồi.” La Phi giải thích ngắn gọn, “Bây giờ xem ra, cái chết của anh ta chỉ là một giả tượng, mục đích là vì cuộc phẫu

thuật cấy ghép thận thực hiện nửa năm trước.”

“Ý của anh là: Lý Tuấn Tùng tham gia vào một cuộc phẫu thuật cấy ghép cơ quan nội tạng phi pháp sao?”

La Phi gật đầu.

“Bí thư Đường mà các anh vừa nói đến là người nào?”

“Là Đường Triệu Dương - bí thư ủy ban chính pháp ban Thường vụ thành ủy”. La Phi chỉ tay vào góc dưới bên trái khung ảnh, “Ông ta chính là bố ruột của Đường Nam.”

“Bí thư ủy ban chính pháp ư?” Trang Tiểu Khê tỏ ra vô cùng kinh ngạc, sau đó lại nói về dăm chiêu, “Với quyền thế của ông ta, muốn ngụy tạo cái chết của một con người cũng không phải là việc gì khó khăn cả.”

Đúng vậy, La Phi cuối cùng đã nhìn thấy người giăng lưới ẩn nấp thao túng mọi việc - thoát không ngờ lại là nhân vật này! Thảo nào lại gây ra cho mình thứ cảm giác áp lực lớn đến như vậy.

Trang Tiểu Khê lại hỏi: “Vậy thì cái chết của Lý Tuấn Tùng có liên quan đến sự việc này không?”

La Phi cũng đang suy xét đến vấn đề này.

“Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!” Đây chính là hàng chữ mà hung thủ đã để lại trên đầu Lý Tuấn Tùng.

Cái gọi là “có tội”, có phải chính là ám chỉ cuộc phẫu thuật cấy ghép nội tạng phi pháp nửa năm trước hay không nhỉ? Nếu triển khai theo hướng tư duy này, người có tội không chỉ có một mình Lý Tuấn Tùng, tất cả những người tham gia vào cuộc phẫu thuật lần này đều có phần, trong đó đương

nhiên cũng sẽ bao gồm cả Đường Triệu Dương

Cho nên Đường Triệu Dương mới đột ngột xuất hiện có mặt trong cuộc họp của tổ chuyên án, bởi vì cái chết của Lý Tuấn Tùng khiến ông ta cảm thấy có gì đó bất an. Ông ta lo lắng khi cảnh sát triển khai điều tra Lý Tuấn Tùng sẽ nhổ củ cải nhổ cả đất lên, lôi ra được vụ việc cấy ghép nội tạng phi pháp. Ông ta buộc phải quan tâm theo dõi sát sao tiến triển vụ án của phía cảnh sát.

Lúc đầu, khi làm thủ tục giả vờ tử vong cho Vương Hiến, Vu Liên Hải chắc chắn là một trong những người biết rõ tình hình. Cho nên sau khi Doãn Kiếm gọi điện thoại đến đồn công an Tào Hà, lập tức gây nên sự cảnh giác của Đường Triệu Dương. Thế nên cả đội ngũ nhân lực cùng xuất hiện, vây xung quanh anh em nhà họ Vương để làm lá chắn. Mục đích chính là ngăn cản phía cảnh sát lôi ra được vụ việc cấy ghép thận nửa năm trước.

Vậy Vương Hiến thì sao? Lẽ nào anh ta chính là hung thủ đã giết hại Lý Tuấn Tùng?

Có thể tưởng tượng: nửa năm trước Vương Lôi mắc bệnh nặng, cần gấp một khoản tiền viện phí. Vương Hiến nóng lòng muốn cứu em gái, trong lúc khẩn cấp, đã tham gia cuộc giao dịch mua bán thận ở chợ đen. Trong cuộc giao dịch này, người bán thận luôn đứng ở thế yếu. Họ bị tầng tầng lớp lớp bóc lột, mặc dù phải trả giá rất đắt về sức khỏe của chính mình, nhưng thù lao cuối cùng nhận được thì cũng chỉ khoảng ba bốn vạn tệ. Thu nhập mà họ nhận được thua xa những gì họ phải hy sinh mất mát, sau đó nảy sinh tâm lý oán hận là điều hết sức bình thường. Mà căn bệnh Vương Lôi mắc phải lại là căn bệnh phiền toái tốn nhiều thời gian và tiền bạc. Nửa năm đã trôi qua, số tiền bán thận lúc đầu e rằng đã chẳng còn lại bao nhiêu nữa rồi. Bây giờ Vương Hiến lại cần phải nghĩ cách để kiếm được tiền, anh ta cũng không có con đường nào khác, chắc cũng vẫn chỉ có thể nghĩ đến việc bán thận này thôi nhỉ?

Lúc đó số tiền nhận được ít như vậy, bắt buộc cần đòi lại chút công bằng! Nếu như ôm suy nghĩ này, vậy thì một loạt các hành vi bắt cóc, trộm cắp, tống tiền, giết người hình như đều có thể lý giải hợp lý được rồi.

Bởi vì sự vướng mắc lúc Vương Lô nhập viện, Vương Hiến chắc cũng ít nhiều biết về sự cố điều trị của Vương Ngọc, hơn nữa, anh ta chắc chắn rất khó chịu với hành vi chiếm dụng nguồn kinh phí lớn bảo hiểm xã hội của bố con Vương Ngọc nhỉ? Những điều này đã trở thành lý do để anh ta sau này dàn dựng nên kịch bản để hãm hại Vương Cảnh Thạc.

Chỉ có điều, sao Vương Hiến lại chĩa mũi nhọn vào một mình Lý Tuấn Tùng cơ chứ? Lý Tuấn Tùng chỉ là bác sĩ cầm dao mổ, người anh ta cần phải oán hận nhất chính là người mua thận và những người môi giới lòng dạ xấu xa mới phải. Lẽ nào chỉ vì Lý Tuấn Tùng yếu đuối nhu nhược dễ ức hiếp? Nhưng cần thiết phải giết người sao? Còn vứt đầu ở chốn công cộng đông đúc, đây là mối thù hận sâu sắc nhường này?

Lẽ nào trong ca phẫu thuật ghép thận đó còn ẩn giấu một số bí mật không thể để người khác hay biết, cho nên mới gây nên hành động điên cuồng này của Vương Hiến?

Muốn phá giải được hết những uẩn khúc ở đây, xem ra phía cảnh sát bắt buộc phải chuyển tầm nhìn quay trở lại nửa năm trước.

Cùng lúc khi La Phi tiến hành suy ngẫm, đầu óc Doãn Kiếm cũng luôn vận động. Lúc này đây, cậu đưa ra đề nghị: “Hay là chúng ta đến bệnh viện điều tra một chút về ghi chép thông tin ghép thận lúc đó, biết đâu lại phát hiện ra một số thứ.”

La Phi sau khi thoáng cân nhắc, lắc đầu, nói: “Không được! Sự việc này chắc chắn cũng có phần của Tiêu Gia Lân, bây giờ ở phía bệnh viện đã đề

phòng sẵn rồi. Chúng ta đi lấy thông tin ghi chép, không những không lấy được những thông tin có giá trị, ngược lại còn đánh răn động cỏ!”

Cao thủ giao đấu, rất chú trọng đến việc biết địch biết ta, đánh úp đối phương. Bây giờ đối phương vẫn còn chưa biết việc ghép thận đã bị bại lộ, phía cảnh sát không cần thiết phải nhắc nhở bọn họ điều này. Cần phải biết rằng, buổi chiều mình chỉ là điều tra một chút về hộ khẩu của Vương Hiến, lập tức đã gây nên đòn phản công quyết liệt của đối thủ, trực tiếp gây nên sự bị động ở những bước tiếp theo. Bây giờ coi như là cũng có được một cơ hội thay đổi cục diện mới, đối diện với đối thủ hùng mạnh đó, bắt buộc phải vô cùng thận trọng mới được.

Doãn Kiếm cũng hiểu được ý tứ của La Phi, cậu “ừm” một tiếng, xin chỉ thị của cấp trên: “Vậy bây giờ cần phải làm thế nào?”

“Ra tay từ vòng ngoài.” Tư duy của La Phi chuyển động nhanh chóng, vừa nghĩ vừa nói: “Việc bán thận, ở giữa chắc chắn là có môi giới phi pháp đang vận hành. Ngày 12 tháng 3 Vương Lô khám bệnh, phát hiện ra mắc bệnh nặng, ngày 13 tháng 4, Vương Hiến làm phẫu thuật cho thận, cậu hãy lấy cho tôi danh sách tất cả các cuộc điện thoại của Vương Hiến, Lý Tuấn Tùng và cả Tiêu Gia Lân trong khoảng thời gian này, xem xem có người liên hệ nào chung không?”

Doãn Kiếm lập tức bố trí nhân viên kỹ thuật điều tra. Khoảng mười lăm phút sau, một manh mối được phản hồi trở lại.

Trương Lập Phấn, nam giới, 45 tuổi, số điện thoại 139*****, trong khoảng thời gian tương ứng đều có cuộc điện thoại với cả ba người nêu trên, đặc biệt là phát sinh rất nhiều cuộc gọi với Vương Hiến và Tiêu Gia Lân.

La Phi ra chỉ thị: “Lập tức gọi điện thoại cho người này, hẹn gặp mặt anh ta ở cổng bệnh viện.”

Doãn Kiếm bèn lấy di động ra, ấn số máy, sau khi điện thoại được kết nối, truyền tới một âm thanh khàn đục của nam giới: “A lô, ai đấy?”

“Là anh Trương Lập Phấn phải không?”. Doãn Kiếm đã chuẩn bị sẵn nội dung cần nói, “Tôi muốn nói chuyện với anh một chút về việc mua thận.”

“Mua thận gì chứ?”. Đối phương hỏi về cảnh giác, “Ai bảo anh gọi cuộc điện thoại này vậy?”

“Bạn bè giới thiệu mà, chủ nhiệm Tiêu ở bệnh viện Nhân Dân”, Doãn Kiếm nêu ra danh hiệu của Tiêu Gia Lân, cậu tin rằng người đàn ông kia chắc chắn là nhân vật trung tâm tham gia vào sự việc cấy ghép thận nửa năm trước.

Quả nhiên giọng điệu của Trương Lập Phấn nhiệt tình hẳn: “Ồ, là bạn của chủ nhiệm Tiêu à? Anh họ gì?”

“Họ Doãn.”

“Anh Doãn, rất hân hạnh, có chuyện gì, anh nói đi!”

“Họ hàng của tôi đang đợi để làm phẫu thuật ghép thận, bây giờ không tìm được nguồn thận, muốn nhờ anh giúp đỡ. Thế này đi, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện. Chỗ tôi không thiếu tiền, giá cả thế nào tùy anh.”

“Ôi, bạn của chủ nhiệm Tiêu, giá cả thế nào sao dám nói bừa được chứ? Bây giờ nói chuyện luôn à?”

“Đúng vậy, hẹn nhau ở cổng bệnh viện Nhân Dân nhé?”

“Được. Gần đây có quán cà phê Tiêu Diệp, gặp nhau ở đó nhé?” Trương Lập Phấn nói ra địa điểm cụ thể, xem ra anh ta đã rất quen thuộc với việc hẹn gặp như thế này.

“Được, vậy chúng ta không gặp không về nhé!” Doãn Kiếm nói xong bèn tắt máy.

La Phi xua tay: “Đi thôi!”

Hai người chào tạm biệt Trang Tiểu Khê, lái xe đến thẳng bệnh viện Nhân Dân. Quán cà phê Tiêu Diệp nằm ở vị trí cách cổng bệnh viện 50 mét về phía đông, hai người vừa mới ngồi xuống ghế một lát, điện thoại di động của Doãn Kiếm liền vang lên.

“A lô... là tôi. Phải rồi, tôi đã đến rồi.” Doãn Kiếm vừa nghe điện thoại, vừa đứng dậy bước mấy bước về phía cửa để đón. Một người đàn ông trung niên bước lại, sau khi nhìn thấy Doãn Kiếm, bèn tắt di động, sau đó vẫy tay chào.

“Chào anh Trương”. Doãn Kiếm bước lên trước, giơ tay phải ra, tư thế như muốn bắt tay.

“Chào anh, chào anh”. Trương Lập Phấn cũng ân cần đưa tay phải của mình ra. Tiếp đến, anh ta liền nghe thấy một tiếng c-rắc, một chiếc còng tay sáng loáng đã còng vào cổ tay anh ta.

Sau khi bước vào trong phòng thẩm vấn của đội Cảnh sát hình sự, Trương Lập Phấn rút đầu rút cổ vào trong ghế, hoàn toàn không có sự nhiệt tình nhanh nhẹn lúc đầu nữa.

La Phi nghiêm giọng hỏi: “Biết vì sao tôi bắt anh không?”

“Không biết.” Trương Lập Phấn đung đưa, lúc lắc cái đầu về vô tội. “Các anh chẳng phải bảo tôi giới thiệu nhập viện sao? Tôi tốt bụng đến ngay, liền bị các anh bắt về đây.”

“Giới thiệu nhập viện? Anh còn có thể chối được à?” La Phi cười khẩy,

“Vừa rồi khi nói chuyện điện thoại đã ghi âm, nội dung chúng ta nói đến là việc mua thận”.

“Mua thận? Đó là các anh nói chứ nhỉ? Tôi không nghe rõ”. Trương Lập Phấn giả vờ chớp mắt, sau đó còn hỏi ngược lại một câu: “Tôi có nói đến việc mua thận, bán thận sao?”

La Phi nhớ lại lúc đó anh ta luôn hướng theo đà câu nói của Doãn Kiếm. Những từ then chốt, chính bản thân anh ta đúng là không nhắc đến một chữ nào, xem ra anh ta cũng đã lặn lội làm việc này nhiều năm rồi, rất thông thạo cách đối phó với cảnh sát. Muốn loại người này mở miệng ra, bắt buộc phải có chút cách thức phù hợp.

La Phi nhìn Trương Lập Phấn giây lát, đột nhiên cất cao giọng hỏi: “Anh quen Vương Hiến chứ?”

“Vương Hiến?” Trương Lập Phấn cố tình kéo dài giọng, không nói là quen, mà cũng không nói là không quen.

La Phi ra hiệu bằng mắt với Doãn Kiếm, cậu lấy ra bức ảnh của Vương Hiến đưa tới, “bộp” một tiếng, đập tằm ảnh xuống trước mặt Trương Lập Phấn: “Chính là người này, anh hãy xem thật kỹ đi!”

Trương Lập Phấn nhìn tấm ảnh nói vẻ hàm hồ: “Hình như trông hơi quen.” Sau đó bèn ngẩng đầu lên, thăm thăm dò phản ứng của La Phi.

“Đừng có giả vờ giả vịt nữa!” La Phi trịnh trọng nhắc nhở đối phương, “Tôi nói cho anh biết, chuyện của các anh không giấu được đâu, cảnh sát đã bắt anh chắc chắn là đã có lý do để bắt anh rồi. Anh không nói à, được thôi, vậy thì chúng tôi sẽ nghe người khác nói - Vương Hiến, Tiêu Gia Lâm, những việc mà bọn họ biết chắc là không ít hơn anh nhỉ? Để anh nói trước là đã cho anh cơ hội, nếu anh không biết điều, vậy thì cứ để người khác nói ra đi.” Nói

xong anh liền đứng dậy, giả vờ định bỏ đi.

“Ôi, đợi đã, để tôi xem kỹ lại, xem kỹ lại...”. Trương Lập Phấn kêu lên, sau đó lại nhìn tấm ảnh nói: “Ừm, hình như là nhớ ra rồi”.

La Phi ngồi trở lại, lạnh lùng nói: “Vậy thì nói đi!”

“Sự việc này không thể trách tôi được”. Trương Lập Phấn vừa đảo tròn mắt, vừa bắt đầu kể. “Đó là Tiêu Gia Lâm đến tìm tôi trước, nói là có một bệnh nhân đang cần ghép thận, nhưng lại không có nguồn thận thích hợp, nhờ tôi giúp đỡ tìm kiếm. Tôi đã liên hệ với mấy người, trong số đó có người tên Vương Hiến này”. Trương Lập Phấn nói mấy câu rất đơn giản, những điểm then chốt ở trong đó thì không hề nhắc đến.

La Phi biết đây là đặc điểm của những kẻ cáo già, khôn ranh, anh muốn bọn họ khai sạch tất cả mọi việc là điều không thể, bắt buộc phải tăng thêm áp lực cho họ, anh gây áp lực bao nhiêu thì họ mới khai ra bấy nhiêu.

“Tiêu Gia Lâm tại sao lại tìm anh, mà không tìm người khác?”

“Tôi cũng chỉ là lăn lộn ở bệnh viện để kiếm miếng cơm ăn thôi mà, đăng ký lượt khám chuyên gia, bố trí giường bệnh để nhập viện.” Trương Lập Phấn chọn từ nói giảm nói tránh, “Cũng chẳng làm được việc gì lớn, chỉ là quen mặt với y bác sĩ trong bệnh viện.”

“Anh tìm được Vương Hiến như thế nào vậy?”

“Cũng là anh ta tìm tôi mà, lúc đó tôi ở bệnh viện phát một số tấm card, anh ta gọi cho tôi theo số điện thoại ở trên tấm card.”

Giống như loại môi giới đen này, thường xuyên hoạt động ở trong bệnh viện, phát card để có được mỗi làm ăn. Vương Hiến có lẽ là khi đi cùng em gái vào khám bệnh, thì nhìn thấy tấm card của Trương Lập Phấn nên đã nảy

sinh ra ý nghĩ bán thận để có tiền. La Phi hỏi tiếp: “Anh có biết người muốn mua thận là ai không?”

“Việc này thì tôi không biết đâu.” Sau khi dừng một lát Trương Lập Phấn nói tiếp: “Dù sao thì chắc chắn đó không phải là một nhân vật tầm thường đâu”.

“Ồ?” La Phi nheo mắt, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Sự việc này từ đầu đến cuối vẫn đều do Tiêu Gia Lân làm trung gian, nếu không phải là nhân vật lớn, có thể phiền tới chủ nhiệm Tiêu của chúng ta sao, hơn nữa, một số yêu cầu của anh ta cũng không giống như những người bình thường khác.”

“Yêu cầu gì?” La Phi đặc biệt có hứng thú đối với những chi tiết như vậy.

“Ví dụ như bên đó nói không muốn cấy ghép thực thể sống, cần phải làm thành thận của người đã mất, chính là dùng danh nghĩa của người chết để làm hình thức quyên tặng.”

Sự việc này La Phi đã biết: “Cấy ghép từ thi thể sống chẳng phải là pháp luật không cho phép sao? Bắt buộc phải là họ hàng thân thích trong phạm vi ba đời mới được.”

“Mối quan hệ họ hàng thì có thể làm được, việc này chúng ta đều có đường đi nước bước hết rồi, không hề khó. Nhưng ở bên đó lại không đồng ý, nói rằng sự việc này không đáng tin, rất dễ bị người ta điều tra ra được, bắt buộc phải làm thành thận của người đã chết. Cho dù là tìm được người vừa mới chết, thông đồng với người nhà ngụy tạo một bản quyên tặng nội tạng, sau đó coi quả thận cấy ghép đó chính là của người chết quyên tặng. Đến lúc đó chỉ cần hỏa thiêu người chết, sự việc này có thể nói là chết không đối chứng. Làm như vậy rõ ràng càng đảm bảo hơn, nhưng phải tốn thêm chi phí.

Cho nên thông thường mọi người không làm như vậy, không có ý nghĩa gì cả. Chỉ có người đặc biệt thận trọng mới đưa ra loại yêu cầu này.”

La Phi hiểu được sự khác biệt giữa hai loại hình này. Nếu như giả vờ mối quan hệ họ hàng, ngộ nhỡ sau này có người điều tra ra được, sự việc này chắc không thể che giấu được. Nhưng nếu là thân của người đã mất, chỉ cần người nhà của người đã mất không dối lời khai, thì sẽ không điều tra ra được sơ hở, Đường Triệu Dương là bậc quan chức, đặc biệt thận trọng đối với sự việc này cho nên thà tốn nhiều tiền hơn, cũng không thể để lại bất cứ sơ hở nào.

Nhưng tình hình thực tế lại hoàn toàn không giống như những gì Trương Lập Phấn miêu tả. Theo như cách nói của Trương Lập Phấn, lẽ ra phải tìm một người thực sự đã chết lấy thân của Vương Hiến coi như là của người đã khuất này, nhưng tình hình hiện nay cảnh sát tìm hiểu được là, chính bản thân Vương Hiến trực tiếp bị chuyển thành thân phận của người đã khuất. Làm như vậy hình như là đã ngược lại với mục đích ban đầu của Đường Triệu Dương. Vương Hiến rõ ràng vẫn còn sống, chỉ là ở trong hệ thống hộ khẩu lại hiển thị đã tử vong, đây chẳng phải là đã để lại mối hiểm họa rất lớn sao? Giống như bây giờ cảnh sát đã điều tra ra được manh mối của Vương Hiến, mặc dù Đường Triệu Dương vẫn còn sức để đối phó, nhưng cục diện vẫn rất là bị động.

La Phi quyết định hỏi cho rõ ràng: “Về sau tại sao các anh lại biến Vương Hiến thành người chết? Là không tìm được người thực sự đã chết sao?”

“Về sau?” Trương Lập Phấn trợn mắt nhìn, nét mặt rất mơ hồ, “Về sau sự việc này cũng không thành mà!”

“Không thành?” La Phi cũng hồ đồ, là có ý gì vậy.

“Không thành là không thành chứ sao.” Trương Lập Phấn nhìn La Phi nói: “Trong số mấy người tôi tìm đến, chỉ có Vương Hiến là phù hợp với đối

phương. Nhưng sau khi kiểm tra kỹ thêm, phát hiện ra: Vương Hiến chỉ có một quả thận tốt. Sự việc này không làm được nữa.”

“Chỉ có một quả thận tốt?” Chi tiết này rất bất ngờ, La Phi truy hỏi: “Cụ thể sự việc là như thế nào?”

“Mỗi người chúng ta chẳng phải có hai quả thận sao? Có một quả dùng tốt là được, cho nên có một số người mới đi bán thận mà. Nhưng trên người tên Vương Hiến này chỉ có một quả thận là tốt, quả thận còn lại có vấn đề. Nếu như anh ta bán đi quả thận tốt thì chính anh ta cũng chẳng sống được bao lâu nữa.”

Hơi thở của La Phi trở nên nặng nề, sau giây lát trầm mặc, anh tiếp tục hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó, Tiêu Gia Lân lại bảo tôi tìm người khác. Chỉ đáng tiếc là tìm tới tìm lui vẫn không tìm được người phù hợp. Một khoảng thời gian sau, Tiêu Gia Lân nói với tôi sự việc này bỏ đi, không tìm nữa. Thế nên đành bỏ dở.” Nói đến đây, Trương Lập Phấn lại kêu oan: “Cho nên sự việc này nói ra cũng chỉ có thể tính là có chút liên quan thôi. Tôi vừa không phải là chủ mưu, lại cũng chẳng nhận được tiền. Các anh phải xử lý thỏa đáng!”

La Phi cảm thấy lồng ngực mình như bị một tảng đá đè xuống, nặng trĩu, không thể nào thở nổi. Anh không còn tâm sự nào để nói thêm với Trương Lập Phấn, mà đứng dậy đi ra khỏi phòng thẩm vấn. Sau khi hít thở thật sâu bầu không khí trong lành, hơi thở của anh mới dần dần bình ổn trở lại.

Doãn Kiếm đi theo sau La Phi, hạ giọng nói: “Sự việc này không hề bỏ dở, bọn họ vẫn lấy đi một quả thận tốt duy nhất của Vương Hiến.” Qua giọng nói của Doãn Kiếm, có thể nhận ra được: Tâm trạng của cậu cũng vô cùng tồi tệ.

La Phi trầm ngâm, hồi lâu sau mới nở nụ cười ảo não: “Cậu biết tại sao họ không tìm người chết không? Bởi vì không cần thiết.” Anh ta quay đầu nhìn lại Doãn Kiếm: “Bọn họ biết rằng Vương Hiến sẽ chết nhanh thôi, cho nên không cần thiết phải liên đới tới nhiều người thêm nữa. Những người liên đới càng ít thì càng an toàn với họ.” Bởi vì phần nộ nên ánh mắt của La Phi trở nên vô cùng đáng sợ. Ngay cả Doãn Kiếm cũng bất giác né tránh nhất thời không dám nói thêm gì cả.

Một lát sau, La Phi dần ổn định tâm trạng. Anh nói: “Tôi cần phải đi gặp Giám đốc Tổng.”

“Bây giờ sao?” Doãn Kiếm nhìn đồng hồ, bây giờ đã quá nửa đêm, “Liệu có phải là đã quá muộn rồi không?”

“Có muộn hơn nữa cũng phải đi!” Lời nói của La Phi vô cùng kiên định. Cho dù phía trước là núi đao biển lửa thì cũng không ngăn cản bước chân anh được.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 5.5

5

La Phi trực tiếp đến tận nhà của Giám đốc Tổng, hai người nói chuyện bí mật trong thư phòng. Sau khi nghe La Phi hội báo xong, sắc mặt Giám đốc Tổng vô cùng nặng nề.

“Cái người tên Vương Hiến này chính là hung thủ sát hại Lý Tuấn Tùng à?”

La Phi không dám khẳng định chắc chắn, chỉ nói: “Anh ta cần tiền, lại có đủ lý do để thù hận Lý Tuấn Tùng. Hai điểm này phù hợp với đặc điểm hung phạm mà lúc trước chúng tôi nêu ra. Hơn nữa làm hại anh ta không chỉ một người, điều này cũng có thể giải thích tại sao hung thủ lại để lại mảnh giấy đó ở bên cạnh đầu Lý Tuấn Tùng.”

Giám đốc Tổng gật đầu, lại hỏi: “Hiện giờ cậu có hành động gì rồi?”

“Doãn Kiếm đã dẫn người đến khống chế Tiêu Gia Lâm rồi. Có khẩu cung của Trương Lập Phấn, tôi tin rằng sẽ nhanh chóng tìm ra được điểm đột phá từ Tiêu Gia Lâm thôi. Chỉ có điều...” Lời nói của La Phi chuyển hướng, “Tôi e rằng không kịp mất rồi!”

“Không kịp gì?”

La Phi trả lời: “Vương Hiến đã mất tích hơn mười giờ đồng hồ rồi.”

“Cậu cho rằng bọn họ sẽ...” Ánh mắt Giám đốc Tổng tỏ vẻ đăm chiêu, rõ ràng ông hiểu được ẩn ý trong câu nói của La Phi.

“Bọn họ vốn dĩ muốn đợi Vương Hiến sau khi phát bệnh sẽ tự chết, nhưng bây giờ tình hình thay đổi, bọn họ đã không còn đợi thêm được nữa rồi.” La Phi nói rõ thêm, “Nếu như Vương Hiến chết, cho dù chúng ta có thể điều tra rõ ràng được vụ việc ghép thận phi pháp lúc đầu, nhưng manh mối của vụ án Lý Tuấn Tùng thế là lại đứt đoạn.”

Giám đốc Tổng trầm mặc chừng nửa phút, sau đó ông cầm điện thoại lên, ấn một số máy.

Sau khi điện thoại được kết nối, trong ống nghe vang lên giọng nói của một người nam giới: “A lô?” Mặc dù bây giờ mới rạng sáng, nhưng nghe giọng nói của đối phương, rõ ràng không hề ngủ ngon giấc.

“Bí thư Đường à?” Giám đốc Tổng lên tiếng chào, sau đó tự giới thiệu: “Tôi là lão Tống đây.”

“Lão Tống...” Đường Triệu Dương ở phía đầu dây bên kia thoáng ngừng lại, rồi hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Dạo này con trai anh thế nào?”

“Rất ổn.”

Sau khi Đường Triệu Dương trả lời xong, Giám đốc Tống không tiếp lời, hai người đều giữ trạng thái yên lặng. Cuối cùng, vẫn là Đường Triệu Dương không chịu đựng gắng gượng thêm được, bèn lên tiếng hỏi: “Sao đột nhiên lại hỏi đến việc này?”

“Dừng tay đi!” Giám đốc Tổng nhấn mạnh ba chữ, từng chữ như có sức mạnh ngàn cân.

Đầu dây phía bên kia lại lặng im một lúc lâu, cuối cùng chỉ vang lên một tiếng than: “Ôi...” Âm thanh đó trầm đục, trong trạng thái ứ đọng mỗi một sức cùng lực kiệt còn mang theo cả tâm trạng phức tạp khó có thể nói được thành lời.

Vương Hiến thực ra đang ở trong một khách sạn ở gần bệnh viện Nhân Dân, luôn được thư ký tâm phúc nhất của Đường Triệu Dương - Ủy Đặc ở bên cạnh trông chừng.

Hai bên đã nói rõ điều kiện với nhau từ chiều hôm qua: Vương Hiến uống thuốc độc tự tử, Đường Triệu Dương phụ trách việc chữa trị bệnh cho Vương Lôi, không chỉ bảo đảm chữa khỏi bệnh cho cô gái, hơn nữa, sau này sẽ sắp xếp một công việc tốt cho cô.

Bản thân Vương Hiến đã mắc bệnh nặng, đương nhiên là vui mừng đồng ý điều kiện như vậy. Đường Triệu Dương đã bố trí xong xuôi tất cả quy trình, chỉ đợi đưa Vương Hiến vào nhà tang lễ, sẽ tự vẫn và hỏa thiêu luôn ở đó. Sau khi Vương Hiến thực sự tử vong, sơ hở để lại từ nửa năm trước cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng Vương Hiến lại đưa một yêu cầu: trước khi chết, anh ta nhất định phải gặp mặt em gái lần cuối. Chính vì yêu cầu này đã đem lại cho cảnh sát khoảng thời gian quý giá. Do Thẩm Nguyên vẫn luôn giám sát ở bệnh viện Nhân Dân, Ủy Đặc mãi vẫn không thể nào tìm được cơ hội để cho hai anh em gặp mặt. Cuối cùng chỉ có thể thuê phòng trong khách sạn ở gần đó, tiếp tục chờ đợi cơ hội.

Lúc rạng sáng, Đường Triệu Dương nhận được cuộc điện thoại của Giám đốc Tổng. Sau vài câu nói ngắn gọn nhưng lại quá rõ ràng, ông ta biết thời cơ

đã tuột khỏi tay rồi.

Phía cảnh sát đã kiểm soát được toàn bộ cục diện, bắt đầu từ Đường Triệu Dương trở xuống, tất cả những thành viên liên quan đến vụ án đều bị khống chế, Vương Hiến cũng được giải cứu. Trong túi anh ta mang bên mình, cảnh sát lục tìm ra được mấy món đồ trang sức mà nhà Trang Tiểu Khê bị mất trộm.

Tiếp đến, Vương Hiến bị đưa đến phòng Thẩm vấn của đội Cảnh sát hình sự, La Phi cuối cùng cũng được tiếp xúc mặt đối mặt lần đầu tiên với “người chết còn sống” này.

Người ngồi trước mặt La Phi là một nam giới vừa đen vừa gầy, ở phía lông mày bên phải có một nốt ruồi đen rất rõ. Đây chính là đặc điểm khiến cho Kiều Tịnh chỉ nhìn qua tấm ảnh trong sổ hộ khẩu đã nhận ra ngay.

Hình ảnh người nam giới trước mặt đây hoàn toàn không giống với thần thái khỏe mạnh có thần giống như trong ảnh hộ khẩu, người nam giới bây giờ có bộ dạng ủ rũ, ánh mắt tối sầm, sắc mặt ồm yếu.

La Phi biết sinh mạng đang dần dần rời khỏi cơ thể của người thanh niên này, đây chính là bi kịch đã được định sẵn từ nửa năm trước, chính là một tội ác đáng sợ đã bị cố tình thao túng.

Vương Hiến cũng lên nhìn La Phi, trong ánh mắt anh ta có ba phần mơ hồ, bảy phần hoảng sợ, nét mặt này khiến người ta rất khó có thể tưởng tượng anh ta chính là một sát thủ cẩn mật và hiểm độc.

“Những món đồ trang sức này từ đâu mà có?” La Phi vừa lên tiếng đã hỏi ngay vào chủ đề trọng tâm.

Vương Hiến trả lời: “Là tôi nhặt được.”

“Nhặt được ở đâu? Nhặt được từ khi nào?”

“Ngay ở trong phòng trọ tôi thuê, chắc là hôm kia.”

“Ở trong phòng trọ?”

“Đúng vậy, chiều hôm kia tôi chăm em gái từ bệnh viện về, về đến nhà, vừa mở cửa đã nhìn thấy ở nền nhà có một phong thư, chắc là nhét qua khe cửa.” Vương Hiến nói tỉ mỉ: “Trong phong thư chính là mấy món đồ trang sức này. Ban đầu tôi còn tưởng là của chủ nhà, bèn đi hỏi, nhưng chủ nhà nói không phải của ông ta.”

“Cho nên anh mới cầm mấy món đồ trang sức này đến tiệm vàng để bán à?”

“Em gái tôi chữa bệnh cần tiền mà. Tôi nghĩ dù sao cũng không tìm được chủ nhân, bèn... bèn bán trước để dùng gấp. Nếu tìm thấy chủ của những món đồ này, tôi chắc chắn là đồng ý trả lại cho người ta.” Thái độ của Vương Hiến rất thành khẩn như thể nóng lòng muốn bù đắp lỗi lầm.

La Phi nhìn chăm chăm vào đối phương giây lát, lại hỏi: “Anh có quen Lý Tuấn Tùng chứ?”

“Bác sĩ Lý, tôi biết chứ...”, Vương Hiến ử dột cúi đầu, “đã làm phẫu thuật cấy ghép thận cho tôi.”

“Anh có hận ông ấy không?”

“Hận ông ấy? Vì sao?” Vương Hiến chớp mắt, cố gắng để hiểu lý do, giây lát sau, anh ta hình như đã nghĩ thông suốt, bèn lắc đầu nói: “Không, tôi không hận ông ấy. Việc bán thận là do tôi tự nguyện mà.”

“Nhưng anh chỉ có một bên thận tốt. Bán quả thận này, cũng có nghĩa là

anh đã bán luôn cả tính mạng của mình rồi!”

“Ai mà biết lại xảy ra tình hình này chứ?” Vương Hiến cười khổ não, “Hơn nữa, lúc đó tôi thực sự là không có tiền, nếu như không bán quả thận này, em gái tôi sẽ chết mất...”

Qua nửa câu nói trước của đối phương, La Phi đã nhận ra được vấn đề cốt lõi, liền truy hỏi: “Trước khi anh làm phẫu thuật, không biết rằng mình chỉ có một quả thận tốt phải không?”

Vương Hiến lắc đầu: “Tôi đương nhiên là không biết.”

La Phi lại hỏi: “Anh cho rằng Lý Tuấn Tùng cũng không biết à?”

Vương Hiến ngẩn người. Anh ta biết đối phương hỏi như vậy chắc chắn là có lý do. Sau một hồi mơ màng, anh ta cười thê lương: “Thì ra là bọn họ đã biết từ trước... thảo nào, thảo nào bác sĩ Lý lại hỏi tôi như vậy.”

“Ông ấy hỏi gì anh?”

“Hôm đó khi chuẩn bị vào phòng phẫu thuật, bác sĩ Lý có vẻ như hơi bồn chồn lo lắng, sau đó ông ấy hỏi đi hỏi lại tôi mấy lần: nếu như phải dùng mạng sống của tôi để đổi lấy tính mạng của em gái tôi, tôi có bằng lòng không? Tôi đương nhiên nói là bằng lòng. Bây giờ nhớ lại, chắc ông ấy đã biết sau khi tôi bán thận sẽ chết thì phải.” Vương Hiến kể lại với giọng điệu nhàn nhạt, mang theo chút bi ai, bất lực, nhưng không hề thấy sự phẫn nộ.

La Phi lại hỏi lần nữa: “Anh không hận ông ấy sao?”

Vương Hiến lại một lần nữa trả lời phủ nhận: “Có gì đáng hận cơ chứ? Tôi đã nói rồi, để cứu em gái tôi, có chết tôi cũng cam lòng. Hơn nữa, bác sĩ Lý sau đó còn giúp tôi một việc lớn.”

“Giúp đỡ?” La Phi chợt hiểu ra, “Anh muốn nói đến việc giúp cho em gái anh nhập viện à?”

“Đúng vậy. Lúc đó tôi đã có tiền rồi, nhưng phòng bệnh trong khoa Thận đã chật kín, hơn nữa phía trước còn rất nhiều người đang xếp hàng. Sau đó bác sĩ Lý chủ động nói ông ấy sẽ giúp tôi giải quyết vấn đề này. Kết quả là mấy hôm sau, bệnh viện thực sự đã chịu nhận em gái tôi. Tôi nghĩ chắc chắn là bác sĩ Lý đã nhờ mối quan hệ để giúp đỡ.”

La Phi thì lại biết sự thực không hề như Vương Hiến nghĩ, anh lén hít vào một hơi thở lạnh. Lẽ nào việc máy thở của Vương Ngọc bị ngừng lại không phải do sự cố, mà là hành vi Lý Tuấn Tùng cố ý? Bởi vì Lý Tuấn Tùng cảm thấy áy náy cản trở việc cấy ghép thận của Vương Hiến, nên đã dùng phương thức này để bù đắp lỗi lầm của mình. Còn Vương Hiến thì lại vẫn mơ hồ hồ, hoàn toàn không hay biết gì về chi tiết này.

La Phi tạm ngừng phỏng vấn, anh khẽ kéo Doãn Kiếm, nói nhỏ: “Ra ngoài nói chuyện!”

Hai người bước ra khỏi phòng. Doãn Kiếm đã đoán được La Phi muốn nói gì, bèn lên tiếng trước: “Anh cho rằng không phải là anh ta gây ra?”

La Phi lắc đầu: “Khả năng lớn là không phải. Nhưng vẫn cần phải xác minh đối chứng rõ ràng, cậu bố trí một chút, tìm Vương Lôi, hai người bệnh cùng phòng 709, cả ông chủ cho thuê phòng trọ nữa, điều tra triệt để rõ ràng hành tung mấy hôm nay của Vương Hiến. Nếu thấy cần thiết, có thể tiến hành đối chiếu với máy quay camera giám sát liên quan.”

“Vâng.” Thực ra bản thân Doãn Kiếm cũng nhận định cái chết của Lý Tuấn Tùng không liên quan gì đến Vương Hiến, cho nên mặc dù đã tuân lệnh La Phi, nhưng cậu vẫn không tìm được lăm băm một câu: “Vậy thì cái tên đó rốt cuộc là đang làm gì thế không biết?”

“Cái tên đó” đương nhiên là ám chỉ tên hung thủ vụ huyết án đang ẩn nấp trong bóng tối.

“Nếu như chúng ta đến chậm một bước, thì Vương Hiến đã chết rồi.” La Phi trầm ngâm nói, “Nếu như Vương Hiến chết, vậy thì anh ta không còn cơ hội để minh oan cho mình nữa.”

Doãn Kiếm suy nghĩ rất nhanh: “Ý anh là, hung thủ cố tình đổ oan cho Vương Hiến, để cảnh sát nghi ngờ Vương Hiến chính là hung thủ, đồng thời lại có thể nhờ cậy được thế lực của Đường Triệu Dương, mượn tay kẻ khác giết Vương Hiến diệt khẩu. Vương Hiến mà chết, hẳn có cơ hội để tiêu dao ngoài vòng pháp luật nhỉ?”

La Phi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng anh khẽ thở dài. Tiếng thở dài này thể hiện anh không có câu trả lời chắc chắn. Nhưng ngoài sự suy đoán này, anh cũng không thể tìm ra được lời giải thích nào hợp lý hơn.

Kết quả điều tra sau đó chứng minh Vương Hiến đúng mà không có liên quan đến cái chết của Lý Tuấn Tùng. Kể từ khi Vương Lôi nhập viện, cuộc sống của Vương Hiến có một tuyến đường giữa hai địa điểm là phòng bệnh và nhà trọ. Sự thực này đã được chứng thực thông qua lời khai của các y bác sĩ, bệnh nhân cùng phòng Vương Lôi và ông chủ nhà trọ, còn có cả máy camera giám sát của bệnh viện tăng thêm sức thuyết phục. Tóm lại, mỗi hiềm nghi Vương Hiến liên quan đến việc bắt cóc và giết hại Lý Tuấn Tùng về cơ bản đã được loại trừ.

Cái chết bí ẩn của Lý Tuấn Tùng vẫn chưa phá được, vụ án cấy ghép thận phi pháp bị bại lộ lại một lần nữa khiến nhân dân đặc biệt quan tâm. Cảnh sát triển khai thẩm tra đối với những nhân viên liên quan, cuối cùng tình hình vụ án được tổng kết như sau:

Tháng 2 năm nay, Đường Nam, con trai của Đường Triệu Vương bị mắc

hội chứng tán huyết tăng ure máu, cần phải tiến hành cấy ghép thận. Bởi vì nhà họ Đường không có người họ hàng nào phù hợp để có thể cho thận, nên đã hướng đến thị trường giao dịch thận phi pháp. Tiêu Gia Lân - chủ nhiệm khoa Y vụ của bệnh viện Nhân Dân đã tích cực lo liệu việc này, anh ta nhờ người môi giới chợ đen là Trương Lập Phấn tìm kiếm nguồn thận. Trương Lập Phấn liền tìm được sáu người thanh niên trẻ đồng ý bán thận, trong đó bao gồm Vương Hiến. Nhưng trong sáu người này, chỉ có một mình chỉ số sinh học của Vương Hiến có thể phù hợp với thực thể của Đường Nam, thế nên Vương Hiến đã trở thành nhân vật duy nhất cung cấp nguồn thận.

Tiêu Gia Lân lại tìm đến chuyên gia cấy ghép thận Lý Tuấn Tùng, thuyết phục ông tiến hành phẫu thuật ghép thận cho Đường Nam. Dưới tác dụng của tiền thù lao lớn và sức mạnh quyền lực, Lý Tuấn Tùng tiếp nhận nhiệm vụ này. Nhưng khi tiến hành kiểm tra sức khỏe của Vương Hiến, Lý Tuấn Tùng phát hiện ra cơ thể của người bán thận chỉ có một quả thận tốt. Ông bèn kịp thời thông báo tình hình này cho Tiêu Gia Lân. Tiêu Gia Lân đành phải nhờ Trương Lập Phấn tiếp tục tìm kiếm nguồn thận, nhưng việc tìm kiếm sau này không hề thuận lợi, vẫn không tìm được nguồn thận phù hợp với người nhận. Thế nhưng bệnh tình của Đường Nam không thể nào kéo dài thêm được nữa.

Cuối cùng Tiêu Gia Lân đưa ra quyết định, bảo Lý Tuấn Tùng lấy đi quả thận tốt duy nhất của Vương Hiến để tiến hành phẫu thuật. Cuộc phẫu thuật rất thành công, tính mạng của Đường Nam đã được cứu, còn Vương Hiến trong tình trạng không hề hay biết đã bước một chân vào Quỷ môn quan.

Cả quá trình vụ án, Tiêu Gia Lân là kẻ chủ mưu. Hành động này đã vi phạm pháp luật, bắt buộc phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Đường Triệu Dương tự nhận là không hề hay biết về việc cấy ghép thận phi pháp, bởi vì những tài liệu mà ông ta nhìn thấy đều hợp pháp. Cách giải thích này rõ ràng mà không được mọi người công nhận. Dưới áp lực mạnh mẽ của dư luận, Ban kỷ luật Đảng bắt đầu lập án điều tra Đường Triệu

Dương. Lúc này, những dịch thủ chính trị cũng bắt đầu mượn cơ hội để phát huy, các hành vi vi phạm kỷ luật, vấn đề tham ô hủ bại của Đường Triệu Dương cũng bị lôi ra ánh sáng. Trong đó, sự việc nghiêm trọng nhất chính là vụ án của Tập đoàn Hưng Long. Triệu Lâm - Tổng giám đốc của tập đoàn với vai trò là người tình của Đường Triệu Dương, nhiều năm nay đã thông qua phương thức khống chế việc mời gọi đầu thầu, chiếm đoạt phi pháp nguồn tài sản lớn của công. Vụ án này hiện nay đã chuyển sang Viện kiểm sát để thẩm tra khởi tố.

Cùng với việc lên án những người liên quan đến vụ án, nhân dân cũng thể hiện sự đồng cảm đối với cảnh ngộ của anh em nhà Vương Lôi. Do Lý Tuấn Tùng cũng là người liên quan đến vụ án, nên sự đồng cảm này cũng đã giảm bớt sự quan tâm của mọi người đối với vụ án bắt cóc giết người. Nhiều người cho rằng Lý Tuấn Tùng vì việc này mà đã trở thành kẻ “có tội”, cho nên cảnh ngộ của ông ta không những không đáng sợ như trong tưởng tượng, ngược lại lại có vẻ như khiến mọi người có chút gì đó hả dạ.

Dưới sự kêu gọi của giới truyền thông, nhân dân tích cực triển khai trợ giúp anh em Vương Lôi. Bệnh viện Nhân Dân vì muốn cứu vãn lại danh tiếng, cũng tuyên bố sẽ miễn phí hoàn toàn viện phí cho hai anh em họ. Dưới sự quan tâm và ủng hộ trên nhiều phương diện, sức khỏe của Vương Lôi dần chuyển biến tốt, nhưng bệnh tình của Vương Hiến thì đã không thể nào cứu vãn được nữa.

Hơn một tháng sau, vào ngày cuối cùng của năm cũ, Vương Hiến ốm bệnh qua đời.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 6.1

Bất luận dùng phương thức nào cũng đều đừng có mong thoát khỏi sự trừng phạt, cho dù là cái chết cũng không được.

1

Ngày 31 tháng 12.

Vương Cảnh Thạc tỉnh giấc, cũng không biết là đã mấy giờ, chỉ cảm thấy đầu đau đớn như muốn nổ tung, họng khô khốc khó chịu. Anh ta lảo đảo bước xuống giường, cầm lấy bình nước để trên bàn, nhưng bình nước nhẹ tênh, bên trong không có lấy một giọt nước. Thế nên anh ta bèn đi ra khỏi phòng, đến phòng nước công cộng ở bên cạnh, ghé miệng vào vòi nước, uống “ừng ực” hồi lâu.

Dòng nước mát lạnh chảy qua cổ họng, hóa giải được cơn khát nhưng không khiến cho anh ta đỡ đau nhức, nhưng Vương Cảnh Thạc không buồn để tâm, anh ta lại thò cả đầu xuống dưới vòi nước, dùng nước lạnh đánh thức tư duy đang tê dại của mình.

Thứ rượu trắng rơm năm tẻ nửa lít, lần nào uống xong ngày hôm sau cũng gây ra loại phản ứng tồi tệ này, nhưng lại không thể kìm lòng không uống được.

Sau khi đầu óc dần tỉnh táo, Vương Cảnh Thạc trở lại phòng mình. Anh ta

lôi di động ra xem giờ: 11 giờ 40 phút. Vương Cảnh Thạc đi đến trước tủ quần áo, muốn chọn một bộ nghiêm chỉnh ra dáng một chút, nhưng tất cả quần áo đều nhăn nhúm, cuối cùng anh ta chỉ có thể chọn một bộ tương đối sạch sẽ mặc vào người. Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, anh ta cầm điện thoại bước ra khỏi cửa. Trước tiên, anh ta đi dọc hành lang tối om, rồi đi lên một tầng cầu thang bộ, cuối cùng lên được mặt đất. Ánh nắng bên ngoài rất rực rỡ, là một ngày đẹp trời hiếm hoi.

Còn chưa kịp hít thở bầu không khí trong lành, chuông điện thoại đã vang lên. Vương Cảnh Thạc không cần nhìn đã biết đó là tin nhắn của vợ cũ gửi tới, nên anh ta trực tiếp gọi lại luôn cho đối phương.

Giây lát sau, trong ống nghe vang lên giọng nói chất vấn của Từ Tiểu Duyên: “Anh làm gì vậy? Điện thoại gọi không được, nhắn tin cũng không trả lời lại!”

Vương Cảnh Thạc uể oải trả lời một câu: “Dưới tầng hầm không có sóng.”

Từ Tiểu Duyên bực bội “hừ” một tiếng, lại hỏi: “Buổi biểu diễn của con gái, rốt cuộc anh có đi không?”

“Chắc chắn đi mà...” Vương Cảnh Thạc làu bàu: “Bây giờ chẳng phải vẫn còn chưa đến giờ mà.”

Sau khi nghe được câu trả lời này, tâm trạng của Từ Tiểu Duyên dễ chịu hơn chút, cô lại nhắc nhở: “Một rưỡi đến đón con gái, đừng có đến muộn đấy!”

“Biết rồi! Nói nhiều quá!” Vương Cảnh Thạc tắt luôn điện thoại.

Một rưỡi, vẫn còn sớm. Anh ta đi đến quán mì gần đó, gọi một bát lớn. Sau khi ăn xong bát mì nóng hổi, cảm giác cơ thể khoan khoái dễ chịu hơn

hiều, bèn ngồi bên chiếc xe điện cũ mèm, đi đến Đâu Trang Tân Thôn.

Đi đến trước chỗ ở của vợ cũ, Từ Tiểu Duyên đang bận rộn may quần áo trong phòng khách. Cửa phòng ngủ khép hờ, trong phòng truyền ra tiếng đàn piano du dương. Vương Cảnh Thạc nhìn vợ cũ, hai người đều chẳng buồn nói chuyện với nhau, Từ Tiểu Duyên tiếp tục bận rộn làm việc, Vương Cảnh Thạc tự ngồi ghế sofa chờ đợi.

Cho đến khi bản nhạc kết thúc, Từ Tiểu Duyên mới ngẩng đầu lên, cô hướng về phía phòng ngủ gọi to: “San San, bố con đến rồi!”

“Ôi!” Trong phòng vang lên tiếng đáp lại mừng rỡ, giây lát sau, Vương San Y xuất hiện ở phòng khách.

Vương Cảnh Thạc đứng dậy nói: “Đi thôi!”

Cô con gái nhìn Vương Cảnh Thạc một lúc, nói vẻ trách móc: “Bố, sao bố không cạo râu?!”

“Má cạo râu hết pin rồi.” Vương Cảnh Thạc giơ tay lên xoa cằm, “Ôi dào, kệ thôi, con biểu diễn chứ có phải bố biểu diễn đâu.”

Từ Tiểu Duyên “hứ” một tiếng, thể hiện sự bất mãn và khinh thường đối với người chồng cũ. Vương Cảnh Thạc chẳng buồn để tâm đến điều đó, chỉ giục con gái: “Đi nào!”

“Mẹ, hai bố con con đi đây!” Vương San Y chào tạm biệt mẹ, sau đó bèn đi theo Vương Cảnh Thạc ra khỏi nhà. Hai bố con ngồi trên chiếc xe điện, đi đến Cung văn hóa tỉnh thành.

Hôm nay là buổi biểu diễn của Trung tâm Nghệ thuật thiếu niên tỉnh thành, Vương San Y sẽ biểu diễn một bản độc tấu. Cô bé đã chuẩn bị rất lâu cho buổi biểu diễn hôm nay. Sau khi đến nơi, Vương San Y vào hậu trường

để chuẩn bị, Vương Cảnh Thạc thì ngồi chờ đợi ở ghế khán giả.

Buổi biểu diễn được mở màn bằng tiết mục vũ đạo tập thể, sau đó là mấy bài hát đơn. Đến khoảng 3 giờ 30 phút, cuối cùng cũng đến lượt Vương San Y ra sân khấu. Cô bé ở hậu trường đã cởi áo khoác ngoài, lộ ra chiếc áo len màu đỏ rực mặc bên trong. Chiếc áo len đó màu sắc tươi tắn, làm ánh lên khuôn mặt tuổi trẻ của cô bé, trông thật xinh đẹp cuốn hút.

Vương Cảnh Thạc nhận ra đó chính là món quà sinh nhật mình mua tặng cho con gái. Anh ta giơ tay lên gãi đầu, gãi được ra gàu dính ở móng tay, sau đó tỉnh bơ búng gàu đi.

Tiếng dương cầm vang lên, đẹp đẽ, du dương, tĩnh lặng, giống như nguồn suối mát trong từ từ ngấm vào tâm khảm Vương Cảnh Thạc. Không biết tại sao, thứ âm nhạc đó lại khiến anh ta bất giác bắt đầu hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Anh ta đã từng là con cái nhà quan chức được mọi người ngưỡng mộ, nhưng anh ta không hề vui vẻ chút nào, bởi vì anh ta cảm thấy mình trong giống như một con rối gỗ.

Cuộc đời của anh ta đã bị lên kế hoạch sẵn từ trước, từ nhỏ đến lớn, từng bước từng bước, từ khi đi học đến lúc đi làm, tất cả mọi việc đều do bố anh ta sắp xếp, anh ta chưa bao giờ có cơ hội được đưa ra sự lựa chọn của mình.

Anh ta căm ghét cuộc sống như vậy, anh ta muốn phản kháng, nhưng bố anh ta quá hùng mạnh, đè nén đến độ anh ta vốn không thể nào thở được.

Đến năm anh ta 22 tuổi, sự mâu thuẫn này cuối cùng đã lên đến đỉnh điểm, bởi vì năm đó anh ta đã yêu một cô gái.

Cô gái này người miền Nam, nhiệt tình, xinh đẹp, tràn đầy nhựa sống. Cô ấy kinh doanh một cửa hàng bán quần áo thời trang nho nhỏ ở tỉnh thành, dựa

vào khả năng của mình để kiếm tiền, gây dựng tương lai.

Vương Cảnh Thạc cảm thấy đây mới là cuộc sống thực sự, anh ta bị cuốn hút vào cuộc sống như vậy, rồi sau đó anh ta say mê cô gái đó, anh ta muốn được ở bên cạnh cô gái, anh ta hy vọng đối phương có thể giúp mình vùng thoát khỏi cái lồng giam hãm.

Nhưng suy nghĩ của anh ta đã bị bố anh ta lạnh lùng đàn áp. Bố anh ta đã sắp xếp sẵn công việc cho anh ta, bây giờ lại muốn sắp xếp cả hôn nhân cho anh ta nữa.

Từ Tiểu Duyên chính là người vợ mà bố anh ta đã lựa chọn cho anh ta. Lúc đó cô là một cô giáo dạy tiểu học, mọi người đều công nhận đó là một công việc tốt.

Vương Cảnh Thạc không dám công khai phản kháng, anh ta chỉ có thể dùng cách của mình để đấu tranh. Ông sắp xếp công việc cho tôi, vậy thì tôi sẽ không làm việc tử tế, cả ngày nhờn nhơ, ăn chơi lêu lổng; Ông sắp xếp cuộc hôn nhân cho tôi, vậy thì tôi sẽ không chịu sống tử tế, cả ngày nhậu nhẹt chơi bời gái gú, thứ nào cũng ném đủ cả.

Lúc bố anh ta vẫn còn đương chức, cục diện vẫn coi như có thể duy trì được. Khi bố anh ta nghỉ hưu, tất cả đều thay đổi.

Vương Cảnh Thạc bắt đầu triệt để sống buông thả, anh ta không chỉ bị mất việc, còn lấy tiền học phí của vợ để đánh bạc, khiến cho Từ Tiểu Duyên bị nhà trường đuổi việc. Tiếp đến là cuộc chiến tranh gia đình không ngừng nghỉ, cho đến khi hai người ly hôn.

Cuộc đời của Vương Cảnh Thạc đã trở thành đồng hoang phế, nhưng anh ta chẳng tiếc nuối chút nào, bởi vì cuộc sống như vậy chưa bao giờ là cuộc sống anh ta mong muốn.

Ông không cho tôi thứ tôi mong muốn, thì tôi cũng sẽ hủy hoại những gì ông mong muốn - đây chính là sự báo thù của Vương Cảnh Thạc đối với bố đẻ anh ta.

Nhưng, cho dù là cuộc đời ảm đạm hoang tàn như vậy, nhưng cũng vẫn có một đốm sáng. Đốm sáng đó chính là Vương San Y.

Vương Cảnh Thạc rất yêu thương cô con gái, ngoài tình cảm cha con xuất phát từ bản năng, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng - cô con gái không phải là do Vương Ngọc sắp xếp.

Vương Ngọc muốn có một đứa cháu trai, nhưng Từ Tiểu Duyên lại sinh ra một cô con gái. Vương Cảnh Thạc cho rằng đứa con gái này chính là bạn chiến hữu thân thiết mà ông trời đã ban tặng cho anh ta, đáng để anh ta dùng cả tính mệnh để quan tâm và cưng chiều, yêu thương.

Cho nên, Vương Cảnh Thạc mặc dù là một tên khốn, nhưng tình cảm giữa anh ta và con gái vẫn luôn rất tốt đẹp. Cho dù lúc anh ta nghèo kiệt xác, anh ta cũng vẫn nhớ đến món quà sinh nhật của cô con gái. Còn cô con gái, khi có lịch buổi biểu diễn, mời người đầu tiên chính là anh ta.

Bản nhạc kết thúc, Vương Cảnh Thạc đứng dậy, vỗ tay lớn tiếng khen ngợi như thể không có ai xung quanh. Vương San Y đứng trên sân khấu liếc nhìn bố một cái, sắc mặt có vẻ hơi ngượng ngùng, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên nét vui mừng và cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, hai bố con lại ngồi lên chiếc xe điện đó. Vương San Y ngồi ở yên sau ôm chặt lấy eo bố cô bé, trời khá lạnh, người đàn ông ngồi trước mặc dù không cao lớn, nhưng dù sao cũng có thể che chắn được cơn gió lạnh thổi tới.

Chiếc xe điện đi ra khỏi Cung văn hóa, khi vừa mới rẽ ra đường cái, chợt

phanh gấp. Vương San Y khẽ kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy phía đầu xe có một người đàn ông trọc đầu thân hình cao lớn, nét mặt hung dữ đứng chặn lại.

Gã đầu trọc túm lấy cổ áo Vương Cảnh Thạc: “Đi nào, anh Tường tìm mày mấy ngày liền rồi.”

“Tôi đi cùng các anh!” Vương Cảnh Thạc quay lại nhìn cô con gái, nói: “Nhưng để tôi đưa con gái về nhà trước đã.”

Gã đầu trọc lại nói: “Đưa cả hai đi!” Khi gã nói câu này, một chiếc xe con đi đến đỗ ngay bên cạnh hai bố con Vương Cảnh Thạc, cánh cửa sau xe mở ra, người trong đó lôi Vương San Y lên xe.

“Anh làm gì vậy chứ?” Cô bé sợ quá khóc toáng lên, hét gọi: “Bố ơi, bố ơi!”

Gã đầu trọc cười khẩy nhìn Vương Cảnh Thạc: “Mày có đi không?”

Vương Cảnh Thạc đã không còn sự lựa chọn nào khác, anh ta sau khi đỡ chiếc xe điện cẩn thận, chủ động chui vào trong xe ô tô. Gã đầu trọc ở phía sau đóng sầm cửa lại, sau đó bước lên vị trí ghế phụ ở buồng lái.

Vương San Y co người vào lòng bố, toàn thân run rẩy. Vương Cảnh Thạc khẽ vỗ về con gái, luôn miệng an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ!” Nhưng chính sắc mặt của anh ta đã trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Chiếc xe đưa hai bố con họ đến một căn nhà hai tầng. Trong phòng làm việc ở tầng 2, một người đàn ông trung niên đi giày da mặc comple đang uống trà. Vương Cảnh Thạc nhận ra kẻ dung tục học đòi làm sang này chính là chủ nợ của mình - Vu Tường.

Vu Tường ngẩng đầu liếc nhóm người, sau đó xua tay về phía gã đầu trọc,

nói: “Đưa con bé ra ngoài trước.”

Gã đầu trọc lôi Vương San Y ra khỏi căn phòng, hai tên đàn em khác thì giữ chặt lấy Vương Cảnh Thạc.

Vu Tường cầm cốc trà lên, khẽ nhấp một ngụm trà thơm, đồng thời hẩn đưa mắt hướng về chiếc ghế gỗ ở bên bàn làm việc. Hai tên đàn em chiều ý, liền ấn Vương Cảnh Thạc ngồi vào chiếc ghế đó.

Tiếng khóc của cô con gái truyền từ bên ngoài vào phòng, khiến Vương Cảnh Thạc bồn chồn lo lắng. Anh ta cố gắng ép ra nụ cười, nhìn Vu Tường, nói: “Anh Tường, anh là một người hảo hán chính trực. Nhưng việc hôm nay, anh xử lý có chút không đúng quy tắc lắm nhỉ.”

Vu Tường đặt cốc trà trong tay xuống, chậm rãi nói: “Đúng vậy. Oan có đầu, nợ có chủ. Mày và vợ cũ đã ly hôn rồi, theo lý mà nói, hai mẹ con họ không liên quan gì đến món nợ của mày. Bọn tao có thể đến nhà họ để tìm người, nhưng quyết không thể nào ép đòi nợ họ được. Đây là quy tắc chốn giang hồ rồi, không ai có thể phá vỡ quy tắc được.”

“Đúng vậy mà.” Vương Cảnh Thạc tươi cười phụ họa, “Anh hãy để tôi đưa con gái về, sau đó tôi sẽ quay lại đây. Món nợ giữa chúng ta, cần làm thế nào thì làm thế ấy.”

Vu Tường sa sầm mặt không nói. Hắn rót cốc trà mới, sau khi từ tốn thưởng thức xong mới lên tiếng: “Nhưng người phá vỡ quy tắc trước, hình như là mày đấy.”

Vương Cảnh Thạc ngẩn người: “Anh Tường, câu nói này của anh là ý gì vậy? Tôi... tôi không hiểu.”

Vu Tường lạnh lùng nói: “Mày nợ tiền của tao, có tiền nhưng lại không trả nợ cho tao, lại còn tiêu tiền cho con gái mày. Việc này chẳng phải đồng

nghĩa với việc lấy tiền của tao để đập vào cho con gái mày sao? Mày nói xem, có phải là tao cần phải đòi lại số tiền này từ con gái mày hay không?”

Vương Cảnh Thạc chớp mắt, “Tôi nghèo kiết xác thế này, làm gì có tiền mà tiêu cho con gái chứ?”

Vu Tường vừa mân mê chiếc cốc trong tay vừa nói: “Hai tháng trước, Lý Tuấn Tùng của bệnh viện Nhân Dân bị người ta bắt cóc, vợ ông ta đã đưa cho kẻ bắt cóc số kim cương trị giá một triệu nhân dân tệ. Nghe nói lúc đó mày cũng từng xuất hiện ở hiện trường chỗ giao dịch tiền chuộc.”

Vương Cảnh Thạc ngẩn người: “Việc này mà anh cũng biết sao?”

Vu Tường trừng mắt nhìn đối phương: “Tai mắt của tao nhiều lắm!”

“Việc này chỉ đơn thuần là sự nhầm lẫn, là có người cố tình gài bẫy hãm hại tôi.” Vương Cảnh Thạc biện hộ cho mình, “Tôi đến hiện trường để xem bóng đá, bởi vì có người gửi cho tôi một tấm vé xem bóng đá, còn cả một tấm vé số có giá trị lớn. Con người tôi đây rất thích cá độ anh nói xem, tôi có thể không đi được sao?”

Vu Tường cười “hi hi”, hỏi vặn lại đối phương: “Vậy thì sự việc này cũng đúng là đủ ly kỳ đấy nhỉ? Mày nói xem, tao tin hay mà không tin đây?”

“Anh tin hay không thì sự việc cũng đã là như vậy rồi. Hơn nữa, cảnh sát đã tìm gặp tôi từ lâu rồi, nếu như tôi thực sự là kẻ bắt cóc, lại còn không bị bắt giam sao?”

“Khi cảnh sát đến tìm mày...”, Vu Tường đặt bộp chiếc cốc trà xuống bàn, “Có một số việc họ vẫn còn chưa biết đấy.”

“Là... là việc gì?”

Vu Tường nheo mắt nhìn đối phương: “Con gái mày vừa mua một chiếc đàn piano, hơn nữa còn đăng ký lớp bồi dưỡng nghệ thuật một thầy một trò. Tính tổng số tiền, chắc cũng phải tiêu tốn đến mấy vạn tệ, số tiền này ở đâu ra?”

“Anh nói đến việc này à?” Vương Cảnh Thạc vội vàng giải thích: “Đây đều là tiền mẹ nó bỏ ra, không liên quan đến tôi.”

Vu Tường tiếp tục hỏi: “Vợ cũ mày mở cửa hàng may, may lắm mới đủ sống, nó lấy ở đâu ra nhiều tiền như vậy được chứ?”

Vương Cảnh Thạc xòe hai tay ra: “Việc này thì tôi không biết!”

Vu Tường cười khẩy: “Nó không có anh chị em ruột thịt nào cả, bên ngoài cũng chẳng có người đàn ông khác, số tiền này, nếu không phải là mày đưa, liệu có thể là từ trên trời rơi xuống chắc?”

“Anh cho rằng tôi đã lấy được số kim cương đó, cho nên mới có tiền để hỗ trợ hai mẹ con nó sao?” Vương Cảnh Thạc cười khổ não, nói: “Nhưng tôi thực sự không có mà! Nếu anh thực sự không tin, thì tôi cũng không có cách này cả.”

“Mày đã không có cách, vậy thì tao nghĩ cách giúp mày.” Vu Tường “hừ” một tiếng, nói với hai tên đàn em ở trong phòng: “Đưa con gái nó vào đây!”

Một tên đàn em nhận lệnh ra khỏi phòng, một lát sau nó và gã đầu trọc cùng đưa Vương Y San vào trong phòng. Vương San Y gọi to: “Bố ơi!” Cổ tay cô bé bị gã đầu trọc nắm chặt. Vương Cảnh Thạc muốn đứng dậy, cũng bị một tên khác ấn ngồi yên trở lại vào ghế.

Vu Tường bữu môi nói: “Cởi áo khoác của nó ra!” Gã đầu trọc bèn bắt đầu ra tay cởi áo khoác trên người cô bé. Vương Y San kêu thét giãy giụa, một tên bên cạnh cũng đi lên giúp sức, cô bé nhanh chóng bị hai gã đàn ông to

khỏe không chế, không tài nào nhúc nhích được.

“Các anh làm gì thế?” Vương Cảnh Thạc không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, anh ta đứng bật dậy, lao về phía con gái. Nhưng anh ta lập tức cảm thấy phần lưng đau đớn, thì ra là bị tên kia đập một cú vào mạng sườn. Trong lúc lao đảo, lại bị đá một phát vào đầu gối, nên mất thăng bằng, ngã lăn xuống đất. Sau khi anh ta bị ngã thì không còn có cơ hội để đứng dậy được nữa, bởi vì ngay sau đó bị hết cú đá này đến cú đá khác, vào khắp cơ thể đầu ngực, bụng. Cho đến khi anh ta đau đớn đến độ co quắp lại thì những hành động thô bạo đó mới chấm dứt.

Vương Cảnh Thạc đau đớn kêu rên, gắng gượng mở mắt nhìn về phía góc tường. Chỉ nhìn thấy áo khoác của cô con gái bị cởi ra, lộ ra chiếc áo len đỏ bên trong. Cô bé đang bị hai tên con trai to khỏe kìm chặt, cô bé đã sợ chết khiếp, mặt mày đờ đẫn, thậm chí còn quên cả việc gào khóc.

Vu Tường đứng dậy, tay cầm một chiếc kéo. “Mày nói mày thực sự không có tiền, tao cũng không ép mày, nhưng nếu như mày có tiền mà không trả, thì là cố ý muốn phá hỏng chỗ làm ăn của tao. Mày không trả, chúng nó cũng không trả, số tiền tao đi cho vay hơn hai mươi triệu tệ phải đòi lại thế nào? Cho nên, hôm nay tao muốn cho mày biết, vì hơn hai mươi triệu tệ này, việc gì tao cũng có thể làm được!” Vu Tường vừa nói vừa đi về phía cô bé. Vương Cảnh Thạc cố gắng giãy giụa để vùng thoát ra khỏi đôi chân đang bị đối phương kìm chặt, nhưng anh ra vừa mới thò được một bàn tay ra, đã bị đá dúi vào một góc.

Vu Tường đi đến trước mặt Vương San Y, hân dùng ánh mắt khen ngợi nhìn cô bé một lượt, sau đó giơ tay ra tóm lấy chiếc áo len đỏ, mỉm cười nói: “Đẹp lắm! Chiếc áo đẹp thế này, ở đâu đấy?”

Cô bé không nói gì, Vu Tường chợt gầm lên: “Tao đang hỏi mày đấy! Chiếc áo len ở đâu ra?!”

Cô bé sợ hãi run bần bật, run rẩy trả lời: “Là bố cháu... bố cháu mua quà sinh nhật cho cháu....”

“Quà sinh nhật cơ à?” Vu Tường bật cười, “Vậy thì là dùng tiền của tao để mua, mà có hiểu không?”

Cô bé lắc đầu, ra sức cắn chặt đôi môi mình, muốn gắng gượng kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng. Vu Tường lúc này kéo chiếc áo của cô bé lên, dùng cái kéo cầm ở tay phải cắt lấy cắt để vào chiếc áo len. Chỉ giây lát sau, chiếc áo len đã bị cắt nát, mặc trên người bé gái trông như là miếng vải rách nát tàn tạ.

Vu Tường ném chiếc kéo đi, rồi lại đến trước mặt Vương Cảnh Thạc, hằn ngòi xồm xuống, dùng lòng bàn về sỉ nhục, vỗ tay vào mặt của đối phương nói: “Tao cho mày thời gian ba ngày, mày trả hết toàn bộ số tiền mày nợ tao. Mày không trả cũng không sao, tao lần lượt sẽ cướp đi từng thứ mày tặng cho con gái mày. Hôm nay là chiếc áo len, ngày mai là chiếc đàn piano, hôm sau là việc học hành của nó, còn sau nữa thì tao sẽ hủy hoại cả cuộc đời nó. Mục đích của tao không phải là để đòi mấy trăm nghìn tệ mà mày nợ đâu. Nói thật cho mày biết, tao cũng chẳng thiếu chút tiền con con đó. Tao chỉ muốn để cho tất cả mọi người biết, có tiền mà không trả thì sẽ có kết cục như thế nào!” Nói xong những lời này, hằn đứng dậy, xua tay: “Đưa bọn nó về!”

Gã đầu trọc đưa hai bố con Vương Cảnh Thạc trở về trước cửa Cung văn hóa. Trên cả đoạn đường ngồi trên xe điện về nhà, Vương Y San khóc lóc suốt, Vương Cảnh Thạc thì lại im lặng không nói một lời. Cho đến khi hai bố con chào nhau ở chỗ cầu thang bộ, Vương Cảnh Thạc mới nghẹn ngào nói một câu: “Con ơi, bố có lỗi với con...”

Vương San Y không trả lời, chỉ lau nước mắt rồi quay người đi lên cầu thang.

Một giờ đồng hồ sau, Vương Cảnh Thạc một mình quay trở lại ngôi nhà

hai tầng đó. Anh ta tiến vào văn phòng của Vu Tường, chủ động nói: “Anh Tường, em nghĩ kỹ rồi, em bằng lòng dùng số kim cương đó để gán nợ.”

Vu Tường vẫn nhàn tản ngồi uống xong cốc trà, mới lên tiếng: “Lúc trước lấy đi làm gì rồi? Lấy ra đây xem nào!”

Vương Cảnh Thạc cung kính bước đến bên bàn, tay phải anh ta thò vào trong lòng lục tìm. Vu Tường đặt cốc trà xuống, rướn người về phía trước, hẳn rất muốn nhìn xem thứ kim cương đáng giá cả triệu tệ trông như thế nào.

Nhưng thứ mà Vương Cảnh Thạc lôi ra không phải là kim cương, mà là một con dao sắc nhọn. Anh ta nắm lấy cổ áo đối phương, con dao nhọn trong tay cắm phập vào lồng ngực đối phương. Một nhát, hai nhát, ba nhát... máu Vu Tường bắn phụt đầy mặt Vương Cảnh Thạc, khiến khuôn mặt anh ta trở nên vô cùng gớm ghiếc, trông như ma quỷ.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

2

Ngày mùng 1 tháng 1.

La Phi và Doãn Kiếm đến căn hộ phòng 107 tòa nhà số 6 Đậu Trang Tân Thôn, đây chính là nơi ở của vợ cũ Vương Cảnh Thạc - Từ Tiểu Duyên và con gái Vương San Y.

Mặc dù là năm mới nhưng trong ngôi nhà này không hề có chút không khí vui vẻ nào cả.

Từ Tiểu Duyên mời hai người cảnh sát ngồi, rồi sau đó lại quay sang nói với con gái: “San San, con về phòng đi!”

“Con không!” Cô con gái ngồi lì ở góc ghế sofa không chịu đứng dậy.

“Mẹ và hai chú đây cần nói chuyện!” Từ Tiểu Duyên lại một lần nữa thúc giục, “Con mau vào phòng đi nào!”

“Con muốn xem tivi!” Cô bé lấy điều khiển bật chiếc tivi đời cũ ở trong phòng khách lên, thái độ của cô bé vô cùng cố chấp.

Từ Tiểu Duyên bất lực lắc đầu, có vẻ như không biết làm thế nào với cô con gái của mình.

“Cứ để cô bé ngồi ở đây đi.” La Phi lên tiếng, “Con chị cũng không còn nhỏ nữa, có một số việc không cần phải giấu cô bé.”

Từ Tiểu Duyên thở dài, còn mình thì ngồi xuống ghế bên chiếc máy khâu. Sau đó lên tiếng hỏi La Phi: “Sẽ bị xử bắn sao?”

Cùng lúc với câu hỏi của cô, Vương San Y cầm điều khiển hướng về tivi ấn nút, vụn nhỏ âm thanh xuống. Rõ ràng cô bé không hề chú ý đến chương trình chiếu trên tivi.

“Chắc không đâu!” La Phi trả lời, “Thái độ nhận tội của anh ta rất tốt, hơn nữa, nạn nhân cũng mắc nhiều sai phạm nghiêm trọng. Những việc này, khi tra án cân nhắc mức hình phạt cũng sẽ suy xét đến.”

Từ Tiểu Duyên thở phào, nói một câu: “Vậy thì được rồi.”

La Phi lại bổ sung thêm: “Nếu như có thể bồi thường tổn thất cho nạn nhân, vậy thì hình phạt còn có thể giảm bớt thêm chút nữa.”

“Nếu anh ta có tiền bồi thường, đến nỗi phải đi giết người sao?” Từ Tiểu Duyên cười khẩy một tiếng, “Cứ xử cho anh ta thêm vài năm cũng tốt, ở yên trong tù cũng còn hơn cả ngày bên ngoài gây chuyện.”

Vương San Y ném chiếc điều khiển đang cầm trong tay xuống ghế sofa, dùng cách này để thể hiện sự bất mãn đối với mẹ mình. Từ Tiểu Duyên vẫn tỉnh bơ. Cũng khó trách bao năm nay, người phụ nữ này đã bị Vương Cảnh Thạc giày vò mệt mỏi đến sức cùng lực kiệt rồi. Chút tình cảm còn sót lại của cô đối với chồng cũ chỉ đủ để không nói đối phương bị xử bắn thì tốt.

La Phi trầm mặc một lúc, nói sang chuyện khác: “Hôm nay chúng tôi đến đây, thực ra là muốn tìm hiểu một việc khác.”

Từ Tiểu Duyên “ừm” một tiếng, chờ đợi đối phương nói tiếp.

“Là thế này, căn cứ theo lời phản ánh của nạn nhân, dạo này các vị đã chi tiêu một khoản tiền khá lớn, khoản chi tiêu này rõ ràng vượt ra khỏi mức thu nhập của các vị. Do đó nạn nhân mới thúc nợ nay gay gắt đối với Vương Cảnh Thạc cuối cùng đã tạo nên bi kịch...”

“Sao cơ?” Từ Tiểu Duyên không đợi đối phương nói hết câu bèn xen ngang: “Đó là tiền của tôi, vốn không liên quan gì đến Vương Cảnh Thạc cả.”

“Chị hiểu nhầm rồi!” La Phi giơ tay lên trước ngực, làm động tác ra hiệu để vỗ về tâm trạng của đối phương, “Chúng tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn tìm hiểu một chút: số tiền này của chị từ đâu mà có?”

Từ Tiểu Duyên từ chối thẳng thừng: “Tôi không cần thiết phải nói với anh.”

Thái độ của đối phương khiến La Phi cảm thấy hơi ngạc nhiên, sau khi cân nhắc giây lát, anh lại khuyên nhủ lần nữa: “Chúng tôi chỉ là muốn tìm hiểu một chút... nếu như có một số sự việc liên quan đến việc cá nhân, chúng tôi chắc chắn sẽ giữ bí mật cho chị.”

“Tôi không nói đâu!” Ngữ khí của Từ Tiểu Duyên vô cùng kiên định, xem ra tính cách cố chấp của cô, nếu so với cô con gái thì chỉ có hơn mà thôi.

La Phi cũng chẳng có cách nào khác. Đối phương không phải là nghi phạm phạm tội, sự việc này cũng không có mối liên hệ trực tiếp đối với vụ án, cho nên phía cảnh sát cũng không có lý do nào để có thể áp dụng biện pháp cưỡng chế đối với Từ Tiểu Duyên. Nói hay không hoàn toàn đều do sự tự nguyện của đối phương.

La Phi quay sang nhìn Doãn Kiếm, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía người trợ lý. Nhưng ánh mắt của Doãn Kiếm thì lại đang chăm chú nhìn vào màn hình tivi trước mặt, hình như ở đó có sự việc khác đáng quan tâm hơn.

Cậu cảm nhận được La Phi đang nhìn mình, bèn khẽ hích vào cánh tay đối phương: “Đội trưởng La, anh nhìn người phụ nữ trên tivi xem, có phải là...”

Tivi đang phát một chương trình game show mang tính chất làm quen kết bạn tiến tới hôn nhân. Đây là chương trình đặc sắc của đài truyền hình địa phương, có tỉ lệ người xem rất cao trong toàn quốc. Chương trình này vào mỗi kỳ đều mời đến hai mươi tư vị khách nữ, mỗi người một vẻ, những vị khách mời nữ này chính là những nhân vật quan trọng nhất trong tiết mục này.

Lúc này đây, trên màn hình đang xuất hiện nội dung đặc tả của vị nữ khách mời số 8. Người này có khuôn mặt trái xoan, tóc xõa ngang vai, là một người phụ nữ rất đẹp.

La Phi vừa nhìn đã nhận ra ngay, buột miệng nói: “Diêu Phàm”.

Đúng vậy, mặc dù cách trang điểm, ăn mặc của người phụ nữ này đã thay đổi, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, cô ta chính là người đàn bà phong trần đã có tiếp xúc thân mật với Lý Tuấn Tùng: Diêu Phàm.

“Các chú quen với cô ấy à?” Vương San Y quay đầu sang hỏi về hiệu kỳ.

“Trước đây gặp mặt một lần”. Doãn Kiếm trả lời ứng phó. Có một số sự việc đúng là không nên nói rõ với cô bé này.

“Cô ta bây giờ nổi lắm. Còn có cả ê kíp đại diện của mình, nghe nói chuẩn bị đóng phim điện ảnh và ghi âm đĩa nhạc nữa kia.” Trong giọng nói của Vương San Y mang theo chút ngưỡng mộ.

“Mẹ thấy cô ta chẳng phải là loại người hay ho gì.” Từ Tiểu Duyên nói như tạt gáo nước lạnh vào cô con gái, “Cũng chỉ biết ưỡn à ưỡn ẹo, vốn không thực lòng đến để tìm đối tượng.”

“Lên sân khấu thì phải thể hiện bản thân mình mà.” Vương San Y không đồng tình với thái độ của mẹ, “Nếu không, người khác không nổi được, sao chỉ có cô ta nổi được chứ?”

Thực ra, rất nhiều vị khách nữ vốn lên tiết mục này không phải là để tìm đối tượng, họ vốn muốn lăn lộn trong giới nghệ thuật, đối với những người này, tiết mục này chính là một kênh để tuyên truyền bản thân họ. Những thông tin nội bộ này La Phi cũng đã từng nghe, anh biết rõ, muốn được giới thiệu và đánh bóng nhiều hơn ở trong chương trình, phía sau còn phải có người hỗ trợ mới được. Trông bộ dạng này của Diêu Phàm, e rằng đã dựa dẫm được vào một đại gia có thế lực nhỉ? Sự việc này, nghĩ kỹ ra thì cũng không phải là lạ, tướng mạo và vóc dáng của Diêu Phàm đều rất xuất sắc, lại dám làm mọi việc. Trong xã hội này, thứ mà cô ta thiếu chỉ là cơ hội để được nổi lên.

Nhờ vào việc thảo luận chương trình trên tivi, cục diện sừng sùng lúc trước coi như là được hóa giải một cách hết sức tự nhiên. Từ Tiểu Duyên đã không muốn nhắc đến nguồn gốc của món tiền đó, La Phi biết có ở thêm nữa cũng chả có ý nghĩa gì.

Nếu như nói số kim cương đó đúng là do Vương Cảnh Thạc đoạt được, vậy thì hai mẹ con Từ Tiểu Duyên e rằng cũng sẽ dính đến vụ án, lời làm chứng của Vương San Y về tấm vé xem bóng đá cũng không đáng tin nữa. Thế nhưng Vương Cảnh Thạc thà liều mình một phen, không chịu trả món nợ, lẽ nào là muốn hy sinh bản thân mình để lo cho vợ con, bù đắp những lỗi lầm lúc trước sao?

Bất luận thế nào, trong tình hình vụ án của Lý Tuấn Tùng vừa ly kỳ mà lại chưa đưa ra được đáp án, bắt buộc phải xem xét kỹ lại manh mối về Vương Cảnh Thạc. Từ Tiểu Duyên đã không chịu lên tiếng, kể sách bây giờ trước tiên phải tăng thêm mức thẩm vấn đối với Vương Cảnh Thạc, bước thứ hai cũng cần phải triển khai điều tra cả ba người nhà họ Vương “ở vòng ngoài”.

Sau khi đã xác định rõ việc cần làm, La Phi bèn gọi Doãn Kiếm, cả hai người tạm biệt mẹ con Từ Tiểu Duyên rồi rời khỏi đó. Khi bước ra khỏi tòa nhà, Doãn Kiếm hỏi: “Chúng ta có đến nhà tang lễ nữa không?”

Hôm nay là ngày chôn cất Vương Hiến, giới truyền thông đã đặc biệt tổ chức hoạt động tưởng niệm. Với vai trò là công thần phá được vụ án ghép thận, La Phi và Doãn Kiếm cũng đứng trong hàng ngũ được những người tổ chức mời đến. La Phi nhìn đồng hồ, vẫn còn kịp, bèn nói: “Đi thôi!” Đối với anh chàng có số phận bất hạnh, hy sinh thân mình để cứu em gái, La Phi cũng thực sự mong muốn đến tiễn đôi phương chặng đường cuối cùng.

Thế là hai người bèn lái xe đi đến nhà tang lễ. Buổi lễ tưởng niệm đã tiến hành đến phần cuối, những người tham gia đang xếp hàng để từ biệt lần cuối di thể Vương Hiến.

La Phi nhận lấy hoa tươi ở chỗ những người tổ chức, đi đến xếp hàng sau cùng đoàn người. Trước mặt họ là một người nam giới có dáng người trung bình, người nam giới đó cảm nhận phía sau có người, bèn quay lại nhìn. La Phi phát hiện ra người đó đội mũ và đeo khẩu trang, như thể cố tình muốn che khuôn mặt mình. Những người đi viếng đặt hoa tươi lên linh cữu của Vương Hiến, thể hiện sự tiếc thương chân thành. Vương Lôi đứng ở phía trước linh cữu, thần sắc đau thương nhưng vẫn rất nghiêm trang. Hàng người từ từ tiến dần lên phía trước, cuối cùng cũng đến cuối hàng. Người chưa đặt hoa lên linh cữu ngoài La Phi và Doãn Kiếm thì chỉ còn người nam giới đeo khẩu trang đó nữa thôi.

Người nam giới đi tới bên cạnh linh cữu, trịnh trọng đặt hoa lên, sau đó anh ta lùi lại một bước, cúi gập người trước linh cữu. Đôi mắt anh ta lộ ra ở vị trí giữa mũ và khẩu trang, trong ánh mắt toát ra thứ tâm trạng vô cùng phức tạp.

Sau khi cúi lạy xong, người nam giới lại đi về phía Vương Lôì. Lúc trước cũng có nhiều người đặc biệt đến an ủi em gái của người đã khuất, cho nên hành động này của người nam giới không gây nên sự chú ý quá lớn. Nhưng sự việc xảy ra sau đó khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Người nam giới dừng trước mặt Vương Lôì, sau đó anh ta nói thầm câu gì đó. Câu nói này khiến Vương Lôì vô cùng kích động, cô gái giơ tay lên che miệng, khoang mắt đong đầy nước mắt.

Người nam giới lại cúi chào Vương Lôì một cái, khi anh ta đứng thẳng người, Vương Lôì đi lên trước một bước, nắm lấy cánh tay của đối phương khẽ kéo lại, người nam giới quay người lại như con rối gỗ, quay lưng về phía Vương Lôì.

Cô gái gần như quỳ xuống, áp mặt vào phía lưng người nam giới, nước mắt cô tuôn rơi lã chã, ướt cả vạt áo. Những người đứng quanh bàn luận xôn xao, không biết đã xảy ra biến cố gì. Nhưng thấy tâm trạng của Vương Lôì như vậy, nhất thời cũng không ai dám đi lên quấy rầy.

Khoảng một, hai phút sau, Vương Lôì mới đứng dậy, lấy chiếc khăn tay lau nước mắt. Người nam giới đó cúi đầu đi ra khỏi linh đường. Có mấy phóng viên muốn chặn anh ta lại để phỏng vấn vài câu, đều bị anh ta giơ tay gạt đi, bước đi của anh ta rất vội vã, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Anh chàng xếp hàng phía trước chúng ta thật kỳ lạ quá! Sau khi rời khỏi lễ tang, câu đầu tiên Doãn Kiếm nói chính là về việc này. Rõ ràng cậu muốn trưng cầu ý kiến của La Phi.

La Phi trực tiếp đưa ra đáp án: “Người đó chính là Đường Nam.”

“Đường Nam?” Doãn Kiếm khẽ đập vào đầu như thức tỉnh, “A, đúng rồi,

trong cơ thể của anh ta có một quả thận của Vương Hiến, thảo nào tâm trạng của Vương Lô lại kích động như vậy!” Sau đó, cậu lại nói về cảm thán: “Thật không ngờ anh ta cũng dám đến nơi này.”

“Điều này chứng tỏ cậu ta cũng biết cảm kích, biết áy náy, ít nhiều cũng vẫn có trách nhiệm.” La Phi cũng gật đầu đưa ra lời bình luận. Nhìn phản ứng của Vương Lô, cô gái dường như cũng đã chấp nhận lời xin lỗi của của đối phương. Anh em nhà họ Vương và bố con nhà họ Đường, bất luận trước đây có mỗi ân oán thế nào, kẻ làm việc ác đã bị trừng phạt, còn một phần sinh mạng của Vương Hiến thì vẫn được tiếp tục sống sót trong cơ thể Đường Nam. Việc này đối với Vương Lô coi như giữ lại một chút an ủi.

Trên đường quay trở về đội Cảnh sát hình sự, La Phi không nói thêm gì nữa. Anh ôm cánh tay, đầu dựa vào chiếc gối kê đầu ở trên ghế phụ, đôi mắt nhắm nghiền.

Doãn Kiếm có lúc tưởng anh đã ngủ, cho đến khi dừng xe thấy La Phi vẫn không nhúc nhích, cậu bèn gọi: “Đội trưởng La!”

La Phi “ừm” một tiếng nhưng vẫn nhắm mắt, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu.

Doãn Kiếm nói giọng nhắc nhở: “Về đội rồi!”

La Phi lại vẫn chỉ khẽ thốt ra hai chữ: “Điểm mù”.

“Gì cơ?” Doãn Kiếm ngơ ngác. Thấy bộ dạng này của đối phương, cậu cũng không tiện xuống xe một mình, đành tiếp tục ngồi ở trên ghế lái, bần khoản.

La Phi lại nói tiếp: “Mất bao nhiêu thời gian để điều tra loại trừ, đầu tư bao nhiêu nhân lực và kinh phí, tất cả những mối quan hệ xung quanh Lý Tuấn Tùng đều không bỏ sót một ai, thậm chí còn công khai thu thập manh

mỗi trong nhân dân toàn thành phố. Nhưng lại không nhận được bất cứ thông tin có giá trị nào cả, việc này nói lên điều gì?” Anh thoáng ngừng lại, tự hỏi rồi lại tự trả lời: “Điều này chứng tỏ trong công việc của chúng ta đã xảy ra một điểm mù rất lớn. Đối thủ chính là đang trốn ở trong điểm mù này, nếu không phá vỡ được điểm mù này, có dốc sức lực và tiền bạc nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Đúng vậy!” Doãn Kiếm phụ họa lời nói của đối phương. Nhưng vấn đề này đã quấy nhiễu cảnh sát suốt cả hai tháng rồi, cậu không hiểu tại sao lúc này đây La Phi lại thốt lên lời cảm thán.

Chính trong lúc Doãn Kiếm cảm thấy bàng hoàng, La Phi cuối cùng đã mở mắt ra, ánh mắt anh rực sáng, sau đó anh quay sang, dùng giọng trầm đục nhưng lại không thể nào che giấu được sự hưng phấn, nói với người trợ lý của mình: “Tôi đã tìm ra được điểm mù đó rồi!”

“Điểm mù?”, Doãn Kiếm hào hứng, “Điểm mù nào vậy?”

La Phi không vội giải thích cho đối phương nghe, anh rút điện thoại ra gọi điện cho Dư Tĩnh. Sau khi cuộc gọi được kết nối, La Phi hỏi cô gái đó: “Lần trước bạn nói bạn đã từng để lạc mất lũ chuột trại lông của phòng thí nghiệm, tôi muốn hỏi, sự việc đó cụ thể là xảy ra vào ngày nào?”

Dư Tĩnh kiểm tra lại phần ghi chép công việc của phòng thí nghiệm, sau đó nói với La Phi thời gian chuẩn xác: “Là ngày 24 tháng 10, sáng sớm khi em vừa đến phòng thí nghiệm, phát hiện ra lũ chuột đều đã chạy ra ngoài rồi.”

La Phi “ừm” một tiếng, lại hỏi: “Bạn có thể chắc chắn sự việc này là trách nhiệm của bạn không?”

Dư Tĩnh nói: “Buổi tối hôm trước em là người ra về cuối cùng, sáng sớm

hôm sau, lũ chuột đều biến mất, chắc chắn là khi em ra về không đóng chặt lồng của bọn chúng.”

La Phi cảm thấy không hài lòng đối với đáp án này, anh hỏi tiếp: “Ý của tôi là bạn có phải đã nhớ rõ mình đã chưa đóng cửa lồng, đúng hay không?”

“Chắc chắn mà không nhớ được.” Dư Tĩnh ở đầu dây bên kia bật cười, “Nếu như em mà nhớ thế thì chẳng phải là đã trở thành cố ý rồi sao?”

“Được rồi, tôi hiểu rồi, cảm ơn bạn!”

Cuộc điện thoại này khiến La Phi càng chắc chắn một số suy đoán, anh quay sang nhìn Doãn Kiếm nói: “Đi đến bệnh viện Nhân Dân, đã đến lúc để lật tẩy chân tướng sự việc rồi!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 6.3

3

Người La Phi muốn tìm chính là Trang Tiểu Khê. Thật không đúng lúc, Trang Tiểu Khê đang tiến hành một cuộc phẫu thuật, cho nên anh và Doãn Kiếm đành phải ngồi đợi ở trong văn phòng làm việc của chủ nhiệm khoa Xương.

Trên bàn làm việc đặt một tập tài liệu, La Phi cầm lên xem, thì ra là bản ghi chép toàn bộ về việc khám chữa bệnh của một bệnh nhân nào đó, bao gồm cả bản ghi chép phân tích tình trạng, thảo luận hội chẩn và cả phương án phẫu thuật, v.v... Dù sao cũng đang rảnh rỗi, chẳng có việc gì làm, anh bèn hào hứng lật giở ra xem.

Bệnh nhân là một nhân viên của một công xưởng nào đó, khi làm việc, trong lúc vận hành không cẩn thận ngón tay cái bên bàn tay phải bị máy chèn vào, khiến cho cả ngón tay cái bị nát bét, không còn có khả năng để ghép lại nữa. Sau khi thảo luận hội chẩn, bệnh viện đã đưa ra phương án phẫu thuật như sau: Lấy một ngón chân cái của nạn nhân cấy ghép vào bàn tay chỗ vị trí bị thương để thay thế chức năng của ngón tay cái. Theo như lịch sắp xếp cuộc phẫu thuật, đây chính là việc lúc này Trang Tiểu Khê đang tiến hành.

Sau khi đợi đúng một giờ đồng hồ, Trang Tiểu Khê mới bước từ trong phòng phẫu thuật ra. Sau khi bà bước vào phòng, liền lên tiếng xin lỗi: “Thật ngại quá để các vị phải đợi lâu.” Giọng nói của bà mặc dù có chút mệt mỏi,

nhưng nơi khoe mép lại mang theo ý cười.

La Phi nhìn nét mặt của đối phương, lên tiếng suy đoán: “Chắc là cuộc phẫu thuật rất thành công nhỉ?”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Có thể coi là khá thuận lợi.”

“Như vậy có nghĩa là: Bệnh nhân sau này sẽ dùng ngón chân cái để thay thế ngón tay cái sao?”

Trang Tiểu Khê đang rót nước ở bình lọc nước, nghe thấy câu hỏi này của La Phi, bà quay đầu liếc nhìn La Phi một cái, nói: “Anh đã đọc tài liệu ở trên bàn à?”

“Đúng vậy, rất thú vị!”

Trang Tiểu Khê tiếp tục quay lại để rót nước, đồng thời giải thích: “Người bệnh đó nếu như mất một ngón tay thì không thể tiếp tục công việc được nữa. Công việc của anh ta chính là việc làm bằng chân tay, không yêu cầu tinh tế tỉ mỉ, cho nên cấy ghép một ngón chân cái lên cũng đủ để sử dụng.”

“Sao lại không có ai hiến ngón tay nhỉ?” Doãn Kiếm ngồi bên cạnh, nói xen vào một câu.

“Hiến ngón tay?” Trang Tiểu Khê cầm cốc nước vừa uống vừa đi về phía ghế ngồi của mình, nói tiếp: “Ý cậu là nói cấy ngón tay cái của người khác lên tay bệnh nhân sao?”

“Đúng vậy, thường xuyên nghe nói hiến nội tạng, hiến giác mạc gì đó, sao chưa bao giờ nghe thấy là hiến ngón tay chứ? Có vẻ như loại nhu cầu này cũng không ít đâu, hơn nữa cuộc phẫu thuật cấy ghép ngón tay đơn giản hơn nhiều so với cấy ghép nội tạng nhỉ?”

“Bởi vì phản ứng đào thải”. Trang Tiểu Khê ngồi xuống giải thích, “Đối với ngành Y hiện nay, trên phương diện kỹ thuật, việc cấy ghép không hề khó khăn, bất luận là cấy ghép nội tạng hay là ngón tay, điều khó khăn chính là làm thế nào để khắc phục được phản ứng đào thải sau khi phẫu thuật. Cậu biết phản ứng đào thải chứ?”

“Nói chung cũng biết một chút.” Doãn Kiếm nói, “Chính là cơ thể con người sẽ nảy sinh ra sự đào thải đối với những cơ quan được cấy ghép từ bên ngoài vào phải không?”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Chủ yếu chính là tác dụng của hệ thống miễn dịch, sau khi cơ thể chúng ta được cấy ghép những cơ quan bên ngoài, hệ thống miễn dịch sẽ coi những cơ quan này trở thành kẻ xâm nhập. Thế nên trong cơ thể con người sẽ nảy sinh ra một cuộc chiến tranh sinh vật rất kịch liệt. Kết quả đó không chỉ có khả năng dẫn đến sự hoại tử của cơ quan được cấy ghép, càng có khả năng gây ra hiện tượng viêm nhiễm rất nguy hiểm tới tính mạng. Cho nên khi chúng tôi làm phẫu thuật cấy ghép, điều khó khăn chủ yếu không phải là ở quá trình phẫu thuật, mà là sau khi phẫu thuật làm thế nào kiểm soát được phản ứng đào thải. Bây giờ đã có đủ các loại thuốc chống thải ghép, nguyên lý hoạt động của những loại thuốc này chính là muốn khống chế công dụng của hệ thống miễn dịch. Như vậy trong lúc bảo vệ cơ quan ở bên ngoài, cũng có thể tránh được việc gây ra sự tổn thương đối với công năng sinh lý bình thường trong cơ thể con người. Cho nên nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, bác sĩ chúng tôi cũng không tán thành việc cấy ghép các cơ quan ở bên ngoài vào.”

“Ồ.” Doãn Kiếm đã hiểu được ý của đối phương, “Vậy cũng có nghĩa là cấy ghép ngón tay không phải là không làm được, mà là không đáng để làm bởi chỉ vì một ngón tay mà cả đời phải uống thuốc chống thải ghép, điều này được không bằng mất.”

“Đúng vậy, cho nên chúng tôi mới lấy ngón chân cái của chính người

bệnh, như vậy sẽ không xuất hiện phản ứng đào thải nữa.”

“Vậy việc cấy ghép giác mạc thì sao nhỉ?”, Doãn Kiếm tiếp tục truy hỏi, “Trong ấn tượng của tôi, việc này hình như rất dễ dàng thì phải?”

“Đúng vậy, cấy ghép giác mạc của mắt có thể nói là cấy ghép cơ quan đơn giản nhất, bởi vì giác mạc bình thường không có mạch máu, cũng không có hệ bạch huyết, do đó được gọi là “khu vực không miễn dịch” trong cơ thể con người. Cũng có nghĩa là hệ thống miễn dịch không có tác dụng đối với giác mạc của mắt, cho nên cho dù cơ thể con người được cấy ghép giác mạc của người khác, cũng sẽ không xảy ra phản ứng đào thải.”

Doãn Kiếm gật đầu, nói: “Đã hiểu rồi!”

Trang Tiểu Khê hướng mắt về phía La Phi, chuyển đề tài: “Đội trưởng La, các anh tìm đến chỗ tôi đây, chắc không phải là để thảo luận những kiến thức y học này chứ?”

“Đương nhiên là không phải rồi, chúng tôi đến là vì vụ án của Lý Tuấn Tùng.”

“Ồ”, đôi lông mày của Trang Tiểu Khê thoáng nhíu lại, “Có manh mối gì mới à?”

“Ừm, chúng tôi muốn gặp một người”.

“Ai vậy?”

“Hứa Minh Phổ.” La Phi nói ra tên người đó trước, sau đó lại nói: “Việc chữa trị của ông ta đều do chị phụ trách phải không?”

“Phụ trách chữa trị thì cũng không hẳn, Hứa Minh Phổ bị ung thư thận, tôi là bác sĩ khoa Xương, không đúng chuyên ngành.” Trang Tiểu Khê giải thích:

“Chỉ là hợp đồng hỗ trợ kinh phí đó là do tôi đơn đốc thực hiện hoàn thành, cho nên tôi tiến hành giám sát tiến trình của việc chữa trị. Nói thế này, tôi là người trung gian phụ trách điều hòa mối quan hệ ba bên, giữa bệnh viện, bệnh nhân và bên tài trợ.”

La Phi đưa ra yêu cầu cụ thể. “Vậy chị dẫn chúng tôi tới gặp Hứa Minh Phổ chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên không có vấn đề gì.” Trang Tiểu Khê ngừng một lát lại nói: “Nhưng với tình hình sức khỏe hiện nay của ông ta, không phù hợp để tiến hành cuộc nói chuyện lâu”.

La Phi suy đoán: “Bệnh tình của ông ta ngày càng diễn biến xấu sao?”

“Hiện nay đã vào trong phòng giám hộ bệnh nặng đặc biệt.” Trang Tiểu Khê giới thiệu: “Bởi vì giai đoạn cuối của ung thư thậm chí muốn chữa trị khỏi là điều không thể, việc tài trợ của chúng tôi chỉ là cố gắng hết sức để kéo dài tuổi thọ của ông ta mà thôi. Hiện nay có thể thấy hiệu quả của loại thuốc này cũng rất rõ ràng, nếu như không phải dựa vào loại thuốc này, Hứa Minh Phổ đã chết từ lâu rồi.”

La Phi lại một lần nữa đưa ra yêu cầu: “Bất luận thế nào, hãy đưa chúng tôi đến đó đi!”

“Được!” Trang Tiểu Khê đứng dậy, “Các anh đi theo tôi!”

La Phi và Doãn Kiếm đi theo Trang Tiểu Khê đến bên ngoài phòng giám hộ bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo. Trang Tiểu Khê nói chuyện với y tá, y tá bèn lấy ra ba bộ trang phục và dép chuyên dụng vô trùng, ba người sau khi thay xong trang phục và giày, lại đặc biệt đi rửa tay, sau đó mới bước vào phòng bệnh của Hứa Minh Phổ.

Hứa Minh Phổ nằm cô độc một mình trên giường bệnh, vừa nhìn thấy bộ

dạng của ông ta, La Phi đã biết ngay câu nói “không phù hợp để nói chuyện lâu” của Trang Tiểu Khê không hề khoa trương.

So với hai tháng trước, sự thay đổi lớn nhất của Hứa Minh Phổ đó là đã gầy đi nhiều. Đó không phải là một kiểu gầy bình thường, mà là kiểu gầy bệnh tật, vừa nhìn đã thấy kinh hoàng, gầy đến độ chỉ còn da bọc xương, gầy đến độ hơn mắt lõm sâu vào. Bất cứ ai chỉ cần vừa nhìn thấy đã biết ngay người bệnh này đã mắc chứng bệnh nghiêm trọng, không thể nào chữa trị được.

Cảm nhận thấy có người đến thăm, ánh mắt Hứa Minh Phổ bèn hướng về phía đó. Chỉ có con ngươi mắt của ông ta chuyển động, hơn nữa sự chuyển động đó vô cùng chậm chạp như thể đã hao tổn hết toàn bộ sức lực của cơ thể.

Ba người La Phi đi đến bên giường bệnh, Trang Tiểu Khê nói: “Các anh tốt nhất là dùng phương thức đặt câu hỏi để giao lưu với ông ấy, để ông ấy có động tác “gật” hoặc là “lắc” đầu. Bởi vì trạng thái sức khỏe của ông ấy ngay cả để cất tiếng nói cũng vô cùng khó khăn.”

La Phi gật đầu thể hiện thấu hiểu, sau đó anh rướn người về phía đầu giường: “Hứa Minh Phổ, ông còn nhận ra tôi không?”

Hứa Minh Phổ nhìn La Phi một lúc, La Phi chú ý thấy cơ thịt trên nét mặt ông ta căng cứng, miệng run run.

“Tôi là người của đội Cảnh sát hình sự, ông còn nhớ chứ?” La Phi lại hỏi lần nữa.

Đôi môi Hứa Minh Phổ từ từ há ra, ông ta muốn nói gì đó, nhưng không phải là đang trả lời câu hỏi của đối phương. Đầu lưỡi của ông ta lè ra giữa hai hàm răng, chỉ thốt ra một chữ: “Đau”.

Đó là một giọng nói khản đặc, quái dị, như thể là dây thanh đới bị mài giữa. Mặc dù chỉ có một chữ, nhưng khi thứ âm thanh chói tai này lọt vào màng nhĩ lại thể hiện ra nỗi đau khổ khiến người ta ghệt thở.

Ngay cả La Phi cũng không tránh nổi bị thứ âm thanh đó làm cho giật mình sợ hãi, như thể là đang né tránh điều gì đó, theo bản năng, anh ngời thẳng người, thần sắc kinh ngạc.

Ánh mắt Hứa Minh Phổ lại chuyển động, giây lát sau dừng trên khuôn mặt Trang Tiểu Khê, lại nói: “Đau”. Lần này ông ta nói như thể đang khóc than, hơn nữa trong ánh mắt tràn ngập sự van xin.

Mặt Trang Tiểu Khê lạnh tanh, không thể hiện chút sắc thái nào cả, đợi sau khi đối phương thốt ra thứ âm thanh run rẩy kéo dài lê thê đó, bà nói một câu: “Bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, không có ai không đau cả.” Giọng nói của bà rất lạnh lùng, cảm giác như đang đến một sự thực hết sức bình thường.

La Phi đề nghị: “Có thể dùng thuốc giảm đau được không?”

“Bệnh tình đã đến mức này, thuốc giảm đau bình thường đã không còn tác dụng gì nữa rồi.” Trang Tiểu Khê giải thích, “Còn thuốc giảm đau loại tốt thì lại không nằm trong hợp đồng tài trợ của chúng tôi.”

“Ý chị là...”, La Phi định nói nhưng lại dừng lại. Nhưng Trang Tiểu Khê lại nói nốt câu nói mà La Phi bỏ dở: “Con trai ông ta không nỡ bỏ tiền ra, chỉ cần là những loại thuốc phải bỏ tiền ra thì anh ta đều không chịu mua”. Trong lúc nói câu đó, bà luôn chăm chú vào khuôn mặt Hứa Minh Phổ. Rõ ràng đây là câu nói mà bà muốn nói cho người bệnh nghe.

Hứa Minh Phổ liền sụp mắt xuống, trong ánh mắt lộ ra nỗi tuyệt vọng thê lương. Khi một lần nữa ông ta mấp máy đôi môi, ông ta không còn nói đau

nữa, mà là dùng toàn bộ sức lực của mình để thở dài náo nức.

“Các anh muốn hỏi gì, hãy hỏi đi!” Trang Tiểu Khê thúc giục La Phi, “Lát nữa là đến thời gian chữa trị rồi.”

La Phi lắc đầu: “Không cần nữa, chúng ta về văn phòng làm việc của chị đi!”

Thế là ba người rời khỏi phòng bệnh, lại quay trở về văn phòng làm việc của chủ nhiệm khoa Xương. Sau khi ai nấy đã yên vị, Trang Tiểu Khê liền hỏi La Phi: “Manh mối mới các vị tìm được có liên quan đến Hứa Minh Phổ à?”

La Phi không trả lời, một tay anh đặt ở mép bàn, đầu ngón tay khẽ gõ xuống mặt bàn, không biết đang nghĩ gì.

Thấy La Phi không nói gì, Trang Tiểu Khê hướng ánh mắt sang Doãn Kiếm, như muốn tìm kiếm đáp án từ phía cậu. Nhưng Doãn Kiếm cũng giống như đối phương, cậu cũng không hề hay biết gì cả. Cậu chỉ biết La Phi đã tìm thấy điểm đột phá của vụ án, nhưng điểm đột phá nằm ở đâu thì La Phi không hề nói rõ.

Cho nên lúc này đây, Doãn Kiếm chỉ có thể tỏ ra ái ngại đối với Trang Tiểu Khê, thế là cả hai người đều đồng thời tập trung ánh mắt về La Phi, chờ đợi anh đưa ra lời giải đáp.

La Phi cuối cùng cũng lên tiếng, anh ngẩng đầu nhìn Trang Tiểu Khê, chậm rãi nói: “Cho nên có thể nói, Lý Tuấn Tùng đã chết từ lâu rồi, có đúng không?”

Ánh mắt Trang Tiểu Khê khẽ nheo lại, trên mặt bà không có phản ứng gì quá lớn cả, chỉ là ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

Có thể là không có phản ứng vốn dĩ chính là loại phản ứng lớn nhất, bởi vì những người bình thường sau khi nghe câu nói này của La Phi, trong đầu cũng sẽ đặt ra một câu hỏi lớn. Ít ra, Doãn Kiếm phản ứng như vậy, cậu hỏi về bản khoản: “Đã chết từ lâu rồi? Là ý gì vậy?”

La Phi quay sang nhìn người trợ lý của mình, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, mỉm cười nói: “Đây chính là điểm mù mà tôi nói đến.”

Doãn Kiếm chớp chớp mắt, cậu hoàn toàn không hiểu được ẩn ý trong câu nói này.

“Từ trước tới nay, chúng ta vẫn tưởng Lý Tuấn Tùng chết vào khoảng 30 tháng 10 đến 31 tháng 10, cũng chính là sau khi hoàn thành cuộc giao dịch trao đổi tiền chuộc ở sân vận động. Thế nhưng anh ấy lại bị bắt cóc vào khoảng thời gian tối ngày 23 tháng 10. Tất cả những công việc điều tra loại trừ của chúng ta đều được triển khai quanh hai mốc thời gian này. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao chúng ta hao tốn nhiều tinh lực nhưng lại vẫn không thu được chút gì cả.” La Phi nói liền mạch: “Ngay từ ban đầu chúng ta đã sai lầm, thời gian tử vong thực sự của Lý Tuấn Tùng chính là ngày 23 tháng 10, không chỉ sớm hơn hẳn một tuần so với lúc đầu chúng ta phán đoán, thậm chí còn sớm hơn cả so với khoảng thời gian chúng ta nhận định là Lý Tuấn Tùng mất tích. Như vậy cũng có nghĩa là: cái chết của Lý Tuấn Tùng hoàn toàn xảy ra ngoài khoảng thời gian mà chúng ta điều tra, vậy thì sao chúng ta có thể điều tra ra được kết quả gì chứ?”

“Gì cơ? Trước khi Lý Tuấn Tùng mất tích, thì đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy. Mặc dù còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng chỉ cần làm rõ tất cả những việc xảy ra sau đó, cậu sẽ phát hiện ra đây là cách giải thích hợp lý duy nhất.”

“Nhưng...” Doãn Kiếm nhất thời không để ý được đến cái gì hợp lý hay

không hợp lý, điều trước tiên cậu muốn hỏi là: “thời gian tử vong của Lý Tuấn Tùng là có chứng cứ rõ ràng cơ mà? Lẽ nào cái gọi là lời giải thích hợp lý lại có thể lật đổ những chứng cứ đã có sao?”

La Phi hỏi ngược lại: “Chứng cứ gì?”

“Ngón tay đó, còn cả cái đầu sau này xuất hiện nữa.”

“Được rồi. Vậy thì hãy nói về cái đầu trước nhé.” La Phi thoáng ngừng lại, sau đó dùng giọng điệu đặt câu hỏi để dẫn dắt tư duy người trợ lý của mình, “Chúng ta có những cách thức nào để phán đoán thời gian tử vong của một xác chết?”

“Có rất nhiều đặc trưng để tham khảo, cụ thể có phản xạ siêu sinh, sự thay đổi của nhãn cầu, độ co cứng và hoen tử thi, thức ăn trong dạ dày và cả mức độ phân hủy, v.v...”, Doãn Kiếm nói liền mạch, cậu mặc dù không học chuyên ngành bác sĩ pháp y, nhưng đối với một người cảnh sát hình sự được đào tạo bài bản thì những kiến thức trình sát hình sự cơ bản này đều nắm rất rõ.

“Cậu nói rất đầy đủ”. Trước tiên La Phi khen ngợi đối phương một câu, sau đó lại triển khai phân tích tỉ mỉ, “Phản xạ siêu sinh, sự thay đổi của nhãn cầu, độ co cứng và hoen tử thi, ba đặc điểm này dùng trong trường hợp khoảng thời gian tử vong ngắn sẽ đưa ra được sự phán đoán khá chính xác, bởi vì những sự biến hóa này diễn ra rất nhanh chóng, sự khác biệt trong một khoảng thời gian ngắn đều có thể thể hiện ra những đặc điểm khác nhau. Chúng ta dựa vào những đặc trưng này để phán đoán ra thời điểm tử vong, có thể chính xác đến đơn vị giờ đồng hồ. Chỉ đáng tiếc là sự việc nào cũng có hai mặt tốt xấu, sự thay đổi nhanh chóng này luôn diễn ra trong một hai ngày là chấm dứt. Đối với những thi thể có khoảng thời gian lâu hơn một chút, những đặc trưng này sẽ không còn tác dụng nữa.”

Doãn Kiếm gật đầu, biểu thị sự tán đồng đối với cách nói của La Phi.

“Về đồ ăn trong dạ dày thì không cần thảo luận nữa, bởi vì chúng ta chỉ nhìn thấy phần đầu của nạn nhân, thức ăn trong dạ dày không hề tồn tại trong vụ án này.” La Phi nói tiếp, “Thế nhưng, khi phần đầu của Lý Tuấn Tùng xuất hiện, những đặc trưng trong thời gian ngắn đó đều đã bị cố định rồi, không còn có giá trị tham khảo nữa. Cách duy nhất để phán đoán thời gian tử vong chỉ có quan sát mức độ phân hủy.”

Doãn Kiếm đã đoán được ý của La Phi: “Lẽ nào hung thủ đang giở trò che mắt ở đây sao?”

“Cái gọi là sự phân hủy của thi thể thực ra chính là quá trình vi khuẩn tiến hành phân giải sinh vật đối với thi thể. Cho nên mức độ phân hủy của phần đầu về cơ bản chỉ là mức độ sinh sôi của vi sinh vật. Đặc trưng này có liên quan đến hai yếu tố. Một là nhiệt độ, hai là thời gian. Nếu như lúc trước, cái đầu này luôn ở trạng thái được giữ lạnh, hơn nữa bác sĩ pháp y lại dùng nhiệt độ bình thường bên ngoài để tiến hành phán đoán, vậy thì kết quả phán đoán ra được chắc chắn sẽ ngắn hơn so với thời gian tử vong thực tế.”

“Nếu như bị đông lạnh, trạng thái của cái đầu đáng lẽ phải xảy ra thay đổi chứ nhỉ?”

“Nếu như nhiệt độ đông lạnh quá thấp, vậy thì đúng là sẽ xảy ra sự thay đổi rõ rệt, đặc biệt là tổ chức não, sự thay đổi này bác sĩ pháp y chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay. Nhưng nếu như nhiệt độ không quá thấp, chỉ khoảng từ năm đến mười độ, vậy thì bản thân chiếc đầu đó sẽ không xảy ra sự thay đổi nào cả. Đương nhiên ở những nhiệt độ khác nhau, loại vi khuẩn sinh ra trên đó sẽ có sự khác biệt nếu như tiến hành phân tích sinh vật học đối với quần thể vi khuẩn có thể sẽ phát hiện ra sự khác biệt này. Chỉ đáng tiếc là ở trong vụ án này, bác sĩ pháp y không tiến hành loại phân tích này.”

Trong những trường hợp thông thường, công việc của bác sĩ pháp y chính là dùng những kinh nghiệm được dạy ở trong sách, căn cứ vào nhiệt độ và độ phân hủy để phán đoán ra thời gian tử vong. Phân tích vi sinh vật không phải là phương thức bắt buộc, đặc biệt ở trong vụ án này. Bởi vì từ bộ phận đầu phán đoán ra thời gian tử vong hoàn toàn phù hợp với thời gian mà cảnh sát dự đoán. Thời gian dự đoán đó xuất phát từ một chứng cứ rất có sức thuyết phục - ngón tay.

Doãn Kiếm bây giờ chính là muốn nói đến ngón tay: “Vậy ngón tay đó thì sao? Không thể nào giả tạo được chứ? Ngón tay đó xuất hiện vào buổi chiều ngày 30 tháng 10, rất tươi mới, có thể nhìn thấy được phản ứng của cơ thể sống. Giám định dấu vân tay cũng chứng minh ngón tay này của Lý Tuấn Tùng. Điều này đủ để chứng tỏ rằng Lý Tuấn Tùng vào ngày 30 tháng 10 vẫn còn sống, sao anh ta có thể chết được vào ngày 23 tháng 10 chứ?”

La Phi trầm mặc một lúc sau đó dùng giọng điệu đầy cảm thán nói: “Chính là điểm mù này từ trước tới giờ vẫn luôn che khuất tầm nhìn của chúng ta, nếu như không phải nhìn thấy cảnh tượng ở trong nhà tang lễ, e rằng đến giờ vẫn không thể nào nghĩ thông suốt được đấy.”

“Nhà tang lễ?” Doãn Kiếm chớp mắt hỏi: “Anh đang nói đến Đường Nam và Vương Lôi sao?”

“Lúc đó Vương Lôi áp mặt vào lưng Đường Nam, bởi vì rằng cơ thể của đối phương có một quả thận của Vương Hiến. Đối với Vương Lôi, đây như thể là một kiểu kéo dài sinh mạng của anh trai cô. Thế nhưng lúc này đây, thi thể của Vương Hiến thì lại nằm gần đây. Cậu nhìn xem, đây chính là một sự gợi ý tuyệt vời...” Nói đến đây, La Phi cố ý dừng lại giây lát sau đó lại nhấn mạnh giọng điệu: “Người chết rồi, nhưng thận của anh ta vẫn còn sống.”

Doãn Kiếm ngẩn người một lúc, sau khi cậu đã nghiệm ra được ẩn ý trong câu nói của đối phương, bèn kinh ngạc há to miệng: “Ý anh là Lý Tuấn Tùng

đã chết rồi, nhưng ngón tay của anh ta vẫn còn sống? Lẽ nào hung thủ đã cấy ghép ngón tay của anh ta lên cơ thể một người khác sao?”

“Chưa chắc đã là một người khác. Bởi vì nếu tìm một người khác, thì sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, e rằng rất khó giấu kín được bí mật.” La Phi lại nhìn Doãn Kiếm một cái, rồi nói tiếp: “Cậu không cảm thấy mấy con chuột trụi lông ở học viện Y học bị biến mất một cách khá kỳ quái sao?”

“Đúng là có kỳ quái thật”, Doãn Kiếm thoáng chau mày, nhưng cũng không nghĩ kỹ thêm.

“Lồng chưa đóng, tất cả lũ chuột trụi lông đều chạy ra ngoài, nhưng con chuột Vacanti thì chui vào trong thùng đựng dung dịch bỏ đi. Sự việc này trùng hợp nhỉ? Đối với nghề cảnh sát hình sự, chúng ta không thể nào dễ dàng tin đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

Doãn Kiếm lần theo hướng tư duy của La Phi: “Vậy thì có người đã cố tình thả những con chuột đó ra sao? Vì sao vậy?”

“Đó là để che mắt mọi người. Có người cần con chuột trụi lông, nếu trực tiếp ăn trộm một con, chắc chắn sẽ gây nên sự cảnh giác của những người khác, nên tốt nhất là thả tất cả lũ chuột ra, nhưng con chuột Vacanti có giá trị quá lớn, cho nên đặc biệt thả nó vào thùng đựng dung dịch bỏ đi để tránh tổn thất.”

Doãn Kiếm “a” một tiếng như thể nghĩ ra điều gì đó: “Thảo nào lúc trước anh lại hỏi Dư Tĩnh...”

“Sự việc đó vốn không phải là trách nhiệm của Dư Tĩnh, có người đã lợi dụng tính cầu thả của Dư Tĩnh, cô sinh viên đó vừa nhìn thấy lũ chuột bị chạy hết ra ngoài, lập tức tin rằng mình đã quên đóng cửa lồng lại.”

“Có người đã lợi dụng Dư Tĩnh!” Doãn Kiếm quay lại nhìn Trang Tiểu

Khê với vẻ suy ngẫm.

Trang Tiểu Khê ngồi cạnh nãy giờ, đã lâu không nói gì, thấy Doãn Kiểm chú ý đến mình, bà bèn giơ hai tay ra nói đầy khích lệ: “Rất thú vị, xin hãy thảo luận tiếp đi!”

Ánh mắt Doãn Kiểm quay trở lại phía La Phi, cậu vừa suy nghĩ, vừa nói: “Bắt trộm chuột là để làm phẫu thuật cấy ghép sao? Cấy ghép ngón tay cái lên cơ thể chuột sao? Việc này có thể được không? Có vẻ khoa trương quá thì phải?”

“Nghe thì có vẻ rất khoa trương nhưng kỳ thực thì cũng không phải là việc gì quá huyền hoặc. Trong ngành y đây là lĩnh vực thuộc về kỹ thuật cấy ghép dị chủng. Thực ra từ năm 1905, nước Pháp đã tiến hành ca phẫu thuật cấy ghép dị chủng đầu tiên trên thế giới. Lúc đó là cấy ghép thận của thỏ vào cơ thể của một đứa trẻ bị suy thận. Cuộc phẫu thuật rất thành công, đứa trẻ đã sống được mười sáu ngày, sau đó đã chết do phản ứng đào thải, gây nên viêm nhiễm buồng phổi. Từ đó về sau, khắp các nơi trên thế giới đều triển khai những nghiên cứu tương tự. Nổi tiếng nhất là một vị bác sĩ người Nga, ông ta thông qua cuộc phẫu thuật đã cắt lát tinh hoàn của con hắc tinh tinh để cấy ghép vào âm nang của một bệnh nhân cao tuổi, nghe nói tổ chức tuyến sinh dục cấy ghép vào cơ thể người có thể phát huy tác dụng được một hai năm. Trong cả cuộc đời, vị bác sĩ này tất cả đã hoàn thành khoảng hai nghìn cuộc phẫu thuật như thế này. Năm 1995, một người mắc bệnh Parkinson ở Mỹ đã tiếp nhận cuộc phẫu thuật cấy ghép tế bào thần kinh của lợn. Bác sĩ lấy tám bào thai lợn ở cơ thể lợn mẹ ra, trong mỗi phôi thai, lấy một lượng tổ chức não nhỏ, đặt vào trong bộ phận bị tổn thương trong não bộ bệnh nhân, sau khi xuất viện, năng lực hành động của bệnh nhân đã được nâng cao.” La Phi liền một lúc nêu ra ba ví dụ, sau đó quay sang nhìn Trang Tiểu Khê: “Cô giáo Trang, tôi nói không sai chứ?”.

“Đúng vậy.” Trang Tiểu Khê ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thực ra cũng

không chỉ có gần đây, trong những năm trở lại đây, những cuộc phẫu thuật cấy ghép dùng động vật làm cơ thể cung cấp xuất hiện rất nhiều, không chỉ có cấy ghép thận giống như anh nói, còn có cả cấy ghép tim, gan, v.v... Nhưng chỉ có điều sau cuộc phẫu thuật, thời gian sống sót của bệnh nhân đều không lâu, cho nên cho đến hiện giờ vẫn chỉ giới hạn ở việc nghiên cứu còn lâu mới đạt tới phạm trù ứng dụng.”

“Vấn đề khó khăn chủ yếu vẫn là không thể nào khắc phục được phản ứng đào thải phải không?”

Trang Tiểu Khê gật đầu, sau đó dùng giọng nói có vẻ hơi khoa trương: “Thật không ngờ đội trưởng La cũng hiểu biết về kiến thức y học như vậy, hơn nữa còn là một lĩnh vực ít người đến đến.”

“Bởi vì lần trước nghe Dư Tĩnh nói đến việc chuột Vacanti, cảm thấy rất thú vị. Sau đó liền đặc biệt tìm đọc những tài liệu liên quan tới việc cấy ghép dị chủng. Chúng tôi là cảnh sát hình sự, tất cả mọi loại kiến thức đều phải tìm hiểu một chút.” La Phi cảm khái nói: “Nếu như không phải là có nền tảng kiến thức trên phương diện này, ai có thể gắn kết ngón tay của Lý Tuấn Tùng với con chuột trụi lông lại với nhau được chứ?”

“Nhưng...”, Doãn Kiếm lắng nghe nhưng vẫn cảm thấy hơi nghi hoặc, “Cho dù cấy ghép dị chủng là điều có thể xảy ra, nhưng làm thế nào để cấy ghép ngón tay của người vào chuột được chứ? Ngón tay của người và ngón chân chuột có sự chênh lệch quá lớn thì phải?”

“Không nhất thiết là phải cấy ghép đúng vào vị trí. Cuộc phẫu thuật vừa rồi chẳng phải là cấy ghép ngón chân cái vào vị trí ngón tay cái sao? Đùi sau của chuột chắc cũng lớn tương đương với ngón tay người nhỉ? Hơn nữa tổ chức cấu tạo ở khớp nối cũng khá tương đồng, cho nên nếu cần cấy ghép, phương án tốt nhất chính là gắn kết khớp của ngón tay người với khớp đùi chuột.” Sau khi La Phi suy đoán một hồi, lại một lần nữa trưng cầu ý kiến của

Trang Tiểu Khê: “Cô giáo Trang, chị cảm thấy thế nào?”

Trang Tiểu Khê mỉm cười, đưa ra lời bình luận: “Rất sáng tạo.”

“Với trình độ kỹ thuật của cô giáo Trang, một mình hoàn thành cuộc phẫu thuật này không có gì là khó cả.”

La Phi tiếp tục nói, “Hơn nữa, phòng thí nghiệm của các vị chính là làm những nghiên cứu liên quan, tất cả các loại máy móc được phẩm đều có đầy đủ cả.”

Trang Tiểu Khê tỉnh bơ “ồ” một tiếng.

Doãn Kiếm nhìn La Phi, rồi lại nhìn Trang Tiểu Khê. Cậu hình như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lúc suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy càng mơ hồ hơn.

Nghe ý tứ của La Phi, chính Trang Tiểu Khê đã cấy ghép ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng lên người con chuột trụi lông, đạt được đến hiệu quả “người chết rồi nhưng ngón tay vẫn sống”. Lẽ nào người giết Lý Tuấn Tùng chính là Trang Tiểu Khê? Vậy thì vụ án bắt cóc xảy ra sau đó chính là vở kịch hay do Trang Tiểu Khê tự biên tự diễn sao?

Và tiếp theo đây, La Phi chính là muốn nói đến vụ án bắt cóc.

“Thực ra chẳng có ai bắt cóc Lý Tuấn Tùng cả, mục đích để tạo nên cái gọi là “vụ án bắt cóc” chính là để phô bày ngón tay vẫn luôn “sống”, từ đó làm đảo lộn thời gian tử vong của Lý Tuấn Tùng.” Trước tiên, anh đưa ra lời phán đoán này, sau đó tiến hành giảng giải cho Doãn Kiếm: “Thực ra đối với vụ án bắt cóc này, có mấy chi tiết ngay từ đầu tôi đã cảm thấy có vấn đề. Ví dụ nói bọn bắt cóc gửi tin nhắn bảo cô giáo Trang đi lấy bưu phẩm chuyển phát nhanh, sự chọn lựa thời gian này khiến người ta rất khó hiểu. Ở trong thư, bọn bắt cóc nói là không được báo cảnh sát, nhưng hẳn lại nhằm lúc giáo

viên và sinh viên đang thảo luận để gửi tin nhắn đến, điều này chẳng phải là làm tăng lên tỉ lệ tiết lộ tình hình vụ án ra bên ngoài sao? Và chúng ta đã sớm đưa ra được kết luận: Tên bắt cóc ngay từ trước đã biết được lịch trình chiều hôm đó của cô giáo Trang, cho nên mới gửi hộp bưu phẩm ở trạm chuyển nhận của viện Y học. Đã là như vậy, tại sao hắn lại không hành động sớm hơn chứ? Nếu như cô giáo Trang trước khi đến viện Y học đã nhận được tin nhắn, vậy thì sau khi cô đến trường sẽ tự mình đi lấy hộp bưu phẩm nhỉ? Như vậy mới có thể đạt được hiệu quả của việc bảo mật. Thế nhưng cách làm của tên bắt cóc thì hình như lại muốn để cho nhiều người nhìn thấy hộp bưu phẩm này hơn. Ngoài ra, hãy nói về khoảng thời gian giao dịch tiền chuộc, tên bắt cóc đã dàn dựng nên những chi tiết liên mạch tiếp nối nhau, nhìn thì có vẻ như vô cùng khéo léo, kín kẽ. Nhưng có một việc mà hắn không thể nào không chế được, chính là kết quả cuối cùng của trận đấu bóng đá. Nếu như lúc đó đội chủ nhà chiến thắng, fan hâm mộ của đội khách sẽ không kích động đến như thế, vậy thì tên bắt cóc cần phải làm thế nào để lấy được số kim cương đó chứ? Hai chi tiết này có thể không hề nổi bật, nhưng tên bắt cóc đã từng thể hiện ra tâm tư vô cùng cẩn mật và khả năng không chế rất cao của mình, nếu đem so sánh hai sự sơ suất không đáng có này khiến người ta cảm thấy khó hiểu.”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 6.4

Sau khi đưa ra hai vấn đề này, La Phi lại bắt đầu tự hỏi tự trả lời: “Nếu như nói rằng vụ án bắt cóc này vốn chỉ do bàn tay của cô giáo Trang dàn dựng nên, vậy thì những mối bản khoản này đã tự động được hóa giải. Trước tiên, chị ta muốn nhận được tin nhắn ở nơi có những người khác nữa, sau khi mở hộp bưu phẩm ra, phát hiện ra ngón tay cái. Thậm chí, ngay cả bưu phẩm cũng không phải là do chính chị ta đi lấy, như vậy mới có thể gột rửa hoàn toàn sự hiềm nghi của chị ta. Thử ngẫm một chút, nếu như không có những người làm chứng này, chỉ một mình nói là nhận được gói bưu phẩm, hơn nữa hộp bưu phẩm này, công ty chuyển phát nhanh còn không điều tra ra được, phía cảnh sát sẽ nảy sinh sự nghi ngờ nhỉ? Đối với kết quả trận đấu bóng đá, cô giáo Trang cũng không cần phải để tâm, bởi vì mục đích chị ta dàn dựng lên vụ án bắt cóc là để đưa ngón tay của Lý Tuấn Tùng đến, cuộc biểu diễn về sau chỉ là làm cho trọn vẹn vở kịch này mà thôi. Nếu như ở khán đài K không xuất hiện cục diện hỗn loạn, vậy thì sẽ không để cho kẻ bắt cóc lấy đi kim cương. Kịch bản tiếp theo có thể giải thích là vì kẻ bắt cóc đã nhận ra được cái bẫy của cảnh sát nên đã giết chết con tin để hả giận. Nói tóm lại, bất luận kết quả như thế nào cũng đều không ảnh hưởng tới kế hoạch về sau,” La Phi nói liền mạch, khi nhắc đến cách xưng hô “cô giáo Trang”, trong giọng nói vẫn giữ sự tôn kính cần thiết. Trang Tiểu Khê không hề cắt lời đối phương, cũng không hề có bất cứ lời biện bác nào cả, bà chỉ ngồi yên vững vàng, thần sắc vẫn bình tĩnh như tính cách vốn có của mình.

Doãn Kiếm bị kẹp giữa hai người, như thế là một chiếc thuyền con trôi

lênh đên trên mặt nước tĩnh lặng. Cậu cảm nhận được sự va đập mạnh mẽ của hai dòng chảy ngầm dưới mặt nước, hơn nữa chính cậu lại không thể nào nắm vững được hướng đi của chiếc thuyền con. Cậu chỉ có thể cố gắng hết sức để tiếp nhận những thông tin mà La Phi truyền tới, sử dụng hết toàn bộ trí não để tiêu hóa được những thông tin đó, để có thể theo kịp bước suy diễn của đối phương.

Sau khi La Phi nói xong đoạn thoại này, tư duy của Doãn Kiếm cũng có sự tiến bộ vượt bậc, bèn hỏi: “Vậy Kha Thủ Cần thì sao? Ông ta có liên quan gì tới sự việc này không?”

Nhắc đến Kha Thủ Cần, chính là bởi vì Doãn Kiếm cảm thấy Trang Tiểu Khê không hoàn thành kế hoạch này một mình, ít ra chị ta cũng cần một trợ thủ giúp mình gửi tin nhắn. Bởi vì bất luận ở trong phòng họp của viện Y học hay là ở sân vận động Kim Sơn, Trang Tiểu Khê đều nhận được tin nhắn của “kẻ bắt cóc”. Nếu như không có người giúp đỡ, thì việc này cần phải hoàn thành như thế nào? Và người có khả năng nhất trở thành trợ thủ của Trang Tiểu Khê chính là Kha Thủ Cần. Trước tiên, mối quan hệ của Kha Thủ Cần và Trang Tiểu Khê là không đơn thuần. Ngoài ra, lúc ở sân vận động Kim Sơn, phía cảnh sát đã định vị được chiếc điện thoại gửi tin nhắn chính là ở trong sân vận động, việc này vừa vặn phù hợp với quỹ đạo hoạt động của Kha Thủ Cần.

Nhưng La Phi lại phủ nhận sự suy đoán của người trợ lý: “Kha Thủ Cần có lẽ là không liên quan gì tới sự việc này. Hơn nữa, tôi tin rằng cô giáo Trang không hề tìm kiếm bất cứ trợ thủ nào, bởi vì chị ta là một người có ham muốn kiểm soát vô cùng mạnh mẽ. Để dàn dựng một kế hoạch tinh tế cẩn mật như thế này, trong con mắt của chị ta, bất cứ một người trợ thủ nào cũng không đáng tin cậy.”

Thật không ngờ Trang Tiểu Khê lại nói xen vào: “Đội trưởng La, anh sai rồi. Tôi có trợ thủ.” Đây là lần đầu tiên bà ta chủ động phát biểu suy nghĩ của

mình.

La Phi kinh ngạc “ồ” một tiếng.

“Trợ thủ của tôi chính là anh.”

Nét mặt của La Phi từ sự kinh ngạc chuyển sang bình tĩnh, anh cười khở
nảo, gật đầu: “Đúng vậy, tôi chính là trợ thủ của chị. Nhưng lúc trước tôi
hoàn toàn không biết sự việc, gọi là “quân cờ” có vẻ chuẩn xác hơn một chút
nhỉ?”

Trang Tiểu Khê lắc đầu nói: “Làm gì có quân cờ nào lại nhảy ra khỏi bàn
cờ được chứ?”

Hai người đối thoại, như thể đang đổ câu đổ. Chỉ có Doãn Kiếm ngồi bên
cạnh mà không hiểu gì cả. La Phi thấy bộ dạng ngỡ ngàng của cậu trợ lý, bèn
nói:

“Trợ thủ mà chúng tôi nói đến không cùng một ý nghĩa với trợ thủ mà cậu
nói đến. Cậu đang nghĩ đến là ai ở hiện trường đã giúp cô giáo Trang gửi tin
nhắn, có phải vậy không?”

Doãn Kiếm gật đầu.

La Phi nói: “không có ai giúp chị ta cả. Tất cả những tin nhắn đều là do
chị ta tự gửi đi.”

“A, tự gửi cho mình sao? Trong lúc ở viện Y học có thể là lén thao tác,
nhưng lúc ở sân vận động Kim Sơn, từng nhất cử nhất động của Trang Tiểu
Khê đều nằm trong sự kiểm soát của máy quay camera, chị ta sao có thể tự
gửi cho mình được?” Đầu óc Doãn Kiếm chuyển động một lúc, như thể đã
nghịệm ra được điều gì đó, “Lẽ nào là dùng phần mềm cài đặt chức năng tự
động gửi tin nhắn?”

“Có lẽ là như vậy. Trước tiên cần soạn sẵn nội dung tin nhắn cần gửi, dùng phần mềm đặt sẵn thời gian gửi đi. Sau đó, chỉ cần giấu di động vào trong túi là có thể tự gửi tin nhắn cho mình được rồi.” La Phi nhìn Trang Tiểu Khê, sau khi nói xong, lại hỏi đối phương: “Có phải vậy không?”

Trang Tiểu Khê ngồi yên, không trả lời. Nhưng nhìn thái độ lúc trước của bà ta, thì không trả lời hình như chính là đại diện cho sự mặc nhận.

Nhưng Doãn Kiếm vẫn có vẻ hơi nghi ngại: “Không phải chứ. Nếu mấy tin nhắn lúc trước có thể thiết kế sẵn thời gian tự động gửi đi nhưng tin nhắn cuối cùng không thể nào làm được mà. Bởi vì tin nhắn đó cần phải được gửi đi trong lúc hiện trường các fan hâm mộ bóng đá xảy ra cục diện hỗn loạn. Thế nhưng thời điểm này thì ngay từ đầu không thể nào phán đoán được.”

Doãn Kiếm muốn nhắc đến tin nhắn mà kẻ bắt cóc ra lệnh cho Trang Tiểu Khê rời khỏi khán đài, cụ thể là: “Đặt cốc Coca xuống, rồi rời khỏi đó.” Thế nhưng cùng lúc Trang Tiểu Khê rời khỏi đó, fan bóng đá của đội khách giống như ong vỡ tổ tràn xuống phía bên dưới, điều này đã gây nên hiệu quả mất đi sự khống chế trong toàn cục, mất luôn cả số kim cương. Nếu như Trang Tiểu Khê ngay từ đầu đã cài đặt sẵn tự động gửi tin nhắn, vậy thì sao chị ta lại có thể thiết kế chuẩn xác về mặt thời gian đến thế được chứ?

La Phi nhìn Doãn Kiếm, đôi lông mày khẽ rướn lên: “Cậu quên một chi tiết khá thú vị rồi à? Khi ở sân vận động, mấy tin nhắn lúc đầu Trang Tiểu Khê đều kịp thời chuyển tiếp cho tôi, chỉ duy nhất tin nhắn cuối cùng này lại không chuyển.”

“Đúng vậy!” Doãn Kiếm nhớ ra, để kịp thời nắm vững động tĩnh của “kẻ bắt cóc”, La Phi đã yêu cầu Trang Tiểu Khê sau khi nhận được tin nhắn của đối phương thì lập tức chuyển tiếp cho cảnh sát. Mấy tin nhắn lúc trước Trang Tiểu Khê đều làm đúng như đã được dặn trước, nhưng tin nhắn cuối cùng thì lại không chuyển tiếp. Lúc đó bà ta đã đưa ra lời giải thích: “Tin

nhân này không cần thiết phải chuyển tiếp nữa. Các vị chắc đều có thể đoán được nội dung.” Lý do này cũng khá hợp lý, cho nên phía cảnh sát không truy cứu thêm. Bây giờ xem ra thật không ngờ sự việc này lại có ẩn tình trong đó!

Doãn Kiếm tỉ mỉ hồi tưởng lại hình ảnh ở trong đoạn video, đột nhiên như bừng tỉnh: “Tôi nhớ ra rồi! Cô giáo Trang trước khi nhận được tin nhắn cuối cùng đã từng có một hành động đặt chiếc di động trở lại vào trong túi. Vốn dĩ chị ta là tay phải cầm di động, tay trái cầm cốc Coca, sau đó chị ta đặt di động vào trong túi rồi dùng tay phải lấy ra một túi vải màu đỏ đựng kim cương, tiếp tục đặt túi vải vào trong cốc Coca, rồi lại thò tay phải vào trong túi để lấy ra chiếc di động. Chắc là trong quá trình này, chiếc di động đã bị tráo đổi rồi nhỉ? Chiếc di động lấy ra sau đó, thực ra chính là chiếc di động dùng để gửi tin nhắn, bởi vì hình dáng của hai chiếc di động giống hệt nhau, cho nên ở trong đoạn video chúng tôi không thể nào phân biệt được. Chị ta cầm chiếc điện thoại di động ở trong tay để chờ đợi cơ hội. Khi các fan hâm mộ bóng đá ở khán đài bắt đầu xao động, chị ta bèn sử dụng chiếc di động này để gửi tin nhắn cuối cùng, thế nhưng động tác này dưới tầm nhìn của chúng ta thì giống như đang nhận tin nhắn. Còn lúc này đây, di động của chị ta thì đã đặt trở lại vào trong túi rồi cho nên tin nhắn này không thể nào chuyển đến cho cảnh sát được nữa.”

“Đúng vậy.” La Phi nhìn cậu trợ lý với ánh mắt khen ngợi, lại nói: “Lúc đó chị ta đã dùng một cách thức giống như làm ảo thuật để đặt trở về trong túi, thứ được đặt trở lại vào trong túi, thực ra không chỉ có di động của chị ta, còn có cả một thứ quan trọng hơn nữa.”

Doãn Kiếm hiểu được ý tứ của La Phi, buột miệng nói: “Kim cương.”

“Giả sử chị ta làm một động tác đặt kim cương, tay trái sẽ nghiêng miệng cốc Coca vào lòng mình, như vậy thì khi tay phải của chị ta ghé gần lại miệng cốc, túi vải đó vừa vặn bị chính thân cốc Coca che khuất. Nhờ vào sự che chắn này, chị ta giấu túi vải ở trong lòng bàn tay, sau đó lại thò tay phải vào

trong túi, đặt kim cương trở lại rồi lấy ra chiếc di động thứ hai,” La Phi vừa nói vừa dùng hai bàn tay để mô phỏng, rồi lại nói: “Cậu có nhớ chiếc túi nhỏ đựng kim cương có màu gì không? Màu đỏ hoàn toàn đồng nhất với màu của cốc Coca, điều này cũng là để chuẩn bị sẵn cho hành động của mình.”

“Đúng vậy, màu của chiếc túi vải đặc biệt đã chọn cùng màu với cốc Coca, như vậy thì trong đoạn video rất khó có thể phân biệt được, ngộ nhờ khi thực hiện không hoàn toàn che lấp được, hành động này cũng có thể giảm bớt rất nhiều sự rủi ro có thể bị lật tẩy.”

Sự việc dường như càng phân tích càng trở nên rõ ràng, những chi tiết có vẻ như vô cùng nhỏ bé, sau khi trải qua sự dẫn dắt gợi ý của La Phi, thật không ngờ lần lượt trở thành chứng cứ để lật tẩy được chân tướng sự việc. Nhưng Doãn Kiếm vẫn không dám tin rằng Trang Tiểu Khê thực sự là hung thủ của vụ án. Cậu nhìn người phụ nữ ngồi đối diện ở bàn làm việc, trong đầu cậu lại hiện lên một hình ảnh.

Chính là hai tháng trước, vào buổi sáng ngày 31 tháng 10, lúc đó Trang Tiểu Khê cũng ngồi ở vị trí này, trong tay bà ta cầm ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng. Khi đã đến thời gian hẹn định của “kẻ bắt cóc”, Trang Tiểu Khê ỏ dột nói một câu: “Anh ấy chết rồi”, nét mặt của bà ta đau buồn đến thế, thực sự cũng khiến cho những người khác đau lòng.

Doãn Kiếm không kìm được, muốn nhắc nhở La Phi. Thế nên cậu huých chính tay vào đối phương, hạ giọng nói: “Anh vẫn còn nhớ biểu hiện của Trang Tiểu Khê ngày hôm đó chứ? Không giống như giả vờ đâu!”

“Đương nhiên không phải giả vờ.” La Phi dùng giọng nói như bình thường, “Biểu hiện đó chẳng phải vừa vặn có thể chứng minh sự suy đoán của chúng ta sao?”

Doãn Kiếm “a” một tiếng, cậu gãi đầu, hình như không thể nào lý giải

được câu nói này của La Phi: “10 giờ 20 phút sáng hôm đó chính là thời hạn cuối cùng để có thể làm cuộc phẫu thuật cho ngón tay bị đứt. Sau khi vượt quá thời gian này, có thể nhận định rằng ngón tay này đã không còn có thể cấy ghép. Thế nhưng lúc đó việc sinh tử của Lý Tuấn Tùng vẫn chưa được xác nhận, nhưng cô giáo Trang lại thể hiện sự đau đớn như vậy, việc này cũng có chút kỳ lạ nhỉ? Theo như tình cảm của những người bình thường, sao lại có thể dễ dàng từ bỏ hy vọng về sự sống của chồng mình như vậy chứ?”

La Phi dùng phương thức tự hỏi tự trả lời, nói: “Thực ra truy cứu nguyên nhân, kỳ thực cô giáo Trang đã biết trước Lý Tuấn Tùng đã chết rồi, cho nên thứ chị ta đang cầm trong tay không phải là một ngón tay đã bị đứt mà là sợi sinh mạng cuối cùng của chồng mình còn lưu lại trên thế giới này!”

Doãn Kiếm ngẩn người giây lát, cậu lại một lần nữa hồi tưởng lại khung cảnh lúc đó, dần dần lĩnh hội được thứ tình cảm mà La Phi vừa miêu tả. Nhưng nếu như vậy thì lại nảy sinh ra một kết luận phi lý lớn hơn.

“Cô giáo Trang đã nhớ thương Lý Tuấn Tùng như vậy, sao chị ta lại có thể là hung thủ giết hại chồng mình được chứ?” Doãn Kiếm vừa nói vừa nhìn Trang Tiểu Khê với ánh mắt đồng tình, như thể muốn biện hộ cho đối phương.

“Đương nhiên không thể nào.”

La Phi nhún vai, hỏi ngược lại: “Tôi nói cô giáo Trang là hung thủ lúc nào chứ?”

“A”, thì ra La Phi không hề cho rằng Trang Tiểu Khê là hung thủ ư? Doãn

Kiếm thở phào, nhưng nỗi băn khoăn trong lòng cậu lại không hề giảm bớt chút nào. Nếu cô giáo Trang không phải là hung thủ thì tại sao bà ta lại phải làm như vậy để khiến cho cảnh sát bị nhầm lẫn chứ?

“Đương nhiên là để che giấu cho hung thủ thực sự, để đối phương có thể thoát được khỏi sự trừng phạt của pháp luật.”

“Vậy hung thủ thực sự là ai?” Doãn Kiếm tiếp tục hỏi, cậu đã không còn đủ kiên nhẫn để tự mình suy ngẫm nữa, cậu chỉ muốn nhanh chóng biết được mọi đáp án.

Nhưng La Phi lại không trả lời thẳng luôn, anh tiếp tục dẫn dắt đối phương: “Cô giáo Trang đã tốn bao nhiêu công sức như vậy, vậy thì sự che giấu của chị ta chắc chắn là vô cùng cần thiết. Cậu thử nghĩ xem, sự che giấu này có ảnh hưởng lớn nhất đến ai, hay nói một cách khác, ai vốn dĩ có mối hiềm nghi giết người lớn nhất, nhưng khi thời gian tử vong của Lý Tuấn Tùng bị đảo lộn, mối hiềm nghi của người này không còn tồn tại nữa?”

Doãn Kiếm tự nhiên nhớ đến một người, bèn hỏi thăm dò: “Lẽ nào là... Hứa Minh Phổ?”

Hứa Minh Phổ nhận định Lý Tuấn Tùng do vô trách nhiệm đã gây nên sự chẩn đoán sai lầm nghiêm trọng, sự chẩn đoán sai lầm này đã gây nguy cơ cho mạng sống của ông ta, cho nên ông ta vô cùng hận Lý Tuấn Tùng. Mà chính vào ngày Lý Tuấn Tùng mất tích, Hứa Minh Phổ đã từng hai lần đến bệnh viện gây chuyện, hơn nữa còn nói rõ muốn tìm Lý Tuấn Tùng hỏi cho rõ ngọn ngành.

Theo như hướng tư duy thông thường, mối hiềm nghi gây án của người này là rất lớn. Nhưng Hứa Minh Phổ vào tối muộn ngày 23 tháng 10 liền nhập viện, sau đó thì chưa từng rời khỏi phòng bệnh, cảnh sát cho rằng ông ta không có thời gian gây án, do đó đã loại trừ ông ta ra khỏi danh sách tình nghi. Nếu như nói Trang Tiểu Khê nguy tạo nên thời gian tử vong của Lý Tuấn Tùng để che mắt cảnh sát, hành động đó của bà ta chẳng phải cũng chỉ là để nhằm vào Hứa Minh Phổ sao? Hơn nữa La Phi vừa rồi còn đặc biệt đi đến phòng giám hộ bệnh nặng, nhìn thấy Hứa Minh Phổ, qua đó cũng đem lại

cho Doãn Kiếm một chút ám thị.

“Đúng vậy, chính là Hứa Minh Phổ.” La Phi khẳng định sự suy đoán của người trợ lý, “Trên thực tế, chỉ cần chúng ta thoát ra khỏi cái bẫy của thời gian tử vong, thì đáp án này sẽ có ngay thôi. Ngày 23 tháng 10, Hứa Minh Phổ đến bệnh viện gây chuyện, buổi tối hôm đó Lý Tuấn Tùng lại mất tích, việc này cũng quá là trùng hợp thì phải? Tôi lại nhấn mạnh một lần nữa, đối với vai trò của một người cảnh sát hình sự, chúng ta không nên tin vào bất cứ sự trùng hợp ngẫu nhiên nào cả.”

“Vậy thì Hứa Minh Phổ chính là đã giết hại Lý Tuấn Tùng vào khoảng thời gian giữa hai lần đến bệnh viện sao?” Doãn Kiếm sắp xếp lại men theo hướng tư duy của La Phi, “Ừm... hôm đó Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà vào lúc 19 giờ 37 phút, khoảng 20 giờ 5 phút đến khu phong cảnh Sở Cường. Có thể lần đầu tiên Hứa Minh Phổ rời khỏi bệnh viện là vào khoảng 18 giờ, lần thứ hai quay lại bệnh viện thì đã là khoảng 22 giờ, như vậy thì hoàn toàn trùng khớp với thời gian gây án. Nhưng Hứa Minh Phổ làm thế nào để tìm được Lý Tuấn Tùng ở Sở Cường chứ? Trong máy quay camera ở đoạn đường không hề nhìn thấy người nào đang bám theo sau chiếc xe của Lý Tuấn Tùng và trong điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng cũng không hề có cuộc đàm thoại nào của Hứa Minh Phổ.”

“Về chiếc xe đó, có một số việc cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?” La Phi hỏi ngược lại người trợ lý của mình, “Trước tiên Lý Tuấn Tùng vì sao lại phải đến Sở Cường? Hôm đó Diêu Phàm đã từ chối cuộc hẹn của anh ta, hơn nữa trong di động của anh ta cũng không có danh sách cuộc đàm thoại với người phụ nữ khác. Tối muộn như thế anh ta đến nơi đó để làm gì chứ? Tiếp đến, tại sao Lý Tuấn Tùng lại mất tích ở Sở Cường chứ? Bất luận là bị bắt cóc hay là gặp nạn, ở xung quanh hiện trường và trong máy camera trên đường đi đều không nhận ra được bất cứ manh mối nào cả, việc này cũng quá là kỳ lạ nhỉ? Điểm thứ ba, tại sao chìa khóa xe ô tô lại để ở trên xe? Theo như

thói quen thông thường, sau khi tắt máy, động tác tiếp theo sẽ là rút chìa khóa ra chứ nhỉ? Cho dù là chỉ xuống xe trong một khoảng thời gian ngắn, không có lý gì lại để chìa khóa ở ổ khóa. Trừ phi đây là thói quen nghề nghiệp của một vài ngành nghề đặc biệt nào đó.

Nghe đến đây, Doãn Kiếm đột nhiên hiểu ra điều gì, buột miệng nói: “Tài xế xe buýt! Ngành nghề lúc trước của Hứa Minh Phổ chính là tài xế xe buýt, chỉ có tài xế xe buýt trong lúc giao ban mới tạo nên thói quen tắt máy nhưng không rút chìa khóa.”

La Phi gật đầu: “Cho nên người lái xe đến Sở Cường không phải là Lý Tuấn Tùng mà là Hứa Minh Phổ. Như vậy thì có khả năng giải thích được tất cả những nghi vấn liên quan đến chiếc xe đó rồi. Trước tiên, tại sao lại phải đến Sở Cường? Tại vì muốn ngụy tạo nên hiện tượng là Lý Tuấn Tùng sau khi lái xe ra ngoài liền bị mất tích. Lúc đó là buổi tối muộn, chỉ cần trong xe không bật đèn, máy camera trên đường không thể nào phân biệt được khuôn mặt của người lái xe. Nhưng nếu như bị quay đến hình ảnh người lái xe xuống xe rời khỏi đó thì rất dễ dàng phát hiện ra người đó không phải là Lý Tuấn Tùng, cho nên Hứa Minh Phổ bắt buộc phải xuống xe rời khỏi ở một chỗ vắng vẻ và quanh đó không có máy quay camera giám sát. Muốn đặc biệt tìm kiếm một chỗ như vậy nhưng lại lo lắng sẽ gây nên sự nghi ngờ của cảnh sát, cho nên đã chọn lựa Sở Cường. Bởi vì Sở Cường chính là nơi mà Lý Tuấn Tùng thường xuyên hẹn hò với phụ nữ. Như vậy thì sẽ có khả năng gây nhầm lẫn tầm nhìn của cảnh sát, che giấu được mục đích thực sự của việc né tránh máy quay camera giám sát. Việc Lý Tuấn Tùng biến mất như thế nào cũng không cần phải giải thích nữa. Bởi vì anh ta vốn không hề đi đến Sở Cường. Hứa Minh Phổ sau khi xuống xe, trực tiếp đi bộ ra khỏi khu phong cảnh, và đối với một người bộ hành, muốn né tránh tất cả những máy quay camera là một việc vô cùng dễ dàng, và việc vặn chìa khóa xe cắm ở ổ khóa, thứ nhất là phù hợp với thói quen nghề nghiệp của Hứa Minh Phổ, thứ hai là cũng nói rõ tâm lý của người lái xe không muốn sử dụng chiếc xe này

nữa.”

Doãn Kiếm vừa nghe vừa gật gù: “Nếu như tối hôm đó người lái xe là Hứa Minh Phổ, vậy thì rất nhiều điều nghi vấn ở những chi tiết nhỏ đúng là đều có thể được hóa giải hết.” Cậu lại hỏi thêm: “Lúc đó Lý Tuấn Tùng đã gặp nạn rồi sao? Vậy thì vụ án mạng có lẽ đã xảy ra ở trong nhà Lý Tuấn Tùng nhỉ?”

“Đúng vậy.” La Phi nói về gợi ý: “Cậu hãy nghĩ kỹ xem, dấu chân ở trên cánh cửa đó, còn cả chi tiết cãi cọ ngày hôm đó, thực ra sự việc này cũng rất rõ ràng.”

“Dấu chân?” Doãn Kiếm như thể ngộ ra điều gì đó, nói: “Dấu chân đó là của Hứa Minh Phổ để lại sao? Có lẽ là người trong phòng ra mở cửa, phát hiện ra người mới đến là vị khách không được chào đón, muốn đóng cánh cửa lại, liền bị người đứng bên ngoài đập mạnh cửa để bước vào.”

“Dấu chân đó đã được lưu vào hồ sơ lưu trữ rồi, lát nữa làm đối chiếu kỹ thuật là có được đáp án thôi, tôi tin việc này không sai được, ai lại rồi hơi đi đập vào cửa nhà người khác chứ? Khả năng mà cậu nói đến là lớn nhất.”

“Vậy thì cuộc cãi cọ đó là chuyện gì chứ?” Doãn Kiếm cố gắng nhớ lại một lúc. Theo như lời làm chứng của bà lão nhà hàng xóm, tối hôm đó hai vợ chồng hàng xóm của bà đã xảy ra cuộc cãi cọ nghiêm trọng, điều này cũng hoàn toàn nhất quán với lời miêu tả của Trang Tiểu Khê. Chính bà lão cũng nhắc đến mấy chi tiết, trước tiên là người đàn ông hét lên: “Có đưa tiền hay không?” sau đó nghe tiếng lạo xạo như thể là đập đồ gì đó, tiếp đó người đàn ông lại hét lên: “Làm gì thế? Làm gì thế?”, nghe nói mấy câu này kêu thét rất thê lương, để lại ấn tượng rất sâu sắc đối với bà lão đó. Cuối cùng nghe thấy người phụ nữ nói gì đó, đại loại là: “Sự việc này phải tìm con trai ông”. Lẽ nào cuộc tranh cãi của hai bên không phải là Lý Tuấn Tùng và cô giáo Trang mà là Lý Tuấn Tùng với Hứa Minh Phổ? Doãn Kiếm đưa ra lời suy đoán của

mình.

La Phi gật đầu nói: “Trước mặt cô giáo Trang, Lý Tuấn Tùng trước nay vẫn cun cút nghe lời, sao có thể bởi vì việc đòi tiền mà cãi cọ với đối phương được chứ? Hơn nữa, mục đích của Lý Tuấn Tùng đòi tiền là để hẹn hò với Diêu Phàm. Đây vốn dĩ là một việc hồ thẹn, thái độ của anh ta không thể nào cứng rắn như thế được. Cô giáo Trang nói hai người đã cãi cọ chỉ là để che giấu chân tướng của sự việc, cũng chính là hành vi bạo lực của Hứa Minh Phổ. Bà lão hàng xóm nói bà có nghe thấy giọng đàn ông hét: “Có đưa tiền không?”, người nói câu này thực ra không phải là Lý Tuấn Tùng mà là của Hứa Minh Phổ, ông ta đang đòi Lý Tuấn Tùng tiền bồi thường, Lý Tuấn Tùng rõ ràng là không chấp nhận những yêu cầu của đối phương, cho nên sau đó đã nghe thấy những âm thanh hỗn loạn, giống như là tiếng lạo xạo đập vỡ đồ, việc này chính là Hứa Minh Phổ lúc đó đang hành hung, lúc đó Lý Tuấn Tùng hét lên: “Làm gì thế? Làm gì thế?”, sự phẫn nộ và sợ hãi khiến cho giọng nói của anh ta đã bị thay đổi nhiều, bà lão hàng xóm chỉ cảm thấy rất là thê lương, nhưng lại không nghĩ ra được giọng nói này không phải là giọng nói của cùng một người lúc trước. Và người nói câu: “Sự việc này phải tìm con trai ông, đúng là của cô giáo Trang. Câu này là chị ta nói với Hứa Minh Phổ, ý là việc chẩn đoán nhầm phải tìm con trai của ông ta.”

Doãn Kiếm lại hỏi: “Nhưng tại sao Hứa Minh Phổ lại tìm đến được chỗ ở của Lý Tuấn Tùng chứ?”

“Có lẽ là Tiêu Gia Lâm đã nói cho ông ta biết. Với phong cách của Tiêu Gia Lâm chắc chắn là đã đẩy toàn bộ trách nhiệm lên Lý Tuấn Tùng, thậm chí còn nói cả địa chỉ nhà Lý Tuấn Tùng. Sau đó Hứa Cường đến, vì để vỗ về yên chuyện, chắc là anh ta cũng sẽ nói sự việc này không liên quan gì đến bệnh viện, nếu có trách thì chỉ trách Lý Tuấn Tùng thôi. Sau khi rời khỏi bệnh viện, Hứa Minh Phổ muốn tìm đến Lý Tuấn Tùng để tính sổ, Hứa Cường chắc chắn là đã tìm đủ mọi lý do để ngăn cản. Thế là Hứa Minh Phổ

đã giấu con trai để một mình đi đến đó. Trong nhà của Lý Tuấn Tùng, Hứa Minh Phổ đòi bồi thường không được, đã giết chết đối phương. Tiếp đó, cô giáo Trang liền triển khai bố trí một cục diện trên diện rộng, dưới sự sắp xếp của cô giáo Trang, trước tiên Hứa Minh Phổ lái xe của Lý Tuấn Tùng đi đến Sở Cảnh sát, rồi lại quay trở lại bệnh viện và tiếp tục gây chuyện. Ở trong đây còn có một chi tiết đáng để chúng ta suy ngẫm: Lúc ở bệnh viện, Lý Minh Phổ đã ép Tiêu Gia Lâm gọi điện thoại cho Lý Tuấn Tùng, cuộc điện thoại này diễn ra vào lúc 22 giờ 47 phút tối ngày hôm đó. Lúc đó, cả hai chiếc điện thoại của Lý Tuấn Tùng đều nằm trong tay cô giáo Trang nhỉ? Cô giáo Trang sau khi nhìn thấy cuộc điện thoại này đã biết được Hứa Minh Phổ đã đến bệnh viện, thế nên vào lúc 23 giờ 2 phút, chị ta đã dùng một chiếc điện thoại khác để gọi điện thoại cho Diêu Phàm. Chính là cuộc điện thoại này đã giúp cho Hứa Minh Phổ có được chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ nhất.”

La Phi nói liền mạch, phân tích tỉ mỉ, lật mở từng chút một toàn bộ chân tướng vụ án mạng. Tất cả mọi điểm nghi vấn ban đầu khiến ai nấy vô cùng băn khoăn nghi hoặc đều có được lời giải đáp hợp lý. Đúng như câu nói ban đầu của anh: “Mặc dù vẫn chưa có những chứng cứ xác thực nhưng chỉ cần làm rõ toàn bộ những sự việc xảy ra sau đó, đây chính là lời giải thích hợp lý duy nhất.”

Doãn Kiếm hoàn toàn tán đồng lời giải thích này, bây giờ cậu chỉ còn câu hỏi cuối cùng: “Cô giáo Trang tại sao lại phải giúp Hứa Minh Phổ chứ? Lẽ nào chị ta cũng tin rằng sự chẩn đoán sai lầm của Lý Tuấn Tùng đã làm ảnh hưởng đến bệnh tình của đối phương? Cho nên chị ta cho rằng Lý Tuấn Tùng có tội, cần phải thông qua phương thức này để chuộc tội cho chồng mình sao?”

“Không thể như vậy được...”, La Phi lắc đầu, “Cậu thực sự cho rằng cô giáo Trang đang giúp Hứa Minh Phổ sao?”

“Lẽ nào không phải sao? Chị ta không chỉ giúp đối phương che giấu hành

vi phạm tội, sau đó lại còn liên hệ để hỗ trợ điều trị miễn phí, hơn nữa, thái độ của Hứa Minh Phổ cũng rất cung kính, coi chị ta như là ân nhân vậy?”

“Hứa Minh Phổ đương nhiên coi cô giáo Trang là ân nhân rồi, bởi vì ông ta không biết được mục đích thực sự của đối phương. Cậu vẫn còn nhớ cụ thể điều khoản của bản hợp đồng hỗ trợ đó chứ? Chính là mấy điều khoản mà cô giáo Trang đã nhấn mạnh với bố con Hứa Minh Phổ.”

Doãn Kiếm chìm vào trong suy ngẫm. Lúc đó Trang Tiểu Khê cầm bản hợp đồng trong tay, đặc biệt nhấn mạnh ba điều trong nội dung với bố con nhà họ Hứa: “Thứ nhất: Ung thư thận giai đoạn cuối là một căn bệnh nặng nghiêm trọng, bất cứ cách thức chữa trị nào đều không thể bảo đảm sẽ khỏi bệnh hoàn toàn, chỉ có thể nói là gắng hết sức để kéo dài tuổi thọ của bệnh nhân; Thứ hai: Sự hỗ trợ lần này mang tính chất thí nghiệm, phía hỗ trợ cần thu lại một số căn cứ số liệu trong quá trình chữa trị cho nên các vị một khi đã ký rồi thì không thể nào đơn phương chấm dứt sự hợp tác này. Nếu không sẽ phải hoàn trả lại toàn bộ số tiền chữa trị đã bỏ ra; Thứ ba: Về việc chi trả liên quan đến cuộc chữa trị này, bao gồm phí thuốc men, phí nhập viện, phí chữa trị, phí y tá, tất cả mức phí này đều được miễn phí hoàn toàn, không cần các vị bỏ ra một đồng nào. Nhưng tất cả các chi phí khác, ví dụ như thuê người chăm sóc, mua thuốc bổ hay là những thứ thuốc không liên quan đến lần chữa trị này, những thứ tiền này đều do các vị bỏ ra.” Sau khi hai bố con họ Hứa đồng ý, Trang Tiểu Khê mới bảo hai người ký tên vào bản hợp đồng.

Doãn Kiếm lại nhớ đến hình ảnh của Hứa Minh Phổ lúc vừa mới nhìn thấy ở trong phòng bệnh mắc trọng bệnh. Cậu dần dần hiểu ra điều gì đó. Và khi chân tướng cuối cùng hiện ra trước mắt, da đầu Doãn Kiếm như tê dại, cậu nhìn người phụ nữ trước mắt đây, không ngờ lại nảy sinh ra thứ cảm giác sợ hãi.

“Một người phụ nữ đáng sợ biết nhường nào! Mạnh mẽ như thế, cẩn mật như thế, quyết liệt như thế!”

“Đáp án đã có ở chính trong mảnh giấy đó rồi, chỉ có điều chúng ta đều bị ảnh hưởng bởi tư duy theo thói quen.” La Phi chú ý thấy sự thay đổi trong nét mặt của Doãn Kiếm, anh nói về cảm thán: “Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt. Câu nói này đã tuyên bố động cơ hành động của người bố trí nên cục diện này. Có tội, là tội gì? Trừng phạt, là trừng phạt ai? Bởi vì mảnh giấy này xuất hiện cùng với đầu của Lý Tuấn Tùng, chúng ta tất nhiên đều cho rằng Lý Tuấn Tùng là người có tội đương nhiên bị trừng phạt. Cho nên cái gọi là “có tội” chắc chắn là có liên quan đến sự việc nào đó mà Lý Tuấn Tùng đã mắc lỗi nhỉ? Đặc biệt là sau khi vụ án ghép thận phi pháp bị bại lộ ra, sự suy đoán này hình như càng được chứng thực hơn. Nhưng nghĩ kỹ một chút, ở đây vẫn tồn tại lỗ hổng thiếu logic. Nếu như chỉ sự việc ghép thận phi pháp, từ Lý Tuấn Tùng đến Đường Triệu Dương, tất cả những người có tội đều đã phải chịu sự trừng phạt. Nhưng Vương Hiến trong quá trình này cũng suýt chút nữa là bị Đường Triệu Dương giết người diệt khẩu. Ngộ nhỡ Vương Hiến thực sự bị diệt khẩu, vậy thì chính người dàn dựng nên kịch bản này chẳng phải cũng trở thành người có tội sao? Hơn nữa, trong sự kiện thay thận này, sự ác ý của Lý Tuấn Tùng là nhỏ nhất, tại sao lại phải chịu đựng sự trừng phạt tàn khốc nhất chính là cái chết chứ? Sự việc này nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy có vấn đề. Bây giờ cuối cùng đã hiểu ra rồi, thì ra cái gọi là “có tội” chính là ám chỉ tội lỗi mưu sát Lý Tuấn Tùng, hơn nữa, đối tượng cần trừng phạt chính là những người đã làm tổn thương Lý Tuấn Tùng. Cho nên, trong vụ án này, sự sống chết của Vương Hiến không hề quan trọng, sự sống chết của Lý Tuấn Tùng mới là trọng tâm vấn đề. Điều cốt lõi chính là tình yêu thương của một người phụ nữ mạnh mẽ đối với người chồng nhu nhược của mình, giống như là đứa con không có chí khí của mình vậy, cho dù có rất nhiều điều không phải, cũng quyết không để cho người khác làm tổn thương nó. Thế nên sau khi chồng chị ta tử nạn, cho dù là chỉ còn chút sức tàn lực kiệt, cũng vẫn bắt tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt đích đáng.”

Nghe thấy La Phi nói ra những câu này, Trang Tiểu Khê ngồi ở đối diện khẽ nhếch miệng mỉm cười, lộ ra nụ cười hiếm hoi. Đó chính là nụ cười mỉm thấu hiểu xuất phát từ đáy lòng, như thể một người cô độc tài hoa cuối cùng cũng đã gặp được tri âm trong cuộc đời.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 7.1

Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!

1

Ngày 23 tháng 10.

Khi Trang Tiểu Khê trở về nhà, tâm trạng rất không tốt, mặc dù Lý Tuấn Tùng đã nấu sẵn cơm canh nóng hổi chờ đợi bà, bà vẫn giữ sắc mặt nặng nề. Lý Tuấn Tùng ngồi xuống bên cạnh Trang Tiểu Khê, trông ông có vẻ như đang thấp thỏm không yên, bộ dạng hình như có điều gì muốn nói nhưng lại không dám nói.

Khi sắp ăn xong bữa tối, Trang Tiểu Khê lên tiếng trước: “Chiều hôm nay có một bệnh nhân đến bệnh viện gây chuyện, là nhắm vào anh đấy.”

“Nhắm vào anh?” Lý Tuấn Tùng tỏ ra hơi ngơ ngác, “Đến nửa năm nay anh đã không đi làm rồi.”

“Chính là chuyện của nửa năm trước, nói là anh đã chẩn đoán nhầm, người ta bị ung thư thận thì anh lại chẩn đoán là viêm đường tiết niệu. Bây giờ bệnh nhân đã đến giai đoạn cuối.” Thái độ của Trang Tiểu Khê khi nói rất nghiêm túc.

“Là sự việc đó à?” Lý Tuấn Tùng nhớ ra, vội giải thích: “Đó không phải

là do anh chẩn đoán nhầm, là con trai của người bệnh không muốn tốn tiền để khám nữa, đặc biệt dặn anh nói thành bệnh viêm đường tiết niệu.”

Trang Tiểu Khê khẽ chau mày, nói: “Là chuyện như vậy thật sao?”

“Anh lừa em làm gì chứ? Lúc đó chụp X quang, ở thận có mảng tối rõ ràng như thế, anh có thể không nhận ra được sao?”

Nỗi oan khuất của Lý Tuấn Tùng không nhận lại được sự đồng tình của vợ, Trang Tiểu Khê ca thán: “Con người anh đấy, không có tí nguyên tắc nào cả, người ta bảo anh làm gì thì anh làm thế, lần nào cũng là người cuối cùng giơ đầu chịu báng. Sự việc lần trước vẫn còn chưa rút ra được bài học gì sao?”

Cái gọi là “sự việc lần trước” đúng là chỉ việc thay thận cho Đường Nam. Lúc đó kiểm tra ra Vương Hiến chỉ có một quả thận tốt, Lý Tuấn Tùng vốn không đồng ý phẫu thuật, thế nhưng dưới áp lực của Tiêu Gia Lâm, cuối cùng ông vẫn cứ khuất phục. Để chuộc tội cho mình, sau cuộc phẫu thuật thay thận, Lý Tuấn Tùng tích cực giúp đỡ anh em Vương Lôi. Nhưng do Vương Ngọc chiếm dụng nguồn kinh phí bảo hiểm xã hội quá lớn, Tiêu Gia Lâm không đồng ý nhận Vương Lôi nhập viện chữa trị, cho đến sau khi Vương Ngọc xảy ra sự cố tử vong, cục diện căng thẳng này mới được hóa giải.

Cái chết của Vương Ngọc đúng là hành vi cố tình của Lý Tuấn Tùng, sự việc này mặc dù không bị nói toạc ra, nhưng những người ở trong cuộc, bao gồm cả Tiêu Gia Lâm cũng đều biết rõ.

Trong thực tế, bất luận là suy xét đến gánh nặng tài chính của bệnh viện, hay là suy nghĩ đến việc chữa trị hợp lý của các bệnh nhân khác, việc Vương Ngọc qua đời chính là sự việc chỉ có lợi mà không hề có hại. Huống hồ, Vương Ngọc từ lâu đã trở thành một người sống thực vật, giữa ông ta và cậu con trai Vương Cảnh Thạc cũng chẳng hề có tí tình cảm nào, cho nên cái chết

của ông ta dù đứng ở góc độ nào thì cũng như là một sự giải thoát. Nhưng Kha Thủ Cần cố chấp lại nhất định đưa ra một bản phân tích tử vong rất không có lợi cho bệnh viện, điều này đã tạo cho Vương Cảnh Thạc điều kiện để phát huy. Thế nên Tiêu Gia Lâm bèn lựa chọn Lý Tuấn Tùng là người yếu đuối để giờ đầu chịu báng, hoàn toàn không hề nề mặt việc Lý Tuấn Tùng đã giúp anh ta hoàn thành cuộc phẫu thuật thay thận.

Những sự việc này Lý Tuấn Tùng đều nói cho Trang Tiểu Khê biết, vốn cứ tưởng sẽ nhận được sự an ủi của vợ nhưng Trang Tiểu Khê lại cho rằng trọng điểm của vấn đề chính là do chồng quá nhu nhược yếu đuối, từ trước tới nay ông chưa bao giờ biết từ chối người khác, cho nên hết lần này đến lần khác làm hại mình, và chính sự việc “chẩn đoán nhầm” và sóng gió của việc “chẩn đoán nhầm” vừa mới xảy ra lại một lần nữa chứng minh điều này.

“Mặc kệ là nhận được bài học gì hay không”, Lý Tuấn Tùng làu bàu, “Dù sao tôi cũng không làm bác sĩ nữa rồi, mặc kệ họ thích gây chuyện thế nào thì tùy!”

Trang Tiểu Khê thở dài nãy nẽ, bà đặt bát đĩa xuống: “Không làm bác sĩ, thì anh có thể làm được gì chứ? Anh vẫn chưa tới 50 tuổi đâu, nửa đời sau định ăn bám sao?”

“Anh cũng không thể bị coi là ăn bám chứ?” Lý Tuấn Tùng biện hộ cho mình, nói: “Bao nhiêu năm nay, tất cả tiền lương đều nộp hết cho em, cho nên tài sản ở trong nhà cũng có một phần của anh mà.”

Một câu nói của Trang Tiểu Khê đã dập tắt luôn ý kiến của đối phương: “Bây giờ toàn bộ tài sản ở trong nhà đều là của con trai.”

Nét mặt của Lý Tuấn Tùng tỏ ra hơi ủ dột, sau giây lát trầm mặc, cuối cùng ông cũng lấy hết dũng khí nói ra điều ở trong lòng: “Đưa cho anh chút tiền đi!”

Trang Tiểu Khê lườm đối phương, hỏi: “Anh làm gì?”

“Ừm... máy ảnh hỏng rồi, phải đi sửa.” Lý Tuấn Tùng đã nghĩ sẵn lý do, “Chắc phải hai, ba nghìn tệ.”

“Anh rất coi trọng máy ảnh thì phải?” Trang Tiểu Khê cười khẩy, nói: “Cái việc chụp ảnh có thể chuyển thành cơm ăn được không?”

“Chụp đẹp thì cũng có thể kiếm được tiền mà. Làm phóng viên ảnh hợp đồng cho tòa báo, thu nhập cũng không ít đâu.” Lý Tuấn Tùng cố gắng thuyết phục đối phương, “Công việc này đặc biệt phù hợp với anh, chỉ cần anh chụp ảnh tốt là được, không cần phải giao lưu qua lại với bao nhiêu loại người.”

“Vậy thì anh hãy dùng ảnh của anh để bán lấy tiền đi. Muốn lấy được tiền từ chỗ em là điều không thể.” Giọng Trang Tiểu Khê vô cùng cứng rắn.

Thực ra, Trang Tiểu Khê không hề phản đối chồng mê nhiếp ảnh. Nói tỉ mỉ ra thì lúc đầu Lý Tuấn Tùng thu hút được trái tim của Trang Tiểu Khê, một nguyên nhân quan trọng chính là trên người ông toát ra thứ khí chất nghệ sĩ. Cho nên hôm nay bà tỏ ra quyết liệt như vậy, bởi vì Trang Tiểu Khê biết mục đích chồng đòi tiền không phải là để sửa máy ảnh.

Trong khoảng thời gian gần đây, Lý Tuấn Tùng viện đủ các loại lý do để đòi tiền, do đó đã gây ra sự cảnh giác của Trang Tiểu Khê.

Một tháng trước, nhân lúc Lý Tuấn Tùng ngủ say, Trang Tiểu Khê đã kiểm tra đồ đạc của chồng, kết quả là ở lớp trong cùng của túi đựng máy ảnh là một chiếc di động mới chưa bao giờ nhìn thấy. Trong chiếc di động có một dãy các cuộc điện thoại và mấy tin nhắn. Tất cả các cuộc điện thoại và tin nhắn đều đến từ một người, mặc dù số điện thoại này không ghi rõ danh tính, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra đó là một người phụ nữ.

Bởi vì nội dung của mấy tin nhắn đó chính là việc nam nữ hẹn hò nhau,

hơn nữa, nơi mà họ hẹn chính là trong khu phong cảnh Sở Cường, ở nơi vắng vẻ như vậy, rõ ràng đã ám thị một mối quan hệ ám muội nào đó.

Sau khi một người vợ phát hiện ra những bí mật như vậy, thông thường thì sẽ cầm di động và lên tiếng chất vấn chồng mình. Nhưng Trang Tiểu Khê lại cảm thấy cách làm này thật quá thô kệch, thậm chí là biểu hiện của sự bất lực, hơn nữa, bà cũng chẳng có thời gian rảnh để làm việc này. Bà vốn không cần phải chất vấn đối phương để làm gì cả, bà sẽ dùng cách thức của mình để giải quyết một cách nhanh gọn, dứt khoát.

Trang Tiểu Khê chuyển toàn bộ tài sản của gia đình cho con trai, sau đó đưa ra yêu cầu ly hôn với Lý Tuấn Tùng. Lý Tuấn Tùng đương nhiên không đồng ý, nhưng Trang Tiểu Khê đã quyết định như vậy, trong con mắt bà, người đàn ông mà mình rất mực yêu thương này đã mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, bắt buộc phải dùng phương thức này để cắt đứt tất cả mọi đường lui của đối phương, người đàn ông này mới có khả năng nhận được một cuộc sống mới.

Trong tình hình này, bất luận Lý Tuấn Tùng dùng lý do gì để đòi tiền của Trang Tiểu Khê, bà đều tuyệt đối không đồng ý. Lý Tuấn Tùng cũng nhìn rõ được sự thật này, cho nên sau khi bị đối phương từ chối, ông cũng không tranh luận thêm, chỉ ủ rũ thần người ngồi im.

Một lúc sau, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, có người đến thăm. Lý Tuấn Tùng đứng dậy đi đến bên cửa, ông cũng không hỏi người khách đến là ai đã trực tiếp mở cửa ra. Lúc này cánh cửa bị người ở bên ngoài đập mạnh một cái, bật ngược vào trong, Lý Tuấn Tùng bị bất ngờ không kịp đề phòng, nên loạng quạng.

Người khách thô lỗ chen vào nhà đó, chính là Hứa Minh Phổ.

Sau khi được chẩn đoán chắc chắn đã mắc bệnh ung thư thận giai đoạn

cuối, tâm trạng của Hứa Minh Phổ hoàn toàn bị sự phẫn nộ và tuyệt vọng chiếm lĩnh. Trong suy nghĩ của ông ta, mạng sống của mình đã bị tên bác sĩ lang băm kia chẩn đoán nhầm nên đã làm lỡ thời gian điều trị, ông ta bắt buộc phải hỏi cho rõ ngọn ngành. Trước tiên Hứa Minh Phổ đi đến bệnh viện Nhân Dân để gây náo loạn một phen, nhưng bệnh viện nói người bác sĩ tên Lý Tuấn Tùng chẩn đoán nhầm lúc trước đã bị đuổi việc từ lâu rồi, người phụ trách còn đưa cho Hứa Minh Phổ địa chỉ rồi bảo ông ta đến nhà Lý Tuấn Tùng mà nói lý.

Sau đó, con trai Hứa Cường đến khuyên nhủ Hứa Minh Phổ rời khỏi bệnh viện. Bề ngoài Hứa Minh Phổ tỏ ra nghe lời khuyên nhủ của con trai nhưng nỗi phẫn nộ ở trong lòng vẫn không hề giảm bớt. Thực tế là tính cách của Hứa Minh Phổ vừa nóng nảy, dễ nổi giận và nhỏ nhen chấp vặt. Nhiều năm trước, ông ta chỉ vì một sự việc rất nhỏ mà xảy ra ẩu đả với hành khách nên đã bị mất việc. Bây giờ, do sự chẩn đoán nhầm lẫn của tên bác sĩ lang băm đã khiến ông ta bị mắc căn bệnh hiểm nghèo, nỗi uất ức này ông ta sao có thể nuốt trôi được chứ?

Thế nên Hứa Minh Phổ đã giấu con trai để đến nhà Lý Tuấn Tùng, sau khi đập cửa bước vào, cuối cùng ông ta cũng gặp mặt trực tiếp “thầy thuốc lang băm” đã làm hại mạng sống của mình.

Lý Tuấn Tùng đứng vững, ban đầu ông không nhận ra đối phương, bèn hỏi vẻ kinh ngạc: “Ông là ai vậy?”

Trang Tiểu Khê ngồi ở bàn ăn gần đó cũng kinh ngạc, bèn đứng dậy.

“Anh không nhận ra tôi nữa rồi à?” Hứa Minh Phổ nghiến răng nói: “Nhưng tôi thì nhận ra anh đấy, chính là anh, tên thầy thuốc lang băm này đã làm lỡ mất thời gian chữa bệnh của tôi, hại tôi mắc trọng bệnh, không chữa trị được nữa.”

Lý Tuấn Tùng đã hiểu ra vấn đề: “Là ông à? Sao ông lại tìm đến tận đây?” Thấy bộ dạng hần học của đối phương, trên mặt Lý Tuấn Tùng lộ ra nét sợ hãi, bèn quay đầu liếc nhìn Trang Tiểu Khê một cái, muốn cầu cứu sự chi viện của vợ. Nhưng lúc này Trang Tiểu Khê đã lấy lại được bình tĩnh, bà chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Đây chính là phiền toái mà anh gây ra, anh nên tự mình giải quyết!”

“Tôi đương nhiên phải tìm anh rồi!” Hứa Minh Phổ bước lại gần phía Lý Tuấn Tùng, “Rõ ràng tôi bị bệnh ung thư thận, anh lại nói là bị viêm đường tiết niệu, làm lỡ mất khoảng thời gian nửa năm, bây giờ không thể cứu vãn nữa rồi, anh bắt buộc phải có lời giải thích với tôi!”

“Việc này... việc này là hiểu nhầm thôi...”, Lý Tuấn Tùng vội vàng giải thích, “Là con trai ông bảo tôi nói như vậy.”

“Mày nói láo! Con trai tao sao lại có thể hại tao chứ?” Hứa Minh Phổ đưa tay ra tóm lấy áo Lý Tuấn Tùng, “Tao nói cho mày biết, đừng có nói linh tinh với tao, mau đưa một triệu tệ ra đây, thiếu một xu cũng không được!”

Gặp phải kẻ không biết lý lẽ thế này, Lý Tuấn Tùng không biết xoay xở ra sao, ông mặt mày ủ rũ, nói: “Tôi làm gì có một triệu tệ... tiền của tôi đều bị vợ quản lý hết rồi, chính bản thân tôi cũng đang là kẻ nghèo kiết xác đây.”

Ánh mắt Hứa Minh Phổ nhìn sang Trang Tiểu Khê, nói một câu: “Vậy thì bảo vợ mày nhè tiền ra đây!”

Trang Tiểu Khê lạnh lùng trả lời: “Tôi đang muốn ly hôn với anh ta đấy, anh ta chỉ có thể ra khỏi nhà không một đồng xu dính túi. Tôi sao lại có thể rút tiền ra cho anh ta được chứ?”

Hứa Minh Phổ nghe thấy câu trả lời này, liền vô cùng bức bối, và sự tức giận của ông ta đương nhiên phải nhắm vào Lý Tuấn Tùng, thế nên ông ta

bền túm chặt lấy cổ áo đối phương dúm mấy cái, gầm thét: “Có đưa tiền không?! Có đưa tiền không?!”

Lý Tuấn Tùng giãy giụa quay đầu lại nhìn Trang Tiểu Khê nói: “Em cũng không thể nào bỏ mặc anh như thế chứ...” Trong giọng nói của ông tràn ngập sự nài xin, nhưng bộ dạng yếu đuối này của ông chỉ khiến cho người vợ càng thất vọng hơn.

“Việc của anh lại cần tôi lo liệu sao? Anh có được coi là người đàn ông không? Nếu còn có chút khí khái thì hãy tống ông ta ra khỏi nhà!” Trang Tiểu Khê nói xong câu này, bền quay người bước vào phòng ngủ. Bà khóa trái cửa lại, tỏ rõ thái độ sự việc đó không liên quan gì đến mình.

Không thể nào cầu xin sự giúp đỡ của vợ được trong lòng Lý Tuấn Tùng cảm thấy rất thê lương. Ông gắng gỡ hai tay Hứa Minh Phổ ra, nói về phần nộ: “Tôi thực sự không có tiền, hơn nữa sự việc này rõ ràng là do con trai ông...”

“Mày nói láo!” Hứa Minh Phổ vốn không nghe lời giải thích nào, ông ta giơ tay lên tát Lý Tuấn Tùng một cái. Người có nhu nhược yếu đuối đến đâu cũng không thể nào chịu được sự oan ức như vậy, Lý Tuấn Tùng cũng bực lên, ông ra sức phản kháng, cùng giằng co với Hứa Minh Phổ. Cơ thể hai người va vào bàn ăn, bát đĩa trên bàn rơi loảng choảng xuống đất.

Lý Tuấn Tùng dù sao cũng trẻ hơn một chút, giây lát sau, ông cuối cùng cũng vùng thoát ra khỏi đối phương. Hai người đều đã sức cùng lực kiệt, họ cách nhau hai mét, mặt đối mặt đứng nhìn nhau thở dốc.

“Ông ra ngoài!” Lý Tuấn Tùng giơ tay chỉ ra cửa, “Đây, đây là nhà tôi.”

“Mày... mày không đưa tiền phải không?” Hứa Minh Phổ hỏi. Ánh mắt của ông ta hung dữ, tỏ rõ thái độ quyết không bỏ qua việc này.

Lý Tuấn Tùng nói một câu: “Một xu cũng không đưa.”

“Vậy được!” Hứa Minh Phổ áp tay vào lồng ngực, hành động như đang dồn tụ sức lực, giây lát sau, ông ta lôi từ trong lòng ra một con dao sắc nhọn, sau đó giọng nói của ông ta có vẻ rất âm u: “Mày đã không chịu đưa tiền, vậy thì đưa mạng!” Cùng lúc nói câu này, ông ta tiến lên một bước, dùng con dao đâm thẳng vào tim Lý Tuấn Tùng.

Biến cố này hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Lý Tuấn Tùng, ông kêu lên một tiếng đầy mê lương: “Làm gì thế?! Làm gì thế?!” Nhưng chỉ sau hai tiếng hét không còn có sức lực để duy trì nữa. Bởi vì con dao nhọn đó đã cắm vào tim ông. Lý Tuấn Tùng ôm lấy lồng ngực, đau đớn ngã vật xuống.

Tiếng kêu hét đã kinh động Trang Tiểu Khê ở trong phòng ngủ, bà không thể ngồi yên được nữa, bước ra phòng khách để xem xét tình hình, cảnh tượng trước mắt khiến bà vô cùng kinh hãi: Lý Tuấn Tùng nằm vật dưới sàn nhà, hơi thở thoi thóp, Hứa Minh Phổ đứng ở bên cạnh, tay cầm con dao nhọn dính đầy máu.

“Lý Tuấn Tùng!” Trang Tiểu Khê khê khê lên, chạy đến quỳ sụp bên cạnh chồng. Lý Tuấn Tùng cuối cùng nhìn vợ một cái rồi tắt thở. Đôi mắt ông nửa nhắm nửa mở, tất cả tâm trạng trước lúc chết của ông đều ngưng tụ lại trên khuôn mặt, bi thương, kinh ngạc, sợ hãi, phần nộ cùng hòa trộn vào nhau, khiến người ta khó có thể quên được.

Trang Tiểu Khê ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hứa Minh Phổ: “Vì sao vậy?!”

Hứa Minh Phổ cười khẩy nói: “Anh ta hại tôi mê đắm như vậy, lại không chịu đền tiền, chỉ có thể một mạng đền một mạng thôi!”

“Mạng của ông chả liên quan gì tới anh ấy cả. Sự việc này phải tìm con trai ông!” Trang Tiểu Khê phần nộ nói, bà rất ít nói to với người khác như

vậy.

“Liên quan khi gì đến con trai tôi!” Hứa Minh Phổ cố chấp kiên trì quan điểm của mình, đối diện với ánh mắt phần nộ của Trang Tiểu Khê, ông ta không sợ chút nào cả, ngược lại lại cười vẻ khinh mạn: “Cô báo cảnh sát đi!”

Trang Tiểu Khê liền hỏi: “Gì cơ?” đồng thời bà cũng cố gắng giữ tâm trạng của mình.

“Giết người đền mạng mà. Cô mau báo cảnh sát đi, tôi không chạy đâu.” Hứa Minh Phổ ném con dao nhọn xuống dưới đất, sau đó kéo chiếc ghế của bàn ăn ra, thật không ngờ thoải mái ngồi xuống.

Trang Tiểu Khê hiểu ra điều gì đó, giây lát sau bà đứng dậy, nhưng bà không báo cảnh sát, ngược lại bà đi đến cửa, trước tiên bà đóng cánh cửa đang ở trong trạng thái khép hờ.

Khuôn mặt điên cuồng của Hứa Minh Phổ liền biến mất, thay vào đó là bộ mặt ngơ ngác, không hiểu gì cả.

“Nếu như báo cảnh sát, ông sẽ bị tử hình đấy.” Trang Tiểu Khê nói.

“Tử hình thì tử hình thôi, tôi không sợ.” Hứa Minh Phổ toét miệng nói ra suy nghĩ trong lòng, “Dù sao tôi cũng chẳng sống được bao lâu nữa rồi.”

“Nhưng tôi có thể cứu ông.” Trang Tiểu Khê nhấn mạnh, “Ý tôi là tôi có thể chữa trị bệnh cho ông.”

“Việc này sao có thể chứ? Tôi mắc bệnh ung thư thận giai đoạn cuối.” Hứa Minh Phổ không tin lời đối phương nói.

“Tôi biết có một loại thuốc, chuyên để chữa trị cho những bệnh nhân mắc ung thư thận giai đoạn cuối, hiệu quả chữa trị lâm sàng rất tốt.”

Hứa Minh Phổ chau mày: “Thật thế à? Sao tôi chưa hề nghe nói?”

“Đây là một loại thuốc mới, vừa mới được thông qua thí nghiệm lâm sàng, bây giờ còn chưa đến giai đoạn bán rộng rãi.” Trang Tiểu Khê dừng một lát, rồi nói tiếp: “Tôi có mối quan hệ, có thể giúp ông đăng ký hạng mục hỗ trợ trị liệu.”

Chính là dùng loại thuốc mới này giúp bên hỗ trợ ghi chép lại những số liệu chữa trị là được rồi.

“Làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy chứ?” Hứa Minh Phổ nhìn Trang Tiểu Khê với ánh mắt nghi ngờ, “Hơn nữa, tại sao cô lại muốn giúp tôi? Tôi vừa mới giết chết chồng của cô.”

“Tôi là viện phó của viện Y học, cho nên mới có mối quan hệ như vậy, còn về việc vì sao tôi lại giúp ông...” Trang Tiểu Khê giải thích: “Là vì ông đã giúp tôi trước.”

Hứa Minh Phổ càng nghe càng không hiểu: “Tôi giúp cô thế nào chứ?”

“Ông giết anh ta.” Tiểu Khê chỉ vào thi thể của Lý Tuấn Tùng, “Tôi đang muốn ly hôn với anh ta. Vốn dĩ anh ta có khả năng lấy đi nửa số tài sản, bây giờ tôi không cần phải chia cho anh ta nữa.”

“Ồ,” Hứa Minh Phổ bán tín bán nghi, nhưng việc đòi ly hôn vừa rồi đã nghe thấy người phụ nữ này nói, hơn nữa mối quan hệ của hai vợ chồng nhà này đúng là không ổn. Lúc trước khi xảy ra tranh cãi, người phụ nữ này chẳng bệnh chồng mình chút nào cả. Như vậy thì lẽ nào những điều cô ta nói bây giờ là thật?

Trang Tiểu Khê quan sát nét mặt Hứa Minh Phổ, bà biết đầu óc của đối phương đã dần dần hoạt động. Điều này không có gì là lạ, con người đều có bản năng mong muốn được sinh tồn, đặc biệt là vào thời khắc tuyệt vọng như

thế này, bất cứ một cọng cỏ cứu mạng nào cũng không có lý do gì để từ bỏ cả. Thế nên Trang Tiểu Khê lại nhân đà nói tiếp: “Hơn nữa, anh ta đúng là đã làm lỡ thời gian chữa trị của ông. Cho nên, tôi muốn giúp ông liên hệ hạng mục hỗ trợ đó, coi như tôi với vai trò là một người bác sĩ, cố gắng hết sức bù đắp tổn thất của bệnh nhân đi.”

“Cô... cô cũng là bác sĩ à?” Giọng nói của Hứa Minh Phổ lúc này đã có sự thay đổi rõ rệt.

“Đúng vậy, tôi kiêm nhiệm thêm cả chủ nhiệm khoa Xương ở bệnh viện Nhân Dân. Tôi họ Trang, tên là Trang Tiểu Khê.”

“Chủ nhiệm Trang, nếu đem so y đức của cô với chồng cô, đúng là một người ở trên trời, một người ở dưới đất.” Hứa Minh Phổ tiếp nhận cách nói của đối phương, ông ta nhìn Trang Tiểu Khê với ánh mắt đầy cảm kích, sau đó nhìn Lý Tuấn Tùng đang nằm dưới sàn nhà với ánh mắt đầy căm ghét, “Thảo nào mà cô lại muốn ly hôn với anh ta, loại người này vốn không xứng với cô!”

Lúc này Trang Tiểu Khê lại nhắc nhở đối phương: “Nhưng nếu muốn trị bệnh, ông không được để cho cảnh sát bắt đi.”

“Vậy phải làm thế nào đây?” Trên mặt Hứa Minh Phổ tràn ngập sự ảo não, “Tôi đã giết người rồi...”

“Đúng vậy, hơn nữa, cảnh sát cũng rất dễ dàng tìm được đến ông. Bởi vì hôm nay ông vừa mới đến bệnh viện gây chuyện ồn ào, mọi người đều biết ông muốn tìm Lý Tuấn Tùng để tính sổ, bây giờ Lý Tuấn Tùng chết rồi, người đầu tiên cảnh sát nghĩ đến chính là ông. Khi ông đến cũng không che giấu gì cả, trong máy quay camera của tiểu khu dân cư chắc chắn đã quay được hình ảnh của ông. Có những chứng cứ này, ông chắc chắn không thể nào chống lại được sự thẩm vấn của cảnh sát.”

Đầu lông mày Hứa Minh Phổ chau lại, nhú chặt thành hai rãnh lớn. Đúng lúc này ông ta lại nghe thấy Trang Tiểu Khê nói: “Nhưng nếu ông chỉ cần làm theo lời tôi nói, cảnh sát sẽ không đến tìm ông.”

“Thật thế à?” Mắt Hứa Minh Phổ rực sáng, lấp lánh tia hy vọng.

“Tôi hà tất gì phải lừa ông chứ, tôi thật lòng muốn giúp ông.”

“Vậy thì tôi cần phải làm thế nào?” Hứa Minh Phổ đã hoàn toàn rơi vào tiết tấu của đối phương.

“Trước tiên ông phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng không thể dùng thân phận của chính ông được, ông phải dùng thân phận của Lý Tuấn Tùng.”

Hứa Minh Phổ ngơ ngác, chớp mắt: “Dùng thân phận của Lý Tuấn Tùng là ý gì vậy?”

“Ông đừng hỏi nhiều như thế nữa, tất cả mọi việc hãy làm theo lời tôi nói đi”, Trang Tiểu Khê ra chỉ thị, “Bây giờ ông hãy cởi áo khoác ngoài ra, ừm, giày của ông đã dính máu rồi, cũng phải cởi ra. Sau đó đến lavabo rửa sạch sẽ vết máu trên tay ông đi.”

Hứa Minh Phổ răm rắp nghe lời, Trang Tiểu Khê đi về phòng ngủ, lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ quần áo của Lý Tuấn Tùng. Bà đưa cho Hứa Minh Phổ, nói: “Hãy đổi bộ quần áo này đi!”

Hứa Minh Phổ đổi bộ quần áo của Lý Tuấn Tùng, Trang Tiểu Khê lại tìm một đôi giày khác đưa cho ông ta, sau đó bà hỏi: “Ông có biết lái xe không?”

“Biết chứ, trước đây tôi là tài xế xe buýt.”

“Thế thì tốt.” Bây giờ Trang Tiểu Khê muốn tạo nên tình huống giả là Lý Tuấn Tùng bỏ nhà ra đi, Hứa Minh Phổ biết lái xe, vậy thì vở kịch này càng

hoàn mỹ hơn.

“Ở dưới lầu có một chiếc xe hơi Camry màu trắng, biển số xe là *AEk282. Đây là xe của Lý Tuấn Tùng, lát nữa ông hãy lái chiếc xe này rời khỏi đây. Ông phải lái xe đến khu phong cảnh Sở Cường ở ngoại ô, rồi xuống xe ở đó, sau đó ông đi bộ ra ngoài, chú ý cần phải tránh tất cả các máy quay camera ở trên đường đi. Đi đến nơi có thể bắt taxi được, ông hãy bắt một chiếc đi thẳng đến bệnh viện Nhân Dân tiếp tục gây sự với bọn họ. Ông có thể gọi cả con trai ông theo. Khi cãi cọ, ông nhất định phải ép người của bệnh viện gọi cho Lý Tuấn Tùng. Tôi nói những điều này, ông có thể ghi nhớ được không?”

Hứa Minh Phổ gật đầu, ánh mắt tỏ ra hơi bàng hoàng. Thế nên Trang Tiểu Khê lặp lại một lượt nữa, đồng thời bảo Hứa Minh Phổ tường thuật lại. Sau khi xác định đối phương đã hoàn toàn nắm vững được, bà mới yên tâm. Tiếp theo bà lại tỉ mỉ nghĩ một lúc, cảm thấy vẫn phải chuẩn bị một số việc khác nữa. Trang Tiểu Khê lại lấy ra một bộ quần áo của Lý Tuấn Tùng, bộ quần áo này mới mua, những người ở trong bệnh viện Nhân Dân chắc đều chưa nhìn thấy Lý Tuấn Tùng mặc bộ này. Đồng thời bà còn lấy một đôi găng tay dùng trong phẫu thuật, hai cái kẹp dùng để kẹp tài liệu, chìa khóa xe của Lý Tuấn Tùng và cả một túi nilon dày dùng trong lúc mưa sấm.

Trang Tiểu Khê đưa găng tay cho Hứa Minh Phổ, nói: “Ông không thể để lại dấu vân tay của mình ở trên xe được, cho nên ông đeo đôi găng tay này vào.”

Sau khi Hứa Minh Phổ đeo găng tay, bà lại nói tiếp: “Nhưng đến khi ông lái xe, ông phải tháo găng tay ra. Ông có biết tại sao không?”

Hứa Minh Phổ lắc đầu.

“Bởi vì trên đường đi sẽ có máy quay camera giám sát. Ông ngồi trong xe

thì đừng bật đèn, máy quay sẽ không quay được đến khuôn mặt ông. Nhưng đôi găng tay màu trắng này sẽ rất bắt mắt khi xuất hiện ở trong máy quay. Cảnh sát nhìn thấy ông đeo găng tay thì sẽ nghi ngờ liệu có phải là ông muốn giấu vân tay của mình hay không, tiếp đó sẽ nghi ngờ thân phận thật của ông. Nếu như để cảnh sát đoán được Lý Tuấn Tùng không hề bỏ nhà đi, vậy thì họ sẽ điều chỉnh hướng điều tra, đến lúc đó thì sẽ không thể giấu được hành tung của ông nữa.”

Hứa Minh Phổ “ồ” một tiếng: “Nhưng nếu như tôi không đeo găng tay, dấu vân tay chẳng phải là sẽ để lại ở trên vô lăng sao? Hay là khi tôi xuống xe lau vô lăng một lượt?”

“Không được. Nếu lau thì trên vô lăng sẽ không có bất cứ dấu vân tay nào cả, tương tự cũng sẽ khiến cho cảnh sát nghi ngờ. Cho nên cần phải dùng thứ đồ này...” Trang Tiểu Khê chỉ vào hai cái kẹp sắt đó, “Sau khi lên xe, trước tiên ông hãy điều chỉnh xong xuôi cần số, sau đó kẹp hai cái kẹp này vào hai bên vô lăng. Khi lái xe hãy tháo găng tay ra, hai tay giữ lấy hai cái kẹp này để điều khiển vô lăng. Chiếc kẹp này màu đen, trong máy quay camera không thể nào nhận ra được. Chú ý, suốt cả dọc đường đi không được dùng tay động vào bất cứ vị trí nào khác ở trong xe, đến Sở Cảnh sát, ông hãy đeo găng tay lại, sau đó lấy kẹp ra, mở cửa xuống xe. Sau khi xuống xe đừng vội đi ra ngoài ngay, mà hãy đổi bộ quần áo trước. Biết vì sao phải đổi quần áo chứ?”

Hứa Minh Phổ chỉ vào người mình, nói: “Bộ quần áo này đã bị máy quay camera quay lại rồi, tôi không được mặc nó đến bệnh viện.”

Trang Tiểu Khê “ừm” một tiếng, rồi lại nói: “Bỏ quần áo thay ra, găng tay và cả cái kẹp vào trong túi nilon này, rồi cho thêm hai cục đá, buộc chặt túi nilon ném xuống hồ Bán Sơn ở Sở Cảnh sát. Sau đó ông có thể đi đến bệnh viện được rồi. Tốt nhất là có thể làm thủ tục nhập viện ngay lúc đó, hơn nữa vào nhập viện thì đừng ra ngoài. Tất cả những sự việc khác đều do tôi sắp xếp, đã hiểu chưa?”

Hứa Minh Phổ gật đầu, nói: “Hiểu rồi.”

Trang Tiểu Khê đưa chìa khóa xe cho Hứa Minh Phổ, sau đó bỏ bộ quần áo mới và hai chiếc kẹp sắt vào trong túi nilon giao tất cả cho đối phương, nói: “Bây giờ ông đi đi!”

Hứa Minh Phổ nhận lấy đồ, ông ta vô cùng cảm động, nói vẻ cảm khái: “Chủ nhiệm Trang, bà suy nghĩ cho tôi như vậy, bà thật đúng là ân nhân của tôi...”

Trang Tiểu Khê xua tay, nói: “Đừng nói điều này nữa, mau đi đi!”

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

2

Sau khi Hứa Minh Phổ rời khỏi đó, Trang Tiểu Khê vẫn phải tiếp tục giải quyết nhiều việc quan trọng hơn nữa.

Điều trước tiên cần phải làm là ngụy tạo nên khoảng thời gian thích hợp đối với cái chết của Lý Tuấn Tùng.

Trên phương diện y học, tử vong thực ra không phải là một khái niệm thống nhất, sự khác biệt thường thấy nhất chính là nằm ở sự phân biệt chết não và chết tim.

Bao lâu nay, mọi người vẫn thường coi việc tim ngừng đập là tiêu chuẩn để xác định cơ thể tử vong, tiêu chí này thực ra vẫn còn có rất nhiều sự bàn cãi.

Có một số người từng xuất hiện hiện tượng tim tạm thời ngừng đập, nhưng sau khi được cấp cứu, tim lại đập trở lại trong tình huống này, nếu như cứ thế nhận định là đã tử vong mà từ bỏ sự cấp cứu, chẳng phải là đã làm hại một mạng người sao?

Còn có một số người mặc dù tim vẫn duy trì nhịp đập, nhưng đại não đã mất đi tất cả ý thức, nếu như những người này vĩnh viễn không bao giờ có thể tỉnh lại, vậy thì họ còn được coi là vẫn đang sống sao? Giống như Vương

Ngọc, việc sinh tồn của ông ta ngoài việc lãng phí vô ích nguồn tiền bảo hiểm y tế quý giá, còn có ý nghĩa khác nữa sao?

Cho nên có học giả đã đưa ra khái niệm chết não. Nếu xác định tiêu chí của một người đã tử vong là toàn bộ tác dụng của chức năng não, đặc biệt là chức năng của thân não ngừng lại. Cho đến nay, khái niệm này đã được hơn 80 quốc gia và khu vực trên thế giới tán đồng.

Bất luận là chết tim hay chết não thì bản chất của nó đều là cái chết của một sinh mạng. Ngoài cái chết của sinh mạng, còn có khái niệm cái chết của tổ chức.

Có đôi khi con người vẫn còn sống, nhưng một bộ phận tổ chức của cơ thể thì đã bị hoại tử. Có đôi khi người đã chết rồi, nhưng một tổ chức trong cơ thể lại vẫn đang sống.

Lấy Lý Tuấn Tùng đang nằm trên sàn nhà để nói, hơi thở của ông đã dừng lại, điện não đồ cũng không còn hoạt động, thế có nghĩa là xét về tiêu chuẩn chết tim hay chết não thì hiện giờ ông đã là người chết thực sự. Nhưng ở trên cơ thể người chết này, vẫn còn rất nhiều tổ chức đang còn sống. Loại hiện tượng này trong y học gọi là phản xạ siêu sinh. Một người chết trong vòng hai giờ đồng hồ, gần như tất cả những cơ sau khi bị kích thích thì phần lớn chỉ có thể gây ra sự co rút những phần cơ bị tác động. Cho đến sau khi chết quá năm tiếng đồng hồ, loại phản ứng cơ này mới hoàn toàn chấm dứt.

Người chết trong vòng bốn tiếng đồng hồ, nhỏ chất physostigmine hay atropine vào giác mạc mắt, có thể xảy ra phản ứng co hoặc giãn đồng tử tương ứng. Nếu như nhỏ thuốc vào mắt thì sau khi chết hai mươi tư tiếng đồng hồ vẫn có phản xạ.

Phản xạ siêu sinh của tuyến mồ hôi còn lâu hơn nữa, dưới tác dụng của thuốc như adrenaline, atropine, người chết trong vòng ba mươi giờ đồng hồ,

đều có thể xuất hiện hiện tượng toát mồ hôi.

Có sự tồn tại của những phản xạ siêu sinh kể trên chính là bởi vì con người sau khi mất đi sự sống, rất nhiều tổ chức trên cơ thể của anh ta còn sống, đồng thời vẫn có thể giữ được sự vận chuyển ở trong điều kiện nhất định. Đương nhiên cùng với việc tim ngừng đập, sự tuần hoàn máu cũng ngừng lại, nhưng tổ chức này cũng sẽ lần lượt tử vong bởi thiếu oxy. Khoảng thời gian này thường là không quá hai mươi tư giờ đồng hồ.

Nếu như một người vừa mới chết không lâu, lấy một tổ chức nào đó vẫn đang còn sống ở trên thi thể của anh ta, sau đó ghép vào một cơ thể sống khác, vậy thì những tổ chức này lại có thể nhận được sự cung cấp của máu, chúng sẽ có khả năng thoát khỏi sinh mệnh ban đầu và tiếp tục tồn tại.

Việc quyên tặng cơ quan nội tạng người sau khi đã chết chính là lợi dụng nguyên lý này. Sau khi một người vừa chết có thể quyên tặng những cơ quan nội tạng có ích, cấy ghép cho những người có nhu cầu. Như vậy thì vừa cứu được sinh mệnh của những người khác, lại vừa có thể khiến cho sinh mệnh của mình được tiếp diễn dưới một hình thức khác, chẳng phải là việc vẹn cả đôi đường sao?

Bây giờ điều Trang Tiểu Khê muốn làm chính là việc cấy ghép bộ phận của người sau khi chết. Bộ phận mà bà muốn xử lý chính là ngón tay cái trên bàn tay phải của Lý Tuấn Tùng.

Việc chọn lựa ngón tay cái của bàn tay phải là bởi vì đây là phần cơ thể có độ nhận biết rõ ràng nhất, sau này chỉ cần đối chiếu với dấu vân tay trên hộ chiếu là có thể biết ngay được ngón tay cái này là của Lý Tuấn Tùng.

Trang Tiểu Khê vào bếp lấy con dao thái, con dao này không phù hợp lắm, đành phải dùng tạm. Thế là ấn mạnh ngón tay phải của người đàn ông đó xuống nền nhà, tiến hành cắt ở gốc ngón tay.

Sau khi xong việc, bèn cầm ngón tay lên ngắm nghía. Vết dao cũng khá phẳng, xem ra việc cấy ghép sẽ rất dễ dàng.

Trang Tiểu Khê lấy từ trong tủ lạnh ra mấy viên đá, làm tan đá thành nước đá, rồi buộc chặt ngón tay vào trong túi nylon đặt vào trong nước đá. Cách thức này có thể giữ được lâu nhất sự sống bên ngoài cơ thể của ngón tay. Tiếp đến là phải ra khỏi nhà rồi. Thi thể thì cứ để tạm ở trên sàn đã, đợi khi quay trở về sẽ từ từ giải quyết. Việc cấp thiết nhất hiện nay chính là tìm được chốn trú ngụ cho ngón tay cái bị cắt đứt.

Nếu như có thể cấy ghép vào cơ thể của một người khác, khả năng thành công của cuộc phẫu thuật đương nhiên là lớn nhất. Nhưng thời gian gấp rút, đi đâu để tìm được người như vậy đây, cho dù có thể tìm thấy cũng không thuận lợi cho việc giữ bí mật. Cho nên Trang Tiểu Khê ưu tiên suy xét đến lũ chuột trụi lông ở trong phòng thí nghiệm của viện Y học.

Cấy ghép dị chủng sẽ khó khăn hơn, sự khó khăn này chủ yếu thể hiện ở phản ứng đào thải, nhưng mục đích của việc cấy ghép chỉ là để cho ngón tay nhận được sự cung cấp nguồn sáng, chứ không hề quan tâm đến cơ thể nhận sau này. Cho nên vấn đề này cũng không quá nghiêm trọng.

Trang Tiểu Khê lái xe đạp điện đi đến viện Y học, ngoài ngón tay bị cắt đó, bà còn mang theo cả hai chiếc di động của Lý Tuấn Tùng.

Đã chín rưỡi tối, từ giờ đến sáng mai sẽ không có sinh viên nào đến phòng thí nghiệm, thời gian dành cho Trang Tiểu Khê khá đủ. Thế nên bèn bắt đầu tiến hành chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật.

Đây vốn là phòng thí nghiệm chuyên dụng cho việc nghiên cứu cấy ghép, tất cả các loại máy móc và thuốc men đều đầy đủ cả, chuột trụi lông cũng là loài động vật đặc biệt thích hợp cho loại phẫu thuật này.

Trang Tiểu Khê chọn một con chuột trụi lông khỏe mạnh nhất, chu vi chi sau của nó vừa vặn tương đương với ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng. Sau khi tiêm thuốc mê, gắn chặt con chuột vào bàn phẫu thuật. Đây là một cuộc phẫu thuật vô cùng tinh tế, bắt buộc phải được hoàn thành dưới kính hiển vi. Bởi vì không chỉ cần phải khâu tổ chức cơ, mà còn phải tiến hành gắn kết cả mạch máu và thần kinh của hai thực thể lại với nhau. Sau khi mạch máu được gắn kết lại, dưỡng khí cần thiết cho việc tuần hoàn sự sống mới có thể thông qua máu vận chuyển đến ngón tay của Lý Tuấn Tùng; hơn nữa thần kinh sau khi gắn kết, lần cắt thứ hai sau này mới có thể sản sinh ra được phản ứng co rút ở thực thể sống đúng như kế hoạch của bà.

Trong quá trình phẫu thuật, điện thoại của Lý Tuấn Tùng đổ chuông, Trang Tiểu Khê nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến: Là Tiêu Gia Lân gọi tới, liền biết rằng Hứa Minh Phổ đã đến bệnh viện Nhân Dân như lời dặn dò của bà. Cuộc điện thoại này đương nhiên không thể nhắc máy được rồi, khoảng hơn mười phút sau, bà lấy ra một chiếc điện thoại khác của Lý Tuấn Tùng, Chuẩn bị tạo dựng nên chứng cứ ngoại phạm hoàn mĩ cho Hứa Minh Phổ.

Trang Tiểu Khê không hề cố ý chọn lựa đối tượng gọi điện, trực tiếp ấn luôn cái số máy lưu ở trong máy đó, bà ghé tai vào ống nghe, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của người phụ nữ đó, điều này khiến tâm trạng bà hơi kích động. Sau khi tắt máy, mất nửa phút để dần bình tĩnh lại, sau đó mới tiến hành cuộc phẫu thuật.

Từ đó về sau, không còn bất cứ sự quấy nhiễu nào nữa, cho đến hơn 2 giờ sáng ngày 24, cuối cùng tổ chức dưới da cũng đã khâu xong xuôi. Trang Tiểu Khê đặt hai mặt cắt da khớp vào nhau, bôi một lớp keo dán da sinh học lên đường tiếp nối giữa hai vết cắt.

Thành phần chủ yếu của loại keo dán da sinh học là cyanoacrylate, dưới tác dụng của ion âm trong dịch cơ cyanoacrylate, dưới tác dụng của ion âm

trong dịch cơ thể và máu, cyanoacrylate sẽ hợp thành vật chất trạng thái cố định, tạo nên lớp màng keo và dính chặt vào vết thương, hình thành nên một lớp sợi quấn quanh có đường kính 2-3 micrômet, kết cấu dạng lưới sẽ gắn chặt tổ chức miệng vết thương lại với nhau, lực của nó hơn hẳn với lực kéo tự nhiên của vết thương. Đồng thời kết cấu dạng lưới này có thể ngăn cản tế bào máu và tiểu cầu lọt qua, dưới tác dụng tổng hợp của Thrombin và Fibrinogen, xuất hiện hiện tượng đông máu, có tác dụng cầm máu nhanh chóng.

Chỉ năm giây sau, keo dán sinh học đã đông lại, vết thương được gắn kết một cách hoàn mỹ, điều này đã tuyên bố cuộc phẫu thuật hoàn thành vô cùng thuận lợi. Lúc này đây, ở trong phòng thí nghiệm này có hai con chuột trụi lông kỳ quái, một con mọc một chiếc tai người trên lưng, con còn lại thì ở chi sau lại mọc một ngón tay của người. Trong con mắt Trang Tiểu Khê, hai con chuột trụi lông này đều đáng quý như nhau.

Trang Tiểu Khê đặt con chuột ngón tay người vào trong chiếc hộp vô trùng được chế tạo đặc biệt, rồi lại lấy một lượng thuốc chống thải ghép đủ dùng, chuẩn bị đưa về nhà chăm sóc. Vì muốn che giấu chân tướng sự thực của việc mất tích chú chuột trụi lông này, bà đã cố tình mở cửa lồng nuôi dưỡng chuột, để cho tất cả những con chuột trụi lông đều chạy ra ngoài. Nhưng chú chuột Vacanti thì không thể này để mất được, cho nên đặc biệt bắt nó lại, thả vào trong thùng đựng dung dịch bỏ đi.

Khi trở về đến nhà đã gần 4 giờ sáng, Trang Tiểu Khê lại không buồn ngủ chút này. Bà nhìn xác chết nằm trên sàn nhà, trong lòng trào dâng nỗi bi thương.

Đây là một người đàn ông nhu nhược đến độ khiến người ta cảm hận, có thể anh ấy không đáng mặt làm một người chồng. Nhưng bất luận thế nào, mình cũng vẫn luôn yêu anh ấy tha thiết, chưa từng thay đổi. Bây giờ anh ấy chết rồi, chỉ có mình mới có thể đòi lại công bằng cho anh ấy.

Ai là người đã gây nên cái chết cho người đàn ông này? Là ai đã lợi dụng tính cách nhu nhược của anh ấy để triển khai sự ức hiếp không chút kiêng dè? Tất cả những người này đều đáng phải chịu sự trừng phạt!

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 7.3

3

Buổi tối ngày 30 tháng 10, La Phi cầm ảnh của Diêu Phàm đến để cho Trang Tiểu Khê nhận diện, đây chính là hiệu quả mà bà mong đợi. Cuối cùng bà cũng biết được tên của người phụ nữ đó.

Trang Tiểu Khê tự cất giấu mấy món đồ trang sức, đồng thời báo mất với cảnh sát, mấy món đồ trang sức này sau này sẽ trở thành công cụ quan trọng.

Sáng sớm ngày 31 tháng 10, Trang Tiểu Khê đem ngón tay cái của Lý Tuấn Tùng đến văn phòng làm việc của bệnh viện, trước mặt La Phi và Doãn Kiếm, bà nói lời từ biệt sâu sắc cuối cùng đối với sinh mệnh còn sót lại của người chồng bà hết mực thương yêu.

Trong kế hoạch của Trang Tiểu Khê, ngày hôm nay chính là ngày “kẻ bắt cóc” giết hại Lý Tuấn Tùng, cho nên bắt đầu từ ngày 31 tháng 10, mỗi ngày Trang Tiểu Khê đều kiểm tra chiếc đầu của Lý Tuấn Tùng trong tủ lạnh. Ở nhiệt độ khá thấp, chiếc đầu đang từ từ phân hủy.

Buổi chiều ngày 1 tháng 11, cảnh sát đã điều tra được manh mối của Vương Cảnh Thạc. Trang Tiểu Khê chỉ nhận diện người trong bức ảnh, ngoài ra không nói gì thêm. Nếu nói nhiều quá e rằng khó tránh khỏi để lộ ra sơ hở, bà hy vọng chính La Phi đi điều tra ra được kẻ giúp đỡ đứng đằng sau Vương Cảnh Thạc. May mà, tấm màn sân khấu đã được kéo lên, cụ thể đạt được hiệu

quả gì, còn phải chờ đợi xem năng lực của đối phương.

Tờ mờ sáng ngày mùng 2 tháng 11, phát hiện ra mức độ phân hủy của chiếc đầu đó đã có thể phù hợp với thời gian tử vong bà dàn dựng nên. Thế nên Trang Tiểu Khê lấy đầu ra khỏi tủ lạnh, nhân lúc trời vẫn còn chưa sáng để ở bên cạnh hồ Hoa Sen để có thể thu hút được đông đảo sự quan tâm của mọi người, Trang Tiểu Khê đặc biệt đặt chiếc điện thoại di động cùng với chiếc đầu, đồng thời đặt chuông báo thức. Chiếc đầu được phát hiện vào thời điểm phù hợp, hơn nữa đã gây nên sự chấn động trong phạm vi toàn thành phố. Khi tất cả giới truyền thông đều lần lượt phát thông báo hỗ trợ hợp tác điều tra, áp lực phá được vụ án của cảnh sát càng nặng nề hơn. Trang Tiểu Khê hy vọng thứ áp lực này có thể đâm thủng được trở lực mà Đường Triệu Dương gây ra. Đây chính là mục đích thực sự của việc bà công bố đầu của chồng mình trước bàn dân thiên hạ.

Chiều ngày mùng 2 tháng 11, Trang Tiểu Khê giúp Hứa Minh Phổ hoàn thành được hạng mục hỗ trợ viện phí. Hứa Minh Phổ vô cùng cảm động, coi đối phương là ân nhân của mình. Trước khi ký kết hợp đồng, Trang Tiểu Khê đã nói rõ ba điều khoản quan trọng nhất, nhưng bố con nhà họ Hứa vốn không thể nào ngờ được ý nghĩa đằng sau những điều khoản này, họ vô cùng vui vẻ nhanh chóng ký vào bản hợp đồng.

Bắt đầu từ ngày 3 tháng 11, việc trị liệu hóa học cho Hứa Minh Phổ chính thức được bắt đầu. Tiến trình chữa trị hoàn toàn do một tay Trang Tiểu Khê kiểm soát.

Sau khi đã nắm chắc được việc của Hứa Minh Phổ, thì cần đến một nhánh cây lớn nhất, quan trọng nhất trong kế hoạch phục thù. Nhân vật then chốt nhất trong nhánh cây này chính là Vương Hiến. Nếu như nói Lý Tuấn Tùng là một người sống đã chết rồi, vậy thì Vương Hiến chính là một người chết nhưng vẫn còn sống. Có người đang sống, nhưng anh ta đã chết rồi; Có người chết rồi, nhưng anh ta vẫn còn sống - Đừng tưởng rằng những câu chữ này

chỉ tồn tại ở trong thi ca, giờ đây phát hiện ra cuộc sống còn thú vị hơn cả văn học.

Trang Tiểu Khê bắt đầu triển khai theo dõi hai anh em trong phòng bệnh khoa Thận, bà nhanh chóng nắm được địa chỉ tạm thời của Vương Hiến - nằm ở trong thôn Thành Trung ở gần bệnh viện. Những nơi như thế này gần như không có các thiết bị quay camera, việc này khiến cho những hành động tiếp theo đây của bà trở nên vô cùng đơn giản.

Chiều ngày mùng 9 tháng 11, nhân lúc Vương Hiến ở trong phòng bệnh chăm sóc em gái, Trang Tiểu Khê đã đến nơi ở của Vương Hiến, bà đặt số trang sức vào trong một phong bì thư, nhét vào trong căn phòng trọ qua khe cửa. Những việc khác thì chỉ cần dành lại cho La Phi giải quyết là được rồi.

La Phi cũng không khiến cho Trang Tiểu Khê phải thất vọng. Vụ thay thận phi pháp nửa năm trước đã được làm rõ, từ Đường Triệu Dương trở xuống dưới, tất cả những người dính líu đến vụ án đều nhận được sự trừng phạt. Trong vụ án này, hiệu quả dư luận mà cái đầu của Lý Tuấn Tùng mang lại đã đạt được tác dụng hỗ trợ vô cùng quan trọng.

Ngày 20 tháng 11, trong một bữa tiệc xã giao, Trang Tiểu Khê gặp được đạo diễn Tạ Canh Hủ của Đài Truyền hình tỉnh. Đạo diễn Tạ là người phụ trách chương trình Kết bạn đi đến hôn nhân, con trai anh ta tháng 6 năm nay tham gia kỳ thi tốt nghiệp cấp III, nguyện vọng điền vào viện Y học tỉnh thành. Trong quá trình con đạo diễn Tạ nhập học, Trang Tiểu Khê đã giúp một việc lớn. Lần này sau khi gặp mặt, đạo diễn Tạ vô cùng nhiệt tình với Trang Tiểu Khê, trước tiên là cảm ơn sự giúp đỡ của đối phương, đồng thời cũng hy vọng đối phương tiếp tục quan tâm giúp đỡ con trai mình trong trường học.

Thế nên Trang Tiểu Khê nhân đà nhờ đối phương giúp cho một việc nhỏ, bà đưa số điện thoại di động của Diêu Phàm cho đạo diễn Tạ, bà nói: “Đây là

một người em của tôi, một cô gái trẻ, trông rất xinh đẹp, nhưng cảnh ngộ hiện nay không được tốt lắm. Tôi rất muốn giúp đỡ cô ấy. Nghe nói chương trình Kết bạn đó của các anh rất nổi, liệu có thể mời cô ấy được không? Điều kiện của cô ấy cũng khá lắm, suy nghĩ cũng thoáng, chỉ cần có được cơ hội, chắc chắn có thể được nổi danh.”

Đạo diễn đồng ý luôn: “Việc này chỉ cần tôi nói là được, không có vấn đề gì cả. Ngày mai tôi sẽ bảo biên tập viên gọi điện thoại cho cô ấy.”

Trang Tiểu Khê lại nói: “Các anh đừng nói là tôi giúp cô ấy. Bởi vì cô gái này có chút hiểu lầm với tôi, nếu như biết là tôi, có khả năng sẽ từ chối các anh cho nên các anh phải nghĩ cách giấu việc này giúp tôi.”

“Việc này quá đơn giản.” Đạo diễn Tạ cười ha ha, “Chúng tôi sẽ nói là bên tìm kiếm ngôi sao cung cấp tư liệu. Tìm kiếm ngôi sao mà, tin tức rất rộng, không ai là không biết cả.”

Hai tuần sau, Trang Tiểu Khê bèn nhìn thấy hình ảnh của Diêu Phàm ở trên chương trình đó. Không thể không thừa nhận điều kiện của cô gái đó đúng là xuất sắc, ngay lập tức đã trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý. Dưới sự dẫn dắt của Tạ Canh Hủ, nhanh chóng có cả một đội ngũ người phụ trách liên hệ với Diêu Phàm, cô gái được đánh bóng một cách chuyên nghiệp, tương lai phát triển trong ngành giải trí của cô ta rất rạng rỡ.

Trang Tiểu Khê thấy Diêu Phàm càng lúc càng nổi tiếng, bà rất nhẵn nại, tự dặn mình không được nóng vội.

Sau khi Lý Tuấn Tùng chết, Trang Tiểu Khê đã sắp xếp lại toàn bộ di vật của chồng. Bà phát hiện ra một tấm thẻ nhớ máy ảnh ở trong ví tiền của chồng. Đút tấm thẻ nhớ đó vào trong vi tính, thật không ngờ trong đó toàn bộ đều là những bức ảnh làm tình của Diêu Phàm, những hình ảnh dâm ô phóng dăng trông rất ghê tởm. Trang Tiểu Khê biết những tấm ảnh này đủ để một cô

gái thân bại danh liệt, nhưng bà không vội vàng ra tay ngay, bởi vì lúc đó Diêu Phàm vẫn chỉ là một người bình thường.

Một cô gái không chút tiếng tăm, bức ảnh như thế này bị công bố ra cũng không được truyền bá rộng rãi lắm. Hơn nữa nếu đem so với bao bức ảnh sex đầy rẫy trên mạng thì những bức ảnh này cũng chưa là gì cả. Phần lớn mọi người có xem thì cũng chỉ xem thể mà thôi, liệu có ai lưu tâm chứ? Cho nên nếu muốn những bức ảnh này tạo nên hiệu quả cần thiết, bắt buộc phải khiến cho Diêu Phàm lọt vào tầm nhìn của công chúng.

Bây giờ Diêu Phàm đã có chút danh tiếng, nhưng cô ta vẫn còn muốn tiếp tục bay cao hơn, cô ta còn muốn xuất bản đĩa ca nhạc, đóng phim điện ảnh. Vậy thì cứ để cô ta tiếp tục đi. Trang Tiểu Khê nhẫn nại chờ đợi đối phương. Chờ đợi cô ta đi được đến điểm cao nhất trong cuộc đời mình, chờ đợi cô ta nhận được nhiều sự quan tâm chú ý nhất. Chỉ đến lúc đó, Trang Tiểu Khê mới rửa những bức ảnh đó ra thật nhiều, vứt ở những nơi công cộng đông đảo, nhộn nhịp nhất, hoặc là nặc danh gửi cho vài phóng viên ngành giải trí cũng được. Tóm lại bà muốn cho cả thế giới biết Diêu Phàm là một cô gái như thế nào. Đây cũng chính là sự trừng phạt đích đáng dành cho đối phương.

Vào trung tuần tháng 12, Trang Tiểu Khê bắt đầu ra tay xử lý nhánh cây cuối cùng trong kế hoạch trừng phạt của mình - Vương Cảnh Thạc và Vu Tường.

Vương Cảnh Thạc là kẻ ham mê cờ bạc, nợ nần chồng chất, Vu Tường chính là chủ nợ của anh ta. Trang Tiểu Khê hiểu rất rõ về mối quan hệ giữa con nợ và chủ nợ. Nếu như con nợ thực sự không còn một đồng xu, chủ nợ cũng chẳng còn có cách nào với anh ta. Nhưng nếu như con nợ có tiền mà không chịu trả, vậy thì chủ nợ chắc chắn sẽ giở mọi thủ đoạn để ép trả nợ. Cho nên điều Trang Tiểu Khê muốn làm chính là khiến cho con nợ không có lấy một đồng xu này trông có vẻ như đang có tiền. Sự mâu thuẫn giữa hai bên

con nợ và chủ nợ do đó sẽ trở nên gay gắt không thể nào điều hòa nổi, kết cục cuối cùng sẽ là cá chết lưới rách.

Ngày 22 tháng 12, Trang Tiểu Khê đến nhà Từ Tiểu Duyên, bà đem theo số tiền mặt một trăm nghìn tệ. Bà nói với đối phương, mình là vợ của Lý Tuấn Tùng, bởi vì Lý Tuấn Tùng đã gây nên cái chết của Vương Ngọc cho nên muốn bồi thường cho hai mẹ con nhà họ. Tiền bồi thường được tiến hành theo hình thức trao tặng. Từ Tiểu Duyên ký tên vào bản hợp đồng mà Trang Tiểu Khê đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau đó nhận một trăm nghìn tệ tiền mặt và ghi rõ giấy biên nhận. Trên bản hợp đồng đó có một điều khoản bảo mật quan trọng nhất: “Bên nhận được tiền trao tặng không được phép tiết lộ sự việc này với người thứ ba, nếu không hợp đồng trao tặng này lập tức vô hiệu, bên được trao tặng bắt buộc phải hoàn trả lại toàn bộ số tiền mặt cho bên trao tặng.”

Trang Tiểu Khê lại gửi cho Vu Tường một bức thư nặc danh, nói cho anh ta biết nội tình Vương Cảnh Thạc liên quan đến vụ án bắt cóc và cả sự thay đổi kinh tế của mẹ con Từ Tiểu Duyên.

Lúc trước Vu Tường đã tìm hiểu được một số tình hình qua La Phi, do đó anh ta hoàn toàn tin tưởng nội dung được viết trong thư nặc danh. Vu Tường bắt đầu dốc sức tìm kiếm Vương Cảnh Thạc, cuối cùng đã tóm được anh ta vào ngày 31 tháng 12. Tiếp đó, hai bên đã xảy ra sự xung đột kịch liệt, và tất cả mọi điều này đều hoàn toàn phù hợp với dự tính của Trang Tiểu Khê.

Đối với Hứa Minh Phổ - kẻ độc ác nhất, sự trừng phạt mà ông ta phải đối diện là tàn khốc nhất.

Hóa trị liệu có thể duy trì sự sống của Hứa Minh Phổ, nhưng đồng thời cũng gây nên sự tổn thương to lớn cho ông ta. Và sự đau đớn mà căn bệnh ung thư giai đoạn cuối cùng khiến cho người ta không thể nào chịu đựng nổi.

Hứa Cường không muốn tự bỏ tiền ra mua thuốc giảm đau, Hứa Minh Phổ chỉ có thể cắn răng chịu đựng trong nỗi đau đớn.

Hàng ngày, trước khi tan ca, Trang Tiểu Khê đều đi đến phòng giám hộ bệnh nhân trọng bệnh, bà ngồi xuống trước giường của Hứa Minh Phổ, lặng lẽ nhìn đối phương. Bà nhìn gương mặt vẹo vọ biến dạng vì đau đớn, nhìn đôi mắt mờ đục vì tuyệt vọng, bà đang tận hưởng niềm khoái cảm của sự phục thù trong sự bình tĩnh đặc biệt.

Có một lần, Hứa Minh Phổ dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể mình để ép ra được một câu nói: “Cầu xin bà... để cho tôi chết đi!”

Trang Tiểu Khê lặng lẽ lắc đầu. Bọn họ đã ký hợp đồng, việc chữa trị phải được tiến hành.

Bất luận dùng phương thức nào thì cũng đừng mong trốn thoát được sự trừng phạt, cho dù là cái chết cũng không thể.

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG: SỰ TRỪNG PHẠT

Chu Hạo Huy
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vĩ Thanh

“Dừng tay đi!”

Giám đốc Tổng từng nói với Đường Triệu Dương ba chữ này, bây giờ La Phi cũng dùng giọng điệu tương tự để nói ra ba chữ này.

Thế nhưng phản ứng của Trang Tiểu Khê lại hoàn toàn khác biệt so với Đường Triệu Dương. Bà ta không những không hề hoảng loạn, ngược lại còn mỉm cười với La Phi, sau đó bà ta hỏi ngược lại một câu: “Dựa vào đâu chứ?”

“Hành vi của chị đã vi phạm pháp luật.” La Phi nói bằng giọng cảnh cáo: “Trước tiên, chị giúp cho Hứa Minh Phổ thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật, riêng điều này đã đủ để cấu thành tội bao che; ngoài ra, hành vi báo án giả về vụ án bắt cóc cũng cần phải bị xử phạt trị an tương ứng.”

“Ồ.” Trang Tiểu Khê nhìn chăm chăm vào La Phi một lúc, sau đó hỏi, “Anh có chứng cứ không?”

“Bây giờ vẫn chưa có, nhưng nếu muốn tìm thì cũng không khó.” La Phi bắt đầu lấy ví dụ, “Chỉ cần làm một cuộc giám định vết máu ở nhà chị, chắc chắn có thể phát hiện ra được dấu vết còn lưu lại của vụ án mạng; điều tra các máy camera ngày 23 tháng 10, có thể phát hiện ra đoạn video Hứa Minh Phổ tiến vào tiểu khu dân cư; ngoài ra, hung khí Hứa Minh Phổ dùng lúc gây án chắc là mua ngay ở trên đường đi nhỉ? Việc này cũng có thể điều tra ra được.

Tổng hợp tất cả những điều này lại, còn không đủ để Hứa Minh Phổ lên tiếng khai nhận sao?”

“Để Hứa Minh Phổ lên tiếng đương nhiên không khó.” Trang Tiểu Khê điềm tĩnh nói, “Nhưng tình hình sức khỏe hiện nay của Hứa Minh Phổ tồi tệ như vậy, nếu như người nhà và bác sĩ đều phản đối, cảnh sát các anh cũng không thể nào áp dụng hình thức cưỡng chế nhỉ?”

La Phi trầm mặc giây lát, trả lời: “Đúng là không thể.”

Hứa Minh Phổ hiện thời chỉ là nghi phạm phạm tội, bất luận cảnh sát đã nắm được bao nhiêu chứng cứ, cũng cần phải thông qua khởi tố lên Viện kiểm sát, sau khi tòa án phán quyết mới có thể định tội cho đối phương. Cho nên trong giai đoạn điều tra vụ án, Hứa Minh Phổ với vai trò là một người công dân, nhân quyền cơ bản nhất của ông ta vẫn được pháp luật bảo hộ.

“Với vai trò là bác sĩ quản lý Hứa Minh Phổ, bây giờ tôi chính thức tuyên bố với các anh: bệnh nhân của tôi không thể chịu được bất cứ sự quấy nhiễu nào.” Trang Tiểu Khê ngừng một lát, lại nói vẻ nghiêm túc, “Tôi nghĩ, Hứa Cường chắc chắn cũng sẽ ủng hộ quyết định của tôi.”

La Phi thở dài, anh biết lời nói của Trang Tiểu Khê rất xác thực. Nếu như tội danh của Hứa Minh Phổ được xác định chắc chắn, tiếp theo sẽ liên quan đến vấn đề bồi thường dân sự. Đây là điều mà Hứa Cường tuyệt đối không mong muốn, cho nên anh ta thà để bố mình chịu đựng nỗi giày vò sống không bằng chết, cũng không thể để cho cảnh sát lật tẩy được chân tướng của vụ án.

“Nếu như các anh không thể nào định tội cho Hứa Minh Phổ được, vậy thì tội bao che của tôi cũng không thể nào bàn tới được nhỉ?” Trang Tiểu Khê tiếp tục nói, tư thế hết sức tự tin, “Còn cái gọi là báo án giả, cũng hoàn toàn trở thành sự suy đoán không đủ chứng cứ.”

Đúng vậy. Vụ án của Hứa Minh Phổ không xác định chắc chắn được, vậy thì tất cả những lời buộc tội đối với Trang Tiểu Khê cũng không thể nào bàn tới được. Cho nên cho dù La Phi đã nhìn thấu được toàn bộ ẩn tình trong kế hoạch của đối phương, người phụ nữ đó cũng vẫn có thể lộ ra được nụ cười điềm nhiên.

Tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Trang Tiểu Khê.

Muốn cứu vãn cục diện, có lẽ chỉ có thể thử cách khác xem sao.

“Chị cảm thấy mình có tư cách để thực thi sự trừng phạt đối với bọn họ sao?” La Phi đột nhiên dùng giọng nói nghiêm nghị, lên tiếng hỏi.

Trang Tiểu Khê thoáng ngẩn người, hỏi vặn lại: “Tôi không có sao?”

“Chị cho rằng họ đã làm tổn thương Lý Tuấn Tùng, nhưng chính bản thân chị thì sao chứ? Bao năm nay, chị chẳng phải cũng luôn đề đầu cưỡi cổ Lý Tuấn Tùng sao? Chị có thể khiến cho anh ấy cun cút nghe lời, đây chẳng phải là lợi dụng tính cách nhu nhược của anh ấy sao?” La Phi từng bước hỏi dồn ép, “Nói cụ thể hơn chút nữa, chị thực sự cho rằng cái chết của Lý Tuấn Tùng không có liên quan chút nào đến chị sao?”

Trang Tiểu Khê không lên tiếng, biểu hiện trên nét mặt bà ta trở nên nặng nề.

“Cho nên, chị có tư cách gì để mà thực thi sự trừng phạt đối với những người khác chứ?” La Phi hỏi tiếp, “Chính bản thân chị thực ra cũng là một người có tội!”

“Đúng vậy, tôi cũng là người có tội...”, Trang Tiểu Khê ấp úng, giây lát sau, nước mắt ầng ậc nơi khóe mắt, bà ta nói về bi thương: “Nhưng tôi đã vĩnh viễn mất đi người chồng của mình, sự trừng phạt như vậy lẽ nào còn chưa đủ sao?”

Đây là lần đầu tiên La Phi nhìn thấy nước mắt trong mắt người phụ nữ này, anh biết chỉ cần giọt nước mắt này lăn xuống, người phụ nữ dù có mạnh mẽ hơn nữa cũng sẽ quay trở lại bản tính yếu mềm của mình.

Thế nhưng giọt nước mắt đó chỉ ừng ặc trong khoang mắt, đến cuối cùng cũng vẫn không rơi xuống. Sau cùng, nước mắt cũng được gió hong khô, người phụ nữ lại khoác lên mình vỏ ngoài rắn rỏi vững chãi, bà ta nhìn La Phi, giọng nói vô cùng quyết đoán, tuyên bố từng chữ một:

“Tôi quyết không dừng tay đâu, bởi vì tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!”

Kết thúc

Dương Châu, ngày 6 tháng 5 năm 2014.

HẾT